Guillaume **MUSSO**

FATA de HÂRTIE

roman

GUILLAUME MUSSO

FATA DE HÂRTIE

Traducere din limba franceză de Liliana Urian
Titlul original: *La fille de papier*, 2010

Mamei mele

La ce servesc cărțile dacă nu ne readuc la viață,
dacă nu reuşesc să ne facă s-o sorbim
cu şi mai multă aviditate?
Henry MILLER

Prolog

A te interesa de viața scriitorului pentru
că-ți place cartea lui e ca şi cum te-ai interesa de viața
raței fiindcă îți place foie gras-ul.
Margaret ATWOOD

(USA TODAY-6 februarie 2008)
„TRILOGIA ÎNGERILOR"
FASCINEAZĂ AMERICA

Această poveste de dragoste imposibilă dintre o tânără şi îngerul ei păzitor este succesul literar al anului. Descifrarea unui fenomen.

La editura Doubleday, nimeni nu credea cu adevărat într-o asemenea reuşită. Tipărit iniţial în doar 10.000 de exemplare, primul roman al unui necunoscut de treizeci şi trei de ani, Tom Boyd, a devenit totuşi, în câteva luni, unul din cele mai importante bestseller-uri ale anului. *Compania îngerilor,* primul volum al unei viitoare trilogii, s-a situat douăzeci şi opt de săptămâni pe primul loc în topul vânzărilor. Vândut în peste trei milioane de exemplare în Statele Unite, el urmează să fie tradus în peste patruzeci de ţări.
Cu acţiunea plasată într-un Los Angeles romantic şi fantastic în acelaşi timp, romanul descrie povestea de dragoste imposibilă dintre Dalilah, o tânără studentă la medicină, şi Rafael, îngerul păzitor care veghează asupra ei încă din copilărie. Dar această intrigă supranaturală nu este decât un pretext pentru a aborda subiecte delicate precum incestul, violul, donarea de organe sau nebunia. Ca şi *Harry Potter* sau *Twilight, Compania îngerilor* a grupat rapid publicul în jurul unei mitologii foarte bogate. Cititorii cei mai pasionaţi formează o adevărată comunitate cu propriile-i coduri şi cu multiple teorii. Pe internet, sute de site-uri sunt deja consacrate personajelor create de Tom Boyd. Foarte discret, autorul este un tânăr profesor originar din modestul cartier MacArthur Park din Los Angeles. Înainte de a cunoaşte acest răsunător succes, Boyd preda literatura unor adolescenţi cu probleme la liceul unde el însuşi fusese elev în urmă cu cincisprezece ani. Ca urmare a succesului primului său

roman, el a părăsit învăţământul după semnarea unui contract cu editura Doubleday pentru alte două cărţi şi… două milioane de dolari.

* * *

(Gramophone – 1 iunie 2008)
PIANISTA FRANCEZĂ AURORE VALANCOURT,
LAUREATĂ A PRESTIGIOSULUI PREMIU AVERY FISHER

În vârstă de treizeci şi unu de ani, celebra pianistă Aurore Valancourt a obţinut sâmbătă prestigiosul Avery Fisher Prize. În valoare de 75.000 de dolari, acest premiu foarte râvnit recompensează anual un muzician pentru contribuţia lui excepţională la muzica clasică. Născută la Paris pe 7 iulie 1977, Aurore Valancourt este considerată una dintre cele mai talentate muziciene ale generaţiei ei.

Un superstar al claviaturii

Formată la Curtis Institute din Philadelphia, ea este descoperită încă din 1997 de dirijorul Andre Grevin, care o invită să întreprindă un turneu sub conducerea lui. O recunoaştere care îi deschide drumul spre o extraordinară carieră internaţională. Susţine deci o serie de recitaluri cu cele mai mari orchestre, dar, dezamăgită de elitismul sistemului muzical clasic, se retrage brusc de pe scena interpretativă în ianuarie 2003. Porneşte apoi într-un tur al lumii, pe motocicletă, care va dura doi ani şi se va termina în mijlocul lacurilor şi falezelor parcului natural Sawai Madhopur din India, unde artista îşi va petrece mai multe luni.
În 2005, se stabileşte în Manhattan şi reia drumul scenei şi al studiourilor, angajându-se totodată în mod activ în protecţia mediului înconjurător. Această învestire o pune într-o lumină mediatică nouă şi, ca urmare, popularitatea ei depăşeşte sfera melomanilor.
Profitând de avantajul unui fizic remarcabil, pozează pentru mai multe reviste de modă (fotografii glamour pentru *Vanity Fair,* altele în care apare aproape goală pentru *Sports Ilustrated…)* şi devine egeria unei renumite mărci de lenjerie. Semnează numeroase contracte publicitare care vor face din ea muziciana cea mai bine plătită din lume.

O muziciană atipică şi controversată

În ciuda vârstei ei tinere, Valancourt dovedeşte o foarte bună stăpânire a claviaturii, dar i se reproşează adesea o oarecare lipsă de sensibilitate, mai ales în interpretarea repertoriului romantic.
Revendicându-şi sus şi tare libertatea şi independenţa, ea a devenit un „coşmar" pentru organizatorii de concerte: renunţările în ultimul moment sau capriciile de divă sunt nenumărate.
Felul ei de a fi dintr-o bucată se manifestă până şi în viaţa particulară. Această celibatară convinsă susţine că nu aşteaptă nimic de la o legătură amoroasă fiind adepta unui *carpe diem* care îi măreşte numărul cuceririlor. Relaţiile tumultoase cu celebrităţi din show-biz fac din ea singura interpretă de muzică clasică obişnuită a revistelor de can-can, ceea ce, evident, pasionaţii pianului nu prea apreciază…

* * *

(Los Angeles Times – 26 iunie 2008)
AUTORUL „TRILOGIEI ÎNGERILOR"
FACE O DONAŢIE DE 500.000 $
UNEI ŞCOLI DIN LOS ANGELES

În timp ce al doilea roman al său, *Amintiri de înger,* se impune deja în fruntea topului de vânzări, scriitorul Tom Boyd a făcut o donaţie de jumătate de milion de dolari pentru Harvest High School din Los Angeles, a anunţat directorul instituţiei. Situat în cartierul defavorizat MacArthur Park, acest liceu este cel în care a învăţat Boyd în timpul adolescenţei. Devenit profesor, el a predat aici literatura, înainte de a se retrage ca urmare a succesului cărţii lui. Contactat de ziarul nostru, scriitorul n-a dorit să confirme această informaţie. Cam confuz cu presa, enigmaticul romancier se pare că ar fi început deja să redacteze al treilea volum din saga lui.

(Stars News – 24 august 2008)
FRUMOASA AURORE DIN NOU
CELIBATARĂ!

Nefericirea unora poate însemna fericirea altora. La treizeci şi unu de ani, pianista top-model tocmai a rupt relaţia cu iubitul ei, jucătorul de tenis spaniol Javier Santos, cu care trăia o poveste de dragoste de câteva luni. Pe neaşteptate, după frumoasa lui dublă performanţă de la Roland-Garros şi Wimbledon, sportivul o să petreacă câteva binemeritate zile de vacanţă la Ibiza, doar împreună cu prietenii lui din Barcelona.
Cât despre ex-doamna sufletului său, ea nu va rămâne probabil mult timp celibatară…

(Variety – 4 septembrie 2008)
„TRILOGIA ÎNGERILOR”
ÎN CURÂND LA CINEMA

Columbia Pictures a cumpărat drepturile de adaptare cinematografică a „Trilogiei îngerilor”, saga fantastică şi romantică a lui Tom Boyd. *Compania îngerilor, Amintiri de înger*... Două titluri familiare pentru milioane de cititori care au fost deja ţinuţi în tensiune, de la prima la ultima pagină, de primele două volume din această trilogie. Filmările pentru ecranizarea primului volum ar trebui să înceapă foarte curând.

* * *

De la: patricia.moore@speedacces.com
Subiect: Vindecare
Data: 12 septembrie 2008
Către: thomas.boyd2@gmail.com
Bună ziua, domnule Boyd. Voiam să vă scriu de mult timp. Mă numesc Patricia, am 31 de ani şi îmi cresc singură cei doi copii. Am fost alături, până la ultima lui suflare, de bărbatul pe care îl iubeam şi cu care tocmai îmi întemeiasem o familie. Suferea de o boală neurologică care i-a stors încet-încet toate puterile. Din această fază a vieţii mele, am ieşit mult mai distrusă decât vreau s-o recunosc. Relaţia noastră a fost atât de scurtă… După această dramă, v-am descoperit cărţile.

Am evadat în poveştile dumneavoastră şi m-am simţit din nou în armonie cu mine însămi. În romanele dumneavoastră, personajele au adesea şansa de a-şi modifica destinul, trecutul, şi de a-şi îndrepta greşelile. Eu sper doar să am şansa de a iubi din nou şi de a mai fi iubită.
Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să mă împac cu viaţa.

* * *

(Paris Matin -12 octombrie 2008)
AURORE VALANCOURT: TALENT REAL
SAU IMPOSTURĂ MEDIATICĂ?

Un public numeros s-a îmbulzit ieri la Théâtre des Champs-Élysées. Având deja o puternică imagine mediatică, tânăra şi strălucita muziciană continuă să stârnească curiozitate. În program, Concertul pentru pian „Imperialul" de Beethoven, urmat, în partea a doua, de Improptuurile lui Schubert. Un program tentant care n-a fost ceea ce se anunţa. În ciuda unei tehnici ireproşabile, concertul a fost interpretat fără pasiune şi fără lirism. Să nu ezităm s-o spunem – Aurore Valancourt este mai mult un produs de marketing decât pianista supradotată şi genială prezentată în reportajele televizate. Fără formele apetisante şi faţa ei de înger, n-ar fi decât o muziciană obişnuită, căci „fenomenul Valancourt" nu se bazează pe nimic altceva decât pe o maşinărie bine unsă care a reuşit cu abilitate să transforme o interpretă onorabilă într-un star adulat. Ce e mai trist în toată această poveste? Că imaturitatea ei muzicală n-a împiedicat publicul, total devotat imaginii sale, s-o aplaude furtunos.

* * *

De la: myra14.washington@hotmail.com
Subiect: Cărţi cum altele nu-s…
Data: 22 octombrie 2008
Către: thomas.boyd2@gmail.com

Bună ziua, domnule Boyd. Mă numesc Myra şi am 14 ani. Sunt o „tânără de la periferie”, cum spun ziarele. Merg la şcoală în MacArthur Park şi am asistat la conferinţa pe care aţi ţinut-o atunci când aţi venit în clasa noastră. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că într-o bună zi voi fi interesată de romane. Şi totuşi ale dumneavoastră m-au pasionat. Am făcut economii ca să vă cumpăr a doua carte, dar, cum n-aveam destui bani, am petrecut ore în şir în raioanele cu cărţi din Barnes & Nobles ca s-o citesc de mai multe ori… Vreau doar să vă mulţumesc.

* * *

(TMZ.com – 13 decembrie 2008)
AURORE ŞI TOM ÎNDRĂGOSTIŢI
LA CONCERTUL KINGS OF LEON?

Kings of Leon au performat în forţă sâmbătă la Forum-ul din Los Angeles. În mulţimea venită să aplaude grupul rock din Nashville, pianista Aurore Valancourt şi scriitorul Tom Boyd păreau a fi foarte intimi. Priviri complice, vorbe dulci susurate la ureche, mâini în jurul taliei. Pe scurt, cei doi sunt mult mai mult decât prieteni. Fotografiile următoare vorbesc, de altfel, prin ele însele. Vă lăsăm să judecaţi singuri…

* * *

(TMZ.com – 3 ianuarie 2009)
AURORE VALANCOURT ŞI TOM BOYD:
JOGGING DE ÎNDRĂGOSTIŢI

Dorinţa de păstrare a siluetei sau escapadă amoroasă? În orice caz, Aurore Valancourt şi Tom Boyd şi-au acordat ieri o lungă şedinţă de jogging pe aleile din Central Park încă albite de zăpadă. (…)

* * *

(TMZ.com -18 martie 2009)
AURORE VALANCOURT ŞI TOM BOYD
CAUTĂ UN APARTAMENT ÎN MANHATTAN

* * *

(USA Today -10 aprilie 2009)
NOUA CARTE A LUI TOM BOYD VA APĂREA
ÎNAINTE DE SFÂRŞITUL ANULUI

Editura Doubleday a făcut ieri acest anunţ: cel de-al treilea volum din saga lui Tom Boyd va apărea în toamnă. În perspectivă, şedinţe de lectură pentru fanii romancierului.
Intitulat *Mix-Up in Heaven,* ultimul volum din „Trilogia Îngerilor" ar trebui să fie unul din marile succese ale anului.

* * *

(Entertainment Today – 6 mai 2009)
TOM CAUTĂ INELUL PERFECT
PENTRU AURORE

Scriitorul şi-a petrecut trei ore la Tiffany, în New York, în căutarea unui inel perfect pentru femeia cu care este împreună de câteva luni.
O vânzătoare povesteşte: „Părea foarte îndrăgostit şi foarte grijuliu să aleagă bijuteria care s-o impresioneze pe iubita lui".

* * *

De la: svetlana.shaparova@hotmail.com
Subiect: Amintirea unei iubiri
Data: 9 mai 2009
Către: thomas.boyd2@gmail.com
Stimate domnule Boyd,

Mai întâi, îmi cer scuze pentru greşelile de ortografie. Sunt rusoaică şi vorbesc prost engleza. Cartea dumneavoastră mi-a fost oferită de un bărbat pe care îl iubeam şi pe care îl întâlnisem la Paris. Dându-mi cartea, mi-a spus doar: „Citeşte şi vei înţelege.” Acest bărbat (pe nume Martin) şi cu mine nu mai suntem împreună acum, dar povestea dumneavoastră îmi aminteşte legătura care ne unea şi care mă făcea să mă simt atât de plină de viaţă. Când vă citesc, mă simt în lumea mea. Vă mulţumesc, dacă citiţi acest mesaj, şi vă doresc mult succes în viaţa personală.
Svetlana

* * *

(Onl !ne – 30 mai 2009)
AURORE VALANCOURT ŞI TOM BOYD
SE CEARTĂ ÎNTR-UN RESTAURANT

* * *

(Onl !ne – 30 mai 2009)
AURORE VALANCOURT „INFIDELĂ”
LUI TOM BOYD?

* * *

(TMZ.com – 2 iulie 2009)
AURORE VALANCOURT ŞI TOM BOYD:
SFÂRŞITUL UNEI POVEŞTI DE IUBIRE

Celebra pianistă, care trăia de mai multe luni o frumoasă poveste de iubire cu scriitorul Tom Boyd, a fost zărită săptămâna trecută în compania lui James Bugliari, bateristul grupului rock The Sphinx.

* * *

Ați văzut deja cu siguranță această înregistrare video… Ea a fost mult timp printre cele mai vizionate pe *You Tube* şi *Dailymotion,* atrăgându-şi o droaie de comentarii, unele batjocoritoare – cele mai numeroase – altele mai compătimitoare.

Locul? Sala de concerte Royal Albert Hall din Londra. Evenimentul? *The Proms,* unul din cele mai celebre festivaluri de muzică clasică din lume, transmis în direct de BBC.

La începutul înregistrării video, o vedem pe Aurore Valancourt intrând în scenă în aplauzele susținute a mii de melomani, ridicați în picioare, în rânduri strânse, sub somptuoasa cupolă victoriană. Îmbrăcată cu o rochie neagră sobră, purtând un discret colier de perle, ea salută orchestra, se aşază la pian şi începe în forță, făcând să răsune primele acorduri din minunatul *Concerto* de Schumann.

În primele cinci minute, publicul este atent, apoi se lasă purtat de muzică. La început năvalnică, frazarea Aurorei devine mai liberă, uşoară ca un vis, până când…

…păcălind serviciile de pază, un bărbat reuşeşte să se cațere pe scenă pentru a se îndrepta spre solistă.

— Aurore!

Tânăra tresare şi scoate un țipăt scurt. În timp ce orchestra se opreşte la unison, apar două gărzi de corp care-l apucă de mijloc pe intrus şi-l trântesc la pământ.

— Aurore! repetă el.

Revenindu-şi din spaimă, pianista se ridică şi, cu un gest al mâinii, le cere celor doi bodyguarzi să-l elibereze pe individ. După un moment de stupoare, sala este cufundată acum într-o tăcere stranie.

Bărbatul se ridică, îşi bagă cămaşa în pantaloni, pentru a-şi recăpăta o oarecare ținută. Are ochii măriți, înroşiți din cauza alcoolului şi a lipsei de somn.

Nu e nici terorist, nici iluminat.

Doar un bărbat îndrăgostit.

Doar un bărbat nefericit.

Tom se apropie de Aurore şi îi face o declarație stângace, cu speranța cam nebunească că va fi de ajuns pentru a face să renască o flacără în privirea celei pe care o iubeşte încă.

Dar, incapabilă să-şi ascundă jena sau să-i susțină mai mult privirea, tânăra femeie îl întrerupe:

— S-a terminat, Tom.

Nenorocit, el depărtează brațele în semn de neînțelegere.

— S-a terminat, repetă ea şoptit plecând ochii.

* * *

(Los Angeles Daily News -10 septembrie 2009)

CREATORUL „TRILOGIEI ÎNGERILOR”
ARESTAT ÎN STARE DE EBRIETATE

Vineri seara, autorul bestseller-urilor a fost arestat în timp ce se afla în stare de ebrietate la volan. El rula cu 150 km/h pe un drum unde limita de viteză e 70.

În loc să adopte o atitudine rezervată, Tom Boyd s-a arătat insolent cu ofiţerii de poliţie, amenințându-i că le va distruge cariera. Încătuşat şi închis într-o celulă pentru a-şi reveni din beţie, el avea, conform autorităţilor, peste 1,6 grame de alcool în sânge, faţă de cele 0,8 grame autorizate în California.

Eliberat câteva ore mai târziu, Boyd şi-a cerut scuze prin intermediul unui comunicat difuzat de agentul lui, Milo Lombardo: „M-am purtat ca ultimul imbecil, adoptând un comportament iresponsabil care ar fi putut pune în pericol şi alte vieţi în afară de a mea”.

* * *

(Publisher Weekly – 20 octombrie 2009)

APARIŢIA ULTIMULUI VOLUM
DIN „TRILOGIA ÎNGERILOR” ÎNTÂRZIE

Editura Doubleday a anunţat că apariţia romanului lui Tom Boyd va fi amânată pentru la vară. Cititorii vor trebui să mai aibă răbdare încă opt

luni pentru a cunoaşte deznodământul acestei saga de succes.
Se pare că întârzierea ar avea drept cauză recentele decepţii ale autorului ei, după o ruptură sentimentală greu suportată care l-ar fi aruncat într-o depresie profundă.
O versiune respinsă de agentul său, Milo Lombardo: „Tom nu suferă în niciun caz de sindromul paginii albe! El lucrează în fiecare zi pentru a le oferi cititorilor săi cel mai bun roman posibil. Toată lumea poate înţelege acest lucru".
Cu toate astea, fanii nu sunt de acord cu aşa ceva! În numai o săptămână, birourile editurii au fost asaltate de scrisori de protest. Pe internet, a fost chiar postată o petiţie pentru a-i cere lui Tom Boyd să-şi respecte angajamentele!

* * *

De la: yunjimbuym@yahoo.com
Subiect: Un mesaj din Coreea de Sud
Data: 21 decembrie 2009
Către: thomas.boyd2@gmail.com
Stimate domnule Boyd. N-o să vă povestesc viaţa mea. Vă mărturisesc doar că am fost internată recent într-o clinică de psihiatrie din cauza unei profunde depresii. Am încercat chiar de mai multe ori să-mi pun capăt zilelor. În timpul acestei şederi, o infirmieră m-a convins să vă citesc una din cărţi. Vă cunoşteam deja: era greu să nu fi zărit coperţile romanelor dv. în metrou, în autobuz sau pe terasa cafenelelor. Credeam că poveştile pe care le scrieţi nu erau făcute pentru mine. Mă înşelam. Bineînţeles, viaţa nu este ca într-o carte, dar am găsit în întâmplările şi în personajele dumneavoastră acea scânteie fără de care nu mai eram nimic.
Primiţi toată recunoştinţa mea,
Yunjin Buyn

* * *

(Onl !ne – 23 decembrie 2009)

SCRIITORUL TOM BOYD ARESTAT LA PARIS

Autorul bestseller-urilor a fost arestat în Franţa, pe aeroportul Charles-de-Gaulle, lunea trecută, după ce s-a bătut cu chelnerul unei cafenele care refuza să-l servească din cauza stării de ebrietate avansate în care se afla. Boyd a fost arestat preventiv. În urma anchetei, procurorul Republicii a stabilit aducerea lui în faţa tribunalului corecţional din Bobigny, la sfârşitul lunii ianuarie. Boyd va fi judecat pentru violenţă intenţionată, ultraj şi lovituri.

* * *

De la: mirka.bregovic@gmail.com
Subiect: Cea mai fidelă cititoare a dumneavoastră din Serbia!
Data: 25 decembrie 2009
Către: thomas.boyd2@gmail.com
Stimate domnule Boyd. Pentru prima oară mă adresez unei persoane pe care n-o cunosc decât prin intermediul scrierilor sale!
Sunt profesoară de literatură într-un mic sat din sudul Serbiei unde nu există nici bibliotecă, nici librărie. În această zi de 25 decembrie, permiteţi-mi să vă urez un Crăciun fericit. Se lasă noaptea peste câmpia acoperită de zăpadă. Sper ca într-o zi să veniţi să ne vizitaţi ţara şi de ce nu chiar satul meu, Rickanovica!
Vă mulţumesc pentru toate aceste vise.
Cu prietenie,
Mirka
PS: Ţineam de asemenea să vă spun că nu cred niciun cuvânt din ceea ce se povesteşte prin ziare şi pe internet despre viaţa dumneavoastră privată.

* * *

(New York Post – 2 martie 2010)
TOM BOYD PE CALEA PIERZANIEI?

Alaltăieri seară, la ora 23, dintr-un motiv necunoscut încă, renumitul autor s-a legat de un client din Freeze, un bar select din Beverly Hills. Discuţia dintre cei doi bărbaţi a degenerat în încăierare. Sosită rapid la faţa locului, poliţia l-a arestat pe tânărul scriitor după ce a găsit asupra lui 10 grame de crystal meth. Acţionat în justiţie pentru posesie de droguri, el a fost eliberat condiţionat, dar va fi convocat în curând în faţa Curţii Superioare din Los Angeles. Punem pariu că, de data asta, o să aibă nevoie de un avocat bun pentru a scăpa de închisoare…

* * *

De la: eddy93@free.fr
Subiect: Cineva de bine
Data: 3 martie 2010
Către: thomas. boyd2@gmail.com
Mă numesc Eddy, am 19 ani şi pregătesc un CAP[1] de patiser la Stains, în suburbia pariziană. Mi-am ratat complet anii de colegiu şi de liceu din cauza anturajului şi a slăbiciunii pentru haşiş.
Dar, de un an, o fată super a apărut în viaţa mea şi, ca să n-o pierd, m-am hotărât să nu mă mai port ca un idiot. Am reînceput să studiez, şi cu ea nu numai că învăţ, dar şi înţeleg. Dintre cărţile pe care m-a făcut să le citesc, ale dumneavoastră sunt preferatele mele: ele scot la iveală tot ce e mai bun în mine.
În prezent, vă aştept cu nerăbdare următoarea carte. Dar nu-mi place ce apare în presă despre dumneavoastră. În romanele pe care le-aţi scris, personajele mele preferate sunt tocmai cele care ştiu să rămână fidele valorilor lor.

Aşa că, dacă există un dram de adevăr în toate astea, aveţi grijă ce faceţi, domnule Boyd. Nu vă pierdeţi în alcool sau în rahatul ăsta de drog.
Şi nu deveniţi, ca mine, un idiot…
Cu tot respectul, Eddy.

1
Casa cu vedere spre ocean

Se întâmplă ca o femeie să întâlnească o epavă
şi să decidă să facă din ea un bărbat sănătos.
Uneori, reuşeşte. Se întâmplă ca o femeie să întâlnească
un bărbat sănătos şi să decidă să facă din
el o epavă. Chestia asta îi reuşeşte întotdeauna.
Cesare PAVESE

— Tom, deschide-mi!

Strigătul se pierdu în vânt şi rămase fără răspuns.

— Tom! Sunt eu, Milo. Ştiu că eşti acolo. Ieşi din bârlog, fir-ar să fie!

Malibu
Comitatul Los Angeles, California
O casă pe plajă

De mai bine de cinci minute, Milo Lombardo lovea fără întrerupere în jaluzelele din lemn care dădeau spre terasa casei celui mai bun prieten al său.

— Tom! Deschide sau sparg uşa! Ştii că sunt în stare de asta!

În cămaşă ajustată pe talie, costum bine croit şi cu ochelari de soare pe nas, Milo avea figura cătrănită din zilele lui proaste.

Mai întâi crezuse că timpul va vindeca rănile lui Tom, dar, departe de a se risipi, criza prin care trecea nu făcuse decât să se agraveze. În ultimele şase luni, scriitorul nu mai ieşise deloc din casă, preferând să se baricadeze în închisoarea lui aurită, fără să răspundă nici la soneria telefonului mobil, nici la cea a interfonului.

— Ți-o mai cer încă o dată, Tom: lasă-mă să intru!

În fiecare seară, Milo bătea la uşa reşedinței de lux, dar nu se alegea ca reacție decât cu înjurăturile vecinilor şi cu

intervenția inevitabilă a patrulei de securitate care veghea asupra liniştii bogaților locuitori ai enclavei Malibu Colony.

De data asta totuşi, nu mai era timp de tergiversări: trebuia să acționeze înainte de a fi prea târziu.

— Foarte bine, tu ai vrut-o! amenință el dându-şi jos haina şi înarmându-se cu o rangă din titan pe care i-o procurase Carole, prietena lor din copilărie care lucra acum ca detectiv în LAPD[2].

Milo aruncă o privire în spatele lui. Plaja de nisip fin parcă ațipise sub soarele auriu al începutului de toamnă. Înghesuite ca nişte sardine, vilele de lux se etalau de-a lungul falezei, unite în aceeaşi dorință de a interzice accesul pe țărm nechemaților. Mulți oameni de afaceri şi vedete din mass media şi *entertainment* îşi aleseseră domiciliul aici. Fără a mai vorbi de starurile de cinema: Tom Hanks, Sean Penn, DiCaprio, Jennifer Aniston aveau toți câte o casă în zonă.

Orbit de luminozitate, Milo miji ochii. La vreo cincizeci de metri mai încolo, postat în fața unei căsuțe construită pe piloni, cu binoclul lipit de ochi, adonisul în costum de baie, care o făcea pe salvamarul, părea hipnotizat de siluetele surferițelor care profitau de valurile puternice ale Pacificului.

Considerând că avea cale liberă, Milo se puse pe lucru.

Băgă capătul curbat al levierului metalic într-una din fantele cercevelei şi împinse din toate puterile pentru a face să plesnească şipcile din lemn ale jaluzelelor.

Ai într-adevăr dreptul să-ți protejezi prietenii de ei înşişi? se întrebă el pătrunzând în casă.

Dar acest caz de conştiință nu dură nici măcar o secundă: în afară de Carole, Milo nu avusese niciodată decât un singur prieten pe lumea asta şi era hotărât să încerce totul pentru a-l face să-şi uite durerea şi pentru a-i reda gustul de a trăi.

* * *

— Tom?

Cufundat în semiîntuneric, parterul era scăldat într-o toropeală suspectă unde mirosul de mucegai rivaliza cu cel de aer închis. Tone de veselă umpleau chiuveta din bucătărie şi livingul era devastat ca după o spargere: mobilier răsturnat, haine aruncate pe jos, farfurii şi pahare sparte. Milo păşi peste cutiile de pizza, peste ambalajele de mâncare chinezească, peste sticlele de bere goale şi deschise toate ferestrele ca să alunge întunericul şi să aerisească încăperile.

Construită în formă de L, casa avea două niveluri şi o piscină subterană. În ciuda dezordinii, ea degaja o atmosferă liniştită grație mobilelor din lemn de arțar, parchetului deschis la culoare şi abundenței lumini naturale. Vintage şi actual în acelaşi timp, decorul alterna mobilier modern şi tradițional tipic epocii în care Malibu nu era decât o simplă plajă pentru surferi şi nu devenise încă un bârlog aurit pentru miliardari.

Ghemuit în poziție fetală pe canapea, Tom îți provoca frică daca te uitai la el: ciufulit, palid, cu fața acoperită de o barbă gen Robinson Crusoe, nu semăna deloc cu cel din fotografiile sofisticate care ilustrau coperțile din spate ale romanelor lui.

— Hei, tu ăla de-acolo, scoală-te! trâmbiță Milo.

Se apropie de sofa. Mai multe rețete mototolite sau pliate umpleau măsuța joasă. Prescripții redactate de dr. Sophia Schnabel, „psihiatra starurilor”, al cărei cabinet din Beverly Hills aproviziona o bună parte a jet-set-ului local cu psihotrope mai mult sau mai puțin legale.

— Tom, trezeşte-te! strigă Milo ducându-se la căpătâiul prietenului său.

Neîncrezător, el inspecta etichetele de pe tuburile de medicamente împrăştiate pe jos şi pe masă: Vicodin, Valium, Xanax, Zoloft, Stilnox. Un amestec infernal de analgezice, anxiolitice, antidepresive şi somnifere. Cocteilul fatal al secolului 21.

— Fir-ar să fie!

Cuprins de panică, temându-se de o intoxicație medicamentoasă, el îl apucă pe Tom de umeri pentru a-l

scoate din somnul lui artificial.

Scuturat ca un prun, scriitorul sfârşi prin a deschide ochii:

— Ce naiba faci la mine-n casă? mormăi el.

2
Doi prieteni

Recităm eternele litanii pe care le repetăm
atunci când încercăm să ajutăm o inimă zdrobită,
dar cuvintele n-au nicio putere. (…) Nimic din ceea
ce am putea spune nu-l va face fericit vreodată
pe tipul care se simte în cea mai neagră mizerie
fiindcă a pierdut-o pe cea pe care o iubeşte.
Richard BRAUTIGAN

— Ce naiba faci la mine-n casă? am mormăit eu.

— Îmi fac griji, Tom! De luni de zile stai închis aici droxându-te cu calmante.

— E problema mea! am decretat ridicându-mă.

— Nu, Tom: problemele tale sunt şi problemele mele. Credeam că asta înseamnă prietenia, nu?

Aşezat pe canapea, cu fața în mâini, am ridicat din umeri, pe jumătate ruşinat, pe jumătate disperat.

— În orice caz, reluă Milo, să nu crezi c-o să las o femeie să te aducă în starea asta!

— Nu eşti taică-miu! am răspuns eu ridicându-mă cu greutate.

Cuprins de amețeli, mi-a fost greu să rămân în picioare şi a trebuit să mă reazem de spătarul canapelei.

— Este adevărat, dar dacă Carole şi cu mine nu suntem aici ca să te ajutăm, atunci cine o s-o facă?

I-am întors spatele fără să mă sinchisesc să-i răspund. Încă în chiloți, am traversat încăperea până la bucătărie ca să-mi iau un pahar cu apă. În urma mea, Milo dibui un sac mare de gunoi şi deschise frigiderul, ca să înceapă o triere la sânge.

— În caz că n-ai de gând să te sinucizi cu iaurt expirat, te-aş sfătui să te debarasezi de lactatele astea, zise el băgându-şi nasul într-un borcan cu cremă de brânză cu miros dubios.

— Nu te oblig să-l mănânci.

— Şi strugurele ăsta, eşti sigur că Obama era deja preşedinte când l-ai cumpărat?

Se apucă apoi să facă un pic de ordine în living, adunând resturile alimentare cele mai voluminoase, ambalajele şi sticlele goale.

— De ce mai păstrezi chestia asta? întrebă el pe un ton de reproş, arătând o ramă electronica ce difuza o diaporamă de fotografii cu Aurore.

— Pentru că sunt ACASĂ LA MINE şi, ACASĂ LA MINE, n-am de ce să-ți dau ție socoteală.

— Poate, dar fata asta te-a făcut zob. Nu crezi că e timpul s-o dai jos de pe piedestal?

— Ascultă, Milo, n-ai plăcut-o niciodată pe Aurore…

— E-adevărat, nu m-am dat în vânt după ea. Şi, ca să-ți spun tot adevărul, am ştiut întotdeauna că până la urmă o să te părăsească.

— Zău? Pot să ştiu de ce?

Cuvintele care-i stăteau pe suflet de mult timp ieşiră din gura lui cu virulență:

— Fiindcă Aurore nu e ca noi! Fiindcă ea ne disprețuieşte! Fiindcă s-a născut cu o lingură de argint în gură. Fiindcă pentru ea viața a fost mereu un joc, în vreme ce pentru noi este mereu o luptă…

— Ca şi cum era aşa de simplu… Tu n-o cunoşti!

— Încetează s-o mai venerezi! Uite ce ți-a făcut!

— Ție n-o să ți se întâmple aşa ceva, asta-i sigur! În afară de pițipoancele cu care ai avut de-a face, iubirea n-a avut niciodată loc în viața ta!

Fără să vrem cu adevărat, tonul urcase şi, acum, fiecare replică lovea ca o palmă.

— Dar ceea ce simți tu n-are nimic de-a face cu iubirea! se ambală Milo. E altceva: un condensat de suferință şi pasiune distructivă.

— Eu, cel puțin, îmi asum riscuri. În timp ce tu…

— Şi eu nu-mi asum riscuri? Am sărit cu paraşuta de pe Empire State Building. Înregistrarea video a făcut ocolul

netului…

— Şi cu ce te-ai ales în afară de o amendă babană?

Ca şi cum nu auzise nimic, Milo enumera:

— Am coborât cu schiurile Cordiliera Albă în Peru. M-am lansat cu parapanta din vârful Everestului, mă număr printre cele câteva persoane din lume care au escaladat K2…

— Ca să te joci de-a kamikaze, e drept că eşti foarte tare. Dar eu îți vorbesc de riscul de a iubi. Şi riscul ăsta tu nu ți l-ai asumat niciodată, nici măcar cu…

— ÎNCETEAZĂ! atacă el cu violență, apucându-mă de gulerul tricoului pentru a mă împiedica să-mi continui fraza.

Rămase aşa câteva secunde, cu mâinile crispate şi privirea cruntă, până când conştientiză situația: venise să mă ajute şi iată că era cât pe ce să-mi tragă un pumn în moacă…

— Îmi pare rău, zise el slăbindu-şi strânsoarea.

Am ridicat din umeri şi am ieşit pe terasa mare care dădea spre ocean. Ascunsă privirilor, casa dispunea de acces direct la plajă pe o scară privată pe treptele căreia ghivece din lut ars debordau de plante veştejite pe care nu mai avusesem puterea să le ud de luni de zile.

Mi-am pus nişte ochelari Ray-Ban Wayfarer vechi, uitați pe masa din tec de Java pentru a mă proteja de lumina puternică, apoi m-am lăsat să cad în scaunul meu balansoar.

După un ocol prin bucătărie, Milo mi se alătură cu două ceşti de cafea şi îmi întinse una.

— Bun, hai să încetăm cu prostiile şi să vorbim serios! propuse el, punându-şi fundul pe masă.

Cu privirea pierdută în gol, n-am opus nicio rezistență. În acel moment, n-aveam decât o dorință: să-mi spună repede ce venise să-mi spună şi să plece ca sa pot să mă duc să-mi vărs amarul cu capul în vasul toaletei, după care să iau din nou un pumn de pilule ce aveau să mă transporte în altă lume, departe de realitate.

— De cât timp ne cunoaştem noi, Tom? De douăzeci şi cinci de ani?

— Aproape, am zis luând o înghițitură de cafea.

— Încă din adolescență, tu ai fost mereu vocea rațiunii, începu Milo. M-ai împiedicat să fac o groază de tâmpenii. Fără tine, de multă vreme aş fi în închisoare sau poate chiar deja mort. Fără tine, Carole n-ar fi ajuns polițistă. Fără tine, n-aş fi reuşit să-i cumpăr casă maică-mii. Pe scurt, ştiu că îți datorez totul.

Jenat, am respins aceste argumente cu dosul palmei:

— Dacă ai venit să-mi serveşti gogoşile astea…

— Nu sunt gogoşi! Am rezistat la toate, Tom: la drog, la violența bandelor, la o copilărie oribilă…

De data asta, argumentul nimeri în plin şi reuşi să-mi provoace un frison. În ciuda reuşitei şi a ascensiunii sociale, o parte din mine avea tot cincisprezece ani şi nu părăsise niciodată cartierul MacArthur Park, nici traficanții lui, nici marginalizații lui, nici casele scărilor în care se auzeau țipete. Şi nici frica prezentă peste tot.

Am întors capul şi privirea mi se pierdu spre ocean. Apa era limpede şi strălucea în mii de nuanțe, de la turcoaz la albastru peruzea. Doar câteva valuri, armonioase şi regulate, agitau Pacificul. O linişte care contrasta cu vacarmul adolescentelor noastre.

— Suntem curați, reluă Milo. Ne-am câştigat biştarii cinstit. Nu purtăm revolvere pe sub geci. N-avem picături de sânge pe cămăşi, nici urme de cocaină pe bancnotele noastre…

— Nu văd care e legătura cu…

— Avem totul ca să fim fericiți, Tom! Sănătate, tinerețe, un job care ne pasionează. Nu poți distruge totul pentru o femeie. E prea stupid. Nu merită. Păstrează-ți suferința pentru zilele în care adevărata nenorocire va bate la uşă.

— Aurore era femeia vieții mele! Nu poți să înțelegi asta? Nu poți să-mi respecți durerea?

Milo oftă:

— Ascultă ce-ți spun: dacă ar fi fost *într-adevăr* femeia vieții tale, ea ar fi fost astăzi aici, cu tine, ca să te împiedice să te scufunzi în acest delir devastator.

Dădu pe gât restul de espresso, apoi constată:

— Ai făcut totul ca s-o recuperezi. Ai implorat-o, ai încercat să o faci geloasă, apoi te-ai umilit în fața întregii lumi. S-a terminat: n-o sa mai vină înapoi. A dat pagina şi ai face bine să faci şi tu la fel.

— Nu reuşesc, mărturisii eu.

Păru că se gândeşte o clipă şi o expresie îngrijorată şi misterioasă în acelaşi timp i se desenă pe față.

— De fapt, cred că pur şi simplu n-ai de ales.

— Cum aşa?

— Fă un duş şi îmbracă-te.

— Unde mergem?

— Să mâncăm o costiță de vită la Spago.

— Nu prea mi-e foame.

— Nu pentru mâncare te duc acolo.

— Atunci pentru ce?

— Pentru băutura întăritoare de care o să ai nevoie când vei auzi ceea ce am să-ți spun.

3
Omul devorat

Nu, Jef, nu eşti singur pe lume…
Nu mai plânge,
aşa în faţa tuturor
fiindcă o femeie trecută
fiindcă o blondă falsă
te-a lăsat iar să cazi (…)
Ştiu că ţi-e inima grea,
dar trebuie să ţi-o uşurezi, Jef
Jacques BREL

— De ce e un tanc parcat în faţa casei mele? am întrebat arătând impozantul vehicul sport ale cărui roţi monstruoase striveau trotuarul din Colony Road.

— Nu e un tanc, răspunse Milo vexat, e o Bugatti Veyron, model *Sang Noir,* unul din bolizii cei mai puternici din lume.

Malibu
Soarele de la începutul după-amiezii
Foşnetul vântului în copaci

— Ţi-ai cumpărat *încă o* maşină nouă! Le colecţionezi sau ce?

— Nu-ţi vorbesc de o maşină, bătrâne. Îţi vorbesc de o operă de artă!

— Eu numesc asta un aspirator de gagici. Chiar mai există fete la care ţine vrăjeala cu maşina?

— Dacă tu crezi că am nevoie de aşa ceva ca să agăţ femeile!

Am făcut o mutră mirată. Niciodată nu înţelesesem entuziasmul congenerilor mei masculini pentru coupé-uri, roadstere şi alte decapotabile…

— Hai, vino să vezi bestia! propuse Milo cu ochii strălucind.

Ca să nu-mi decepționez prietenul, am făcut în silă turul proprietarului. Îndesat, de formă eliptică, Bugatti-ul semăna cu un cocon ale cărui câteva excrescențe scânteiau în soare şi contrastau cu caroseria neagră: calandru cromat, retrovizoare metalizate, jante strălucitoare de unde ieşea la iveală sclipirea albastră a frânelor cu discuri.

— Vrei să arunci o privire la motor?

— Sigur, am oftat eu.

— Ştiai că n-a fost produsă decât în cincisprezece exemplare în lume?

— Nu, dar sunt încântat s-o aflu.

— Cu aşa ceva, atingi 100 km/oră în mai puțin de două secunde. Şi în viteză de vârf, poți atinge 400 km/oră.

— Foarte utilă acum când petrolu-i scump, radarele sunt la fiecare o sută de metri şi totul e ecologic!

De data asta, Milo nu-şi ascunse decepția.

— Nu eşti decât un morocănos, Tom, complet incapabil să aprecieze frivolitatea şi plăcerile vieții.

— Era nevoie de unul pentru a echilibra echipa noastră, am recunoscut eu. Şi cum deja tu ai ales celălalt rol, eu o să-l iau pe cel care a rămas.

— Haide, urcă.

— Pot să conduc eu?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că ştii foarte bine că ai permisul suspendat…

* * *

Bolidul părăsi aleile umbroase din Malibu Colony pentru a o lua pe Pacific Coast Highway care se întindea de-a lungul oceanului. Maşina adera bine la drum. Habitaclul, tapisat cu piele patinată cu reflexe portocalii, avea ceva călduros. Mă simțeam protejat în acest scrin confortabil şi am închis ochii, legănat de vechiul cântec soul al lui Otis Kedding care se auzea la radio.

Ştiam bine că această liniște, înşelătoare şi fragilă, nu se datora decât comprimatelor de anxiolitice pe care le lăsasem să se topească sub limbă după duş, dar momentele de destindere erau atât de rare, încât învățasem să le apreciez.

De când Aurore mă părăsise, un soi de cancer îmi cangrenase inima, instalându-se în ea ca un şobolan în dulapul cu alimente. Carnivoră, durerea începuse să mă devoreze încetul cu încetul până mă golise de orice emoție şi de orice voință. În primele săptămâni, frica de depresie mă ținuse treaz, obligându-mă să lupt pas cu pas împotriva descurajării şi a amărăciunii. Dar şi frica mă abandonase şi, odată cu ea, demnitatea şi chiar simpla dorință de a salva aparențele. Această lepră interioară mă rosese fără încetare, spălăcind culorile vieții, sugând toata seva, stingând orice scânteie. La cea mai mică dorință de a relua controlul asupra existenței mele, boala se transforma într-o viperă, ce-mi inocula la fiecare muşcătură o doză de venin care se infiltra primejdios în creier sub formă de amintiri dureroase: fiorul pielii lui Aurore, mirosul ei de stâncă, bătaia genelor, solzii aurii care-i sclipeau în ochi…

Apoi până şi amintirile deveniseră mai puțin pregnante. Drogându-mă încontinuu cu medicamente, totul devenise neclar. Mă lăsasem în voia sorții, petrecându-mi zilele întins pe canapea, închis în întuneric, întemnițat într-o cuirasă chimică, doborât de un „xanaxomn” greu care se termina în zilele proaste cu coşmaruri populate de rozătoare cu botul ascuțit şi coadă aspră din care mă trezeam lac de sudoare, năuc şi tremurând, stăpânit de o singură dorință, aceea de a evada din nou din realitate printr-o nouă doză de antidepresive şi mai puternică decât precedenta.

În această ceață comatoasă, zilele şi lunile se scurseseră fără să-mi dau seama, goale de sens şi de substanță. Şi realitatea era acolo: durerea mea era tot la fel de grea şi nu mai scrisesem niciun rând de un an de zile. Creierul îmi era înțepenit. Cuvintele fugiseră de mine, dorința mă părăsise, imaginația îmi secase.

* * *

În dreptul plajei Santa Monica, Milo o luă pe Interstate 10, în direcția Sacramento.

— Ai văzut rezultatele meciului de base-ball? întrebă el pe un ton vesel întinzându-mi iPhonul său conectat la un site sportiv. *Angels* i-au bătut pe *Yankees!*

Distrat, am privit ecranul.

— Milo?

— Da?

— La drum trebuie să te uiți, nu la mine.

Ştiam că tulburările mele îl descumpăneau pe prietenul meu, făcându-l să se gândească la ceva ce îi era greu să înțeleagă: derapajul meu mental şi această parte de dezechilibru pe care o purtăm cu toții în noi şi de care el mă crezuse, în mod greşit, apărat.

Am cotit-o la dreapta pentru a urca spre Westwood. Intram în Triunghiul de Aur al Los Angeles-ului. Aşa cum o remarcaseră unii, în acest cartier nu exista nici spital, nici cimitir. Doar străzi extrem de curate, cu magazine peste măsură de scumpe unde trebuia să-ți faci programare ca la medic. Din punct de vedere demografic, nimeni nu se năştea şi nici nu murea niciodată în Beverly Hills…

— Sper că ți-e foame, zise Milo coborând pe Canon Drive.

O frână destul de bruscă imobiliza Bugatti-ul în fața unui restaurant şic.

După ce i-a întins cheile portarului, Milo a intrat cu pas sigur, înaintea mea, în localul pe care obişnuia să-l frecventeze.

Fostul băiat rău din MacArthur Park trăia ca o revanşă socială posibilitatea de a putea merge să ia masa la Spargo fără rezervare, în vreme ce muritorii de rând trebuiau să-şi facă una cu trei săptămâni înainte.

Şeful restaurantului ne conduse într-un patio sofisticat unde, la cele mai bune mese, stăteau celebrități din lumea

afacerilor sau a show-biz-ului. Milo îmi făcu un semn discret în timp ce se instala: la câțiva metri de noi, Jack Nicholson şi Michael Douglas îşi terminau digestivul, în timp ce, la o altă masă, actrița unui sitcom care ne alimentase fantasmele de adolescenți molfăia o frunza de salată.

M-am aşezat, indiferent la acest anturaj „prestigios". De doi ani, ascensiunea mea la visul hollywoodian îmi permisese să-i cunosc pe unii din foştii mei idoli. Cu ocazia petrecerilor private din cluburi sau din vile mari ca nişte palate, avusesem ocazia să discut cu actorii, cântăreții şi scriitorii care mă făcuseră să visez când eram mai tânăr. Dar aceste întâlniri se loviseră de zidul deziluziei şi al dezamăgirii. Era mai bine să nu cunoşti toate culisele uzinei de vise. În „viața adevărată", eroii adolescenței mele nu erau adesea decât nişte depravați, lansați într-o vânătoare sistematică în cursul căreia înhățau fetele-pradă pe care le consumau şi le aruncau aproape imediat, odată ghiftuiți, înainte de a se năpusti spre carne mai proaspătă. La fel de trist: unele actrițe care pe ecran erau pline de şarm şi spirituale, în realitate rătăceau între liniile de coca, anorexie, Botox şi liposucție.

Dar ce drept aveam eu să-i judec? Nu devenisem şi eu umil din aceşti tipi pe care îi detestam? Victimă a aceleiaşi insolențe, a aceleiaşi dependențe de medicamente şi a aceluiaşi egocentrism versatil care, în momentele de luciditate, duceau la dezgustul de sine.

— Răsfață-te! se entuziasmă Milo arătând spre tartinele care tocmai ne fuseseră aduse împreună cu aperitivele.

Am gustat din vârful buzelor felia de pâine acoperită cu o felie subțire de carne marmorată şi moale.

— E vită Kobe, îmi explică el. Ştii că în Japonia le masează cu sake pentru ca grăsimea să pătrundă în muşchi?

Am încruntat din sprâncene. El continuă:

— Pentru a le dezmierda, li se amestecă hrana cu bere şi, pentru a le destinde, li se difuzează la volum maxim muzică clasică. Dacă e aşa, înseamnă ca steak-ul pe care-l ai în

farfurie a ascultat concertele Aurorei. Şi poate chiar s-a îndrăgostit de ea! Vezi, aveți ceva în comun!

Ştiam bine că făcea tot ce putea pentru a încerca să mă înveselească, dar chiar şi umorul mă părăsise.

— Milo, încep să obosesc. Îmi explici ce aveai atât de important să-mi spui?

Înghiți o ultimă tartină, nelăsând timp cărnii nici măcar să-i mângâie cerul gurii, apoi scoase din geantă un laptop minuscul pe care îl deschise pe masă.

— Bun, acum, consideră că nu-ți mai vorbeşte prietenul, ci agentul tău.

Era formula lui rituală pentru a deschide fiecare întâlnire la care se presupunea că „vorbim de business". Milo era sufletul activ al micii noastre afaceri. Cu mobilul lipit de ureche, trăia într-un ritm nebunesc, conectat în permanență cu editorii, cu agenții străini şi cu jurnaliştii, pândind mereu o idee bună pentru a promova cărțile unicului său client: eu. Habar n-aveam cum îl convinsese pe Doubleday să-mi publice primul roman. În lumea feroce a editurilor, el îşi învățase meseria din mers, fără studii şi fără specializare, pentru a deveni unul din cei mai buni pur şi simplu fiindcă credea în mine mai mult decât credeam eu însumi.

Îşi imaginase întotdeauna că-mi datora totul, dar eu ştiam că, dimpotrivă, *el* era cel care mă transformase în star, făcându-mă să intru, încă de la prima mea carte, în cercul magic al autorilor de bestseller-uri. După acest prim succes, primisem propuneri de la cei mai renumiți agenți literari, dar le refuzasem pe toate.

Căci, pe lângă faptul că era prietenul meu, Milo avea o calitate rară pe care eu o puneam deasupra celorlalte: loialitatea.

Cel puțin aşa gândeam înainte de a auzi dezvăluirile lui din acea zi.

4
Lumea din interior

Atât de lipsită de speranță e lumea din afară,
încât de două ori mai prețioasă mi-e lumea din interior.
Emily BRONTË

— Să începem cu veştile bune: vânzările primelor două volume continuă să fie excelente.

Milo întoarse ecranul laptopului în direcția mea: curbe roşii şi verzi se înălțau spre plafonul graficului.

— Piața internațională urmează exemplul celei americane şi *Trilogia îngerilor* este pe cale să devină un veritabil fenomen planetar. În doar şase luni, ai primit peste cincizeci de mii de mesaje de la cititori! Îți dai seama?

Am întors capul şi am ridicat ochii. Nu-mi dădeam seama de nimic. Nori vaporoşi se risipeau în aerul poluat al Los Angeles-ului. Aurore îmi lipsea. La ce bun acest succes dacă n-aveam pe nimeni cu care să-l împart?

— Altă veste bună: turnarea filmului începe luna viitoare. Keira Knightley şi Adrien Brody şi-au confirmat acceptul şi grangurii de la Columbia Pictures sunt entuziaşti. Tocmai l-au angajat pe directorul de decoruri de la *Harry Potter* şi se bazează pe o lansare în luna iulie pe trei mii de ecrane. M-am dus să asist la câteva castinguri: a fost nemaipomenit. Ar fi trebuit să vii…

În timp ce o chelneriță ne aducea felurile pe care le comandasem – tagliatelle cu crab pentru el şi o omletă cu ciuperci chanterelle pentru mine – telefonul lui Milo vibră pe masă.

Aruncă o privire la numărul afişat, încruntă din sprâncene şi ezită o secundă înainte de a răspunde, apoi se ridică de la masă pentru a se izola sub acoperişul îngust de sticlă ce lega patio-ul de restul restaurantului.

Conversația nu dură mult. Îmi ajungea la ureche în frânturi, întretăiată de murmurul sălii. O bănuiam animată, presărată cu reproşuri reciproce şi cu referiri la nişte probleme care îmi scăpau.

— Era Doubleday, îmi explică Milo întorcându-se la masă. M-a sunat în legătură cu nişte lucruri despre care voiam să-ți vorbesc. Nimic foarte grav: doar o problemă de imagine legată de versiunea *deluxe* a ultimului tău roman.

Țineam la această ediție pe care o voisem dichisită: copertă gotică din imitație de piele, desene în acuarelă ale personajelor principale, prefață şi postfață inedite.

— Ce fel de problemă?

— Ca să facă față cererii, au lansat tirajul în grabă. I-au presat pe cei de la tipografie şi ceva a dat chix. Rezultatul: s-au căptuşit cu o sută de mii de exemplare defecte. Vor să le oprească, dar partea supărătoare e că unele cărți au fost deja livrate librarilor. Or să redacteze o adresă pentru a le retrage de pe piață.

Scoase un exemplar din geantă şi mi-l întinse. Chiar răsfoindu-l cu neatenție, defectul sărea în ochi fiindcă, din cinci sute de pagini câte număra romanul, doar jumătate erau imprimate. Povestea se oprea brusc la mijlocul paginii 266, cu o frază ea însăşi neterminată:

> Billie îşi şterse ochii înnegriți de rimelul prelins.
> — Te rog, Jack, nu pleca aşa.
> Dar bărbatul îşi pusese deja mantoul. Deschise uşa, fără să arunce vreo privire spre amanta lui.
> — Te implor! strigă ea căzând

Şi asta era tot. Nici măcar un punct. Cartea se termina la cuvântul „căzând”, urmat de două sute de pagini albe.

Cunoscându-mi romanele ca pe nişte poezii, nu mi-a fost greu să-mi amintesc toată fraza: „Te implor! strigă ea căzând în genunchi”.

— Bun, puțin ne pasă de asta, zise tranşant Milo apucându-şi furculița. E treaba lor să iasă din rahat şi să rezolve problema asta. Lucrul cel mai important, Tom, este…

Ştiam ce urma să-mi spună chiar înainte să-şi termine fraza:

— Lucrul cel mai important, Tom, este… următorul tău roman.

Următorul meu roman…

Luă o înghițitură mare de paste, apoi începu să-şi plimbe degetele pe tastatura laptopului.

— Aşteptarea este enormă. Uită-te un pic la asta!

Computerul era conectat la site-ul vânzărilor online, amazon.com. Doar cu precomenzi, „viitorul meu roman" era deja clasat pe primul loc, chiar înaintea celui de-al patrulea volum din *Millenium.*

— Ce zici de asta?

Am evitat subiectul.

— Credeam că Stieg Larsson e mort şi că volumul 4 nu va fi niciodată publicat.

— Eu îți vorbesc de romanul *tău,* Tom.

Am privit din nou ecranul, hipnotizat de punerea în vânzare a ceva ce încă nu exista şi care nu va exista probabil niciodată. Apariția cărții mele era anunțată pentru 10 decembrie, adică în mai puțin de trei luni. O carte din care nu scrisesem nici măcar un rând şi despre care n-aveam în cap decât un vag proiect de sinopsis.

— Ascultă, Milo…

Dar prietenul meu nu era hotărât să mă lase să vorbesc:

— De data asta, îți promit o lansare demnă de Dan Brown: va trebui într-adevăr să trăieşti în altă parte decât pe pământ ca să nu fii la curent cu apariția romanului tău.

Mânat de entuziasm, Milo era greu de oprit:

— Am început să pregătesc terenul şi zvonul este deja în toi pe Facebook, Twitter şi pe forumurile de discuții unde fanii tăi rivalizează cu detractorii.

— Milo…

— Numai în Statele Unite şi în Anglia, Doubleday s-a angajat să scoată un prim tiraj de patru milioane de exemplare. Brandurile mari anticipează o săptămână fantastică. Ca şi pentru *Harry Potter,* librăriile vor fi deschise la miezul nopții!

— Milo…

— Şi tu, tu va trebui să ieşi mai mult în evidență: pot să-ți negociez un interviu exclusiv pe NBC…

— Milo!

— Există un adevărat entuziasm, Tom! Niciun alt scriitor nu vrea să-i apară cartea în aceeaşi săptămână cu tine, inclusiv Stephen King care şi-a amânat versiunea de buzunar pentru luna ianuarie ca să nu-i furi cititorii!

Ca să-l fac să tacă, am bătut cu pumnul în masă.

— ÎNCETEAZĂ CU AIURELILE!

Paharele tremurară şi clienții tresăriră, aruncând priviri dezaprobatoare în direcția noastră.

— Nu va exista o următoare carte, Milo. În tot cazul, nu în viitorul apropiat. Nu mai reuşesc, o ştii foarte bine. Sunt gol pe dinăuntru, sunt incapabil sa scriu vreun rând şi, mai ales, nu mai am chef s-o fac.

— Dar încearcă cel puțin! Munca este cel mai bun medicament. Şi apoi, scrisul e viața ta. ASTA e soluția ca să ieşi din această toropeală!

— Să nu crezi că n-am încercat. M-am aşezat de douăzeci de ori în fața ecranului, dar simpla vedere a computerului mă bulversează.

— Ai putea încerca să-ți cumperi un alt computer sau să scrii de mână pe caiete de şcolar, cum o făceai altădată.

— Aş putea încerca să scriu şi pe pergamente sau pe tăblițe de ceară că tot nu s-ar schimba mare lucru.

Milo păru că-şi pierde răbdarea:

— Înainte, puteai să scrii peste tot! Te-am văzut scriind la terasa Starbucks, pe scaunele inconfortabile din avioane, rezemat de gardurile cu grilaj ale terenurilor de baschet, înconjurat de tipi care urlau. Te-am văzut chiar tastând

capitole întregi pe telefonul mobil în timp ce aşteptai autobuzul în ploaie.

— Ei bine, s-a terminat cu toate astea.

— Sunt milioane de oameni care aşteaptă urmarea poveştii tale. E ceva ce le datorezi cititorilor tăi!

— Nu e decât o carte, Milo, nu e vaccinul anti-SIDA!

El deschise gura să riposteze, dar expresia i se înțepeni pe chip ca şi cum tocmai conştientiza deodată că n-avea niciun mijloc prin care să mă facă să revin asupra deciziei.

În afară, poate, de a-mi mărturisi adevărul…

— Tom, avem o *adevărată* problemă, începu el.

— La ce te gândeşti?

— La contracte.

— Ce contracte?

— Cele pe care le-am semnat cu Doubleday şi cu editorii tăi străini. Ne-au vărsat avansuri babane cu condiția ca tu să te angajezi că respecți termenele.

— Eu nu m-am angajat niciodată la nimic.

— M-am angajat eu pentru tine şi aceste contracte, poate că nu le-ai citit, dar le-ai semnat…

Mi-am turnat un pahar cu apă. Nu-mi plăcea întorsătura pe care o lua conversația. Noi doi ne distribuiserăm rolurile de ani de zile: îl lăsam pe el să aibă grijă de partea financiară, iar eu aveam grijă de delirurile imaginației mele. Până acum, *deal*-ul ăsta îmi convenise mereu.

— Data apariției a fost deja amânată de mai multe ori. Dacă n-o să-ți termini cartea în decembrie, vom avea penalități financiare importante.

— N-ai decât să le dai înapoi avansurile.

— Nu e chiar atât de simplu.

— De ce?

— Pentru că le-am cheltuit deja, Tom.

— Cum aşa?

El scutură din cap agasat:

— Vrei să-ți reamintesc prețul casei tale? Sau cel al inelului cu diamante pe care i l-ai făcut cadou Aurorei şi pe care nu ți

l-a mai dat înapoi?

Ce tupeu!

— Stai aşa, ce tot îndrugi? Ştiu foarte bine ce am câştigat şi ce pot să-mi permit să cheltui!

Milo lăsă capul în jos. Picături de sudoare i se prelingeau pe frunte. Buzele i se crispară şi fața lui, cu câteva minute mai înainte însuflețită de entuziasm, era acum întunecată şi descompusă.

— Am… am pierdut tot, Tom.

— Ai pierdut ce?

— Banii tăi şi ai mei.

— Ce tot spui?

— I-am plasat aproape pe toți într-un fond de gestiune care s-a dus pe copcă din cauza afacerii Madoff.

— Glumeşti, sper.

Dar nu, nu glumea:

— Toată lumea a căzut în capcană, spuse el pe un ton dezolat. Bănci mari, avocați, politicieni, artişti, Spielberg, Malkovich şi chiar Ellie Wiesel!

— Şi cât mi-a rămas exact, în afară de casă?

— Casa ta este ipotecată de trei luni, Tom. Şi ca să fiu cinstit, nu mai ai nici măcar cu ce să-ți plăteşti taxa funciară.

— Dar… şi maşina ta? Trebuie să coste peste un milion de dolari…

— Poți să zici chiar două. Dar, de o lună de zile, sunt nevoit s-o parchez la vecina mea ca să nu mi-o ridice!

Am rămas un lung moment tăcut şi înmărmurit până când m-a străfulgerat un gând:

— Nu te cred! Ai inventat acum toată povestea asta ca să mă obligi să mă reapuc de lucru, nu-i aşa?

— Din păcate, nu.

Am luat la rândul meu mobilul ca să sun la cabinetul de consiliere financiară care se ocupa de vărsământul impozitelor mele şi avea astfel acces şi la diferitele mele conturi. Interlocutorul meu obişnuit mi-a confirmat că sunt falit, lucru de care se pare că mă tot prevenise de săptămâni

întregi prin diferite scrisori recomandate şi mesaje rămase fără răspuns pe robot.

Dar de când nu mi-am mai ridicat corespondența şi n-am mai răspuns la telefon?

Când mi-am venit în fire, nu eram nici panicat şi nici măcar n-aveam chef să mă arunc asupra lui Milo şi să-i pocesc mutra. Simțeam doar o foarte mare oboseală.

— Ascultă, Tom: am ieşit noi din situații mai dificile până acum, îndrăzni el să-mi zică.

— Îți dai seama ce ai făcut?

— Dar poți să repari totul, mă asigură el. Dacă reuşeşti să-ți termini romanul la timp, putem să ne revenim rapid.

— Cum vrei să scriu cinci sute de pagini în mai puțin de trei luni?

— Ai deja câteva capitole în mânecă, o ştiu eu.

Mi-am luat capul în mâini. Hotărât lucru, nu înțelegea nimic din sentimentul meu de neputință.

— Tocmai mi-am petrecut o oră întreagă explicându-ți că sunt gol pe dinăuntru, că mintea mea este blocată, tare ca o piatră. Problemele de bani nu schimbă nimic. S-a terminat!

El insistă:

— Tu mi-ai zis mereu că scrisul e necesar pentru echilibrul tău şi pentru sănătatea ta mintală.

— Ei bine, după cum vezi, am greşit: am ajuns în pragul nebuniei nu fiindcă m-am oprit din scris, ci fiindcă mi-am pierdut iubirea.

— Îți dai seama totuşi că eşti pe cale să te distrugi pentru ceva ce nu există?

— Iubirea nu există?

— Iubirea există cu siguranță. Dar tu eşti adeptul acestei teorii stupide despre sufletul-pereche. Ca şi cum ar exista un fel de potrivire perfectă între doi indivizi predestinați să se întâlnească…

— Deci e stupid să crezi că există pe lume cineva capabil să te facă fericit, cineva alături de care ți-ai dori să îmbătrâneşti?

— Bineînțeles că nu, dar tu, tu crezi în altceva: în ideea că n-ar exista pe acest pământ decât o singură persoană făcută pentru fiecare. Ca un fel de parte-lipsă originară a cărei amprentă am fi păstrat-o în carnea şi în sufletul nostru.

— Îți atrag atenția că este exact ce spune Aristofan în *Banchetul* lui Platon!

— Poate, dar Aristo-nu-mai-ştiu-cum ăsta al tău şi Planctonul lui nu scriu nicăieri că Aurore este partea ta lipsă. Crede-mă: las-o moartă cu iluzia asta. Mitologia este credibilă poate în romanele tale, dar nu aşa merge treaba în realitate.

— Nu, într-adevăr, în realitate, prietenul meu cel mai bun nu se mulțumeşte să mă ruineze. Îşi permite să-mi mai şi dea lecții pe deasupra! m-am zborşit eu plecând de la masă.

Milo se ridică şi el, cu un aer disperat. În acel moment, îl simțeam gata să facă orice pentru a-mi injecta o doză de creativitate în vene.

— Deci n-ai nicio intenție să te reapuci de scris?

— Nu. Şi tu nu poți face nimic în privința asta. Să scrii o carte nu e ca şi când ai fabrica o maşină sau cutii de detergent, i-am strigat eu din pragul uşii.

Când am ieşit din restaurant, portarul mi-a întins cheile de la Bugatti. M-am aşezat la volanul bolidului, am pornit motorul şi am băgat în viteza întâi. Scaunele din piele emanau un miros persistent de mandarină, iar consola din lemn lăcuit, decorată cu pete de aluminiu lucios, mă făcu să mă gândesc la o navetă spațială.

Accelerația fulgerătoare mă țintui pe scaun. În timp ce pneurile lăsau câteva urme de cauciuc pe asfalt, l-am zărit în oglinda retrovizoare pe Milo care alerga după mine adresându-mi un potop de înjurături.

5
Rămăşiţele paradisului

Infernul există şi ştiu acum că oroarea lui
constă în faptul că nu e făcut decât din rămăşiţe
de paradis.
Alec COVIN

— Îți înapoiez *unealta,* poți s-o restitui proprietarului ei, zise Milo întinzându-i lui Carole ranga metalică pe care i-o împrumutase.

— Proprietarul ei e statul California, răspunse tânăra ofițer de poliție punând levierul în portbagajul maşinii.

Santa Monica
Ora 7 seara

— Îți mulțumesc că ai venit să mă iei.

— Unde ți-e maşina?

— Mi-a luat-o Tom.

— Tom nu mai are permis!

— Să zicem că s-a înfuriat pe mine, recunoscu Milo cu capul plecat.

— I-ai mărturisit adevărul? întrebă ea îngrijorată.

— Da, dar asta nu l-a împins să se reapuce de lucru.

— Ți-o spusesem şi eu.

Ea îşi închise maşina şi coborâră amândoi pe podul suspendat care ducea spre plajă.

— Dar, la urma urmei, se enervă Milo, ție nu ți se pare o chestie dementă, să se distrugă din cauza unei poveşti de dragoste?

Ea îl privi cu un aer trist:

— Poate că e dementă, dar chestia asta se întâmplă în fiecare zi. Mie mi se pare ceva emoționant şi teribil de uman.

El ridică din umeri şi o lăsă să o ia un pic înainte.

Cu talia ei înaltă, cu pielea mată, cu părul negru ca pana corbului şi ochii limpezi ca apa, Carole Alvarez avea o alură de prințesă mayaşă.

Originară din El Salvador, venise în Statele Unite la vârsta de nouă ani. Milo şi Tom o cunoşteau din copilărie. Familiile lor – sau ceea ce mai rămăsese din ele – locuiau în acelaşi imobil degradat din MacArthur Park, Spanish Harlemul Los Angeles-ului, loc de predilecție al dependenților de heroină şi al reglărilor de conturi cu arme automate.

Împărțiseră toți trei acelaşi chin, acelaşi decor de clădiri insalubre, de trotuare pline de gunoaie şi de magazine cu obloane de fier sparte şi mâzgălite cu graffiti.

— Stăm jos o clipă? propuse ea despăturind un prosop.

Milo se aşează lângă ea, pe nisipul alb. Valurile mici mângâiau țărmul, aruncând o spumă argintată care muşca picioarele goale ale celor care se plimbau.

Ticsită în perioada estivală, plaja era mult mai calmă la începutul acestei seri de toamnă. De neînlocuit, faimoasa jetelă din lemn din Santa Monica îi primea de mai bine de un secol pe locuitorii din Los Angeles care, după o zi de lucru, veneau aici să scape de stres şi de aglomerația oraşului.

Carole îşi suflecă mânecile bluzei, îşi scoase pantofii, închise ochii şi îşi lăsă fața dezmierdată de vântul şi soarele verii indiene. Milo o privi cu o tandrețe dureroasă.

Ca şi el, Carole nu fusese cruțată de viață. Avea doar cincisprezece ani când tatăl ei vitreg se alesese cu un glonte-n cap în timpul unui atac armat asupra magazinului său în perioada funestelor răzmerițe care inflamaseră cartierele sărace ale oraşului în 1992. După dramă, ea se jucase de-a v-ați ascunselea cu serviciile sociale pentru a evita să fie plasată într-o familie de asistență, preferând să stea ilegal la Black Mamma, o fostă prostituată, sosia Tinei Turner, care dezvirginase jumătate din masculii din MacArthur Park. Îşi continuase studiile cu greutate, lucrând în paralel: chelneriță la Pizza Hut, vânzătoare în magazine de bijuterii *cheap*[3], hostesă pe la congrese din zona a doua. Şi mai ales reuşise

din prima la examenul de admitere la şcoala de poliție, intrând în LAPD chiar în ziua în care împlinise douăzeci şi doi de ani şi urcând primele trepte ierarhice cu o viteză uimitoare: mai întâi *officer,* apoi *detective,* iar de câteva zile purta gradul de *sergeant.*

— Ai mai vorbit recent la telefon cu Tom?

— Îi trimit două mesaje pe zi, răspunse Carole deschizând ochii, dar obțin în cel mai bun caz doar răspunsuri laconice.

Îl privi pe Milo cu duritate:

— Acum, ce putem face pentru el?

— Mai întâi, să-l împiedicăm să se distrugă, răspunse el scoțând din buzunare tuburile de somnifere şi anxiolitice pe care le subtilizase.

— Eşti conştient că tot ce se întâmplă este în parte din vina ta?

— E vina mea dacă Aurore l-a părăsit? se apără el.

— Ştii foarte bine la ce fac aluzie.

— E vina mea dacă a fost o criză financiară mondială? E vina mea dacă Madoff a delapidat 50 de miliarde de dolari? Şi apoi, spune-mi cinstit: fata asta, ce crezi despre ea?

Carole ridică din umeri, într-un gest de neputință.

— Habar n-am, dar de un lucru sunt sigură: nu e făcută pentru el.

În depărtare, pe jetelă, bâlciul era în toi. Strigăte de copii se amestecau cu mirosuri de vată pe băț şi mere caramelizate. Dotat cu o roată mare şi cu un montaigne russe, parcul de distracții era construit direct pe apă, în fața insuliței Santa Catalina care se zărea prin ceața subțire.

Milo oftă:

— Mi-e teamă că nimeni n-o să afle vreodată finalul *Trilogiei îngerilor.*

— Eu îl cunosc, răspunse liniştită Carole.

— Ştii sfârşitul cărții?

— Tom mi l-a povestit.

— Zău? Când?

Privirea i se tulbură.

— Cu mult timp în urmă, răspunse ea vag.

Milo se încruntă. Surprizei i se adăuga o oarecare decepție. Credea că ştie totul despre viața lui Carole: se vedeau aproape în fiecare zi, era prietena lui cea mai bună, singura lui familie şi – deşi refuza s-o recunoască – singura femeie pentru care avea sentimente.

Cu mintea în alta parte, Milo privi spre plajă. Ca în serialele tv, câteva suflete curajoase înfruntau valurile pe planşele lor de surf în timp ce salvamari cu trup de vis supravegheau marea din căsuțele lor de lemn. Dar Milo îi privea fără să-i vadă, căci el n-avea ochi decât pentru Carole.

Erau uniți printr-un ataşament foarte puternic, ancorat în copilărie, amestecat cu delicatețe şi respect. Chiar dacă nu îndrăznise niciodată să-şi exprime sentimentele, ținea la Carole ca la lumina ochilor şi îşi făcea griji pentru ea din cauza riscurilor legate de meseria ei. Ea nu ştia, dar în unele seri, lui Milo i se întâmplase să-şi ia maşina şi să se ducă să-şi petreacă noaptea în parcarea casei ei, doar fiindcă îl liniştea să-i fie aproape. Adevărul e că, mai mult decât orice pe lume, îi era frică să n-o piardă, chiar dacă nici el însuşi nu ştia foarte bine ce realitate acoperea acest ultim verb: teamă ca ea să n-ajungă sub un tren? Să nu încaseze vreun glonț rătăcit în timp ce arestează un junkie? Sau, mai verosimil, teama de a se resemna s-o vadă cum înfloreşte în brațele altui bărbat.

* * *

Carole îşi puse ochelarii de soare şi îşi mai descheie un nasture de la corsaj. În ciuda căldurii, Milo rezistă dorinței de a-şi sufleca mânecile de la cămaşă. Era tatuat pe brațe cu semne cabalistice, mărturii de neşters ale fostei sale apartenențe la faimoasa MS-13, numită şi *Mara Salvatrucha, o* bandă extrem de violentă care domnea peste blocurile din MacArthur Park şi în care intrase, din lipsă de ocupație, la doisprezece ani. Născut dintr-o mamă irlandeză şi un tată mexican, Milo era considerat un „chicano” de membrii acestui

clan creat de tinerii emigranți salvadorieni care îl supuseseră la o probă inițiatică numită *corton:* o farsă constând într-un viol colectiv pentru fete şi o cotonogeală în toată regula cu o durată de treisprezece minute pentru băieți. Un act absurd menit să-ți dovedească curajul, rezistența şi loialitatea, dar care se termina uneori într-o baltă de sânge.

În ciuda vârstei lui fragede, Milo „supraviețuise" totuşi şi, timp de mai bine de doi ani, furase maşini, făcuse trafic cu crack[4], extorcase comercianți şi vânduse arme de foc pentru *Mara.* La cincisprezece ani, devenise un fel de bestie feroce a cărei viață nu mai funcționa decât prin violență şi frică. Prins în capcană în această spirală, neimaginându-şi viitorul decât prin prisma morții sau a închisorii, el nu-şi datora mântuirea decât inteligenței lui Tom şi afecțiunii lui Carole care reuşiseră să-l scoată din acest infern, fentând principiul conform căruia nu părăseai *Mara* decât odată cu moartea.

Soarele la apus îşi arunca ultimele săgeți. Milo clipi din ochi de mai multe ori atât pentru a se proteja de strălucirea lor, cât şi pentru a alunga amintirile şi durerile trecutului.

— Te invit să mănânci nişte fructe de mare? propuse el ridicându-se dintr-un salt.

— Având în vedere ce ți-a mai rămas în contul din bancă, cred că mai degrabă eu va trebui să te invit pe tine, remarcă Carole.

— Va fi un mod de a sărbători promovarea ta, zise el întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice în picioare.

Părăsiră plaja fără prea mare vioiciune şi făcură câțiva paşi pe jos de-a lungul pistei de biciclete care lega Venice Beach de Santa Monica.

Apoi o luară pe Third Street Promenade, o stradă largă, pavată, mărginită de palmieri care adăposteau mai multe galerii de artă şi restaurante la modă.

Se instalară la terasa braseriei *Anisette,* a cărei carte de meniuri, scrisă în franceză, conținea feluri de mâncare cu denumiri exotice precum: *frisée aux lardons, entrecôte aux échalotes* sau *pommes dauphinoises*[5].

Milo ținu morțiș să guste un aperitiv numit *pastis* care i se servi după tipicul californian într-un pahar mare plin cu cuburi de gheață.

În ciuda jongleurilor, a muzicienilor şi a artiştilor care scuipau flăcări, animând strada, cina fu mohorâtă. Carole era tristă, Milo torturat şi copleşit de vinovăție. Conversația se învârtea în jurul lui Tom şi al Aurorei.

— Tu ştii *de ce* scrie? întrebă deodată Milo în mijlocul mesei, dându-şi seama că nu cunoştea un punct esențial din psihologia prietenului său.

— Cum adică?

— Ştiu că lui Tom i-a plăcut întotdeauna să citească, dar să scrii e altceva. Şi, în adolescență, tu îl cunoşteai mai bine decât mine. Ce anume l-a făcut, în perioada aceea, să inventeze prima poveste?

— Habar n-am, se grăbi să răspundă Carole.

Dar, în privința asta, mințea.

* * *

Malibu
Ora 8 seara

După ce am rătăcit prin oraş, am parcat Bugatti-ul amenințat de a fi ridicat în fața unei case despre care tocmai aflasem că nu-mi mai aparținea. Cu câteva ore mai înainte, eram în fundul gropii, dar aveam o avere de 10 milioane de dolari. Acum, eram doar în fundul gropii…

Frânt, gâfâind fără ca măcar să fi alergat, m-am prăbuşit pe canapea, cu ochii pierduți în încâlceala de grinzi care susțineau panta domoală a plafonului.

Aveam dureri de cap, spatele zdrobit, mâinile jilave şi un ghem în stomac. Palpitațiile îmi apăsau şi îmi ridicau pieptul; în interior, eram gol, consumat de o ardere care sfârşise prin a-mi ajunge la piele.

Ani de zile, îmi petrecusem nopțile scriind, punându-mi în asta toate emoțiile şi energia. Apoi ținusem conferințe şi

şedințe de autografe în toate colțurile lumii. Creasem un organism de caritate pentru a le permite copiilor din fostul meu cartier să facă studii artistice. Şi în timpul câtorva concerte, cântasem chiar la baterie cu „idolii” mei: Rock Bottom Remainders[6].

Dar astăzi, nu-mi mai ardea de nimic: nici de oameni, nici de cărți, nici de muzică şi nici măcar de razele soarelui care apuneau peste ocean.

Am tras de mine să mă ridic şi să ies ca să-mi sprijin câteva clipe coatele de balustrada terasei. Mai jos, pe plajă, vestigiu din perioada Beach Boys, o bătrână Chrysler galbenă cu lambriuri lucioase arbora cu mândrie pe geamul din spate deviza oraşului: *Malibu, where the mountain meets the see*[7].

Am fixat până la orbire panglica strălucitoare care atingea uşor linia orizontului şi lumina cerul înainte de a fi luată de valuri. Acest spectacol care altădată mă fascinase atât de mult nu mai trezea în mine nicio uimire. Nu mai simțeam nimic, ca şi cum stocul meu de emoții era epuizat.

Un singur lucru m-ar fi putut salva: s-o regăsesc pe Aurore, trupul ei de liană, pielea ei de marmură, ochii ei de argint şi mirosul ei de nisip. Dar ştiam că asta nu se va întâmpla. Ştiam că pierdusem lupta şi că, la ieşirea din această bătălie, nu-mi mai rămânea decât dorința de a-mi arde neuronii cu doze de crystal meth sau cu nu contează ce altă porcărie pe care aş putea să pun mâna.

Trebuia să dorm. La întoarcerea în living, mi-am căutat medicamentele cu nervozitate, dar am ghicit că Milo le făcuse să dispară. Am alergat în bucătărie, am scotocit în sacii de gunoi. Nimic. Cuprins de panică, m-am repezit la etaj, am deschis toate dulapurile pentru ca, în cele din urmă, să pun mâna pe geanta mea de voiaj. Înghesuite într-un buzunăraş, o cutie începută de somnifere şi câteva comprimate de anxiolitice aşteptau acolo de la ultima mea călătorie de promovare la Dubai pentru o şedință de autografe într-o mare librărie din *Mall of the Emirates*.

Aproape fără voia mea, am lăsat toate capsulele să-mi cadă în palmă şi am privit o clipă cele vreo zece comprimate albe şi albastre care păreau să mă sfideze.

Nici măcar nu eram capabil!

Nu fusesem niciodată atât de aproape de neant. În capul meu, se întretăiau imagini terifiante: trupul meu la capătul unei funii, robinetul de gaz în gura mea, țeava unui revolver la tâmplă. Mai devreme sau mai târziu, viața mea se va sfârşi fără îndoială aşa. În sinea mea, n-o ştiusem oare întotdeauna?

Nici măcar nu eram capabil!

Am dat pe gât pumnul de pilule cu un sentiment de eliberare. Mi-a fost greu să le înghit, dar o gura de apă minerală le-a făcut pe toate să treacă.

M-am târât până în camera mea şi m-am prăbuşit pe pat.

Spațiul era gol şi rece, mărginit de un imens perete de panouri de sticlă luminiscentă de culoare turcoaz, suficient de transparentă pentru a lăsa lumina zilei să treacă.

M-am ghemuit pe saltea, doborât de gândurile mele morbide.

Agățați de peretele alb, amanții lui Marc Chagall mă priveau cu compasiune, ca şi cum regretau că nu-mi pot alina suferințele. Înainte chiar de cumpărarea casei mele (care nu mai era casa mea) sau a inelului Aurorei (care nu mai era Aurore a mea), achiziționarea tabloului pictorului rus fusese prima mea nebunie. Intitulat sobru *Lovers în Blue,* tabloul lui Chagall data din 1914. Mă îndrăgostisem la prima vedere de această pictură care reprezenta un cuplu înlănțuit, contopit într-o iubire misterioasă, sinceră şi calmă. Ea simboliza pentru mine vindecarea a două ființe rănite, cusute una de alta pentru a nu mai împărți decât o singură cicatrice.

În timp ce cădeam uşor într-o stare profundă de somnolență, am avut senzația că mă debranşez încet-încet de la durerile vieții. Corpul meu dispărea, conştiința mă abandona, viața mă părăsea…

6
Când te-am întâlnit

Trebuie să ai un haos în tine pentru a da naştere unei stele care dansează.
Friedrich NIETZSCHE

DEFLAGRAȚIE
ȚIPĂT DE FEMEIE
STRIGĂT DE AJUTOR!

Un zgomot de sticlă spartă mă smulse din coşmarul meu. Am deschis ochii într-o tresărire bruscă. Camera era scufundată în întuneric şi ploaia bătea în geamuri.

M-am ridicat anevoie, cu gâtul uscat. Aveam febră şi eram lac de sudoare. Respiram cu dificultate, dar eram încă în viață.

Am aruncat o privire la radioul cu ceas:

03:16

Era agitație la parter şi auzeam clar cum jaluzelele se izbesc de perete.

Am încercat să aprind veioza, dar, cum se întâmpla adesea, furtuna întrerupsese curentul în Malibu Colony.

M-am sculat din pat cu greutate, aveam grețuri şi capul greu. Inima îmi bătea cu putere în piept ca şi cum alergasem la maraton.

Cuprins de amețeală, a trebuit să mă sprijin de perete ca să nu cad. Poate că somniferele nu mă omorâseră, dar mă expediasem în limburi din care nu reuşeam să mă smulg. Mai ales ochii mă îngrijorau: era ca şi cum ar fi fost zgâriați şi mă ardeau atât de tare, încât mi-era greu să-i țin deschişi.

Torturat de migrenă, mi-am impus să cobor cele câteva trepte ținându-mă de balustradă. La fiecare pas, aveam

impresia că stomacul mi se întorcea pe dos şi că aveam să vomit chiar pe scară.

Afară, furtuna era în toi. Sub tirul fulgerelor, casa semăna cu un far în mijlocul unei vijelii.

Ajuns în capătul scărilor, am constatat stricăciunile: vântul se năpustise prin fereastra culisantă de sticlă rămasă larg deschisă, răsturnând în trecere un vas de cristal care se spărsese pe podea, iar ploaia torențială începea să-mi inunde livingul.

Fir-ar să fie!

M-am grăbit să închid fereastra şi m-am târât până în bucătărie pentru a căuta o cutie de chibrituri. Revenind în camera de zi, am simțit deodată o prezență însoțită de o respirație.

M-am întors şi…

* * *

O siluetă feminină, zveltă şi firavă, se detaşa ca o umbră chinezească în lumina albăstrie a nopții de afară.

Am tresărit, apoi am căscat ochii: din câte reuşeam să văd, tânăra femeie era goală, cu o mână pusă sub pântec, cu cealaltă ascunzându-şi sânii.

Numai asta mai lipsea.

— Cine eşti tu? am întrebat-o apropiindu-mă şi studiind-o din cap până-n picioare.

— Hei, nu te jena! strigă ea apucând pledul din lână de Scoția pus pe canapea pentru a se înfăşură cu el în jurul taliei.

— Cum adică „nu te jena!”? S-a întors lumea pe dos! Îți semnalez că eşti la mine acasă!

— Poate, dar ăsta nu e un motiv să…

— Cine eşti tu? am întrebat din nou.

— Credeam că o să mă recunoşti.

O distingeam prost, dar, în tot cazul, vocea ei nu-mi spunea nimic şi n-aveam niciun chef să mă joc de-a ghicitul.

Am scăpărat un chibrit pentru a aprinde fitilul unei lămpi pentru furtună dibuite în piața de vechituri din Pasadena.

O lumină blândă coloră încăperea şi-mi dezvălui fizicul intrusei mele. O tânără de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu privire limpede, pe jumătate înspăimântată, pe jumătate ştrengărească, şi cu părul de culoarea mierii, şiroind de ploaie.

Lăsă să-i scape un chicotit batjocoritor, dar am refuzat să intru în jocul ei.

— Gata, domnişoară, ajunge! Ce faci aici?

— Sunt eu, Billie! zise ea ca o evidență, ridicându-şi pledul pe umeri.

Am remarcat că dârdâia şi că buzele îi tremurau. Nu era de mirare: era udă, iar încăperea era glacială.

— Nu cunosc nicio Billie, am răspuns îndreptându-mă spre dulapul mare din lemn de nuc care îmi servea de debara.

Am tras uşa culisantă şi, scotocind într-o geantă sport, am pus mâna pe un prosop de plajă cu motive hawaiene.

— Ține! am strigat aruncându-i prosopul din celălalt capăt al camerei de zi.

Ea îl prinse din zbor şi îşi şterse părul şi fața sfidându-mă din priviri.

— Billie Donelly, preciză pândindu-mi reacția.

Eu am rămas câteva secunde nemişcat, fără să înțeleg cu adevărat sensul cuvintelor ei. Billie Donelly era un personaj secundar din romanele mele. O fată atrăgătoare, dar cam pierdută, care lucra ca infirmieră într-un spital public din Boston. Ştiam că multe din cititoare se recunoscuseră în personajul ei de *girl next door* care trăia, una după alta, numai poveşti de dragoste ratate.

Uluit, am făcut câțiva paşi în direcția ei, orientând lampa spre ea. Din Billie, avea alura zveltă, dinamică şi senzuală, mutrița luminoasă, fața un pic colțuroasă, presărată cu pete discrete de roşeață.

Dar cine naiba era fata asta? O fană obsedată? O cititoare care se identifica cu personajul meu? O admiratoare lipsită de

recunoştinţă?

— Nu mă crezi, nu-i aşa? întrebă ea aşezându-se pe un scaun în spatele barului de la bucătărie şi luând din coşul de fructe un măr din care muşcă cu poftă.

Am pus lampa pe tejgheaua de lemn. În ciuda durerii ascuțite care îmi străpungea creierul, eram foarte hotărât să-mi păstrez calmul. Intruziunea pe lângă celebrități erau ceva frecvent la Los Angeles: ştiam că, într-o dimineață, Stephen King găsise în baie un bărbat înarmat cu un cuțit, că un scenarist considerat promițător intrase în casa lui Spielberg doar pentru a-i citi un script şi că un fan dezechilibrat al Madonnei o amenințase că-i taie gâtul dacă refuza să-l ia în căsătorie…

Mult timp, eu fusesem cruțat de acest fenomen. Evitam platourile televiziunii, refuzam majoritatea cererilor de interviuri şi, în ciuda insistenței lui Milo, nu mă lăsam filmat pentru promovarea cărților mele. Mă mândream cu faptul că cititorii mei îmi apreciau poveştile şi personajele, mai mult decât modesta mea persoană, dar mediatizarea poveştii cu Aurore mă aruncase fără voia mea din categoria scriitorilor în cea mai puțin prestigioasă a aşa-numiților *people.*

— Hei! Uu..! E cineva la capătul firului? mă interpelă „Billie” agitându-şi brațele. Ai zice că ți-a luat-o tensiunea la vale, cu fața asta de peşte congelat!

Acelaşi vocabular atât de „plastic”…

— Gata, ajunge acum, o să-ți pui ceva pe tine şi o să te întorci frumuşel acasă.

— Cred că mi-ar fi greu să mă întorc acasă…

— De ce?

— Fiindcă, pentru mine, acasă înseamnă în cărțile tale. Pentru un mic geniu al literelor, îmi pari cam încet la minte.

Am oftat fără să cad în exasperare. Am încercat să o fac să înțeleagă:

— Domnişoară, Billie Donelly este un personaj de ficțiune…

— Până aici, sunt de acord.

Tot e ceva.

— Or, în noaptea asta, în această casă, noi suntem în realitate.

— Asta mi se pare clar.

Bun, avansăm.

— Deci, dacă erai un personaj de roman, nu puteai să fii aici.

— Ba da!

Era prea frumos.

— Explică-mi şi mie cum, dar explică-mi repede căci efectiv mi-e somn.

— Pentru că am căzut.

— Ai căzut de unde?

— Am căzut dintr-o carte. Am căzut din povestea ta, ce naiba!

Am privit-o neîncrezător, fără să înțeleg niciun cuvânt din aiurelile ei.

— Am căzut dintr-un rând, din mijlocul unei fraze neterminate, adăugă ea arătându-mi pe masă, ca să mă convingă, cartea pe care mi-o dăduse Milo la restaurant.

Se ridică şi îmi aduse exemplarul pe care îl deschise la pagina 266. Pentru a doua oară în ziua aceea, am citit pasajul în care povestea se oprea brusc:

> Billie îşi şterse ochii înnegriţi de rimelul prelins.
>
> — Te rog, Jack, nu pleca aşa.
>
> Dar bărbatul îşi pusese deja mantoul. Deschise uşa, fără să arunce vreo privire spre amanta lui.
>
> — Te implor! strigă ea căzând

— Vezi, e scris negru pe alb: „strigă ea căzând”. Şi am căzut la tine-n casă.

Eram din ce în ce mai uluit. De ce astfel de lucruri cădeau (era cazul s-o spun) întotdeauna pe capul meu? Ce făcusem ca să merit asta? Eram fără îndoială un pic drogat, dar nu destul ca să deraiez în asemenea hal. Luasem doar câteva somnifere, nu LSD! Orice-ar fi, fata asta nu exista poate decât

în capul meu. Nu era probabil decât manifestarea supărătoare a unei supradoze medicamentoase care mă făcea să delirez.

Încercam să mă agăț de această idee, străduindu-mă să mă conving că totul nu era decât o halucinație foarte puternică care-mi cuprinsese creierul, dar n-am putut totuşi să nu remarc:

— Eşti complet țicnită, şi încă ăsta e un eufemism. Trebuie că ți s-a mai spus, nu-i aşa?

— Şi tu, tu ai face mai bine să te duci să te culci la loc, fiindcă arăți ca dracu'. Şi ăsta nu e un eufemism.

— Da, o să mă duc să mă culc fiindcă n-am timp de pierdut cu o tipa căreia-i filează o lampă!

— M-am săturat de insultele tale!

— Şi eu m-am săturat să mă lupt cu o dezaxată căzută din lună care aterizează la mine-n casă, goală-puşcă, la ora 3 dimineața!

Mi-am şters picăturile de transpirație de pe frunte. Aveam din nou probleme cu respirația şi spasme de anxietate îmi contractau muşchii gâtului.

Telefonul mobil îmi rămăsese în buzunar. L-am scos ca să formez numărul postului de securitate însărcinat cu paza reşedinței.

— Aşa, scoate-mă afară! strigă ea. E mult mai simplu decât să m-ajuți!

Nu trebuia să intru în jocul ei. Bineînțeles, ceva mă atrăgea la ea: mutrița de manga, prospețimea amuzantă, latura băiețoasă pe care le atenuau ochii albaştri ca laguna și picioarele interminabile. Dar vorbele îi erau prea incoerente ca să pot face ceva pentru ea.

Am format numărul şi am aşteptat.

Prima sonerie.

Fața îmi ardea şi capul mi-era din ce în ce mai greu. Apoi vederea mi se tulbură atât de tare, încât obiectele se dublară.

A doua sonerie.

Trebuia să-mi dau cu puțină apă pe față, trebuia să…

Dar decorul din jurul meu se estompă şi totul începu să trepideze uşor. Am auzit a treia sonerie care răsuna, foarte departe, apoi mi-am pierdut cunoştința şi m-am prăbuşit.

7
Billie în lumina lunii

Muzele sunt nişte fantome cărora li se întâmplă
să intre în scenă fără a fi invitate.
Stephen KING

Ploaia continua să cadă fără încetare, lăsând urme mari pe geamurile care tremurau sub rafalele vântului. Curentul revenise în încăpere, chiar dacă lămpile încă mai sfârâiau intermitent.

Malibu Colony
Ora 4 dimineaţa

Înfofolit într-o pătură, Tom dormea adânc pe canapea.

„Billie" aprinsese radiatoarele şi se îmbrăcase cu un halat de baie prea mare pentru ea. Cu un prosop înnodat pe cap, cu o ceaşcă de ceai în mână, ea se plimba prin casă, deschizând dulapurile şi sertarele, făcând o inspecție minuțioasă de la conținutul şifonierelor la cel al frigiderului.

În ciuda dezordinii care domnea în living şi bucătărie, îi plăcea spiritul boem şi rock and roll al decorului: placa de surf din lemn lăcuit agățată în plafon, lampa din coral, luneta din alamă nichelată, tonomatul de epocă…

Petrecu o jumătate de oră scotocind prin rafturile bibliotecii, oprindu-se ici şi colo după cum i se năzărea. Pe birou, se afla laptopul lui Tom. Îl deschise fără nicio jenă, dar fu blocată fiindcă nu ştia parola. Încercă să tasteze câteva cuvinte alese din universul autorului, dar niciuna din tentative nu-i dădu voie să pătrundă secretele maşinăriei.

În sertare, găsi zeci de scrisori primite de Tom de la cititori din toate colțurile lumii. Unele plicuri conțineau desene, altele fotografii, flori uscate, amulete voodoo, talismane… Mai bine de o oră, citi cu atenție fiecare scrisoare, constatând cu surpriză că o mare parte din ele vorbeau despre ea.

Pe blatul de lucru, se îngrămădeau alte misive pe care Tom nu se obosise nici măcar să le deschidă: facturi, extrase bancare, invitații la premiere, copii de articole din ziarele trimise de serviciul de presă al lui Doubleday. Fără să stea prea mult pe gânduri, ea desfăcu majoritatea plicurilor, verifică lista cheltuielilor scriitorului, plonjând apoi în darea de seamă pe care o făcuseră ziarele despre despărțirea lui de Aurore.

În timp ce citea, tot arunca priviri spre canapea, asigurându-se că Tom continua să doarmă. În două rânduri, îşi părăsi locul şi îi trase pătura mai sus, aşa cum ar fi făcut pentru a veghea un copil bolnav.

Privi de asemenea îndelung diaporama fotografiilor Aurorei prezentată în cadrul digital pus pe placa de deasupra şemineului. Pianista degaja o delicatețe şi o grație ieşite din comun. Ceva intens şi pur. În fața acestor poze, „Billie" nu se putu abține să nu se întrebe cu naivitate de ce unele femei primeau atât de mult la naştere – frumusețe, educație, bogăție, talente – şi altele atât de puțin.

Apoi se postă în fața unei ferestre şi observă ploaia care lovea în ochiurile de geam. Îşi vedea figura reflectată în sticlă şi nu-i plăcea imaginea pe care aceasta i-o oferea. În privința fizicului ei, avusese întotdeauna păreri contradictorii: îşi considera fața prea colțuroasă şi fruntea prea lată. Trupul deşelat o făcea să semene cu o lăcustă. Nu, nu se considera foarte drăguță cu sânii ei mici, cu şoldurile înguste, cu alura stângace de lunganã şi cu petele de roşeață pe care le detesta. Dar mai erau, bineînțeles, şi picioarele, interminabile. „Arma ei fatală în jocul seducției", pentru a relua o expresie utilizată în romanele lui Tom. Picioare care îi înnebuneau pe mulți bărbați, dar nu întotdeauna pe cei mai gentlemeni dintre ei. Îşi alungă aceste gânduri din minte şi, fugind de „duşmanul din oglindă", îşi părăsi postul de observație pentru a vizita etajul.

În dressingul camerei de oaspeți, descoperi o garderobă impecabil aranjată. Fără îndoială, haine uitate de Aurore şi

care dovedeau bruschețea despărțirii ei de Tom. Inspectă această peşteră a lui Ali Baba cu ochi strălucitori de fetiță. Ea conținea unele articole inevitabile ale modei: o vestă Balmain, un trenci Burberry bej, o geantă Birkin – una veritabilă! – jeanşi Notity…

În sertarul culisant cu pantofi, găsi efectiv Sfântul Graal: o pereche cu toc semnați Christian Louboutin. Miracol: erau mărimea ei. Nu se putu abține să nu-i probeze, în fața oglinzii, făcând-o un sfert de oră pe Cenuşăreasa, îmbrăcată cu nişte jeanşi deschişi la culoare şi cu un top din satin.

Termină vizitarea casei pătrunzând în camera lui Tom. Fu surprinsă să vadă ca încăperea se scălda într-o lumină albăstruie, deşi nu era aprinsă nicio lampă. Se întoarse spre pânza agățată pe perete şi privi, fascinată, dulcea îmbrățişare a îndrăgostiților.

Străpungând semiîntunericul, tabloul lui Chagall avea ceva ireal şi părea să lumineze fosforescent în noapte.

8
Cea care fură viaţă

Lumea nu-ți va face niciun cadou, crede-mă.
Dacă vrei să ai o viață, fur-o.
LOU ANDREAS-SALOMÉ

O undă de căldură îmi străbătu corpul şi îmi mângâie faţa. Mă simțeam bine, la călduricã, protejat. Am rezistat o clipă dorinței de a deschide ochii pentru a prelungi acest somn amniotic în coconul meu vătuit. Apoi mi se păru că aud un cântec în depărtare: refrenul unui hit reggae ale cărui note se amestecau cu un miros venit din copilărie: acela de pancakes cu banane şi mere caramelizate.

Un soare insolent îşi revărsa lumina în toată camera. Migrena mea se evaporase. Cu mâna în fața ochilor, pentru a nu fi orbit, am întors capul spre terasă. Muzica provenea de la micuțul meu radio pus pe o măsuță din lemn de teck lucios.

Era ceva mişcare în jurul mesei: faldurile vaporoase ale unei rochii, despicate până la coapsă, pluteau în contra-lumină. M-am ridicat în şezut şi m-am rezemat de spătarul canapelei. Cunoşteam această rochie roz-bej, cu bretelele subțiri! Cunoşteam acest corp pe care jocul transparențelor te lăsa să-l ghiceşti.

— Aurore… am murmurat.

Dar silueta diafană şi vaporoasă înainta până acoperi soarele şi…

Nu, nu era Aurore, era țicnită aia de azi-noapte care se credea personaj de roman!

Am ieşit dintr-un salt din pătură, dar m-am întors imediat la loc, dându-mi seama că eram gol-puşcă.

Nebuna asta m-a dezbrăcat!

Mi-am căutat din ochi hainele sau măcar nişte chiloți, dar nimic nu era la îndemână.

N-o să las lucrurile aşa!

Am apucat cuvertura pentru a mi-o înfăşura în jurul taliei şi m-am repezit pe terasă.

Vântul alungase norii. Cerul era senin, de un albastru magnetic, strălucitor. În rochia ei de vară, „clona" lui Billie trebăluia în jurul mesei aşa cum o albină ar zburătăci printre razele soarelui.

— Ce naiba mai faci aici? am urlat eu.

— E un mod ciudat de a-mi mulţumi că am pregătit micul dejun!

În afară de clătitele mici, pusese două pahare cu suc de grepfruit şi făcuse cafea.

— Şi cu ce drept m-ai dezbrăcat?

— Păi, fiecăruia îi vine rândul! Tu nu te-ai jenat aseară să mă studiezi din cap până-n picioare…

— Dar tu eşti ACASĂ LA MINE!

— Haida-de! N-o să faci atâta tevatură fiindcă l-am văzut pe Gogu!

— Pe Gogu?

— Ei bine, da, pe Chelu' mititelu', micuţul tău flaut fermecat…

Chelu' mititelu', Micuţul meu flaut gândii eu, strângând şi mai tare cuvertura în jurul taliei.

— Notează nuanţa afectuoasă a adjectivului *mic,* căci, în privinţa asta, eşti mai degrabă dotat…

— Gata, ajunge cu gluma! i-am tăiat-o eu. Şi apoi, dacă crezi ca o să mă cucereşti flatându-mă…

Îmi întinse o ceaşcă de cafea:

— Ţi se întâmplă vreodată să vorbeşti fără să urli?

— Şi cu ce drept ţi-ai pus rochia asta?

— Nu ţi se pare că îmi vine bine? Aparţinea fostei tale iubite, nu-i aşa? Nu mi te imaginez travestindu-te…

M-am lăsat să cad pe un scaun şi m-am frecat la ochi ca să-mi revin. Azi-noapte, sperasem cu naivitate că fata asta ar fi putut să nu fie decât o halucinaţie, dar, din nefericire, acum nu mai era cazul: era o femeie, una adevărată şi, în plus, îngrozitor de enervantă.

— Bea-ți cafeaua până nu se răceşte.
— Nu vreau cafea, mersi.
— Arăți ca sculat din morți şi nu vrei cafea?
— Nu vreau cafeaua *ta,* asta-i cu totul altceva.
— De ce?
— Fiindcă nu ştiu ce naiba mi-ai pus în ceaşcă.
— Doar nu crezi că încerc să te otrăvesc?
— Le cunosc eu pe scrântitele de teapa ta…
— Scrântitele de teapa mea!
— Da: nimfomanele care delirează convinse că sunt iubite de actorul sau scriitorul pe care îl admiră.
— Eu, o nimfomană! Aici, bătrâne, chiar că-ți iei propriile dorințe drept realitate. Şi, dacă crezi că te admir, te înşeli amarnic!

Mi-am masat tâmplele privind soarele care triumfa dincolo de linia orizontului. Îmi simțeam ceafa înțepenită şi durerea de cap îmi revenise subit, alegând de data asta să-mi tortureze partea din spate a craniului.

— Uite ce e, o să terminăm cu tot circul ăsta. O să te întorci la tine acasă fără să mă forțezi să chem poliția, de acord?
— Ascultă, înțeleg că refuzi să accepți adevărul, dar…
— Dar?
— …eu sunt *cu* a*devărat* Billie Donelly. Sunt *cu* a*devărat* un *p*ersonaj de roman şi crede-mă că acest lucru mă înspăimântă la fel de mult ca şi pe tine.

Consternat, am sfârşit prin a lua o gură de cafea apoi, după o ultimă ezitare, am băut toată ceaşca. Băutura era probabil otrăvită, dar aparent otrava nu era una cu efect imediat.

Totuşi, n-am lăsat garda jos. Îmi aminteam că, în copilărie, văzusem o emisiune de televiziune în care asasinul lui John Lennon îşi motiva actul prin dorința de a obține un pic din celebritatea victimei lui. Sigur, eu nu eram un ex-Beatles şi această femeie era mai drăguță decât Mark David Chapman, dar ştiam că mulți *stalker*[(8)] erau psihotici şi că trecerea la act

putea fi impulsivă şi violentă. Mi-am luat deci vocea cea mai liniştitoare pentru a încerca din nou să-i bag mințile-n cap:

— Ascultă, cred că eşti uşor… tulburată. Se mai întâmplă. Toți trecem printr-o pasă proastă într-o zi sau alta. Poate că tu ți-ai pierdut recent slujba sau pe cineva apropiat? Poate că iubitul tău te-a părăsit? Sau te simți respinsă şi plină de resentimente? Dacă aşa stau lucrurile, cunosc un psihiatru care ar putea să te…

Îmi întrerupse discursul fluturându-mi prin fața ochilor una din rețetele scrise de dr. Sophia Schnabel:

— Din câte cred că am înțeles, tu eşti cel care are nevoie de un psihiatru, nu?

— Mi-ai scotocit prin lucruri?!

— Afirmativ, răspunse ea servindu-mă din nou cu cafea.

Comportamentul ei mă descumpănea. Ce trebuia să fac într-o asemenea situație? Să chem polițiştii sau un doctor? După cum vorbea, eram gata să pun pariu că avea antecedente judiciare sau psihiatrice. Cel mai simplu ar fi fost s-o dau afară *manu militari,* dar, dacă o atingeam, pacostea asta era în stare să pretindă că am vrut să abuzez de ea şi nu voiam să-mi asum un asemenea risc.

— Nu ți-ai petrecut noaptea acasă, am constatat eu într-o ultimă încercare. Fără îndoială că familia sau prietenii tăi îşi fac griji. Dacă vrei să anunți pe cineva, poți folosi telefonul meu.

— Asta nu cred! Mai întâi că nimeni nu-şi face griji pentru mine, ceea ce e trist, trebuie s-o recunosc. Cât despre telefonul tău, tocmai ți l-au tăiat, răspunse ea prompt întorcându-se în living.

Am văzut-o îndreptându-se spre masa mare de lucru care îmi servea de birou. De departe, toată numai zâmbet, îmi arătă ostentativ un maldăr de facturi.

— Nu-i de mirare, remarcă ea. N-ai mai plătit abonamentul de luni de zile!

Asta era prea de tot. Impulsiv, m-am repezit la ea şi am dat-o pe spate ca s-o fac să-mi cadă în brațe. Cu atât mai

bine dacă eram acuzat de agresiune. Preferam asta decât s-o mai aud fie şi numai un minut în plus. O țineam cu fermitate, cu o mână sub genunchi şi cu cealaltă în josul şalelor. Se zbătea din toate puterile, dar n-am cedat şi am dus-o pe terasă unde am „depus-o" fără menajamente cât mai departe posibil înainte de a mă întoarce în mare grabă în living şi de a închide uşa culisantă de sticlă în urma mea.

Poftim!

Tot vechile metode sunt cele mai bune, ăsta-i adevărul.

De ce suportasem această companie nedorită atâta timp? Nu fusese foarte complicat să mă debarasez în cele din urmă de ea! Deşi mă străduisem să afirm contrariul în romanele mele, uneori nu era rău ca forța să triumfe asupra cuvintelor…

Am privit-o pe tipa, „închisă afară", cu un zâmbet satisfăcut. Ea răspunse bunei mele dispoziții arătându-mi degetul mijlociu.

În sfârşit singur!

Aveam nevoie de liniştea mea. Neavând anxiolitice, am pus mâna pe iPod şi, ca un druid care-şi pregăteşte o poțiune calmantă, mi-am selectat un *playlist* heteroclit pe frază de Miles David, John Coltrane şi Philip Glass. Am conectat player-ul la boxe şi în cameră răsunară primele note din *Kind of Blue,* cea mai frumoasă creație de jazz din lume, discul pe care-l apreciau chiar şi cei cărora nu le plăcea jazzul.

M-am dus în bucătărie şi mi-am făcut o noua cafea, apoi m-am întors în living, sperând că ciudata mea vizitatoare va fi dispărut de pe terasă.

Dar nu era aşa.

În mod vizibil supărată – încă un eufemism – tocmai devasta serviciul pentru micul dejun. Cafetieră, farfurii, ceşti, platou din sticlă: tot ce putea să se spargă fu aruncat pe dalele din teracotă. Apoi bătu cu pumnul furioasă în panourile culisante înainte de a arunca în ele, cu toată puterea, un scaun de grădină care nu făcu decât să ricoşeze din geamul securizat.

„SUNT BILLIE!” urlă ea în mai multe reprize, dar cuvintele îi erau filtrate prin geamul triplu şi eu mai mult le ghiceam decât le auzeam. Tărăboiul ăsta nu va întârzia să alerteze vecinii şi, prin ricoşeu, echipa de pază din Malibu Colony care avea să mă debaraseze de scandalagioaică.

Acum, se prăbuşise lângă fereastră. Aşezată cu capul în mâini, părea abătută şi apatică. Atins de nenorocirea ei, am privit-o fix, dându-mi seama că vorbele ei exercitaseră asupra mea, dacă nu o ciudată fascinație, cel puțin o reală uimire.

A ridicat capul şi, printre şuvițele de păr aurii, i-am văzut privirea albăstrie trecând, în câteva minute, de la cea mai blândă la cea mai haotică expresie.

M-am apropiat încet şi m-am aşezat la rândul meu lângă peretele de sticlă, uitându-mă fix în ochii ei, în căutarea măcar a unei frânturi de adevăr dacă nu a unei explicații. Atunci i-am văzut pleoapele tremurând ca sub efectul unei dureri. M-am tras înapoi pentru a descoperi că rochia de culoarea pielii îi era toată pătată de sânge! Apoi am văzut lama cuțitului de pâine în mâinile ei şi am înțeles că se automutilase. M-am ridicat ca să-i sar în ajutor, dar, de data asta, ea era cea care blocase uşa, înțepenind mânerul exterior cu masa.

De ce? am întrebat-o din priviri.

Am distins un pic de dispreț în ochii ei şi, drept răspuns, a lovit de mai multe ori în geam cu palma mâinii stângi care şiroia de sânge. În cele din urma, şi-a imobilizat mâna sfâşiată şi, prin transparența sticlei, am citit cele trei cifre crestate în carne:

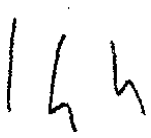

9
Umărul tatuat

Scrise cu litere de sânge, cifrele dansau în fața ochilor mei:

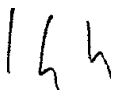

În mod normal, primul meu reflex ar fi fost să formez 911 pentru a chema ajutoare, dar ceva mă reținea să o fac degrabă. Rana sângera abundent, dar nu părea să fie fatală. Ce trebuia să înțeleg din acest gest? De ce această femeie îşi făcuse o asemenea tăietură?

Pentru că e nebună…

Fie, dar alt motiv?

Pentru că n-am crezut-o.

Ce legătură avea numărul 144 cu ceea ce-mi povestise ea?

Din nou lovi cu violență în geam cu palma şi i-am văzut degetul arătând cartea pusă pe masă.

Romanul meu, povestea, personajele, ficțiunea…

Era evident:

Pagina 144.

Am apucat cartea şi am răsfoit-o cu nerăbdare până am ajuns la faimoasa pagină. Era un început de capitol care începea aşa:

> A doua zi după ce făcuse pentru prima oară dragoste cu Jack, Billie se duse la un salon de tatuaj din Boston.
>
> Acul alerga pe umărul ei, injectându-i cerneala sub piele, gravând în puncte mici o inscripţie în arabesc. Un semn utilizat de membrii unui străvechi trib indian pentru a califica esenţa sentimentului de dragoste: **un pic din tine a intrat în mine pentru totdeauna şi m-a contaminat precum o otravă.** Un epigraf corporal pe care avea de gând să-l poarte de acum înainte ca pe o împărtăşanie, pentru a ţine piept durerilor vieţii.

Am ridicat capul spre „vizitatoarea” mea. Stătea ghemuită. Cu bărbia sprijinită pe picioarele îndoite, mă fixa acum cu o privire stinsă. Eram pe un drum greşit? Era oare ceva de înțeles în spatele acestei puneri în scenă? Nesigur, m-am apropiat de panoul de sticlă. În spatele ferestrei, privirea tinerei se înflăcără brusc. Îşi duse mâna la gât pentru a apuca breteaua rochiei şi a o lăsa să alunece de-a lungul umărului.

În dreptul omoplatului, am zărit un motiv tribal pe care îl cunoşteam bine. Un semn indian folosit de cei din tribul Yanomamis pentru a descrie substanța sentimentului de dragoste: *un pic din tine a intrat în mine pentru totdeauna și m-a contaminat precum o otravă…*

10
The paper girl

Mintea romancierilor este locuită, ba chiar obsedată, de personajele lor, precum mintea unei țărăncuțe superstițioase de triada Iisus-Maria-Iosif sau cea a unui nebun de diavol.
Nancy HUSTON

În casă, calmul urmase furtunii. După ce acceptase să se întoarcă în living, tânăra făcuse un ocol prin baie în timp ce eu pusesem de ceai şi făceam inventarul dulapului cu medicamente.

Malibu Colony
Ora 9 dimineaţa

Se aşează alături de mine la masa din bucătărie. Făcuse un duş, se îmbrăcase cu halatul meu de baie şi oprise hemoragia apăsând pe tăieturi cu un prosop.

— Am o trusă de prim-ajutor, am zis eu, dar nu prea conține tot ce trebuie.

În gentuță, ea găsi totuşi un dezinfectant şi îşi curăță rana cu grijă.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că nu voiai să mă asculți, bineînțeles!

Am privit-o cum depărtează buzele tăieturii ca să vadă cât e de adâncă.

— O să te duc la spital. Îți trebuie câteva puncte de sutură.

— O să mi le fac chiar eu, nu uita că sunt infirmieră. Aş avea nevoie doar de ață chirurgicală şi de un ac steril.

— Fir-ar să fie! Am uitat să le pun pe listă ultima dată când am făcut cumpărături.

— N-ai nici pansamente adezive?

— Ascultă, aici e o casă de plajă, nu un dispensar.

— Sau atunci ață de mătase sau păr de cal? Asta poate rezolva problema. Nu, ai ceva mai bun! Sunt sigură că am văzut acest produs miraculos aici, în…

Se ridică de pe scaun în mijlocul frazei şi, ca şi cum ar fi fost la ea acasă, se duse să scotocească prin sertarele de la biroul meu.

— Uite, l-am găsit! zise întorcându-se pe scaun triumfătoare, cu un tub de Super Glue în mâna validă.

Deşurubă dopul tubuleţului – care purta menţiunea: „special pentru ceramică şi porţelan” – şi aplică un strat de lipici pe rană.

— Stai aşa, eşti sigură de ce faci? Nu suntem într-un film, aici!

— Nu, dar eu sunt o eroină de roman, răspunse ea cu maliţie. Nu-ţi face griji, pentru asta a fost inventat.

Apropie marginile rănii şi le ţinu strânse câteva secunde pentru a lăsa timp lipiciului să-şi facă efectul.

— Poftim! exclamă ea cu mândrie arătându-şi ostentativ mâna suturată artizanal.

Muşcă din tartina pe care i-o unsesem cu unt, apoi luă o gură de ceai. În spatele ceştii, îi vedeam ochii mari care încercau să-mi citească gândurile.

— Ai devenit mult mai drăguţ, dar tot nu mă crezi, nu-i aşa? ghici ea ştergându-şi gura cu mâneca.

— Un tatuaj nu e *tocmai* o dovadă, am remarcat eu cu prudenţă.

— Dar mutilarea e una, nu?

— O dovadă că eşti violentă şi impulsivă, asta da!

— Atunci, pune-mi întrebări!

Am respins propunerea, scuturând din cap:

— Sunt scriitor, nu sticlete, nici ziarist.

— E destul de uşor să faci aşa ceva, nu?

Am aruncat conţinutul ceştii mele în chiuvetă. De ce să mă chinui să beau ceai din moment ce nu-mi plăcea?

— Uite ce e, îţi propun un târg…

Mi-am lăsat fraza în aer, reflectând la modul în care aveam să prezint lucrurile.

— Da?

— Vreau să te supun la încercare, punându-ți o serie de întrebări despre viața lui Billie, dar dacă nu ştii să răspunzi, fie şi numai o singură dată, pleci fără să faci mofturi.

— Promit.

— Deci ne-am înțeles: la prima greşeală, îți iei tălpăşița din casa asta; dacă nu, chem imediat gaborii. Şi, de data asta, n-ai decât să te spinteci dintr-o parte în alta cu un cuțit de măcelar, o sa te las să-ți curgă sângele pe terasă!

— Eşti tot timpul aşa fermecător sau te străduieşti?

— Ne-am înțeles?

— OK, bagă întrebările.

— Nume, dată şi loc de naştere?

— Billie Donelly, născută pe 11 august 1984 în Milwaukee, în apropiere de lacul Michigan.

— Numele mamei?

— Valeria Stanwick.

— Profesia tatălui?

— Lucrează ca muncitor la Miller, al doilea mare fabricant de bere al țării.

Răspundea cu promptitudine, fără nicio ezitare.

— Cea mai bună prietenă?

— Spre marele meu regret, n-am o prietenă adevărată. Doar amice.

— Primul raport sexual?

Stătu un moment pe gânduri, privindu-mă sumbru pentru a mă face să înțeleg bine că tulburarea ei venea doar din natura întrebării mele.

— La şaisprezece ani, în Franța, în timpul unei călătorii de studii pe Coasta de Azur. Îl chema Theo.

Pe măsură ce răspundea, deveneam tot mai tulburat şi, văzându-i zâmbetul satisfăcut, am înțeles că era conştientă de faptul că marca puncte. În orice caz, un lucru era sigur: cunoştea romanele mele pe de rost.

— Băutura ta preferată?

— Coca-Cola. Cea adevărată: nu light şi nici zero.

— Filmul favorit?

— *Eternul Sunshine of the Spotless Mind.* Un film cutremurător despre durerea de a iubi. Atât de poetic şi melancolic. L-ai văzut?

Îşi deşira fizicul longilin pentru a merge să se aşeze pe canapea. Din nou am fost frapat de asemănarea ei cu Billie: acelaşi blond luminos, aceeaşi frumusețe naturală fără afectare, aceleaşi intonații zeflemitoare, acelaşi timbru al vocii pe care îmi aminteam că-l descrisesem în cărțile mele ca „provocant şi batjocoritor, rând pe rând hotărât şi juvenil”.

— Calitatea pe care o cauți la un bărbat?

— E chestionarul lui Proust[9], chestia asta?

— Seamănă.

— De fapt, îmi place ca *un bărbat sa fie un bărbat.* Nu-l apreciez deloc pe tipii care vor cu orice preț să-şi scoată în evidență partea feminină. Înțelegi?

Am ridicat capul cu un aer de îndoială. Mă pregăteam să continui când ea luă cuvântul:

— Şi tu, care e calitatea pe care o preferi la femeie?

— Fantezia, cred. Umorul este chintesența inteligenței, nu?

Ea arătă spre rama digitală unde defilau fotografiile Aurorei:

— Totuşi, pianista ta nu pare o tipă amuzantă.

— Să ne întoarcem la oile noastre, i-am propus eu aşezându-mă lângă ea, pe canapea.

— Te excită să pui întrebări, nu-i aşa? Ai prins gust de mica ta putere! se amuză ea.

Dar n-am vrut să-mi fie distrasă atenția şi mi-am continuat interogatoriul:

— Dacă ar trebui să schimbi un lucru la fizicul tău, care ar fi acela?

— Mi-ar plăcea să am forme mai plinuțe.

Mă lăsase paf. Totul era exact. Ori femeia asta era nebună şi se identificase cu personajul lui Billie cu un mimetism

uimitor, ori era *într-adevăr* Billie şi atunci eu eram cel nebun.

— Deci? mă sfida ea.

— Răspunsurile tale dovedesc doar că mi-ai studiat bine romanele, am zis eu, încercând cu dificultate să-mi maschez surpriza.

— În cazul ăsta, pune-mi alte întrebări.

Era exact ceea ce aveam de gând să fac. Ostentativ, mi-am aruncat cartea în pubela cromată din bucătărie, apoi mi-am deschis micuțul computer portabil, uşor ca un fulg, şi am tastat parola ca să mă conectez la rețea. La drept vorbind, aveam mult mai multe informații despre personalele mele pe care nu le folosisem în romane. Pentru a fi în empatie totală cu „eroii" mei, luasem obiceiul să scriu pentru fiecare din ei o biografie detaliată de vreo douăzeci de pagini. Aici consemnam absolut toate informațiile, de la data lor de naştere până la cântecul preferat, trecând prin numele educatoarei lor de la grădiniță. Trei sferturi din aceste indicații nu se regăseau în montura finală a cărții, dar exercițiul ăsta făcea parte din munca invizibilă care permite să se producă alchimia misterioasă a scriiturii. Odată cu experiența, sfârşisem prin a mă convinge că acest exercițiu le dădea personajelor mele o anumită credibilitate sau cel puțin o latură umană care explica, poate, de ce cititorii se recunoşteau în ele.

— Chiar ții să continuăm? am întrebat deschizând fişierul consacrat lui Billie.

Tânăra scoase dintr-unul din sertarele mesei o brichetă mică, argintie, şi un pachet vechi, început, de Dunhill – de a cărui existență nici măcar eu nu ştiam – care fusese probabil uitat de una din tipele pe care le cunoscusem înainte de Aurore. Îşi aprinse o țigară cu un oarecare stil:

— Abia aştept!

Mi-am consultat ecranul şi am extras o referință la întâmplare.

— Grupul de rock preferat?

— Hm… Nirvana, începu ea, dar se răzgândi: Nu, Red Hot!

— Nu e unul foarte original.

— Dar e răspunsul bun, nu-i aşa?

Aşa era. Un noroc chior, fără doar şi poate. Astăzi, toată lumea era înnebunită după Red Hot Chilli Peppers.

— Mâncarea preferată?

— Daca mă întreabă o colegă de serviciu, o să răspund salata Cezar, ca să nu trec drept o fomistă, dar adevăratul meu deliciu e o porție babană de fish&chips!

De data asta, nu putea să fie nimereală. Am simțit picăturile de sudoare care mi se prelingeau pe frunte. Nimeni, nici măcar Milo, nu citise vreodată biografiile „secrete" ale personajelor mele. Se aflau doar pe computerul meu, iar accesul la ele era bine protejat. Refuzând să admit evidența, am pus o altă întrebare:

— Poziția sexuală preferată?

— Du-te naibii!

Părăsi sofaua şi îşi stinse țigara trecând-o pe sub jetul de apă de la robinet.

Această lipsă de răspuns mi-a redat încrederea:

— Numărul partenerilor din viața ta? Şi, de data asta, răspunde! Nici măcar n-aveai dreptul la un joker şi totuşi tocmai l-ai epuizat.

Îmi aruncă o privire care numai binevoitoare nu era.

— În fond, eşti şi tu ca toți ceilalți, aşa-i? Numai asta te interesează…

— N-am pretins niciodată că sunt diferit. Aşadar, câți?

— O ştii deja, oricum: vreo zece…

— Câți mai exact?

— N-o să m-apuc să-i număr în fața ta!

— Ți-ar lua prea mult timp?

— Ce insinuezi? Că sunt o ştoarfă?

— N-am spus niciodată asta.

— Nu, dar ai gândit-o foarte intens.

Insensibil la pudoarea ei, am continuat s-o supun la ceea ce semăna tot mai mult cu un supliciu:

— Câți?

— Şaisprezece, cred.

— Şi dintre aceşti „şaisprezece, cred”, câți ai iubit?

Ea oftă.

— Doi. Pe primul şi pe ultimul: Theo şi Jack.

— Un virgin şi un afemeiat. Îți plac extremele.

Mă privi cu dispreț:

— Uau, ai clasă! Eşti într-adevăr un gentleman.

Sub aerul meu provocator, trebuia să recunosc că răspunsese la fix de fiecare dată.

Dring!

Cineva tocmai sunase la uşă, dar n-aveam nicio intenție să mă duc să deschid.

— Ai terminat cu întrebările tale deocheate? întrebă ea pe un ton disprețuitor.

Am încercat o întrebare-capcană:

— Cartea de căpătâi?

Jenată, a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu citesc mult, nu prea am timp.

— E o scuză bună!

— Dacă mă găseşti prea idioată, n-ai decât să te iei chiar de tine! Îmi amintesc că am ieşit direct din imaginația ta. Tu m-ai modelat!

Dring! Dring!

Dincolo de uşă, vizitatorul meu se enerva tot mai tare cu soneria, dar va obosi cu mult înaintea mea.

Depăşit de situație şi descumpănit de fiecare răspuns bun, mă lăsasem dus de val fără să realizez că interogatoriul meu începea sa semene cu hărțuirea:

— Cel mai mare regret?

— Că nu am încă copii.

— În ce moment din viața ta ai fost cea mai fericită?

— Ultima oară când m-am trezit în brațele lui Jack.

— Ultima oară când ai plâns?

— Am uitat.

— Insist.

— Nu ştiu, plâng pentru orice nimic.

— Ultima oară era important.

— Acum şase luni, când a trebuit să-mi eutanasiez câinele. Îl chema Argos. Nu scrie şi asta în fişa ta?

Dring! Dring! Dring!

Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu aceste răspunsuri. Aveam mai multe probe decât îmi trebuia, dar toate astea mă derutau teribil. Acest mic joc mă făcuse să mă scufund într-o altă dimensiune, o altă realitate pe care mintea mea refuza să o accepte. Înnebunit, mi-am vărsat furia asupra lui „Billie”:

— Cea mai mare frică?

— Viitorul.

— Îți aminteşti cea mai proastă zi din existența ta?

— Nu mă întreba asta, te rog.

— Va fi ultima mea întrebare.

— Te rog…

Am apucat-o de braț cu fermitate:

— Răspunde!

— LASĂ-MĂ, mă doare! urla ea zbătându-se.

— TOM!

strigă o voce de dincolo de uşă.

Billie se eliberase din strânsoarea mea. Fața îi devenise lividă şi privirea îi ardea de durere.

— TOM! DESCHIDE-MI, FIR-AR SĂ FIE! NU MĂ FORȚA SĂ VIN ÎN VIZITĂ CU UN BULDOZER!

— *Milo, bineînțeles…*

Billie se refugiase pe terasă. Îmi doream foarte mult să mă duc s-o consolez pentru răul pe care i-l provocasem, căci îmi dădeam bine seama că nu îşi simula furia şi tristețea, dar eram atât de destabilizat de experiența pe care tocmai o trăisem, încât vedeam ca pe o alinare perspectiva de a o împărți cu cineva.

11
Fetiţa din MacArthur Park

Prietenii sunt îngerii care ne ridică atunci
când aripile noastre nu mai reuşesc să-şi aducă
aminte cum să zboare.
Anonim

— Ai scăpat la mustață de buldozer! mă asigură Milo intrând în living. Mamma mia! Nu e-n regulă cu tine. Ai o față de tip care tocmai a tras pe nas bicarbonat.

— Ce vrei?

— Am venit să-mi recuperez maşina, dacă nu te deranjează prea tare! Ca să pot face un ultim tur înainte de a o lăsa pe mâna portăreilor…

Malibu Colony
Ora 10 dimineaţa

— Bună Tom, zise Carole intrând şi ea în living.

Era în uniformă de serviciu. Am aruncat o privire în stradă şi am remarcat că o maşină de poliție era parcată în fața casei mele.

— Ai venit să mă arestezi? am glumit eu strângând-o în brațe.

— Dar sângerezi! exclamă ea.

Am încruntat din sprâncene, apoi am zărit petele de sânge care îmi mânjeau cămaşa: o amintire lăsată de mâna tăiată a lui Billie.

— Nu te speria, nu e sângele meu.

— Dacă crezi că asta mă liniştește! Şi, în plus, este încă proaspăt, remarcă ea pe un ton suspicios.

— Stați să vedeți. N-o să ghiciți niciodată ce mi s-a întâmplat! Aseară…

— A cui e rochia asta? mi-o tăie Milo ridicând tunica de mătase pătată de hemoglobină.

— A Aurorei, dar…

— A Aurorei? Să nu-mi spui că ai…

— Nu! Nu ea a purtat-o. Ci o altă femeie.

— Aha, te vezi cu o altă femeie! exclamă el. Ăsta e semn bun! O cunoaştem?

— Într-un fel, da.

Carole şi Milo au schimbat priviri uluite înainte de a întreba în cor:

— Cine e?

— Aruncați un ochi pe terasă. O să fiți surprinşi.

Au traversat livingul în grabă şi au scos capul curioşi pe ușa de sticlă. Apoi au urmat vreo zece secunde de tăcere, până când Milo a sfârşit prin a constata:

— Nu e nimeni afară, băiete.

Uimit, m-am dus după ei pe terasă unde sufla o briză plăcută.

Masa şi scaunele erau răsturnate, dalele acoperite cu sute de cioburi de sticlă. Solul era tartinat cu cafea, compot de banane şi sirop de arțar. Dar nici urmă de Billie.

— Armata a făcut cumva teste nucleare la tine acasă? se resemnă Carole.

— E adevărat că aici e mai rău ca la Kabul, îi ținu isonul Milo.

Ca să evit razele soarelui, mi-am pus o mână deasupra frunții şi am scrutat orizontul. Furtuna din ajun oferea plajei un aspect sălbatic. Rotocoalele de spumă care se rostogoleau încă pe nisip aduseseră pe plajă câteva trunchiuri de copaci, alge maronii, o veche planşă de surf şi chiar o carcasă de bicicletă. Dar trebuia să cedez în fața evidenței: Billie dispăruse.

Din reflex profesional, Carole se lăsase pe vine lângă geam, examinând cu îngrijorare urmele de sânge care începeau să se usuce pe sticlă.

— Ce s-a întâmplat, Tom? Te-ai bătut cu cineva?

— Nu! Doar că…

— Acum, chiar cred că ne datorezi nişte explicații! mi-o tăie din nou prietenul meu.

— Dar… nătărăul naibii! Le-ai fi avut deja, dacă m-ai fi lăsat să-mi termin frazele!

— Ei bine, termină-le atunci! Cine ți-a devastat terasa? Şi al cui e sângele de pe rochia asta? Al lui Papa Pius? Al lui Mahatma Gandhi? Al lui Marilyn Monroe?

— Al lui Billie Donelly.

— Billie Donelly? Dar ăsta-i un personaj din romanele tale!

— Exact.

— Te amuză să-ți bați joc de mine? explodă Milo. Eu îmi fac sânge rău pentru tine. Dacă ar trebui, te-aş ajuta să îngropi un cadavru în toiul nopții și tu tot ce găseşti de făcut e să mă iei drept un…

Carole se ridicase şi, pe un ton de mamă care îşi dojenește copiii, se interpuse între noi, imitând gesturile unui arbitru de box.

— *Time's up,* băieți! Gata, terminăm cu glumele de doi bani, ne aşezăm la o masă şi discutăm pe îndelete cu calm, de acord?

* * *

Aşa am făcut.

Timp de mai bine de un sfert de oră, fără să omit niciun detaliu, le-am relatat incredibila mea poveste, de la strania întâlnire cu Billie, în toiul nopții, până la interogatoriul din aceea dimineață care sfârşise prin a mă convinge de realitatea identității ei.

— Deci, dacă înțeleg bine, rezumă Milo, una din eroinele romanului tău a căzut dintr-o frază prost tipărită direct în casa ta. Cum era goală, s-a îmbrăcat cu o rochie aparținând ex-prietenei tale, apoi ți-a preparat pancakes cu banane la micul dejun. Ca să-i mulțumeşti, tu ai închis-o pe terasă şi, în timp ce ascultai Miles Davis, ea şi-a tăiat venele, mânjind cu sânge peste tot, după care şi le-a lipit la loc cu Super Glue

„special pentru ceramică şi porțelan”. Apoi ați fumat pipa păcii, jucând jocul adevărului în timpul căruia ea te-a tratat de obsedat sexual şi tu pe ea de ştoarfă, maliție de a pronunța o formulă magică pentru a dispărea fix în momentul în care noi sunam la uşă. Aşa a fost?

— Las-o baltă, am zis eu. Eram sigur c-o vei întoarce împotriva mea.

— Doar o ultimă întrebare: cu ce „tutun” ați umplut pipa asta a păcii?

— Nu mai spune nimic! îi ceru Carole.

Milo mă studie cu îngrijorare:

— Trebuie să te duci din nou s-o vezi pe psihiatra ta.

— Nici nu se pune problema, mă simt foarte bine.

— Ascultă, ştiu că sunt responsabil de prăbuşirea noastră financiară. Ştiu că n-ar fi trebuit să te presez ca să-ți scrii noua carte la termen, dar cu asta, mă sperii, Tom. Eşti pe cale să-ți pierzi mințile.

— E vorba fără îndoială de un *burnout,* temperă lucrurile Carole. O criză de surmenaj profesional. Timp de trei ani, nu te-ai oprit: nopțile pierdute cu scrisul, întâlnirile cu cititorii, conferințele, călătoriile pentru pregătirea lansărilor şi pentru promo. Nimeni n-ar fi rezistat, Tom. Despărțirea de Aurore a fost picătura de apă care a umplut paharul. Mai ai nevoie de odihnă, asta-i tot.

— Nu-mi mai vorbiți ca unui puştan.

— Trebuie să te duci din nou s-o vezi pe psihiatra ta, repetă Milo. Ne-a vorbit de o cură de somn care…

— Cum adică „ne-a vorbit”? Ați sunat-o pe dr. Schnabel fără să mă preveniți?

— Suntem de partea ta, Tom, nu împotriva ta, zise Milo ca să mă calmeze.

— Dar nu poți să mă laşi în pace trei minute? Nu poți să te mai ocupi uneori şi de viața *ta* şi nu întotdeauna de a mea?

Atins de această replică, Milo clătină din cap, deschise gura, vru să mai spună ceva, dar fața i se întunecă şi renunță

s-o mai facă. În loc de asta, luă o țigară Dunhill din pachetul rămas deschis, apoi ieşi pe plajă ca s-o fumeze singur.

* * *

Am rămas singur cu Carole. La rândul ei, îşi aprinse o țigară, trase un fum, apoi îmi pasă chiştocul, ca atunci când aveam zece ani şi ne ascundeam ca să fumăm în spatele palmierilor rahitici din MacArthur Park. Considerând că nu mai era în timpul serviciului, şi-a desfăcut cocul, lăsându-şi părul de abanos să se reverse pe bleumarinul uniformei. Claritatea privirii ei contrasta cu şuvițele negre precum cărbunele şi, prin unele expresii, fața ei de femeie amintea de adolescenta care fusese. Legătura care ne unea trecea dincolo de simpatie sau de tandrețe. Nu mai era nicidecum o prietenie obişnuită. Era unul din acele ataşamente puternice care nu se pot crea decât în copilărie şi care te angajează pentru toată viața, mai mult la rău decât la bine.

Ca de fiecare dată când eram singuri numai noi doi, haosul adolescenței îmi reveni în minte cu forța unui bumerang: terenurile virane care erau singurul nostru orizont, aerul sufocant al acelei mlaştini infecte în care eram prizonieri, amintirea sfâşietoare a conversațiilor noastre de după orele de şcoală, pe terenul de baschet împrejmuit cu grilaj…

Şi de data asta am avut impresia foarte puternică că aveam tot doisprezece ani. Că milioanele de cărți pe care le vindeam eu, criminalii pe care îi aresta ea făceau parte dintr-un rol pe care îl jucam amândoi, dar că, în fond, nu plecasem niciodată cu adevărat de *acolo.*

La urma urmei, nu era o întâmplare că niciunul dintre noi nu avea copii. Eram prea ocupați să ne luptăm cu propriile noastre nevroze pentru a avea elanul de a transmite mai departe viața. Despre actuala Carole, ştiam puține lucruri. În ultimul timp, ne văzusem mai puțin, ea şi cu mine, şi, când o făceam, evitam cu grijă să vorbim despre lucruri esențiale. Poate fiindcă speram cu naivitate că faptul de a nu vorbi

despre trecut ne va permite să-l facem să dispară. Dar lucrurile nu erau aşa simple. Ca să-şi uite copilăria, Milo o făcea pe clovnul douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Iar eu înnegream sute de pagini, luam cocktailuri de medicamente şi inhalam crystal meth.

— Nu-mi plac declarațiile pompoase, Tom… începu ea învârtind cu nervozitate o linguriță în mână.

Acum că Milo nu mai era în cameră, fața ei era tristă şi îngrijorată, scutită de necesitatea de „a se preface”.

— …între tine şi mine, e pentru totdeauna, continuă ea. Mi-aş da un rinichi pentru tine, ba chiar pe amândoi dacă ar fi nevoie.

— Nu-ți cer atât de mult.

— Din câte îmi amintesc, tu erai mereu cel care găsea soluțiile. Astăzi, ar fi rândul meu s-o fac, dar nu sunt în stare să te ajut.

— Nu-ți face sânge rău pentru asta. Sunt bine.

— Nu, nu eşti bine. Dar aş vrea doar să ştii un lucru: datorită ție Milo şi cu mine am putut să parcurgem tot acest drum.

Am ridicat din umeri. Nici măcar nu mai eram sigur că într-adevăr *parcursesem un drum.* Sigur, locuiam în zone mai agreabile şi frica nu ne mai strângea stomacul ca altădată, dar, în linie dreaptă, MacArthur Park nu era decât la câțiva kilometri de locurile în care trăiam.

— În orice caz, în fiecare dimineață, primul meu gând este întotdeauna la tine, Tom. Şi dacă tu te scufunzi, ne scufundăm cu tine. Dacă tu abandonezi, cred că viața mea nu va mai avea niciun sens.

Am deschis gura ca să-i spun să înceteze cu tâmpeniile, dar m-am trezit întrebând-o:

— Eşti fericită, Carole?

Ea mă privi ca şi cum rostisem o necuviință, într-atât era de la sine înțeles pentru ea că problema supraviețuirii înlocuise definitiv problema fericirii.

— Povestea asta cu personajul de roman, reluă ea, nu stă în picioare, eşti de acord cu mine?

— Pare cam trasă de păr, am recunoscut eu.

— Ascultă, nu ştiu ce să fac concret ca să te susțin, în afară de a-ți declara iară prietenia şi afecțiunea mea. Aşadar, ideea asta de cură de somn poate e de încercat, nu?

Am contemplat-o cu tandrețe, emoționat de atenția ei şi totodată hotărât să evit orice tratament.

— Oricum, nu mai am cu ce s-o plătesc!

Ea respinse acest argument:

— Îți aminteşti de ziua în care ai primit primele tale drepturi de autor? Suma era atât de mare, încât ai ținut morțiş s-o împarți cu mine. Am refuzat, bineînțeles, dar tu ai găsit totuşi modalitatea de a-mi afla coordonatele bancare pentru a pune cecul pe numele meu. Îți aminteşti ce față am făcut când am primit de la bancă extrasul de cont cu un excedent de peste 300 000 de dolari?!

La evocarea acestui episod, Carole se înveseli un pic şi câteva stele îi sclipiră în ochii plini de lacrimi.

Am râs şi eu aducându-mi aminte de acea perioadă fericită în care crezusem candid că banii vor rezolva toate problemele noastre. Timp de câteva secunde, realitatea deveni mai suportabilă, dar asta nu dură şi în privirea ei nu mai erau decât lacrimi de disperare atunci când îmi ceru:

— Acceptă, te rog. Tratamentul ăsta, eu ți-l plătesc.

Fața ei redevenise cea a fetiței torturate pe care o cunoscusem în copilărie şi, ca s-o liniştesc, i-am promis c-o să urmez tratamentul.

12
Rehab

Moartea va veni şi va avea ochii tăi…
Titlul unui poem găsit pe noptiera
lui Cesare Pavese după sinuciderea lui

La volanul automobilului său Bugatti, Milo conducea încet, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. O linişte încărcată de nervozitate domnea în vehicul.

— E bine, nu face mutra asta. Doar nu te duc la clinica Betty Ford[10]!

— Hram…

Timp de o oră, ne certasem din nou la mine acasă, căutând fără succes cheile maşinii lui. Pentru prima oară în viața noastră, era cât pe ce să ne încăieram. În cele din urmă, după ce ne aruncasem unul altuia în față câteva adevăruri, chemasem un curier pentru a recupera cheile de schimb pe care Milo le păstra la birou.

El dădu drumul la radio pentru a destinde ambianța, dar melodia lui Amy Winehouse nu făcu decât să mărească tensiunea:

They tried to make me go to Rehab
I said NO, NO, NO[11]

Fatalist, am lăsat geamul în jos şi m-am uitat cum defilau palmierii de-a lungul malului oceanului. Poate că Milo avea dreptate. Poate că alunecam în nebunie şi eram victima halucinațiilor. Eram cât se poate de conştient de asta: în perioadele mele de scris, mergeam adesea pe un fir de ață. Când scriam, mă scufundam într-o stare ciudată: realitatea

lăsa încet-încet loc ficțiunii şi eroii mei deveneau uneori atât de reali, încât mă însoțeau peste tot. Suferințele, îndoielile, fericirile lor deveneau ale mele şi continuau să mă bântuie chiar şi după terminarea romanului. Personajele mele mă însoțeau în vise şi le găseam dimineața la masă, la micul dejun. Erau cu mine atunci când făceam cumpărături, când cinam la restaurant, când mă duceam să mă uşurez şi chiar atunci când făceam dragoste. Era în acelaşi timp năucitor şi patetic, îmbătător şi bulversant, dar până acum ştiusem să țin acest dulce delir în limitele rațiunii. Judecând bine lucrurile, dacă rătăcirile mele mă puseseră adesea în pericol, ele nu mă conduseseră încă niciodată la frontierele nebuniei. De ce ar fi făcut-o acum, din moment ce nu mai scrisesem nici măcar un rând de luni de zile?

— Ah! Ți-am adus asta, îmi zise Milo, aruncând-mi o cutiuță din plastic portocalie.

Am prins-o din zbor.

Anxioliticele mele…

Am deşurubat capacul şi m-am uitat la comprimatele albe care păreau să mă sfideze din fundul tubului.

De ce să mi le dea după ce făcuse atâtea eforturi pentru a mă dezintoxica?

— Sevrajul brutal nu era o idee bună, explică el pentru a-și justifica gestul.

Inima începu să-mi bată cu putere şi angoasa mi se amplifică. Mă simțeam singur şi aveam dureri peste tot, ca un drogat fără doza lui. Cum era posibil să suferi atât de mult fără să ai răni fizice?

În minte îmi răsunau acordurile unui vechi cântec al lui Lou Reed: *I'm waiting for my man.* Îmi aştept omul. Îmi aştept dealer-ul. E ciudat totuşi ca acest dealer să fie cel mai bun prieten al meu.

— Cura asta de somn o să te refacă complet, mă linişti el. O să dormi ca un bebeluş timp de zece zile!

O spusese cu toată însuflețirea de care era în stare, dar vedeam bine ca nici măcar el nu credea asta.

Am strâns tubul în mână atât de tare, încât mi s-a părut că plasticul era gata să plesnească. Ştiam că n-aveam decât să las să se topească sub limbă una din micuțele comprimate ca să mă simt mai bine aproape instantaneu. Puteam chiar să iau trei sau patru odată dacă voiam o doză de şoc. La mine, mergea chestia asta. „Aveți noroc, mă asigurase Dr. Schnabel, unele persoane suferă de efecte secundare foarte neplăcute."

Ca să bravez, am pus tubul în buzunar fără să iau nicio pastilă.

— Dacă această cură de somn nu merge, vom încerca altceva, mă asigură Milo. Am auzit de un tip din New York: Connor McCoy. Se pare că face miracole cu hipnoza.

Hipnoza, somnul artificial, tuburile de medicamente… Începeam să obosesc să tot fug de realitate, chiar dacă aceasta nu era decât suferință… Nu voiam o beatitudine de zece zile sub efectul neurolepticelor. Nu mai voiam iresponsabilitatea pe care o implica ea. Aveam din nou chef să înfrunt realitatea în față chiar dacă trebuia să-mi las pielea pe undeva.

De mult timp eram fascinat de legătura dintre creație şi boala mentală. Camille Claudel, Maupassant, Nerval, Artaud căzuseră încet-încet în nebunie. Virginia Woolf se dusese să se înece într-un râu; Cesare Pavese se sfârşise luând barbiturice într-o cameră de hotel; Nicolas de Staël se aruncase pe fereastră; John Kennedy Toole legase țeava de eşapament la habitaclul maşinii lui… Fără a mai vorbi de Hemingway, care îşi zburase creierii cu un foc de carabină.

Idem pentru Kurt Cobain: un glonte-n cap, în zorii alburii ai unei dimineți, în apropiere de Seattle, lăsând, în chip de adio, un mesaj mâzgălit destinat prietenului său din copilărie: „E mai bine să arzi într-o vâlvătaie decât să te stingi la foc mic".

O soluție ca oricare alta la urma urmei…

Fiecare din aceşti creatori îşi alesese metoda lui, dar rezultatul era acelaşi: capitularea. Dacă arta există pentru că realitatea nu e de ajuns, poate că vine un moment când nici

arta nu mai e de ajuns şi predă ştafeta nebuniei şi morții. Şi chiar dacă eu n-aveam talentul niciunuia din aceşti artişti, împărtăşeam din nefericire o parte din nevrozele lor.

* * *

Milo lăsă maşina în parcarea plantată cu copaci a unei clădiri moderne ce îmbina marmura roz şi sticla: clinica unde profesa dr. Sophia Schnabel.

— Suntem aliații tăi, nu duşmanii, mă asigură din nou Carole, alăturându-ni-se pe scările din fața clădirii.

Am intrat toți trei în imobil. La recepție, am constatat cu surprindere că fusese făcută o programare în numele meu și că spitalizarea mea era planificată din ajun.

Resemnat, mi-am urmat prietenii în ascensor fără să pun întrebări. Capsula translucidă ne-a dus până la ultimul etaj unde o secretară ne-a introdus într-un birou imens, semnalându-ne că doctorul va veni numaidecât.

Încăperea era luminoasă şi spațioasă, organizată în jurul unei mese mari de lucru şi a unei canapele de colț din piele albă.

— Nu e rău fotoliul! fluieră admirativ Milo, aşezându-se într-un scaun în formă de palmă.

Sculpturi budiste decorau spațiul, creând un climat de calm, propice fără îndoială stării benefice a pacienților: bustul lui Siddhartha din bronz, Roata Legii din gresie, două gazele şi o fântână din marmură…

Am observat că Milo se chinuia să spună ceva amuzant sau o glumă, aşa cum avea obiceiul. Statuile şi decorul îi ofereau materie primă pentru zeci de remarci răutăcioase, dar nimic nu ieşi din gura lui, ceea ce-mi dădu de înțeles că îmi ascundea ceva grav.

Am căutat o susținere din partea lui Carole, dar ea îmi evită privirea prefăcându-se interesată de diplomele universitare pe care Sophia Schnabel le agățase pe pereți.

De la asasinarea lui Ethan Whitaker, Schnabel devenise inevitabilul „psy al starurilor”. Ea primea la consultație unele din cele mai mari nume de la Hollywood: actori, cântăreți, producători, vedete media, oameni politici, „fii de” şi „fii de fii de”.

Era de asemenea animatoarea unei emisiuni de televiziune unde Dl şi Dna Cutare puteau să-şi exhibe o parte din intimitatea lor şi să-şi ofere pentru câteva minute o *consultație de star* (acesta era titlul programului), vorbind în direct despre copilăria lor nefericită, consumul de droguri, adulteruri, *sex tapes* şi fantasme cu sex în trei.

O parte din industria *entertainment-ului* o adula pe Sophia Schnabel. Cealaltă parte se temea de ea. Se spunea că, după douăzeci de ani de practică, poseda arhive demne de cele ale lui Edgar Hoover{12}: mii de ore de înregistrare a şedințelor de psihanaliză în care erau dezvăluite secretele cele mai întunecate şi cele mai puțin onorabile ale întregului Hollywood. Fişiere confidențiale, ferecate evident de secretul medical, dar care puteau, dacă erau făcute publice, să dinamiteze instituția divertismentului şi să facă sa cadă; capete ale lumii politice şi judiciare.

Un caz recent confirma încă şi mai mult puterea Sophiei. În urmă cu câteva luni, una din pacientele ei, Stephanie Harrison – văduva miliardarului Richard Harrison, fondatorul lanțului de supermarketuri *Green Cross* – decedase la vârsta de treizeci şi doi de ani din cauza unei supradoze medicamentoase. La autopsie, se găsise în organismul ei urme de antidepresive, sedative şi pilule de slăbit. Nimic mai banal. Doar că dozele erau *într-adevăr* foarte mari. La televiziune, fratele defunctei o acuzase pe Schnabel că i-a dus sora la morgă. El angajase un batalion de avocați de detectivi particulari care, scotocind apartamentul Stephaniei, puseseră mâna pe mai mult de cincizeci de rețete. Prescripții medicale pe cinci pseudonime diferite, toate scrise de mâna… Sophiei Schnabel. Pentru psihiatră, scandalul pica foarte prost. Aflată încă sub şocul morții lui Michael Jackson, opinia publică lua

cunoştință de existența unei vaste rețele de medici gata să furnizeze rețete de complezență celor mai bogați pacienți ai lor. Grijuliu să limiteze aceste practici, Statul California depusese plângere împotriva psihiatrei pentru prescripții frauduloase, dar le retrăsese apoi subit. Un comportament cu atât mai inexplicabil cu cât procurorul avea la dispoziția lui toate elementele pentru a o inculpa. Acest reviriment, pe care mulți îl atribuiau lipsei de curaj politic al magistratului, o ridicase pe Sophia Schnabel la rangul de persoană de neatins.

Ca să intri în cercul privilegiat al pacienților psihiatrei, trebuia să fii introdus de un fost client. Ea făcea parte din acele „informații confidențiale" pe care elitele şi le pasau între ele întocmai ca şi: *De unde să-ți procuri cea mai bună coca? Ce trader să contactezi pentru plasamentele bursiere cele mai rentabile? Cum să obții locuri în loje ca să-l vezi jucând pe Lakers? Ce număr de telefon să formezi ca să ieşi cu o call-girl-care-nu-arată-ca-o-call-gir* (pentru bărbați) sau *La ce chirurg estetic să apelez ca să-mi-fac-refac-sânii-fără-a-se-bănui-că-mi-am-făcut-re-făcut-sânii?* (pentru femei).

Datoram cooptarea mea unei actrițe canadiene dintr-un foileton de succes pe care Milo încercase s-o agațe fără să reuşească până la urmă şi pe care Schnabel o vindecase de o formă severă de agorafobie. O fată pe care o crezusem superficială, dar care se dovedise subtilă şi cultivată, inițiindu-mă în farmecul filmelor lui John Cassavetes şi în pictura lui Robert Ryman.

Sophia Schnabel şi cu mine nu ne-am simpatizat niciodată cu adevărat. Rapid, întâlnirile noastre se rezumaseră la simpla eliberare de medicamente, ceea ce, la urma urmei, ne satisfăcea pe amândoi: pe ea, căci consultația la tarif întreg nu depăşea cinci minute, şi pe mine, fiindcă ea nu refuza niciodată să-mi prescrie toate tâmpeniile pe care nu pierdeam ocazia să i le cer.

* * *

— Domnişoară, domnilor.

Dr. Schnabel intră în biroul ei şi ne salută. Afişa în permanență acelaşi zâmbet îmbietor pe care-l avea la televizor şi purta ca mai tot timpul o vestă din piele lucioasă, prea strâmtă, pe care o lăsa descheiată peste o cămaşă desfăcută la piept. Unii numeau chestia asta un început de stil…

Ca de fiecare dată, mi-au trebuit câteva clipe ca să mă obişnuiesc cu impresionanta ei podoabă capilară pe care credea c-o îmblânzeşte printr-un permanent deplasat care dădea impresia că-şi grefase pe cap cadavrul, cald încă, al unui cățeluş cu părul creț.

Din felul în care li se adresa, am avut confirmarea faptului că îi întâlnise deja pe Milo şi Carole. Eram exclus din conversație, ca şi cum ei erau părinții mei şi luaseră deja pentru mine o decizie asupra căreia eu nu mai aveam niciun cuvânt de spus.

Ceea ce mă neliniştea mai mult era faptul de a o vedea pe Carole atât de rece şi distantă după conversația plină de emoție pe care o avusesem înainte cu o oră. Era încurcată şi ezitantă, vizibil constrânsă să participe la o operațiune pe care nu o aproba. Aparent, Milo era mai hotărât, dar simțeam că siguranța lui nu era decât de fațadă.

Când am ascultat discursul ambiguu al Sophiei Schnabel, totul mi s-a părut evident: nu fusese niciodată vorba de vreo cură de somn. Ceea ce se ascundea în spatele ansamblului de examinări la care avea de gând să mă supună, era o internare! Milo încerca să mă pună sub tutelă pentru a scăpa de responsabilitățile lui financiare! Cunoşteam suficient legea pentru a şti că, în California, un medic putea cere o internare din oficiu timp de şaizeci şi două de ore, dacă-şi considera pacientul destul de instabil pentru a constitui un pericol pentru societate, şi bănuiam că nu ar fi prea dificil să mă claseze în această categorie.

De un an, avusesem de mai multe ori de-a face cu forțele de ordine şi necazurile mele judiciare erau departe de a se fi terminat. Eram eliberat condiționat, fiind pasibil de inculpare

pentru posesie de stupefiante. Întâlnirea mea cu Billie – pe care Milo tocmai o povestea în detaliu psihiatrei sfârşea prin a mă face să trec drept un bolnav atins de psihoză şi victimă a halucinațiilor.

Credeam că se terminase cu surprizele când am auzit-o pe Carole vorbind despre petele de sânge de pe cămaşa mea şi de pe geamurile terasei.

— E sângele dumneavoastră, domnule Boyd? mă întrebă psihiatra.

Am renunțat să-i explic: nu m-ar fi crezut. Oricum, părerea ei era deja formată şi mi s-a părut c-o aud dictându-şi raportul de expert secretarei:

Subiectul şi-a produs lui însuşi sau a încercat să producă altcuiva leziuni corporale grave. Judecata lui, în mod clar alterată, îl face incapabil să înţeleagă nevoia de tratament, ceea ce justifică măsura de internare…

— Dacă sunteți de acord, o să facem câteva analize.

Nu, nu voiam analize, nu voiam somn artificial, nu mai voiam medicamente! M-am ridicat de pe scaun pentru a scăpa de această conversație.

Am făcut câțiva paşi de-a lungul peretelui din sticlă mată unde era expusă o sculptură reprezentând o Roată a Legii ornată cu mici flăcări şi motive florale. Înaltă de aproape un metru, emblema budistă îşi etala cele opt raze menite să indice drumul pentru a te elibera de suferință. Aşa se învârtea roata lui Dharma: să urmezi calea către „ceea ce trebuie să fie”, să explorezi cărarea până când găseşti „acțiunea justă”.

Cuprins de un soi de evidență, am ridicat sculptura şi am aruncat-o cu toată forța în peretele de sticlă care explodă într-o mulțime de cioburi.

* * *

Îmi amintesc țipătul pe care l-a scos Carole.

Îmi amintesc draperiile satinate care fluturau în vânt.

Îmi amintesc de acea breşă căscată prin care a năvălit o pală de vânt ce a făcut să zboare câteva hârtii şi a răsturnat un vas.

Îmi amintesc de chemarea cerului.

Îmi amintesc că m-am lăsat să cad în vid fără să-mi iau avânt.

Îmi amintesc de corpul meu lăsat la voia întâmplării.

Îmi amintesc de tristețea fetiței din MacArthur Park.

13
Evadata

Multă lume mă întreabă când o să fac,
în sfârşit, un film cu persoane reale. Dar ce este realitatea?
Tim BURTON

— Ți-a luat ceva timp! se plânse o voce.

Dar nu era cea a unui înger şi cu atât mai puțin cea a Sfântului Petru.

Era vocea lui Billie Donelly!

Parcarea clinicii
La prânz

După o cădere de două etaje, m-am trezit înfăşurat într-o draperie pe capota deformată a unui vechi Dodge parcat exact sub fereastra biroului Sophiei Schnabel. Aveam o coastă ruptă, mă dureau genunchiul, zona cervicală şi glezna, dar nu eram mort.

— N-aş vrea să te presez, reluă Billie, dar, dacă nu ne cărăbănim de-aici în viteză, mi-e teamă că, de data asta, o să-ți pună cămaşa de forță.

Se servise din nou din dulapul Aurorei şi purta un tricou alb, fără mâneci, jeanşi prespălați şi o vestă ajustată pe talie, brodată cu dantelă argintie.

— Sper că n-o să-ți petreci totuşi Crăciunul pe capota aia! insistă ea, agitând o legătură de chei puse pe un inel cu sigla „Bugatti".

— Tu i-ai şterpelit cheile lui Milo! am constatat eu coborând de pe Dodge.

— Zi mersi!

Oricât de incredibil părea, nu aveam decât câteva răni uşoare, dar, când am pus un picior pe pământ, nu mi-am

putut stăpâni un țipăt de durere. Aveam o entorsă la gleznă şi nu reuşeam să fac niciun pas.

— E ACOLO! strigă Milo apărând în parcare şi trimițând pe urmele mele trei infirmieri mătăhăloşi ca nişte rugbişti.

Billie se instală la volanul Bugatti-ului şi eu mă năpustii în urma ei, pe bancheta pasagerului.

Ea acceleră înspre ieşirea din parking în momentul în care poarta automată se lăsa în jos. Foarte sigură pe ea, făcu un derapaj controlat pe solul pietruit.

— O s-o ştergem prin spate.

— ÎNTOARCE-TE, TOM! mă imploră Carole în timp ce treceam în trombă prin fața ei.

Cele trei matahale încercară să ne bareze drumul, dar cu o plăcere evidentă, Billie trecu la o viteză nouă şi acceleră brusc.

— Mărturiseşte totuşi că eşti mulțumit să mă revezi! îmi aruncă ea cu un aer triumfător în timp ce maşina lovea bariera şi ne ducea către libertate.

14
Who's that girl?

Luptă! Reaprinde această lumina
care s-a stins,
Dylan THOMAS

— Şi acum, unde mergem? am întrebat eu, agățat cu amândouă mâinile de centura de siguranță.

După ce o cotise pe Pico Boulevard, Bugatti-ul o porni cu toată viteza pe Pacific Coast Highway.

Instalată pe scaunul şoferului şi dându-se drept Ayrton Senna, Billie adoptase un stil de condus agresiv: frânări bruşte, accelerații fulgerătoare, viraje efectuate în forță.

— Maşina asta este o rachetă! se mulțumi ea să răspundă.

Cu capul lipit de spătar, aveam impresia că sunt într-un avion în momentul decolării. O priveam cum trece de la o viteză la alta cu o dexteritate ieşită din comun. În mod vizibil, chestia asta o umplea de bucurie.

— E cam zgomotoasă, nu?

— *Zgomotoasă?* Glumeşti sau ce? Muzica acestui motor e Mozart!

Remarca mea neavând niciun efect asupra lui Billie, am repetat agasat:

— Bun, deci unde mergem?

— În Mexic.

— Ce?

— Ți-am pregătit o geantă de voiaj şi o trusă de toaletă.

— Dar nu e bine! Eu nu merg nicăieri!

Contrariat de turnura pe care o lua treaba asta, i-am cerut să mă lase la un medic ca să-mi îngrijesc glezna, dar s-a făcut că nu m-aude.

— Parchează, i-am ordonat apucând-o de braț.

— Au, mă doare!

— Opreşte maşina imediat!

Ea frână brusc muşcând din bordura şoselei. Bugatti-ul derapă uşor înainte de a se opri într-un nor de praf.

* * *

— Ce-i povestea asta cu Mexicul?

Ieşiserăm amândoi din vehicul şi ne certam pe spațiul cu gazon de pe marginea drumului.

— Te duc acolo unde n-ai curajul să mergi!

— Ah, da? Şi pot să ştiu la ce faci aluzie?

Ca să acopăr zgomotele circulației, eram obligat să țip, ceea ce îmi făcea durerea intercostală şi mai puternică.

— S-o regăseşti pe Aurore! răcni ea în momentul în care un camion de mare tonaj trecea pe lângă Bugatti într-un zgomot de claxon asurzitor.

Am privit-o complet uluit.

— Nu văd ce caută Aurore în discuția asta.

Aerul era uleios şi poluat. Dincolo de grilaj, se distingeau în depărtare pistele şi turnurile de control ale aeroportului internațional din Los Angeles.

Billie deschise portbagajul şi îmi întinse un exemplar din *People Magazine.* Pe copertă, tronau mai multe subiecte: cuplul Brangelina amenințat cu despărțirea, năzbâtiile lui Pete Doherty, fotografii din vacanța în Mexic ale campionului de Formula 1, Rafael Barros, cu noua lui logodnică… Aurore Valancourt.

Ca pentru a-mi face rău, am deschis săptămânalul la paginile indicate şi am descoperit fotografii glamour făcute într-un loc paradisiac. Între stânci abrupte, nisip alb şi apă turcoaz, Aurore strălucea de frumusețe şi seninătate în brațele iubitului ei hidalgo.

Vederea mi se tulbură. Înțepenit, am încercat să citesc articolul, dar n-am reuşit. Doar frazele puse în evidență mi se întipăreau dureros în minte.

Aurore: „Povestea noastră de dragoste este recentă, dar ştiu că Rafael este bărbatul pe care îl aşteptam”.

Rafael: „Fericirea noastră va fi completă atunci când Aurore îmi va dărui un copil”.

Dintr-o mişcare de repulsie, am trimis fițuica aia să valseze în aer, apoi, în ciuda suspendării permisului meu, m-am instalat la volan, am închis portiera şi am întors maşina ca să mă duc înapoi în oraş.

— Hei! N-o să mă abandonezi pe marginea drumului! strigă Billlie agitându-şi brațele şi postându-se în fața capotei.

Am lăsat-o să urce pentru a constata că nu era dispusă să-mi acorde nici cel mai mic răgaz.

— Îți înțeleg durerea… începu ea.

— E inutil să te înduioşezi, nu înțelegi absolut nimic.

Rulam încercând să-mi pun ideile în ordine. Trebuia să mă gândesc la tot ce se petrecuse începând de dimineață. Trebuia să…

— Şi unde ai de gând să te duci aşa?

— Acasă.

— Dar nu mai ai casă! Şi, de altfel, nici eu nu mai am casă.

— O să găsesc un avocat, am mormăit eu. O să găsesc o modalitate de a-mi recupera casa şi toți banii pe care Milo m-a făcut să-i pierd.

— N-o să meargă, mi-o tăie ea scuturând din cap.

— Mai taci! Şi vezi-ți de treburile tale.

— Dar astea sunt şi treburile mele! Îți semnalez că sunt blocată aici din vina ta, din cauza acestei cărți afurisite prost imprimată!

La stop, am băgat mâna în buzunar şi am găsit cu uşurare tubul meu de anxiolitice. Aveam o coastă ruptă, glezna îmi ardea şi inima mi-era zdrobită. Aşa că, fără niciun sentiment de vină, mi-am pus trei comprimate sub limbă.

— Aşa e mult mai uşor… îmi aruncă Billie cu o voce, plină de reproş şi decepție.

În acel moment, îmi venea să o sfâşii, dar am tras adânc aer în piept ca să-mi păstrez calmul.

— Nu rămânând cu braţele încrucişate şi îndopându-te cu medicamente o să-ţi recuperezi iubita!

— Nu ştii nimic despre relaţia mea cu Aurore. Şi, pentru ştiinţa ta, să ştii că am încercat totul ca s-o recuceresc.

— Poate că ai fost stângaci sau nu era momentul potrivit. Poate crezi că le cunoşti pe femei, dar de fapt nu înţelegi mare lucru. Cred că eu aş putea să te ajut…

— Dacă vrei într-adevăr să m-ajuţi, acordă-mi un minut de linişte. Unul singur!

— Vrei să scapi de mine? Ei bine, reapucă-te de lucru. Cu cât îţi termini mai repede romanul, cu atât mă voi întoarce mai repede în lumea ficţiunii!

Satisfăcută de replica ei, îşi încrucişă braţele şi aşteptă o reacţie care nu veni.

— Ascultă, reluă ea cu însufleţire, îţi propun un târg: plecăm în Mexic, eu te ajut s-o recuperezi pe Aurore şi, în schimb, tu scrii al treilea volum al trilogiei tale, fiindcă e singurul mod de a mă trimite înapoi acolo de unde vin.

Mi-am masat pleoapele consternat de această propunere fantezistă.

— Ţi-am adus laptop-ul: este în portbagaj, preciză ea ca şi cum acest detaliu putea schimba ceva din decizia mea.

— Nu aşa merge treaba, i-am explicat eu. Scrierea unui roman e ceva ce nu se decretează. Este un fel de alchimie. Şi apoi, mi-ar trebui cel puţin şase luni de muncă asiduă ca să termin cartea asta. Este o muncă migăloasă pentru care n-am nici putere, nici chef.

Mă luă peste picior imitându-mă:

— Scrierea unui roman e ceva ce nu se decretează. Este un fel de alchimie…

Aşteptă câteva secunde, apoi explodă:

— Fir-ar să fie, nu te mai complace atâta în durerea ta! Dacă nu încetezi, o să sfârşeşti prin a-ţi lăsa pielea pe

undeva. E mai uşor să te distrugi la foc mic decât să ai curajul s-o iei de la capăt, nu-i aşa?

Touché.

N-am răspuns, dar am înțeles argumentul ei. Nu greşise deloc. De altfel, puțin mai înainte, la psihiatră, ceva se deblocase în mine când aruncasem statuia ca să sparg geamul: o revoltă, o dorință de a-mi relua viața în mâini. Dar trebuia să constat că această veleitate dispăruse la fel de repede pe cât venise.

Acum, simțeam că Billie se remontase, gata să mi-o spună verde-n față:

— Dacă nu duci o adevărată luptă cu tine însuți, ştii ce o să se întâmple?

— Nu, dar contez pe tine să-mi spui.

— O să iei tot mai multe medicamente şi tot mai multe droguri. De fiecare dată, vei mai urca o treaptă în decădere şi în dezgustul de tine însuți. Şi cum nu mai ai niciun sfanț, o să sfârşeşti în stradă unde or să te găsească într-o dimineață înțepenit, cu o seringă încă înfiptă în braț.

— Frumos…

— Trebuie de asemenea să ştii că, dacă nu reacționezi acum, nu vei mai găsi niciodată energia de a scrie vreun rând.

Cu amândouă mâinile pe volan, am fixat drumul cu un aer absent. Bineînțeles că avea dreptate, dar era probabil prea târziu pentru a reacționa. Fără îndoială mă resemnasem să mă prăbuşesc definitiv, dând frâu liber la tot ce era mai distructiv în mine.

Îmi aruncă o privire cruntă:

— Şi toate acele frumoase valori pe care le ridici în slăvi în cărțile tale: rezistența la nenorocire, a doua şansă, resursele pe care trebuie să le găseşti pentru a reuşi să te ridici după o lovitură dură, e mai uşor să scrii decât să pui în aplicare, nu-i aşa?

În mod neaşteptat, vocea i se stinse brusc, parcă învinsă de preaplinul emoției, de oboseală şi de frică.

— Şi eu? Nu-ți pasă de mine! Am pierdut totul în povestea asta: nu mai am familie, nu mai am slujbă, nu mai am acoperiş şi mă aflu într-o realitate unde singura persoană care ar putea să mă ajute preferă să-şi plângă de milă.

Surprins de durerea ei, am întors capul şi am privit-o, un pic jenat, fără să ştiu prea bine ce să-i răspund. Fața îi era nimbată de lumină şi pulbere de diamant îi strălucea în ochi.

Atunci, am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi am accelerat fulgerător, ceea ce mi-a permis să depăşesc un lung şir de maşini, înainte de a întoarce din nou şi de a mă îndrepta spre sud.

— Unde mergem? mă întrebă ea ştergându-şi o lacrimă hoinară.

— În Mexic, am zis eu, ca să recuperez viața mea şi s-o schimb pe-a ta.

15
Pactul

Fără scamatorii, fără efecte speciale. Nişte cuvinte aruncate pe hârtie l-au creat şi nişte cuvinte pe hârtie sunt singurul lucru care ne va scăpa de el.
Stephen KING

Ne-am oprit la un service chiar după Torrance Beach. Nu ştiu dacă Bugatti-ul avea motor de rachetă, dar, în orice caz, consuma tot atâta carburant!

Pacific Coast Highway
South Bay, LA.
Ora 2 după-amiaza

Era multă lume în fața pompelor de benzină. Ca să nu întârziem prea mult, am hotărât să fac plinul la unul din automate. Coborând din maşină, am fost cât pe ce să scot un țipăt: glezna mă durea din ce în ce mai rău şi începuse să se umfle. Am introdus cardul, am format numărul corespunzător localității de reşedință urmat de…

CARDUL DUMNEAVOASTRĂ NU PERMITE ELIBERAREA DE CARBURANT

Mesajul se etala cu litere digitale pe ecran. Mi-am recuperat Platinium-ul, l-am frecat de mâneca de la cămaşă şi am reînceput operațiunea fără mai mult succes.

La dracu'…

Am scotocit în portofel, dar n-am găsit decât o bancnotă amărâtă de 20 de dolari. Iritat, m-am aplecat către fereastră, pe partea pasagerului:

— Cardul meu nu funcționează!

— Păi, e logic, nu? Nu mai ai niciun sfanț. Doar nu e un card magic!

— Tu n-ai cumva ceva bani, din întâmplare?

— Şi unde i-aş fi ascuns? răspunse ea cu calm. Eram goală puşcă atunci când am aterizat pe terasa ta!

— Mersi pentru susținere! am bombănit eu, ducându-mă spre casierie şchiopătând.

Interiorul magazinului colcăia de lume. Pe fundalul sonor, se auzea faimosul *Girl from Ipanema* în versiunea magică a lui Stan Getz şi João Gilberto. O operă de artă din nefericire compromisă din cauză că era difuzată fără încetare de patruzeci de ani în ascensoare, supermarketuri sau în locuri ca acesta.

— Frumoasă maşină! fluieră admirativ cineva din cei de la rând.

Mai mulți clienți şi angajați se uitau cu curiozitate pe geam, la Bugatti şi, foarte repede, se făcu îngrămădeală în jurul meu. I-am explicat problema mea cu cardul de credit tipului de la casă care m-a ascultat cu răbdare. Trebuie să spun că aveam o figură care inspira încredere, başca o maşină de 2 milioane de dolari – chiar dacă n-aveam cu ce să pun zece litri de benzină în rezervor. Apoi, din asistență, țâşniră întrebări la care habar n-aveam ce să răspund: trebuia într-adevăr să plăteşti un acont de 300.000 de dolari când făceai comanda? Trebuia să foloseşti o cheie secretă ca să atingi 400 km/oră? Cutia de viteze chiar costa 150.000 de dolari numai ea singură?

Când veni să-şi plătească factura, unul din clienți – cam la cincizeci de ani, elegant, păr grizonat şi cămaşă albă cu guler tunică – propuse, în glumă, să-mi cumpere ceasul ca să-mi pot face plinul. Îmi propuse să-mi dea pe el 50 de dolari. Apoi licitările crescură mai serios: un angajat îmi oferi 100 de dolari, apoi 150, în timp ce responsabilul magazinului urcă până la 200…

Era un cadou de la Milo a cărui simplitate îmi plăcea – cutie metalică sobră, cadran alb-gri, brățară neagră din piele

de crocodil dar mă pricepeam la fel de bine la ceasuri ca şi la maşini. Ceasul ăsta îmi arăta ora şi asta era tot ce-i ceream.

Toți cei de la coadă intraseră în joc şi ultima ofertă tocmai urcase la 350 de dolari. În acest moment, bărbatul cu guler tunică a scos din portofel un teanc de bancnote. A numărat 10 hârtii de 100 de dolari şi le-a pus pe tejghea:

— O mie de dolari pentru dumneata dacă afacerea se încheie pe loc, îmi aruncă el cu o oarecare solemnitate.

Am ezitat. În ultimele trei minute, îmi contemplasem ceasul mai mult decât în cei doi ani de când îl aveam. Numele lui imposibil de pronunțat – IWC Schaffhausen – nu-mi spunea nimic, dar eu nu eram o referință în materie: deşi puteam să recit pagini întregi din Dorothy Parker, mi-ar fi fost greu să numesc mai mult de două mărci de ceasuri de mână.

— S-a făcut, am zis în cele din urmă desfăcându-mi brățara.

Am luat cei 1.000 de dolari şi i-am dat 200 vânzătorului ca să-mi plătesc în avans plinul de carburant. Mă pregăteam să plec când, răzgândindu-mă, l-am întrebat dacă n-ar avea şi un bandaj pentru glezna mea.

Destul de mulțumit de tranzacție, m-am întors la Bugatti și am introdus capătul furtunului de umplere în rezervor.

De departe, mi-am văzut cumpărătorul făcându-mi un semn discret cu mâna înainte de a părăsi zona la volanul unui Mercedes coupé.

— Cum te-ai descurcat? întrebă Billie coborând geamul.

— În tot cazul, nu mulțumită ție.

— Hai, zi ceva ca să-mi dau seama.

— Sistem D, am răspuns eu cu mândrie privind la cifrele care defilau pe automat.

Îi trezisem suficient de mult curiozitatea ca să insiste:

— Şi totuşi?

— Mi-am vândut ceasul.

— Portughezul tău?

— Ce portughez?

— Ceasul tău: este un model „portughez” de la IWC.

— Sunt încântat s-o aflu.

— La cât l-ai lăsat?

— O mie de dolari. Ne va ajunge să plătim benzina până în Mexic. Şi pot chiar să-ți ofer o masă înainte de a porni iar la drum.

Ea ridică din umeri:

— Haide, spune-mi adevărul.

— Dar ăsta-i adevărul. O mie de dolari, am repetat eu agățând furtunul la loc.

Billie s-a luat cu mâinile de cap:

— Valorează pe puțin 40.000!

Pe moment, am crezut că glumea – un ceas nu putea să fie atât de scump, nu-i aşa? – dar văzându-i figura descompusă, am fost nevoit să recunosc că mă lăsasem tras pe sfoară în stil mare…

* * *

O jumătate de oră mai târziu

Un fast-food pe marginea drumului, după Huntington Beach

Mi-am şters fața cu un şervețel umed şi, după ce mi-am bandajat glezna, am ieşit din toaletă pentru a mă aşeza alături de Billie, la masa noastră.

Cocoțată pe un taburet, ea termina o enormă banana split pe care o comandase după doi cheeseburgeri şi o porție mare de cartofi prăjiți. Cum putea să-şi păstreze silueta mâncând atât?

— Mmm, e delicios, vrei să guşti? îmi propuse ea cu gura plină.

I-am refuzat oferta, mulțumindu-mă să-i şterg cu un şervețel frişca pe care o avea pe vârful nasului.

Îmi zâmbi înainte de a desface în fața ei o hartă rutieră mare, pentru a pune la punct detaliile expediției noastre.

— Deci, e foarte simplu: conform revistei, Aurore şi iubitul ei sunt încă în vacanță până la sfârşitul săptămânii într-un

hotel de lux din Cabo San Lucas.

Se apleca asupra hărții şi, cu un marker, desenă o cruce mică la capătul peninsulei mexicane din partea de jos a Californiei de Sud.

Auzisem deja de acest loc care trecea drept unul nemaipomenit pentru surf datorită valurilor foarte puternice.

— Nu e la doi paşi! am constatat eu servindu-mă cu încă o ceaşcă de cafea. Nu preferi să luăm avionul?

Îmi aruncă o privire tristă:

— Ca să iei avionul, îți trebuie bani şi, ca să ai bani, nu trebuie să-ți vinzi pe nimica singura resursă!

— Am putea vinde maşina?

— Termină cu prostiile şi concentrează-te un pic! În orice caz, ştii foarte bine ca eu n-am paşaport.

Urmări pe hartă, cu degetul, un itinerar imaginar:

— De aici, trebuie să fim la mai puțin de două sute de kilometri de San Diego. Îți propun să evităm autostrăzile şi porțiunile de drum cu taxă ca să nu cheltuim prea mulți bani, dar, dacă mă laşi să conduc, am putea să fim la frontiera mexicană în mai puțin de patru ore.

— De ce ar trebui să te las să conduci?

— Păi, eu mă simt mai în largul meu, nu? După toate aparențele, maşinile nu-s chiar pasiunea ta. Tu pari mai degrabă dotat pentru chestiile intelectuale decât pentru mecanică. Şi apoi, cu glezna ta…

— Hmm…

— Ai un aer ofensat. Doar nu te simți vexat să fii condus de o femeie? Ai depăşit, sper, stadiul macho primar!

— Gata, opreşte-te! De acord, o să te las la volan până la San Diego, dar după aceea o să facem cu schimbul fiindcă drumul e lung.

Păru mulțumită de această repartizare a sarcinilor şi continuă să-şi expună planul:

— Dacă totul merge bine, vom trece frontiera pe la Tijuana la lăsarea serii şi o să mai mergem până găsim un motel mic şi drăguț în Mexic.

Un motel mic şi drăguţ… Ca şi cum am pleca în vacanţă!

— Şi mâine, ne sculăm devreme şi pornim la drum de dimineaţă. Cabo San Lucas este la 1200 de kilometri de Tijuana. Putem să-i parcurgem în timpul zilei şi să ajungem seara la hotelul unde stă dulcineea ta.

Spus aşa, părea simplu.

Telefonul îmi vibră în buzunar – încă mai puteam să primesc apeluri, chiar dacă îmi era imposibil să sun. Era numărul lui Milo. De o oră, îmi lăsa câte un mesaj din zece în zece minute, dar le ştergeam imediat fără a mă obosi să le ascult.

— Deci ne-am înţeles: eu te ajut să te împaci cu mândra ta şi, în schimb, tu scrii afurisitul ăsta de volum al treilea! recapitulă ea.

— Ce te face să crezi că mai am vreo şansă cu Aurore? Tocmai trăieşte marea iubire cu pilotul ei de Formula 1.

— Asta-i treaba mea. A ta e să scrii. Dar fără cioace, da? Un roman veritabil! Respectând caietul de sarcini în ceea ce mă priveşte.

— Ei, poftim, alta acum: un caiet de sarcini!

Morfoli capătul creionului ca un copil căutând inspiraţia înainte de a începe o temă.

— În primul rând, începu ea scriind un **1)** mare pe faţa de masă din hârtie, vreau să încetezi să mai faci din mine ţapul ispăşitor al cărţilor tale! Te amuză să-i faci să defileze prin patul meu pe toţi idioţii de pe faţa pământului? Te excită să mă faci să întâlnesc numai tipi însuraţi pentru care femeia şi-a pierdut orice mister şi care nu văd în mine decât o aventură de-o seară care să le condimenteze libidoul? Poate că neşansa mea le linişteşte pe cititoarele tale, dar pe mine mă epuizează şi îmi face rău.

Această interpelare bruscă mă lăsă fără grai. Sigur, n-o menajasem pe Billie în scrierile mele, dar, pentru mine, acest lucru nu avea consecinţe: era un personaj de ficţiune, o pură abstracţie care nu exista decât în imaginaţia mea şi în cea a cititorilor. O eroină a cărei existenţă materială nu ţinea decât

de câteva rânduri tipărite pe filele de hârtie. Şi iată că, acum, creatura începea să se revolte împotriva creatorului ei!

— Apoi, reluă Billie caligrafiind un **2)** pe fața de masă din hârtie, mi s-a urât să trag mâța de coadă. Îmi place slujba mea, dar lucrez în oncologie şi m-am săturat să văd oameni suferind şi murind în fiecare zi. Sunt un adevărat burete: absorb toată suferința pacienților. În plus, m-am îndatorat ca să-mi plătesc studiile! Nu ştiu dacă ai idee ce salariu are o infirmieră, dar nu e un sac de bani!

— Şi ce pot face ca să-ți fie mai bine?

— Vreau să-mi obțin transferul la pediatrie: să văd viața mai des decât moartea... De doi ani îl cer, dar zgripțuroaica aia de Cornelia Skinner mi-l refuză sistematic, pretextând de fiecare dată că şi-aşa nu sunt suficiente cadre. Şi apoi...

— Şi-apoi ce?

— ...ca să-mi îndulcesc viața, mi s-ar părea bine să pun mâna pe o mică moştenire...

— Păi, să vedem!

— Cu ce te deranjează? E uşor pentru tine! E suficient să scrii un rând! Vrei să-l scriu eu? Uite-l: „Billie obținu 500.000 de dolari de la un unchi a cărui singură moştenitoare era".

— Mda. Dacă înțeleg eu bine, eşti gata să-mi cer să-l omor pe unchiul tău!

— Nu! Nu pe unchiul meu adevărat! Pe un frate al unui străbunic pe care nu l-aş fi văzut niciodată, în sfârşit, aşa ca-n filme, poftim!

Satisfăcută, îşi notă fraza cu atenție.

— Bun, ai terminat cu lista ta de Crăciun? Caz în care ne-am putea relua drumul.

— Încă un lucru, mă tempera ea. Cel mai important.

Scrise un **3)** la capătul feței de masă, urmat de un nume:

Jack

— Uite ce e, explică ea cu gravitate: vreau ca Jack să-şi părăsească definitiv nevasta pentru a veni să trăiască cu mine.

Jack era amantul ei. Un bărbat însurat, tată a doi băieței, genul de tip chipeş şi egoist, cu care ea întreținea, de doi ani, o relație distructivă şi pasională. Un pervers narcisist, gelos şi posesiv care o ținea în gheara lui, alternând jurămintele false de dragoste nebună cu umilirile care o reduceau la rangul de metresă căreia i-o tragi şi-apoi o abandonezi după cum ai chef.

Am scuturat din cap contrariat.

— Jack are o sculă în loc de creier.

Nici măcar n-am avut timp să-i văd mâna plecând. Dintr-odată, îmi cârpi o palmă de toată frumusețea care fu cât pe ce să mă facă să cad de pe scaun.

Toți clienții restaurantului se întoarseră spre masa noastră, pândindu-mi reacția.

Cum poate să-l apere pe acest idiot? întrebă în mintea mea vocea furiei. *Pentru că este îndrăgostită de el, fireşte!* răspunse vocea bunului simț.

— Nu-ți permit să-mi judeci viața sentimentală, nu mai mult decât o judec eu pe-a ta, răspunse înfruntându-mă din priviri. Te ajut s-o recuperezi pe Aurore şi, în schimb, îmi scrii o viață în care să mă pot trezi în fiecare dimineață alături de Jack, ne-am înțeles?

Semnă contractul de soartă pe care îl redactase pe fața de masă, apoi decupă cu grijă bucata de hârtie şi îmi întinse stiloul.

— Ne-am înțeles, am zis eu frecându-mi obrazul.

Am parafat la rându-mi documentul şi am lăsat câțiva dolari pe masă înainte de a părăsi fast-food-ul.

— Palma asta o să mi-o plăteşti scump, i-am promis fulgerând-o cu privirea.

— Asta vom vedea, răspunse ea cu îndrăzneală instalându-se la volan.

16
Limitare de viteză

E la o jumătate de oră de aici.
Ajung în zece minute.
Replica din filmul Pulp Fiction
de Quentin TARANTINQ

— Conduci prea repede!

Rulam deja de trei ore.

O sută de kilometri mersesem de-a lungul țărmului mării: Newport Beach, Laguna Beach, San Clemente, dar drumul de coastă era atât de aglomerat, încât, după Oceanside, am luat-o pe California 78 ca s-o tăiem prin Escondido.

— Conduci prea repede! am repetat văzând lipsa ei de reacție.

— Glumeşti! protestă Billie. Suntem abia la 120.

— Dar limita e de 90!

— Ei şi? Merge bine chestia asta, nu? zise ea arătând spre antiradarul pe care-l instalase Milo.

Am deschis gura ca sa protestez când un indicator roşu se aprinse pe tabloul de bord. Un zdrăngănit îngrijorător răsună în motor, urmat în curând de o întrerupere care constrânse bolidul să se oprească din cursă câțiva metri mai încolo şi îmi dădu ocazia să-mi vărs furia care fierbea în mine:

— Ştiam eu că ideea asta de a o găsi pe Aurore e o aiureală! N-o să ajungem niciodată în Mexic: n-avem bani, n-avem strategie şi, acum, nu mai avem nici măcar mașină!

— E-n regulă, nu te enerva, poate c-o să reuşim s-o reparăm, zise ea deschizând portiera.

— S-o reparăm? Dar e un Bugatti, nu o bicicletă…

Fără să-şi piardă cumpătul, Billie ridică capota şi începu să meşterească ceva în interior. La rândul meu, am urmat-o pe şosea, continuându-mi litania de reproşuri:

— …maşinile astea sunt blindate cu sisteme electronice. E nevoie de doişpe ingineri ca să diagnosticheze cea mai mică avarie. Mie unul mi-a ajuns: fac autostopul şi mă întorc la Malibu.

— În orice caz, dacă voiai cumva să mă faci să mă simt vinovată, ai dat-o în bară, îmi aruncă ea lăsând capota în jos.

— De ce spui asta?

— Fiindcă am reparat-o.

— Îți bați joc de mine?

Întoarse cheia în contact şi motorul bâzâi, gata de plecare.

— Era vorba de trei fleacuri: unul din radiatoarele sistemului de răcire se debranşase, ceea ce a întrerupt automat al patrulea turbocompresor şi a aprins indicatorul luminos de securitate ai sistemului hidraulic central.

— Într-adevăr, am zis eu uluit, erau trei fleacuri.

Când ne-am reluat drumul, n-am rezistat să n-o întreb.

— Unde ai învățat asta?

— Ei bine, tu ar trebui s-o ştii.

Mi-au trebuit câteva clipe de gândire pentru a trece în revistă pedigriurile personajelor şi pentru a găsi răspunsul:

— Cei doi frați ai tăi!

— Ei da, răspunse ea accelerând. I-ai făcut mecanici şi mi-au transmis un pic din pasiunea lor!

* * *

— Conduci prea repede!

— Ah nu, n-o să începi iar cu asta!

Douăzeci de minute mai târziu

— Semnalizatorul! Semnalizezi înainte de a țâşni din rând ca o apucată!

Scoase limba la mine poznaşă.

Tocmai trecusem de Rancho Santa Fe şi încercam să ajungem pe Națională 15. Aerul era cald şi o lumină frumoasă

de sfârşit de după-amiază colora copacii şi intensifica ocrul colinelor. Frontiera mexicană nu mai era foarte departe.

— Şi atâta vreme cât suntem aici, am zis eu arătând spre radioul maşinii, nu vrei să închidem muzica asta de rahat cu care mă terorizezi de ore întregi?

— Ai un limbaj foarte cizelat. Se simte omul de litere din tine…

— Serios acum, de ce asculți toate chestiile astea: remix de remix, cuvinte debile de rap, cântărețe R'n'B clonate…

— Îndurare, am impresia că-l aud pe taică-miu,

— Şi prostia asta ce e?

Ridică ochii spre cer:

— Auzi, The Black Eyed Peas, prostie!

— Ți se întâmplă să asculți şi muzică adevărată?

— Ce înseamnă pentru tine „muzică adevărată"?

— Johann-Sebastian Bach, Rolling Stone, Miles Davis, Bob Dylan…

— Să-mi faci o casetă, tati, bine? mi-o întoarse ea închizând radioul.

Timp de trei minute, nu mai scoase niciun cuvânt – o ispravă demnă de *Guiness Book* pentru ea – apoi se resemnă:

— Ce vârstă ai?

— Treizeci şi şase de ani, am zis eu încruntându-mă.

— Cu zece ani mai mult decât mine, constată ea.

— Da, şi?

— Și nimic, zise ea şuierând.

— Dacă ai de gând să-mi serveşti refrenul despre prăpastia dintre generații, te opresc imediat, drăguțo!

— Bunicul meu îmi zicea „drăguțo"…

Am deschis din nou radioul în căutarea unui post cu jazz.

— E totuşi ciudat să n-asculți decât muzică compusă înainte chiar de naşterea ta, nu?

— Şi amantul tău, Jack ăsta, ia aminteşte-mi ce vârstă are?

— Patruzeci şi doi de ani, recunoscu ea, dar e un pic mai *fashion* ca tine.

— Cum să nu! În fiecare dimineață, în baie, se crede Sinatra fredonând *My Way* în fața oglinzii, cu uscătorul de păr pe post de microfon.

Făcu ochii mari.

— Ei da, e privilegiul scriitorului: vă cunosc toate secretele, chiar şi cele inavuabile. Lăsând gluma la o parte, ce găseşti la tipul ăsta?

Ridică din umeri:

— O simt pur şi simplu. Aşa ceva nu se explică…

— Fă un efort!

Răspunse cu sinceritate:

— De la prima privire, s-a petrecut ceva între noi: o evidență, un fel de atracție animală. Ne-am recunoscut. Ca şi cum eram deja împreună înainte chiar de a fi împreună.

Aiureli… Un păienjeniş de banalități de care eram, din nefericire, responsabil.

— Dar tipul ăsta şi-a bătut joc de tine: la prima voastră întâlnire, şi-a scos intenționat verigheta şi a aşteptat şase luni ca să-ți mărturisească că e însurat!

Fața i se îngălbeni la evocarea acestei amintiri urâte.

— Şi apoi, fie vorba între noi, Jack n-a avut niciodată intenția să-şi părăsească nevasta…

— Tocmai! Contez pe tine să schimbi asta.

— Te face să suporți umilință după umilință şi tu, în loc să-i spui să se ducă la dracu', îl venerezi ca pe un zeu!

Nu se obosi să-mi răspundă şi se concentră la condus, ceea ce avu ca efect o nouă accelerare.

— Îți aminteşti de iarna trecută? Ți-a promis, ți-a jurat: de data asta, veți petrece Revelionul amândoi. Ştiu că era important pentru tine să începi anul împreună cu el. Îți plăcea acest simbol. Atunci, ca să-i faci plăcere, te-ai ocupat de tot. Ai rezervat un bungalow drăguț în Hawaii şi ai suportat toate costurile călătoriei. Numai că, poftim: în ajunul plecării, te-a anunțat că n-a putut să se elibereze. Mereu aceleaşi scuze: soția, copiii… Şi îți aminteşti ce s-a întâmplat după aceea?

În timp ce aşteptam un răspuns care nu veni, m-am uitat la vitezometrul care afişa 170 km/oră.

Chiar mergi prea repede…

Ea luă o mână de pe volan şi, în semn de ostilitate, îmi arătă degetul mijlociu chiar în momentul în care un ***FLASH*** de radar realiza captura cea mai importantă a zilei.

Apăsă tare pedala de frână, dar răul era deja făcut.

Lovitura clasică: un control la intrarea într-un cătun, cu cel puțin 800 de metri înainte de vreo urmă de locuință…

Urlet de sirenă şi girofar.

Pitit după un boschet, Fordul Crown al şerifului local tocmai ieşise din ascunzătoare. M-am întors şi am văzut prin geam semnalele luminoase albastre şi roşii ale maşinii care venea după noi.

— Ți-am repetat cel puțin de ZECE ORI că mergi prea repede!

— Dacă ai fi încetat cu răutățile…

— Să arunci vina pe alții pentru greşelile tale, e foarte simplu.

— Vrei să scap de el?

— Termină cu prostiile şi trage pe dreapta.

Billie semnalizează şi se execută în silă în timp ce eu continuam s-o învinovățesc:

— Suntem în rahat până-n gât: n-ai permis, conduci o maşină furată şi cu siguranță tocmai ai comis cel mai mare exces de viteză din istoria comitatului San Diego!

— Da, bine, am priceput! M-am săturat de lecțiile tale de morală! Nu-i de mirare că iubita ta şi-a luat tălpăşița!

Am măsurat-o din priviri cu agresivitate:

— Dar… nu există termen ca să te califlc! Eşti… cele zece plăgi ale Egiptului într-una singură!

Nici măcar nu i-am mai ascultat răspunsul, prea ocupat să-mi imaginez consecințele interpelării noastre. Şeriful avea să ordone imobilizarea Bugatti-ului, va chema întăriri, ne va conduce la post şi-l va preveni pe Milo că maşina lui fusese găsită. Apoi situația risca să se complice atunci când avea să-

şi dea seama că Billie n-avea nici act de identitate, nici permis de conducere. Fără a mai vorbi de statutul meu de celebritate aflată în libertate condiționată care nu ne va uşura situația.

Maşina patrulei trase la câțiva metri în spatele nostru, Billie oprise motorul şi se foia pe scaun ca o fetiță.

— N-o face pe grozava. Rămâi aşezată şi pune mâinile pe volan.

Ingenuă, îşi desfăcu încă un nasture la cămaşă pentru a-şi descoperi mai mult pieptul, ceea ce avu darul să mă scoată din sărite:

— Dacă tu crezi că asta o să-l impresioneze! Nu-ți dai seama de actele tale! Tocmai ai comis un exces de viteza fenomenal: 170 km/oră într-o zonă unde limita e de 90. Ceea ce te aşteaptă este o apariție imediată în fața tribunalului şi mai multe săptămâni de închisoare!

Ea păli brusc şi se întoarse pentru a pândi cu nelinişte continuarea operațiunilor.

Pe lângă girofarurile încă aprinse şi în ciuda luminii zilei, ofițerul de poliție îndreptase în direcția noastră un puternic spot luminos.

— De-a ce se joacă? întrebă ea neliniştită.

— A introdus numărul de înmatriculare în baza lui de date şi aşteaptă rezultatul căutării.

— Nu suntem prea aproape de Mexic, nu-i aşa?

— Poți fi sigură de asta.

Am lăsat să treacă câteva secunde înainte de a-i băga o strâmbă:

— Şi tu nu eşti prea aproape de revederea cu Jack al tău.

Urmă o linişte de mormânt care mai dură un minut încheiat înainte ca polițaiul să catadicsească să iasă din berlina lui.

Îl vedeam în oglinda retrovizoare înaintând spre noi ca un prădător liniştit, vânând o victimă pe care o ştia sigură, şi am simțit cum mă inundă un val de lehamite…

Asta e, sfârşitul aventurii…

Simțeam un gol în stomac. Un vid brusc şi devorant, ca o lipsă. Normal, la urma urmei: nu trăisem ziua cea mai ciudată şi cea mai nebunească din viața mea? În mai puțin de douăzeci şi patru de ore, îmi pierdusem averea, cea mai țicnită dintre eroinele mele aterizase goală-puşcă în livingul meu, trecusem printr-un geam ca să nu fiu internat, căzusem de la o înălțime de două etaje pe capota unei Dodge, vândusem, mândru de mine, pe 1.000 de dolari un ceas care valora 40.000 şi semnasem un contract excentric pe o față de masă de restaurant, chiar imediat după ce primisem o palmă care mă năucise.

Dar era bine. Mă simțeam din nou viu şi revigorat.

Am privit-o pe Billie ca şi cum urma să ne despărțim, fără a mai putea vreodată să vorbim între patru ochi. Ca şi cum vraja avea să se rupă. Şi, pentru prima dată, am văzut regrete şi tristețe în ochii ei.

— Îmi pare rău pentru palmă, se scuză ea. Am mers cam departe.

— Hmm…

— Şi pentru ceas, e adevărat că n-aveai de unde să ştii.

— OK, scuze acceptate.

— Şi pentru Aurore, e adevărat că n-ar fi trebuit să spun…

— Bine, e-n regulă! Nu e cazul să exagerezi!

Polițistul se învârti încet în jurul vehiculului ca şi cum voia să-l cumpere, apoi verifică numărul de înmatriculare cu grijă, vizibil satisfăcut de a face plăcerea să dureze.

— N-am făcut totuşi toate astea degeaba! am zis eu cu mintea departe.

Începeam să presimt că personajele de roman nu erau făcute să evolueze în viața reală. O cunoşteam pe Billie, îi cunoşteam punctele slabe, angoasele, candoarea şi vulnerabilitatea. Într-un fel, mă simțeam responsabil de ceea ce i se întâmpla şi nu voiam ca închisoarea să o facă să se prăbuşească şi mai mult. Ea îmi căută privirea şi am văzut că îşi recăpăta speranța. Eram din nou în aceeaşi barcă. Eram din nou împreună.

Ofițerul bătu în geam şi ne ceru să-l lăsăm în jos.

Billie se execută cu docilitate.

Era genul „cowboy”: un tip viril a la Jeff Bridges, cu fața bronzată, ochelari de soare Aviator, bust cu cârlionți printre care se pierdea un lanț greu de aur.

Încântat că prinsese o femeie tânără şi drăguță în plasa lui, mă ignoră cu aroganță.

— Don’şoară.

— Domn’ ofițer.

— Știți cu cât rulați?

— Am o oarecare idee: cu 170 în cap, nu-i aşa?

— Aveți vreun motiv special pentru a rula cu această viteză?

— Eram foarte grăbită.

— Frumoasă fiară aveți aici.

— Da, nu ca rahatul tău de maşină, zise ea arătând spre vehiculul de poliție. Cred că nu prinde mai mult de 120-130.

Fața polițistului se crispă şi el înțelese că avea tot interesul să urmeze procedura standard.

— Permisul de conducere şi actele maşinii.

— Îți doresc numai bine… începu ea calm pornind motorul.

El îşi duse mâna la centură:

— Vreți să opriți imediat acest…

— …fiindcă hodoroaga ta nu-i în stare să ne ajungă din urmă.

17
Billie & Clyde

Zilele astea vom cădea împreună,
de mine nu-mi pasă, pentru Bonnie tremur
şi ce contează c-or să-mi facă felul,
eu, Bonnie, tremur pentru Clyde Barrow
Serge GAINSBOURG

— Trebuie să abandonăm maşina!

Bugatti-ul gonea pe un drum îngust, străjuit de eucalipți. La prima vedere, şeriful renunțase să ne urmărească, dar puteam fi siguri că dăduse alerta. Şi, ghinion, prezența unei tabere de *marines* la câțiva kilometri făcea din locul acela o zonă ultraprotejată. Pe scurt, eram prinşi în capcană.

Deodată, un zgomot surd venit din cer făcu să crească şi mai mult îngrijorarea noastră.

— Pe noi ne caută? se nelinişti Billie.

Am coborât geamul şi, aplecându-mi capul, am zărit un elicopter al poliției care se învârtea pe deasupra pădurii.

— Mi-e teamă ca da.

Exces de viteză istoric, insultare a forțelor de ordine, delict de fugă: dacă biroul şerifului hotărâse să pună totul în mişcare, riscam mult.

Billie se năpusti pe primul drum forestier care-i ieşi în cale şi duse Bugatti-ul cât mai departe posibil pentru a-l camufla.

— Frontiera nu e decât la vreo patruzeci de kilometri, am zis eu. O să încercăm să găsim o altă maşină la San Diego.

Ea deschise portbagajul care era plin ochi cu bagaje.

— Asta-i a ta, ți-am pus în ea câteva lucruri! zise întinzându-mi o valiză veche Samsonite cu carcasă dură, care fu cât pe ce să mă doboare la pământ.

Cât despre ea, obligată să facă o alegere, am văzut-o ezitând în fața unui munte de valize pline de haine şi de pantofi pe care le subtilizase din dulapul Aurorei.

— Să ştii că n-o să mergem la bal în fiecare seară, am zis eu ca s-o grăbesc.

Luă o geantă mare din pânză, cu monogramă, şi o *beauty case* argintie. În timp ce mă îndepărtam, mă apucă de braț:

— Stai, e un cadou pentru tine pe bancheta din spate.

Am ridicat din sprâncene temându-mă de o nouă festă, dar am aruncat totuşi o privire rapidă ca să descopăr sub nu prosop de plajă… tabloul lui Chagall!

— Mi-am zis că probabil ții la el.

Am privit-o pe Billie cu recunoştință şi puțin a lipsit să n-o îmbrățişez.

Ghemuiți pe banchetă, *Amanții albaştri* dădeau impresia că se înlănțuie cu fervoare, ca doi studenți la o primă întâlnire într-un drive-in.

Ca întotdeauna, vederea tabloului avu un efect benefic asupra mea, procurându-mi un pic de seninătate şi o strângere de inimă. Amanții erau acolo, eterni, agățați unul de celălalt şi forța legăturii lor acționa ca un balsam reparator.

— E prima oară când te văd zâmbind, remarcă ea.

Am luat tabloul sub braț şi-am tăiat-o amândoi printre copaci.

* * *

Împovărați ca nişte catâri, transpirând şi gâfâind – mai ales eu – coboram povârnişul în speranța că vom scăpa de rondul elicopterului. În mod vizibil, acesta nu ne reperase, dar, la intervale regulate, îi auzeam bâzâitul planând asupra noastră ca o amenințare.

— Nu mai pot, am zis scoțând limba. Ce-ai pus în valiza asta? Am senzația că transport o casă de bani!

— Nici sportul nu prea e punctul tău forte, constată ea întorcându-se spre mine.

— În ultima vreme, poate că am avut tendința să lâncezesc, am recunoscut eu, dar, dacă ai fi sărit ca mine de la etajul doi, n-ai mai fi fost aşa răutăcioasă.

Cu picioarele goale, cu pantofii în mână, Billie se fofila cu grație printre trunchiurile de copaci şi prin desişuri.

Am coborât o ultimă cărare în pantă care ne duse până la un drum asfaltat. Nu era o şosea națională, dar era totuşi destul de lată ca să permită circulația în ambele sensuri.

— În ce direcție crezi că trebuie s-o luăm?

Mi-am lăsat cu uşurare valiza jos şi mi-am sprijinit amândouă mâinile pe genunchi ca să-mi recapăt suflul:

— Habar n-am. Nu scrie *google.maps* pe fruntea mea.

— Am putea să încercăm să facem autostopul, propuse ea ignorându-mi remarca.

— Aşa încărcați cum suntem, nimeni n-o să ne ia.

— Nimeni n-o să *te* ia, mă corectă. Dar eu…

Se lăsă pe vine pentru a scotoci în geanta ei de unde scoase o nouă ținută. Fără să se jeneze, se descheie la blugi, pe care îi înlocui cu un şort alb şi îşi schimbă jacheta cu o vestuță Balmain bleu, cu umeri largi şi lați.

— În mai puțin de zece minute, vom fi într-o maşină, mă asigură, potrivindu-şi ochelarii de soare şi adoptând un mers legănat.

Din nou eram siderat de această dualitate pe care o avea și care o făcea să treacă într-o clipită de la o tânără copilăroasă şi candidă la o vampă provocatoare şi arogantă.

— „Miss Camping Caravaning” a devalizat buticurile din Rodeo Drive, i-am aruncat eu imitând-o.

— Miss Camping Caravaning nu se sinchiseşte de tine.

* * *

Se scurseseră câteva minute. Doar vreo douăzeci de maşini ne depăşiseră. Niciuna nu se oprise. Dădusem de un prim panou care indica apropierea de San Dieguito Park, apoi de un al doilea la intersecția cu Națională 5. Eram pe drumul cel bun, numai că greşisem direcția.

— Trebuie să traversăm şi să facem autostopul pe partea cealaltă, zise ea.

— Nu vreau să te ofensez, dar se pare că puterea ta de seducție are limitele ei, nu?

— În mai puțin de cinci minute, fundul tău o să stea pe o banchetă din piele, punem pariu?

— Pe tot ce vrei.

— Câți bani ți-au mai rămas?

— 700 şi ceva de dolari.

— Cinci minute, repetă ea. Cronometrezi? Ah nu, e adevărat că nu mai ai ceas…

— Şi eu cu ce m-aleg dacă câştig?

Nu băgă în seamă întrebarea, redevenind brusc serioasă şi fatalistă:

— Tom, va trebui să vinzi tabloul…

— Nici nu se pune problema!

— În cazul ăsta, cum vrei să cumperi o maşină şi să plăteşti pentru cazarea noastră?

— Dar suntem la dracu-n praznic! Prețul unui tablou de valoarea asta se negociază într-o sală de licitație nu în prima stație de benzină care-ți iese-n cale!

Se încruntă şi reflectă un minut înainte de a propune:

— Bun, poate nu să-l vinzi, dar cel puțin să-l amanetezi,

— Să-l amanetez? E un tablou original, nu inelul bunicii!

Ridică din umeri în momentul în care o camionetă veche, de culoare ruginie trecea prin fața noastră abia târându-se.

Ne depăşi cu vreo zece metri, după care dădu înapoi.

— Scoate biştarii, ceru ea zâmbind.

În interiorul rablei, doi mexicani – horticultori care în timpul zilei lucrau la grădină şi se întorceau în fiecare seară la Playas de Rosarito – ne propuseră să ne ducă la San Diego. Cel mai în vârstă avea virilitatea unui Benicio del Toro cu treizeci de ani şi treizeci de kilograme mai mult. Cât despre cel mai tânăr, acesta răspundea la melodiosul nume de Esteban şi…

— …zici că-i grădinarul ăla sexy din *Desperate Housewives!* jubilă Billie care în mod vizibil îl găsea foarte pe gustul ei.

— *Senora, usted puede usar el asiento, pero el senor viajatrá en la cajuela.*

— Ce-a zis? am întrebat presimțind o veste proastă.

— A zis că eu pot să urc în față, dar că tu va trebui să te mulțumeşti cu bena… răspunse ea, încântată să-mi joace festa asta.

— Îmi promiseseşi totuşi o banchetă din piele! am protestat eu sărind în spate şi instalându-mă în mijlocul uneltelor şi al sacilor cu iarbă uscată.

* * *

I've got a Black Magic Woman

Sunetul generos şi saturat al ghitarei lui Carlos Santana ieşea pe fereastra deschisă a camionetei. Era un adevărat hârb: un Chevrolet vechi din anii '50 care trebuie că fusese vopsit şi răsvopsit de zeci de ori şi al cărei kilometraj deja făcuse fără îndoială un tur complet de contor.

Aşezat pe un balot de paie, am şters praful care se aşezase pe tablou şi m-am adresat direct *Amanților albaştri.*

— Uite ce e, sunt dezolat, dar va trebui să ne despărțim pentru moment.

Reflectasem la ceea ce-mi spusese Billie şi îmi venise o idee. Anul trecut, revista *Vanity Fair* îmi ceruse să scriu o nuvelă pentru numărul de Crăciun. Principiul era de a *revizita* un clasic al literaturii – o erezie pentru unii – şi alesesem să dau o versiune modernă a romanului meu preferat de Balzac. Astfel, în primele rânduri, se urmărea parcursul unei tinere moştenitoare care, după ce-şi cheltuise toată averea, se angajase la un creditor pe gaj, în prăvălia căruia găsise o „piele şagrin" având puterea de a îndeplini dorințele proprietarului ei. Ca să spun drept, chiar dacă fusese apreciat de cititori, acest text nu era chiar dintre cele mai bune pe care

le scrisesem, dar munca de documentare pe care o necesitase îmi dăduse ocazia să întâlnesc un personaj foarte excentric: Yochida Mitsuko, cel mai influent creditor gajist din California.

La fel ca şi cabinetul Sophiei Schnabel, micul magazin al lui Mitsuko era una din adresele utile pe care şi-o pasau aşa-numiții *beautiful people* ai Triunghiului de aur din Los Angeles. La Hollywood, ca în oricare altă parte, nevoia de lichidități îi obliga adesea pe cei mai bogați să scape urgent de unele din nebuniile lor şi, dintre cei vreo douăzeci de creditori pe gaj din Beverly Hills, Yochida Mitsuko era preferatul clientelei de vază. Grație sprijinului dat de *Vanity Fair,* avusesem ocazia să-l întâlnesc în prăvălia lui din apropiere de Rodeo Drive. Se autointitulase „creditorul gajist al starurilor" şi nu ezitase să-şi tapeteze pereții biroului cu fotografii în care se pozase alături de vedetele mai mult încurcate decât onorate de a fi surprinse astfel în flagrant delict de eşec.

Veritabilă cavernă a lui Ali Baba, depozitul lui dădea pe dinafară de comori heteroclite. Îmi aminteam că văzusem aici pianul cu coadă al unei cântărețe de jazz, bâta de base-ball fetiş a căpitanului echipei *Dodgers,* un magnum de Dom Perignon din 1996, un tablou de Magritte, Rolls-Royce-ul personalizat al unui rapper, o Harley a unui crooner{13}, mai multe cutii de mouton-rothschild{14} din 1945 şi, în ciuda interdicției Academiei Oscarurilor, micuța statuetă de aur a unui actor mitic al cărui nume îl voi trece sub tăcere.

Mi-am consultat mobilul. Tot nu puteam să apelez, dar încă puteam să am acces la agenda telefonică şi am găsit cu uşurință numărul lui Mitsuko.

Atunci, m-am aplecat înainte şi i-am strigat câteva cuvinte lui Billie:

— Vrei să-i ceri noului tău prieten să-ți dea voie să-i foloseşti telefonul?

Ea parlamentă un moment cu „grădinarul", apoi:

— Esteban e de acord, dar o să te coste 50 de dolari.

Fără să mai pierd timpul ca să negociez, i-am întins o bancnotă în schimbul unui vechi Nokia din anii ’90. Am privit mobilul cu nostalgie: urât, greu, tern, fără aparat foto nici wifi, dar cel puțin el funcționa.

Mitsuko răspunse încă de la prima sonerie:

— Tom Boyd la telefon.

— Ce pot să fac pentru tine, prietene?

Fără să ştiu prea bine de ce, mă simpatiza. În textul meu, îi făcusem totuşi un portret puțin plăcut, dar, departe de a-i displăcea, acest punct de vedere „artistic” îi dăduse, se pare, o oarecare aură pentru care îmi mulțumise trimițându-mi o ediție originală a *In Cold Blood,* semnată de mâna lui Truman Capote.

L-am întrebat politicos ce mai face şi mi-a mărturisit că din cauza recesiunii şi a căderii Bursei, niciodată comerțul lui nu fusese mai înfloritor: îşi deschisese deja un al doilea magazin în San Francisco şi plănuia să mai creeze un al treilea la Santa Barbara.

— Vin la mine medici, dentişti şi avocați care îmi aduc ceasurile lor Lexus, colecția de bastoane de golf sau haina de vizon a nevestei fiindcă nu mai reuşesc să-şi plătească facturile. Dar tu mă suni cu siguranță dintr-un motiv serios. Ai ceva să-mi propui, nu-i aşa?

I-am vorbit de Chagall, dar nu mă „răsplăti” decât cu un interes politicos:

— Piața de artă n-a ieşit încă din criză, treci mâine pe la mine şi o să văd ce pot face.

I-am explicat că nu puteam aştepta până mâine, că eram la San Diego şi că aveam nevoie de cash în două ore.

— Presupun că ți-au tăiat şi telefonul, ghici el. Nu ți-am recunoscut numărul, Tom. Şi cum oraşul ăsta colcăie de târfe care nu-şi țin gura, totul se află foarte repede aici…

— Şi ce se povesteşte?

— Că eşti terminat şi că îți petreci mai mult timp cheltuindu-ți onorariile decât scriind la noul tău roman.

Tăcerea mea făcea cât toate răspunsurile. La celălalt capăt al firului, îl auzeam totuşi tastând pe laptop şi am ghicit că se informa despre cota lui Chagall şi despre preţul atins de tablourile lui la ultimele licitaţii.

— În privinţa telefonului, pot să fac să fii reconectat în următoarea oră, îmi propuse el spontan. Eşti la TTA, nu-i aşa? Asta o să te coste 2.000 de dolari.

Chiar înainte de a-i da datele necesare, am auzit zgomotul unui mail care pleca din mesageria lui. Dacă Sophia îl avea la mână pe oameni prin secretele lor, Mitsuko îi avea prin portofelul lor.

— Cât despre tablou, îţi ofer pe el 30.000 de dolari.

— Glumeşti, sper. Valorează cel puţin de douăzeci de ori mai mult!

— După părerea mea, o să valoreze poate chiar de cincizeci de ori mai mult, la Sotheby's în New York, peste doi-trei ani, când bogătaşii ruşi or să aibă iar chef să-şi înfierbânte Black Card-urile. Dar, dacă vrei să vezi banii în seara asta şi scazi comisionul astronomic pe care trebuie să-l plătesc confratelui meu din San Diego, nu pot să-ţi ofer decât 28.000 de dolari.

— Adineauri, mi-ai spus 30.000!

— Mai puţin cei 2.000 pentru reconectarea mobilului. Şi asta cu condiţia să respecţi întocmai ce o să-ţi spun.

Aveam de ales? M-am liniştit, spunându-mi că aveam patru luni la dispoziţie să rambursez suma – mărită cu 5% dobândă – şi să reintru astfel în posesia bunului meu. Nu eram sigur că voi reuşi, dar era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

— Îţi spun prin telefon ce cale să urmezi, termină Mitsuko. Oh, şi apropo, spune-i prietenului tău Milo că nu mai are decât câteva zile pentru a veni să-şi recupereze saxofonul.

Am închis şi i-am înapoiat lui Esteban telefonul colecţie în momentul în care intram efectiv în oraş. Soarele începea să coboare la orizont. San Diego era frumos, scăldat într-o lumină roz-portocalie care îţi amintea că te afli în apropierea Mexicului. Billie profită de o oprire la semafor pentru a-şi părăsi locul şi a veni în spate lângă mine.

— Brr, e cumplit de frig! zise ea frecându-şi picioarele.

— Într-adevăr, în ținuta asta…

Flutură spre mine o pagină de blocnotes:

— Mi-au dat adresa unuia din prietenii lor cu garaje auto care ar putea probabil să ne găsească o maşină. Şi tu, ai rezolvat ceva?

M-am uitat la ecranul mobilului. Ca prin minune, puteam din nou să sun şi un SMS de la Mitsuko mă soma să utilizez aparatul foto încorporat în telefonul meu.

Cu ajutorul lui Billie, am pozat deci tabloul din toate unghiurile, neuitând să fac gros-planuri de pe certificatul de autenticitate lipit pe spatele pânzei. Apoi, grație unei aplicații transferate în câteva secunde, fiecare fotografie a fost automat datată, cifrată şi geolocalizată înainte de a fi trimisă pe un server securizat. Dacă era să-i dau crezare lui Mitsuko, acest marcaj le dădea valoare de probă în fața tribunalelor şi îți permitea să le opui unor terți în timpul unui eventual proces.

Această operațiune nu ne-a luat nici zece minute şi, când camioneta ne-a lăsat la gara centrală, primisem deja un mesaj de confirmare de la creditorul gajist care ne dădea adresa unui confrate unde să depunem tabloul în schimbul a 28.000 de dolari.

Am ajutat-o pe Billie să coboare pe trotuar, apoi să recupereze bagajele înainte de a le mulțumi celor doi horticultori pentru ajutorul lor.

— *Si vuelves por aqui, me llamas, de acuerdo?*[15] zise Esteban îmbrățişând-o pe tânără un pic cam prea strâns.

— *Si, si*! zise ea trecându-şi mâna prin păr, ca un ultim gest de cochetărie.

— Ce ți-a zis?

— Nimic! Ne urează doar drum bun.

— Aşa, bate-ți joc de mine, am spus luând-o din loc pentru a căuta un taxi.

Îmi zâmbi complice, ceea ce mă incită să-i promit:

— În tot cazul, în seara asta, dacă totul merge bine, cu mine o să mănânci quesadillas şi chili con carne!

Evocarea mâncării a fost suficientă pentru a se porni să turuie ca o meliță, dar ceea ce mă oripila în urmă cu câteva ore îmi suna în prezent în urechi ca o muzică veselă şi prietenoasă:

— Dar enchiladas, ştii ce sunt alea enchiladas? se entuziasmă ea. Eu le ador, mai ales cu pui şi bine gratinate. Dar ştii că poți să le prepari şi cu carne de porc ori cu creveți? Din contră, nu mă dau în vânt după nachos şi beurk. Şi escamoles? Ai gustat vreodată? Păi atunci, va trebui să găsim aşa ceva. Imaginează-ți că sunt larve de furnici! E ceva ultrarafinat, într-atât încât sunt numite uneori caviar de insecte. Ciudat, nu? Eu am mâncat o dată. Era în timpul unei călătorii cu nişte prietene…

18
Motel Casa del Sol

Infernul este cuprins în întregime în acest cuvânt: singurătate.
Victor HUGO

— Evident, după Bugatti, chestia asta ți se poate părea meschină… remarcă Billie cu o urmă de decepție în glas.

Un cartier mărginaş, la sud de San Diego – ora 19
În hangarul vechi şi întunecat al unui garaj mizerabil

Se instală pe locul din față al maşinii, un Fiat 500 din anii ’60, fără emblemă din crom, pe care Santos, garajistul care ne consiliase, încerca să ne-o vândă ca şi cum era vorba de un break familial:

— Bineînțeles, confortul e cam redus, dar credeți-mă: e ceva solid!

— Ce idee totuşi s-o vopseşti în roz bombon!

— E maşina fiicei mele, îmi explică mexicanul.

— Au! răspunse Billie lovindu-se la cap. Nu vreți să spuneți mai degrabă că e maşina Barbie a fiicei dumneavoastră?

Am intrat la rândul meu în habitaclu.

— Bancheta din spate este scoasă, am constatat eu.

— Aşa veți avea mai mult loc pentru bagaje!

Încercând să las impresia că mă pricepeam cât de cât, am examinat farurile, semnalizatoarele şi starea luminilor.

— Sunteți sigur că sunt conform normelor?

— În tot cazul, sunt conform normelor mexicane.

M-am uitat la ceasul de pe mobil. Recuperasem, aşa cum prevăzusem, cei 28.000 de dolari, dar, între depozitul unde lăsasem tabloul şi cursa cu taxiul pentru a ajunge la garaj, pierdusem mult timp. Maşina asta era aproape bună de dat la fier vechi, dar neavând permis în regulă, nu puteam nici să închidem, nici să cumpărăm una trecând prin circuitele

legale. În afară de asta, ea prezenta avantajul că era înmatriculată în Mexic, ceea ce putea să ne faciliteze trecerea frontierei.

În cele din urmă, Santos acceptă să ne-o cedeze pentru 1.200 de dolari, dar a trebuit să ne luptăm mai bine de-un sfert de ceas ca valiza mea mare şi lucrurile doamnei să poată încăpea într-un spațiu atât de restrâns.

— Nu asta-i maşina căreia i se spune „borcan de iaurt”? am întrebat eu mobilizându-mi toate forțele pentru a reuşi să închid portbagajul.

— *El bote de yogur?* traduse el prefăcându-se că nu înțelege legătura dintre preparatul lactat şi epava pe care era încântat să ne-o plaseze.

De data asta, eu am fost cel care m-am aşezat la volan şi am pornit-o la drum cu oarecare teamă. Era noapte. Nu ne aflam într-unul din locurile cele mai agreabile din San Diego şi mi-a fost cam greu sa mă orientez în mijlocul unui şir de parking-uri şi zone comerciale înainte de a ajunge în sfârşit la şoseaua 805 care ducea la postul de frontieră.

Pneurile scârțâiau şi hârâitul înfundat al motorului Fiatului înlocuise vâjâitul turbat al Bugatti-ului.

— Treci într-a doua, îmi sugeră Billie.

— Te anunț că sunt *deja* într-a patra!

Ea se uită la indicatorul de viteză care afişa abia 70 km/oră.

— Eşti la maximum, constată ea înciudată.

— Trebuie să recunoşti că, aşa, măcar suntem siguri nu facem exces de viteză.

Cu chiu, cu vai, rabla noastră ne duse până la imensul post de frontieră care-ți permitea să treci la Tijuana. Ca adesea, locul era aglomerat şi foarte animat. Intrând în şirul *Mexico Only,* i-am recapitulat ultimele dispoziții pasagerei mele:

— În mod normal, în sensul ăsta, riscăm mai puțin să fim controlați, dar, dacă se întâmplă, ne paşte închisoarea şi pe

tine, şi pe mine, şi de data asta e imposibil să treci în forță! Aşa că n-o să ne purtăm prosteşte, de acord?

— Sunt numai ochi şi urechi, zise ea clipind din ochi ca Betty Boop.

— Este foarte simplu: nu deschizi gura şi nu clipeşti. Suntem doi muncitori mexicani oneşti care ne întoarcem acasă. Ai înțeles?

— *Vale, señor.*

— Şi dacă ai putea să nu mă iei peste picior, m-aş simți grozav.

— *Muy bien, señor.*

De data asta, norocul ne-a surâs: în mai puțin de cinci minute, am fost de partea cealaltă, fără control şi fără necazuri.

Aşa cum o făcusem şi până acum, continuam să mergem de-a lungul coastei. Din fericire, garajistul instalase în maşină un radiocasetofon vechi. Din nefericire, singura casetă din torpedou era un album al lui Enrique Iglesias care părea să o încânte pe Billie, dar care îmi sparse urechile până la Ensenada.

Aici, izbucni pe neaşteptate o furtună şi o ploaie diluviană se abătu asupra noastră. Parbrizul era minuscul şi ştergătoarele atât de rudimentare, încât nu puteau să facă nimic împotriva cortinei groase de ploaie, astfel că eram obligat să-mi scot frecvent brațul pe fereastră pentru a le debloca.

— Ne oprim de cum se iveşte ocazia?

— Chiar asta voiam să-ți propun!

Un prim motel ne apăru în drum, dar era ocupat complet.

Nu vedeai nici la trei metri în față. Constrâns să rulez cu 20 la oră, îmi atrăgeam reproşurile vehiculelor din urma mea care mă escortară mai bine de-un sfert de oră cu claxonări nerăbdătoare şi furioase.

Am găsit în cele din urmă refugiu la San Telmo, în neinspirat intitulatul *Casa Del Sol Motel* a cărui firmă luminoasă pâlpâia şi afişa o reconfortantă *Vacancy.* Văzând în

ce stare erau maşinile din parcare, am ghicit că locul nu avea probabil şarmul şi confortul unui *Bed & Breakfast,* dar, la urma urmei, noi nu eram în luna de miere.

— Nu luăm decât o cameră, nu-i aşa? mă tachină ea împingând uşa recepției.

— O cameră cu *două* paturi.

— Dacă crezi că o să mă arunc pe tine…

— N-am nicio teamă, nu sunt grădinar, nu sunt genul tău.

Recepționera ne salută cu un mormăit. Billie ceru să vadă mai întâi camera, dar eu am luat cheia şi am plătit în avans.

— Oricum, nu putem merge în altă parte: plouă torențial şi sunt rupt de oboseală.

Clădirea cu un etaj se articula în formă de U în jurul unei curți cu copaci uscați ale căror siluete rahitice se îndoiau sub rafalele de vânt.

În mod nesurprinzător, camera era austeră, slab luminată, parfumată cu mirosuri îndoielnice şi decorată cu un mobilier care probabil că fusese la modă pe vremea lui Eisenhower. Exista un televizor imens, montat pe patru rotițe şi echipat cu un difuzor situat sub ecran. Unul din acele modele căutate de amatorii de vechituri.

— Îți dai seama, glumi Billie, pe ecranul ăsta, nişte tipi au asistat probabil la primii paşi ai omului pe Lună sau chiar au aflat de asasinarea lui Kennedy!

Curios, am încercat să deschid aparatul: am auzit un vag bâzâit, dar n-am putut capta nicio imagine.

— În orice caz, nu la ăsta o să vedem următoarea finală de Superbowl…

În baie, cabina de duş era spațioasă, dar robinetul avea urme de rugină.

— Ştii şmecheria, îmi zise Billie zâmbind. Uitându-te în spatele noptierei vezi dacă s-a făcut curat!

Zicând şi făcând, ea deplasă micul obiect de mobilier şi scoase un țipăt:

— Mizerie! zise aruncându-şi pantoful ca să strivească un gândac.

Apoi se întoarse spre mine, căutând în ochii mei un pic de consolare:

— Mergem la o cină mexicană?

Dar mie îmi cam pierise entuziasmul:

— Uite ce e, aici nu e restaurant, toarnă cu găleata, sunt frânt de oboseală şi nu foarte încântat să conduc iar maşina prin ploaie.

— Mda, eşti ca toți ceilalți: foarte tare la promisiuni…

— Eu o să mă culc!

— Stai! Mergem totuşi să bem un pahar. Venind încoace, am văzut un mic bar la mai puțin de cinci sute de metri…

Mi-am scos pantofii şi m-am culcat pe unul din paturi:

— Du-te fără mine. E deja târziu şi mâine avem drum lung de făcut. Şi apoi, mie nu-mi plac barurile. În orice caz, nu barurile de pe marginea drumului.

— Foarte bine, o să mă duc fără tine.

Intră în baie luând câteva lucruri cu ea şi am văzut-o ieşind o clipă mai târziu îmbrăcată cu jeanşi şi cu o vestă de piele ajustată pe talie. Era pe punctul de a pleca, dar simțeam că o frământa ceva.

— Adineauri, când ai zis că nu eşti genul meu… începu ea.

— Da?

— După mintea ta, care e genul meu de bărbat?

— Ei bine, idiotul ăla de Jack, de exemplu. Sau Esteban ăsta care s-a uitat la tine cu coada ochiului tot drumul, încurajat de privirile tale ispititoare şi de ținuta provocatoare.

— Într-adevăr aşa mă vezi sau vrei doar să-mi faci rău?

— Cinstit vorbind, aşa eşti şi eu o ştiu cu atât mai bine cu cât eu sunt cel care te-a creat.

Fața i se crispa şi deschise uşa fără să mai adauge nimic.

— Aşteaptă, am zis eu ducându-mă după ea în prag. Ia totuşi ceva bani la tine.

Mă privi cu dispreț:

— Dacă m-ai cunoaşte cu adevărat, ai şti că, într-un bar, n-am avut niciodată nevoie să-mi plătesc nici măcar un singur pahar în viața mea…

* * *

Rămas singur, am făcut un duş cu apă călâie, mi-am refăcut bandajul în jurul gleznei, apoi mi-am deschis valiza ca să-mi caut pijamalele. Înăuntru, aşa cum îmi spusese Billie, m-aştepta laptopul meu care îmi apăru ca un fel de obiect malefic. M-am învârtit câteva minute prin cameră, am deschis un dulap ca să-mi atârn haina şi am căutat fără succes o pernă. În sertarul uneia dintre noptiere, alături de un exemplar ieftin din Noul Testament, am găsit două cărți, cu siguranță uitate de foşti clienți. Prima era bestseller-ul lui Carlos Ruiz Zafon, *La Sombra del Viento,* din care îmi aminteam că îi făcusem cadou un exemplar lui Carole. A doua avea ca titlu *La Compagnia de los Angelos* şi mi-a trebuit un moment ca să înțeleg că era vorba de traducerea spaniolă a primului meu roman. Am răsfoit-o cu curiozitate. Persoana care o citise avusese grijă să sublinieze câteva fraze şi să adnoteze unele pagini. N-aş fi putut spune dacă acestui cititor îi plăcuse sau nu textul meu, dar în orice caz povestea nu-l lăsase indiferent şi asta conta cel mai mult pentru mine.

Înveselit de această descoperire neaşteptată, m-am instalat la minusculul birou melaminat şi mi-am deschis laptopul.

Şi dacă îmi revenise dorința? Dacă puteam să scriu din nou!

Sistemul de operare îmi ceru parola. Încet-încet, simțeam că angoasa îmi revenea, dar încercam să mă conving că era mai degrabă vorba de exaltare. Când un peisaj paradisiac a apărut pe fundalul ecranului, am activat programul de scriere de text care a deschis o pagină luminoasă. În partea de sus a ecranului, cursorul clipea aşteptând să-mi las degetele să alerge pe tastatură pentru a se pune în mişcare. Atunci, pulsul mi s-a accelerat, ca şi cum muşchiul cardiac îmi era strâns între cele două fălci ale unei menghine. M-a luat cu amețeală, iar greața mi-a întors stomacul pe dos atât de violent, încât… am fost nevoit să închid laptopul.

Fir-ar să fie.

Blocajul scriitorului, sindromul paginii albe… Niciodată nu crezusem că aşa ceva ar putea să mă afecteze într-o zi. Pentru mine, pana de inspirație era rezervată intelectualilor care pozau că scriu, nu unui dependent de ficțiune ca mine care inventa poveşti în mintea lui de când avea zece ani.

Pentru a crea, unii artişti trebuiau să-şi provoace disperarea atunci când nu aveau destulă în ei. Alții se foloseau de durerea sau de derivele lor ca de o scânteie. Frank Sinatra compusese *I'm a Fool To Want You* după ruptura de Ava Gardner. Apollinaire scrisese *Sur le pont Mirabeau* după despărțirea de Marie Laurencin. Iar Stephen King povestise adesea că scrisese *Shining* sub efectul alcoolului şi al drogurilor. Coborând la scara mea, eu n-avusesem niciodată nevoie de excitante ca să scriu. Ani în şir, lucrasem în fiecare zi – inclusiv de Crăciun şi de Ziua Recunoştinței – ca să-mi canalizez imaginația. Când mă porneam, nimic nu mai conta: trăiam în altă lume, în transă, într-o stare de hipnoză prelungită. În timpul acestor perioade binecuvântate, scriitura era un drog, mai euforică decât cea mai pură cocaină, mai delicioasă decât cea mai nebunească beție.

Dar acum, toate astea erau departe. Renunțasem la scriitură şi scriitura nu mă mai voia.

* * *

Pastilă de anxiolitic. Să nu încerci să te crezi mai puternic decât eşti. Să-ți accepți dependența cu umilință.

M-am culcat, am stins lumina şi m-am zvârcolit în pat. Mi-era imposibil să adorm. Mă simțeam atât de neputincios. De ce nu mai eram în stare să-mi exercit meseria? De ce devenisem indiferent la soarta personajelor mele?

Vechiul radio-deşteptător indica aproape ora 23. Începeam să mă îngrijorez serios pentru Billie care tot nu se întorsese. De ce îi vorbisem atât de dur? Un pic fiindcă eram depăşit de apariția ei şi nu mă simțeam în stare să-l gestionez intruziunea în viața mea, dar mai ales fiindcă mă credeam

incapabil de a găsi în mine resurse ca s-o trimit înapoi în universul ei imaginar.

M-am ridicat, m-am îmbrăcat în grabă şi am ieşit în ploaie. Am mers zece minute bune până să zăresc o firmă luminoasă verzuie semnalând de departe prezența barului *Linterna Verde.*

Era un bar modest, frecventat aproape numai de bărbați. Locul era înțesat şi ambianța festivă. Tequila curgea în valuri şi sonorizarea uzată deversa un rock obosit. Purtând o tavă plină de sticle, o chelneriță trecea de la o masă la alta făcând aprovizionarea cu alcool. În spatele tejghelei, un papagal pricăjit amuza galeria în timp ce o altă barmană – pe care clienții obişnuiți o numeau Paloma – îşi fâțâia fundul luând comenzile. I-am cerut o bere şi mi-a servit o Corona cu o felie de lămâie băgată în gât. Mi-am făcut ochii roată şi am studiat adunarea. Sala era decorată cu paravane din lemn pictat care aminteau vag de arta maya. Agățate de perete, fotografii vechi de western stăteau alături de câteva fanioane ale echipei de fotbal locale.

Billie era aşezată în fundul încăperii, la masa a doi zdrahoni care jucau jocuri mecanice şi se distrau zgomotos. Cu berea în mână, m-am apropiat de grup. Ea m-a reperat, dar a preferat să mă ignore. Văzându-i pupilele dilatate, am ghicit că dăduse probabil pe gât câteva pahare. Îi cunoşteam slăbiciunile şi ştiam că nu prea le avea cu alcoolul. Cunoşteam de asemenea genul ăsta de tipi şi tactica lor jalnică: indivizii ăştia nu inventaseră nimic nou sub soare, dar posedau un real instinct de a repera femeile suficient de vulnerabile, gata să le cadă în gheare.

— Vino, te duc înapoi la hotel.

— Lasă-mă în pace! Nu eşti nici tatăl meu, nici soțul meu. Ți-am propus să vii cu mine şi m-ai tratat cu refuz.

Ridică din umeri înmuind o tortilla într-un bol cu guacamole.

— Hai nu te purta ca un copil. Nu ții la alcool, doar o ştii.

— Țin foarte bine la alcool, mă provocă ea apucând o sticlă de mezcal din mijlocul mesei pentru a-şi pune un pahar. O dădu apoi celor doi tovarăşi care traseră câte o duşcă direct din sticlă. Cel mai musculos dintre ei, cu un tricou pe care scria Iisus, îmi întinse sticla în semn de inițiere.

Ezitant, m-am uitat la micul scorpion care fusese aruncat pe fundul sticlei pentru a respecta credința conform căreia acesta dă putere şi virilitate.

— N-am nevoie de aşa ceva, am zis.

— Dacă nu vrei să bei, lasă-ne în pace, amigo! Vezi bine că domnişoara se simte bine cu noi.

În loc să fac cale-ntoarsă, m-am mai apropiat cu un pas şi l-am țintuit pe Iisus cu privirea. Îmi plăcuseră Jane Austen şi Dorothy Parker, fusesem şi eu crescut într-un oraş: dădusem pumni şi primisem, inclusiv de la tipi uneori înarmați cu cuțite şi mult mai mătăhăloşi decât bruta care îmi ținea piept acum.

— Tu ține-ți gura.

Apoi m-am întors din nou spre Billie:

— Ultima oară când te-ai îmbătat criță, la Boston, nu s-a terminat bine, îți aminteşti?

Mă privi cu dispreț:

— Mereu cuvinte care fac rău, mereu cuvinte care rănesc! Cu siguranță, eşti cel mai tare în registrul ăsta.

Chiar după ce Jack anulase în ultimul moment vacanța lor în Hawaii, ea se dusese la *Red Piano,* un bar din apropiere de Old State House. Era cu adevărat afectată, aproape terminată. Pentru a uita de suferință, acceptase câteva pahare de vodcă din partea unui oarecare Paul Waker, administratorul mai multor magazine ale unei binecunoscute firme de comerț din zonă. El îi propusese să o ducă acasă. Ea nu zisese „nu”, ceea ce el înțelesese ca fiind un „da”. Apoi, în taxi, începuse să o pipăie. Atunci, ea îşi manifestase refuzul, dar poate nu destul de ferm şi tipul considerase că avea dreptul la o mică compensație fiindcă îi plătise băutura. Ei i se învârtea capul. Atât de tare încât nu mai ştia foarte bine ce vrea. La intrarea

în imobil, amicul Paul se instalase în hol şi se invitase singur la un ultim pahar. În cele din urmă, îl lăsase să urce cu ea în ascensor fiindcă îi era teamă să nu trezească vecinii. Apoi… nu-şi mai amintea de nimic. Se trezise a doua zi dimineață, culcată pe canapea, cu fusta ridicată. Timp de trei luni, între teste de SIDA şi teste de sarcină, fusese îngrozitor de deprimată, dar nu se putuse hotărî să depună plângere fiindcă, în fond, se considera într-o oarecare măsură responsabilă de ceea ce se întâmplase.

Reînviasem această amintire dezgustătoare şi, acum, mă măsura din priviri, cu lacrimi în ochi:

— De ce… de ce mă faci să suport asemenea porcării în romanele tale?

Întrebarea mă lovi drept în inimă. Răspunsul meu fu cinstit:

— Fără îndoială fiindcă porți în tine unii din demonii mei: partea mea cea mai întunecată, cea mai detestabilă. Cea care îmi trezeşte dezgust şi neputință de a înțelege. Cea care mă face să-mi pierd orice urmă de respect pentru mine însumi.

Uluită, tot nu părea să vrea să vină cu mine.

— O să te conduc la hotel, am insistat întinzându-i mâna.

— *Como chingas*! şuieră Iisus printre dinți.

N-am răspuns la provocare şi n-am slăbit-o pe Billie din ochi.

— Nu putem să ne salvăm decât împreună. Tu eşti şansa mea şi eu sunt a ta.

Se pregătea să-mi răspundă, când Iisus mă făcu *joto*[{16}], expresie pe care o cunoşteam fiindcă era înjurătura preferată a Terezei Rodriguez, o honduriană bătrână pe care o angajasem să-mi facă menajul şi care fusese vecina mamei mele în MacArthur Park.

Pumnul îmi plecă singur. O veritabilă dreaptă imparabilă, ca în vremurile bune ale adolescenței mele, care îl proiectă pe Iisus pe o masă vecină, făcând să zboare pintele de bere şi farfuriile cu tacos. A fost o lovitură frumoasă, dar, din nefericire, n-au mai existat şi altele.

În mai puțin de o secundă, o ambianță electrică străbătu clientela care, încântată să aibă un plus de animație, primi cu strigăte acest început de încăierare. Veniți din spate, doi tipi mă ridicară de la pământ în timp ce un al treilea bandit mă făcea să regret că pusesem piciorul în barul ăsta. Față, ficat, stomac: ploaia de lovituri se abătu asupra mea cu o viteză năucitoare şi, în mod confuz, această mamă de bătaie îmi făcea bine. Nu din masochism, ci ca şi cum acest martiraj era o etapă pe drumul mântuirii mele. Cu capul aplecat, simțeam gustul feros al sângelui care mi se scurgea din gură. În fața ochilor mei, imagini stroboscopice luminau la intervale regulate, amestec de amintiri şi de scene care se derulau în sală: privirea drăgăstoasă a Aurorei, în fotografiile revistei, adresată altui tip decât mine, trădarea lui Milo, privirea pierdută a lui Carole, tatuajul de la baza şalelor Palomei, bomba latino care tocmai dăduse muzica mai tare şi pe care o vedeam legănându-se în ritmul caftelii pe care o încasam. Cât despre silueta lui Billie, am văzut-o înaintând, cu sticla cu scorpion în mână, ca s-o spargă în capul unuia din agresorii mei.

* * *

Ambianța se degradă brusc. Am înțeles cu uşurare că distracția se sfârşise. M-am simțit luat pe sus, dus de brațe prin mulțime, înainte de a ateriza afară, în ploaie, şi de a-mi termina cursa cu nasul într-o băltoacă plină de noroi.

19
Road Movie

Fericirea este ca un balon de săpun care îşi schimbă culoarea precum irisul şi care se sparge când îl atingi.
BALZAC

— Milo, deschide-mi!

Încorsetată în uniforma ei, Carole bătea în uşă cu forța şi autoritatea pe care i-o conferea legea.

Pacific Palisades
O căsuţă cu două etaje, învăluită în ceaţa matinală

— Te previn; îți vorbeşte polițista şi nu prietena. În numele legii din California, îți cer să mă laşi să intru.

— Legea din California, mă piş pe ea, mormăi Milo deschizând uşa.

— Foarte constructiv, într-adevăr! îl dojeni ea urmându-l în casă.

El era în boxeri şi purta un tricou vechi *Space Invaders.* Era palid la față, cu ochii încercănați şi se aranjase cu un baton de cocainã. Tatuat pe brațe, semnele cabalistice ale bandei *Mara Salvatrucha* străluceau cu o sclipire nesănătoasă.

— Îți semnalez că nu e nici măcar 7 dimineața, că dormeam şi că nu sunt singur.

Pe o măsuță de sticlă din living, Carole zări o sticlă goală de vodcă de proastă calitate ca şi un săculeț de iarbă aproape gol.

— Credeam că ai terminat cu chestia asta, zise ea cu tristețe.

— Ei bine, nu. Vezi tu, viața mea e în derivă, mi-am ruinat cel mai bun prieten şi nu sunt în stare să-l ajut când are

necazuri. Aşa că m-am matolit, am fumat trei-patru jointuri şi…

— …şi ai şi companie.

— Mda, şi care-i faza? E treaba mea, ai înțeles?

— Cine e? Sabrina? Vicky?

— Nu, două paraşute la 50 de dolari pe care le-am cules de pe Creek Avenue. Îți ajunge explicația asta?

Luată pe nepregătite, ea schiță un zâmbet jenat, incapabilă să-şi dea seama dacă el spunea adevărul sau se hotărâse s-o provoace.

Milo puse în funcțiune cafetiera şi introduse o capsulă în locaşul destinat.

— Deci, Carole, sper că ai un motiv serios să mă trezeşti în zori.

Tânăra polițistă avu un moment de tulburare înainte de a-şi recăpăta stăpânirea de sine:

— Aseară, am lăsat semnalmentele Bugatti-ului la comisariat, cerând să fiu anunțată dacă apar noutăți, şi ia ghici? Maşina ta a fost găsită într-o pădurice din San Diego.

Fața lui Milo se lumină în sfârşit.

— Şi Tom?

— Nicio veste. Bugatti-ul a fost detectat cu exces de viteză, dar şoferița a refuzat să oprească.

— Şoferița?

— Conform poliției locale, nu Tom era la volan, ci o tânără. Raportul semnalează totuşi prezența unui pasager masculin.

Ea ciuli urechea în direcția băii. La jetul duşului, se adăugase şuieratul unui uscător de păr: într-adevăr, erau două persoane în încăpere…

— În apropiere de San Diego, zici?

Carole îşi consultă raportul:

— Da, într-un sătuc de pe lângă Rancho Santa Fe.

Milo se scărpină în cap, provocând şi mai mare haos în părul lui zburlit.

— Cred că o să mă duc la fața locului cu maşina pe care am închiriat-o. Dacă mă mişc repede, o să găsesc probabil un

indiciu care mă va pune pe urma lui Tom.

— Te însoțesc! stabili ea.

— Nu te obosi.

— Nu-ți cer părerea. O să merg acolo fie că vrei, fie că nu.

— Şi slujba ta?

— Nu mi-am mai luat concediu de ani de zile! Şi apoi, nu strică să fie doi care să ancheteze.

— Mi-e foarte frică să nu facă vreo tâmpenie, se confesă Milo cu privirea pierdută în gol.

— Şi tu, tu nu eşti pe cale să faci tâmpenii? îl întrebă ea cu duritate.

Uşa de la baie se deschise şi două sud-americance ieşiră din încăpere sporovăind. Una pe jumătate goală, cu un prosop legat în jurul capului, cealaltă înfofolită într-un halat.

Zărindu-le, Carole avu o tresărire: cele două fete îi semănau! Mai vulgare, mai uzate, dar una avea ochii ei deschişi la culoare, cealaltă statura ei mare şi gropița din bărbie. Ele erau ceea ce ar fi putut deveni şi ea dacă n-ar fi reuşit să se smulgă din MacArthur Park.

Ea îşi mască tulburarea, dar el i-o ghici.

El îşi ascunse ruşinea, dar ea i-o desluşi.

— Mă întorc la comisariat ca să-i previn de absența mea, zise în cele din urmă ca să spargă tăcerea care devenea apăsătoare. Tu fă un duş, du-ți înapoi prietenele şi vino acasă la mine peste o oră, bine?

* * *

Peninsula Baja, Mexic
Ora 8 dimineaţa

Am deschis un ochi împăienjenit. Drumul înmuiat reflecta un soare strălucitor care îşi răsfrângea razele matinale într-un parbriz presărat cu picături de ploaie.

Înfăşurat într-o pătură tocită, cu muşchii țepeni şi nasul congestionat, m-am trezit din somn, ghemuit pe scaunul pasagerului în Fiatul 500.

— Ai tras un pui de somn? mă întrebă Billie.

M-am ridicat strâmbându-mă, pe jumătate paralizat de un cârcel:

— Unde suntem?

— Pe un drum pustiu, la dracu-n praznic.

— Ai condus toată noaptea?

Încuviință bine dispusă în timp ce, în oglinda retrovizoare, eu îmi vedeam fața pocită rău de pumnii primiți în ajun.

— Îți stă bine aşa, zise ea fără să glumească. Nu prea-mi plăcea aerul tău de adolescent stilat: te făcea să ai o figură care cerea palme.

— Ai un veritabil talent de a face complimente.

M-am uitat pe geam: peisajul devenise mai sălbatic. Îngust şi plin de gropi, drumul traversa întinderi muntoase deşertice din care ieşeau la iveală câteva plante risipite cactuşi de piatră, agave cu frunze cărnoase, tufişuri cu țepi. Circulația era fluidă, dar îngustimea şoselei făcea periculoasă orice întâlnire cu un autobuz sau camion.

— O să te înlocuiesc ca să poți şi tu să dormi un pic.

— Ne vom opri la următoarea benzinărie.

Dar stațiile-service erau rare şi nu toate deschise. Înainte de a găsi una, am trecut prin mai multe cătune solitare cu aspect de sate-fantomă. La ieşirea din unul dintre ele, am dat peste un Corvette portocaliu, oprit pe marginea drumului, cu luminile de avarie aprinse. Sprijinit de capotă, un tânăr autostopist – care ar fi făcut furori într-o reclamă la un deodorant – ținea în mâini o mică pancartă: *out of gas*[17].

— Îi dăm o mână de ajutor? propuse Billie.

— Nu, pare a fi escrocheria clasică cu tipul care simulează o pană ca să jefuiască turiştii.

— Insinuezi că mexicanii sunt nişte hoți?

— Nu, insinuez că mania asta a ta de a dori să fraternizezi cu toți tipii arătoşi din țară o să ne bage iar în rahat.

— Când noi am fost luați, erai foarte mulțumit!

— Ascultă, e limpede ca lumina zilei: tipul ăsta o să ne şterpelească banii şi maşina! Dacă asta vrei, opreşte, dar nu-

mi cere mie binecuvântarea!

Din fericire, nu şi-a asumat riscul şi ne-am văzut de drum.

După ce ne-am aprovizionat cu carburant, am făcut o haltă într-un minimarket. În spatele unei vitrine lungi şi antice, erau aranjate niscaiva varietăți de fructe proaspete, lactate şi produse de patiserie. Am cumpărat cât să ne întremăm şi am improvizat un picnic câțiva kilometri mai departe, la piciorul unui arbore al lui Iosua.

Sorbind o cafea aburindă, o studiam pe Billie cu o oarecare fascinație. Aşezată pe o pătură, devora cu poftă polvorones cu scorțişoară şi churros cu zahăr glasat[{18}].

— Ce bunătăți! Tu nu mănânci nimic?

— E ceva ce nu se potriveşte, am răspuns eu gânditor. În romanele mele, ai un apetit de păsărică, în timp ce, de când te cunosc, înfuleci tot ce-ți cade în mână…

Rămase un moment pe gânduri, ca şi cum devenea ea însăşi conştientă de ceva, apoi sfârşi prin a-mi mărturisi:

— Este din cauza *vieții adevărate.*

— A vieții adevărate?

— Sunt un personaj de roman, Tom. Aparțin lumii ficțiunii şi nu sunt în elementul meu în viața adevărată.

— Ce legătură are asta cu voracitatea apetitului tău?

— În viața adevărată, totul are mai mult gust şi consistență. Şi asta nu se reduce la mâncare. Aerul are mai mult oxigen, peisajele debordează de culori care te fac să te minunezi în fiecare clipă. Lumea ficțiunii este atât de anostă…

— Lumea ficțiunii este anostă? Şi totuşi, eu aud întotdeauna spunându-se exact invers! Majoritatea oamenilor citesc romane tocmai pentru a evada din realitate.

Îmi răspunse cu aerul cel mai serios din lume:

— Poate că eşti foarte bun să povesteşti o întâmplare, să zugrăveşti emoțiile, durerile, pornirile inimii, dar nu ştii să descrii ceea ce dă gust vieții: *savorile.*

— Nu e prea plăcut pentru mine, am zis înțelegând că făcea referire la neajunsurile mele de scriitor. Despre ce savori

vorbeşti, de fapt?

Căută exemple în jurul ei:

— Gustul acestui fruct, de exemplu, zise, tăind o bucată din fructul de mango pe care tocmai îl cumpărasem.

— Şi mai ce?

Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, expunându-şi mutrița drăgălaşă la briza dimineții.

— Ei bine, ceea ce simți când vântul îți mângâie fața…

— Mda.

Afişam o mutră neîncrezătoare, dar ştiam că nu greşise deloc: eram incapabil să surprind splendoarea clipei. Îmi era inaccesibilă. Nu ştiam să o culeg, nu ştiam să mă bucur de ea şi nu puteam aşadar s-o împărtăşesc cititorilor mei.

— Sau, reluă ea, deschizând ochii şi arătând cu degetul în depărtare, spectacolul acestui nor rozaliu care se destramă în spatele colinei.

Se ridică şi continuă cu însuflețire:

— În romanele tale o să scrii: Billie mâncă un mango la desert, dar n-o să-ți faci niciodată timp să descrii savoarea acestui mango.

Cu delicatețe, îmi băgă în gură o bucată de fruct zemos.

— Ei, cum e?

Rănit în amorul propriu, am intrat totuşi în joc şi am încercat să descriu fructul cu cât mai multă precizie posibilă:

— E foarte copt, proaspăt, exact cum trebuie.

— Poți s-o faci mai bine.

— Pulpa lui e dulce, zemoasă, savuroasă şi foarte parfumată…

Am văzut-o surâzând. Am continuat:

— …aurie, preaplină de soare.

— Nici nu exagera, ai zice că-i o reclamă pentru negustorii de trufandale!

— Tu nu eşti mulțumită niciodată!

Strânse pătura şi se întoarse spre maşină:

— Ai înțeles principiul, îmi aruncă ea. Aşa că încearcă să ți-l aminteşti când vei scrie următoarea carte. Fă-mă să

trăiesc într-un univers de culori unde fructele au gust de fructe şi nu de carton!

* * *

San Diego Freeway

— Mi se zbârleşte pielea de frig, nu vrei să-ți închizi fereastra?

Carole şi Milo rulau de o oră. Conectați la un post de ştiri, se prefăceau că sunt absorbiți de o dezbatere politică locală pentru a evita să vorbească despre lucruri stânjenitoare.

— Când îmi ceri ceva într-un mod atât de delicat, este o plăcere să-ți fac pe plac, remarcă ea ridicând geamul.

— Ce, acum ai o problemă cu felul meu de a vorbi?

— Da, am o problemă cu grosolănia ta gratuită.

— Îmi pare rău, eu nu sunt un literat. Eu nu scriu romane!

Ea îl privi uluită:

— Ascultă: unde vrei să ajungi mai exact?

Mai întâi, Milo se posomorî, apoi dădu mai tare sonorul radioului ca şi cum n-avea intenția de a răspunde, după care se răzgândi, punând degetul pe rană într-un mod ciudat:

— Între tine şi Tom, s-a petrecut deja ceva?

— Ce?!

— De fapt, tu ai fost întotdeauna îndrăgostită în secret de el, nu-i aşa?

Carole rămase cu gura căscată:

— Asta crezi tu?

— Cred că, de ani de zile, nu aştepți decât un lucru: ca el să te vadă în sfârşit ca pe o femeie şi nu ca pe cea mai bună prietenă de serviciu.

— Trebuie într-adevăr să termini cu jointurile şi cu alcoolurile tari, Milo. Când spui astfel de tâmpenii, îmi vine să…

— Să ce?

Ea clătină din cap:

— Nu ştiu, să... să te jupoi până te fac să crapi încet-încet, după care să te clonez în zece mii de exemplare ca să pot ucide mai bine, cu propriile mele mâini, fiecare din cele zece mii de clone ale tale, în chinurile cele mai groaz...

— E-n regulă, i-o tăie el. Cred că am prins ideea principală.

* * *

Mexic

În ciuda mersului de melc al maşinii noastre, kilometrii începeau să se acumuleze. Trecusem acum de San Ignacio şi, culmea, tărăboanța noastră rezista.

Pentru prima dată după mult timp, mă simțeam bine. Îmi plăcea peisajul; îmi plăcea parfumul de macadam şi mirosul lui amețitor de libertate; îmi plăceau magazinele astea fără firmă şi carcasele de maşini abandonate care ne dădeau senzația că mergem pe legendara Route 66.

Cireaşa de pe tort: dibuisem, într-una din rarele stații-service, două casete audio reduse la 0,99 $. Prima compila unele hituri ale rockului, de la Elvis până la Stone. A doua era o înregistrare pirat a trei concerte de Mozart interpretate de Martha Argerich. Un bun început pentru a o iniția pe Billie în bucuriile „muzicii adevărate".

Înaintarea noastră fu totuşi frânată, la începutul după-amiezii, în timp ce rulam pe o porțiune destul de sălbatică, lipsită de bariere ori grilaje. În plină digestie, o imensă turmă de oi nu găsise altceva mai bun de făcut decât să se oprească fix în mijlocul drumului pentru a behăi în voie. Eram în apropierea mai multor ferme şi ranch-uri, dar nimeni nu părea să se sinchisească câtuşi de puțin pentru a face animalele să elibereze şoseaua.

Nimic n-a folosit: nici claxonările prelungite, nici gesticulările lui Billie pentru a alunga rumegătoarele din teritoriul ocupat ilegal. Obligată să rabde în tăcere, ea îşi aprinse o țigară în timp ce eu număram banii care ne

rămăseseră. O fotografie a Aurorei îmi căzu din portofel şi Billie puse mâna pe ea înainte să-mi dau seama.

— Dă-mi-o!

— Stai, lasă-mă s-o văd! Tu ai făcut-o?

Era o simplă poză alb-negru care degaja o oarecare inocență. În pantaloni scurți şi cămaşă bărbătească, Aurore îmi zâmbea pe plaja din Malibu, având în ochi o văpaie pe care o crezusem a fi cea a iubirii.

— Pe bune, ce găseşti la pianista asta a ta?

— Ce găsesc la ea?

— Bine, de acord, este drăguță. În sfârşit, dacă-ți place genul „femeie perfectă cu trup de manechin, dotată cu un şarm irezistibil". Dar, în afară de asta, ce are?

— Încetează, te rog. Tu eşti îndrăgostită de un idiot nenorocit, aşa că nu-mi da mie lecții.

— Te atrage latura *culturală?*

— Da, Aurore e cultivată. Şi cu atât mai rău dacă asta te contrariază. Eu am fost crescut într-un cartier de tot căcatul. Era tot timpul scandal: țipete, înjurături, amenințări, focuri de armă. Nu exista nicio carte, în afară de TV Guide, şi n-am auzit niciodată Chopin sau Beethoven. Aşa că, da, îmi plăcea să fiu cu o pariziancă ce îmi vorbea de Schopenhauer şi Mozart şi nu de cur, prafuri, rap, tatuaje şi unghii false!

Billie clătină din cap.

— Frumoasă tiradă, dar Aurore îți plăcea şi fiindcă era frumoasă. Cu cincizeci de kilograme în plus, sigur nu te-ar fi tulburat atât, chiar şi cu Mozart şi Chopin…

— Bine, ajunge acum. Rulează!

— Şi cum să înaintez? Dacă crezi că rabla noastră o să reziste la ciocnirea cu o oaie…

Mai trase un fum din Dunhill-ul ei înainte de a continua să mă piseze:

— Micile voastre discuții despre Schopenhauer aveau loc înainte sau după ce i-o trăgeai?

Am privit-o consternat.

— Dacă aş fi făcut eu o astfel de remarcă, m-aş fi ales deja cu o scatoalcă…

— Ei hai că glumeam. Îmi place aerul tău jenat atunci când roşeşti.

Şi când te gândeşti că eu am creat-o pe fata asta…

* * *

Malibu

Ca în fiecare săptămână, Tereza Rodriguez se prezentă la domiciliul lui Tom pentru a face curat. În ultima vreme, scriitorul nu mai dorea să fie deranjat şi lipea cu scotch un bilet pe uşă ca s-o scutească de muncă, dar nu uitase niciodată să-i pună alături plicul conținând plata integrală a serviciilor ei. Azi, nu era niciun bilet pe uşă.

Cu atât mai bine.

Bătrânei nu-i plăcea să fie plătită ca să nu facă nimic şi, mai ales, îşi făcea griji pentru cel pe care-l cunoscuse în MacArthur Park pe când era încă un copil.

Altădată, apartamentul de trei camere al Terezei era situat pe acelaşi palier cu cel al mamei lui Tom şi lângă cel al familiei lui Carole Alvarez. Cum Tereza locuia singură de la moartea soțului ei, băiatul şi colega lui de şcoală prinseseră obiceiul să vină să-şi facă temele la ea acasă. Trebuie spus că, aici, atmosfera era calmă în comparație cu cea din căminele lor: pe de o parte, o mamă fluşturatică şi nevrozată care colecționa amanți şi spărgea căsnicii, pe de alta, un tată vitreg tiranic căruia îi căşuna tot timpul pe liota lui.

Tereza deschise uşa cu cheile ei şi rămase înțepenită în fața balamucului care domnea în casă. Apoi îşi luă inima în dinți şi începu să facă ordine. Dădu cu aspiratorul şi cu mopul, porni maşina de spălat vase, călcă un vraf de lenjerie şi curăță urmele tsunami-ului care devastase terasa.

Părăsi casa trei ore mai târziu, după ce triase deşeurile şi depozitase sacii de gunoi în recipientele de plastic prevăzute pentru aşa ceva.

* * *

Era puțin trecut de ora 17 când serviciul de ridicare a gunoiului trecu să golească containerele rezidenților din Malibu Colony.

Încărcând unul din voluminoasele recipiente cu deşeuri, John Brady – unul din angajații de serviciu din seara aceea – reperă un exemplar aproape nou din al doilea volum al *Trilogiei îngerilor.* Îl puse deoparte şi aşteptă să-şi termine tura pentru a-l studia mai bine.

Uau! Eşti o ediție frumoasă, pe deasupra! Format mare, cu o minunată copertă gotică şi o serie de desene frumoase în acuarelă.

Soția lui citise primul volum şi aştepta cu nerăbdare apariția părții a doua în ediție de buzunar. Aşa că avea să se bucure.

Când se întoarse acasă, Janet se aruncă efectiv pe carte, începu s-o citească în bucătărie, dând cu atâta febrilitate paginile, încât fu cât pe ce să uite să scoată la timp friptura din cuptor. Mai târziu, în pat, continuă să citească capitolele unul după altul cu o asemenea frenezie, încât John înțelese că va fi o seară fără dezmierdări şi că vor dormi spate în spate. Se abandonă în brațele somnului prost dispus, furios pe el însuşi că îşi provocase nefericirea aducând sub acoperişul lui această carte blestemată care îl priva în acelaşi timp şi de cină, şi de dreptul lui conjugal. El ațipi încet, găsind mângâiere în brațele lui Morfeu care, drept consolare, îi oferi un vis agreabil în care *Dodgers,* echipa lui fetiş, câştiga campionatul de baseball dându-le o mamă de bătaie memorabilă celor de la *Yankees.* Brady era aşadar cât se poate de bucuros când un urlet îl trezi brusc.

— John!

Deschise ochii panicat. Alături de el, soția lui scotea țipete ascuțite:

— N-ai dreptul să-mi faci aşa ceva!

— Să-ți fac ce?

— Cartea se termină chiar la mijlocul paginii 266! îi reproşă ea. Restul nu sunt decât pagini albe!

— Dar eu n-am nicio vină!

— Sunt sigură că ai făcut-o intenționat.

— Nu, nici vorbă! De ce spui asta?

— Vreau să citesc continuarea!

Brady îşi puse ochelarii şi se uită la ceas:

— Dar, e 2 dimineața, păpuşă! Unde vrei să-ți găsesc continuarea?

— *24 Market* e deschis toată noaptea… Te rog, John, du-te şi cumpără-mi un exemplar nou. Al doilea volum este şi mai bun decât primul.

John Brady oftă. O luase de nevastă pe Janet în urmă cu treizeci de ani, ca să-i fie alături la bine şi la rău. În seara asta era răul, dar îl accepta. La urma urmei, nici cu el nu era mereu uşor să trăieşti.

Îşi ridică bătrânele oase încă adormite, şi îşi puse nişte jeanşi şi un pulover gros înainte de a coborî să-şi ia maşina din garaj. Ajungând la *24 Market,* pe Purple Street, aruncă exemplarul defect într-o pubelă publică.

Ce tâmpenie de carte!

* * *

Mexic

Ne apropiam de capăt. Dacă era să dăm crezare panourilor indicatoare, mai erau mai puțin de o sută cincizeci de kilometri până la Cabo San Lucas, destinația noastră.

— Este ultimul plin de benzină, constată Billie parcând în fața stației-service.

Nici nu oprise încă motorul, că un oarecare Pablo – dacă te luai după ecusonul prins de tricoul lui – se agita deja ca să ne umple rezervorul şi să şteargă parbrizul.

Se lăsa noaptea. Billie miji ochii încercând să citească, prin geam, un panou de lemn în formă de cactus care afișa

specialitățile snack-ului din colț.

— Mor de foame. Ce-ai zice să mâncăm ceva? Sunt sigură că au chestii supergrase, dar superbune, înăuntru.

— Până la urmă, o să faci o indigestie cu toată haleala asta.

— Nu e grav, o să mă îngrijeşti tu. Sunt sigură că poți să fii foarte sexy în rolul doctorului gentil.

— Eşti dusă rău!

— A cui e vina, după părerea ta? Şi apoi, zău aşa, Tom, mai slăbeşte şi tu un pic frâul uneori. Fii mai calm. Lasă viața să-ți facă bine, în loc să te temi mereu de ea.

Hm… Iată că se crede Paulo Coelho acum…

Ieşi din maşină şi am privit-o urcând scara de lemn care ducea la restaurant. Cu jeanşii ei mulați, cu geaca de piele ajustată pe talie şi cu *beauty case*-ul argintat, avea o alură de *cowgirl* care cadra bine cu decorul. I-am plătit benzina lui Pablo şi m-am dus după Billie pe scări:

— Dă-mi cheile ca să închid.

— E OK, Tom! Relaxează-te. Încetează să vezi numai pericole peste tot! Uită de maşină pentru un moment. O să-mi faci cinste cu tortillas şi cu ardei copți, apoi vei încerca să mă descrii cât mai bine posibil!

Am avut slăbiciunea să o urmez în acest soi de saloon unde, credeam eu, aveam să petrecem clipe plăcute. Dar nu puneam la socoteală ghinionul care avea o plăcere sadică să se înverşuneze împotriva noastră încă de la începutul acestei călătorii nesigure.

— Ma… maşina… începu Billie când ne instalam pe terasă pentru a ne savura clătitele din mălai.

— Ce?

— Nu mai e acolo, zise ea dezolată arătând spre locurile de parcare.

Am ieşit din local furios la culme fără să fi luat nici măcar o înghițitură:

— Încetează să vezi numai pericole peste tot, nu? Slăbeşte frâul, nu? Asta mă sfătuiai, aşa-i? Eram sigur că până la urmă o să fim traşi pe sfoară! Le-am făcut chiar şi plinul!

Mă privi cu un aer dezolat care nu dură decât o secundă pentru a lăsa loc sarcasmului ei obişnuit:

— Păi, dacă erai sigur că o să ni se fure maşina, de ce nu te-ai întors să o încui? La urma urmei, fiecare cu greşelile lui!

Din nou, am luat totul asupra mea ca să n-o strâng de gât. De data asta, nu mai aveam nici maşină, nici bagaje. Se înnoptase şi începea să se facă frig.

* * *

Rancho Santa Fe
Biroul şerifului

— *Sergeant* Alvarez… este cu dumneavoastră?

— Adică? întrebă Milo întinzându-i ofițerului permisul de conducere şi asigurarea Bugatti-ului.

Un pic încurcat, adjunctul şerifului îşi explică întrebarea arătând, dincolo de geam, silueta lui Carole, ocupată să completeze nişte hârtii cu secretara.

— Prietena dumneavoastră de-acolo este prietenă „prietenă” sau doar prietenă?

— De ce, intenționați s-o invitați la masă?

— Dacă este liberă, este adevărat că mi-ar plăcea. Este extrem de…

Îşi căută cuvintele, atent să nu se dea de gol, dar îşi dădu seama de stângăcia lui şi preferă să nu-şi termine fraza.

— Asumați-vă responsabilitățile, bătrâne, îl sfătui Milo încercați-vă norocul şi-o să vedeți dacă luați un pumn gură sau nu.

Opărit, adjunctul şerifului verifică actele vehiculului înainte de a-i întinde lui Milo cheile de la Bugatti.

— Puteți s-o luați. Totul este în regulă, dar evitați de acum înainte să vă împrumutați maşina la oricine.

— Nu era oricine: era cel mai bun prieten al meu.

— Ei bine, poate ar trebui să vă alegeți mai bine prietenii.

Milo avea de gând să-i răspundă ceva dezagreabil când Carole veni în birou.

— Când i-aţi oprit, şerifule, sunteţi sigur că la volan era o femeie? N-aveţi nicio îndoială?

— Aveţi încredere în mine, *sergeant,* ştiu să recunosc o femeie.

— Şi bărbatul de pe scaunul pasagerului, el era? întrebă ea, arătându-i un roman pe coperta căruia figura poza lui Tom.

— La drept vorbind, nu l-am observat prea bine pe prietenul dumneavoastră. Am vorbit mai ales cu blondina. Tipa era o adevărată pacoste!

Milo consideră că-şi pierdea timpul şi ceru să-şi ia înapoi actele.

Şeriful i le restitui îndrăznind o întrebare care îi ardea buzele.

— Tatuajele pe care le aveţi pe braţ sunt cele ale bandei *Mara Salvatrucha,* nu-i aşa? Am citit nişte chestii despre asta pe internet. Credeam că nu poţi părăsi niciodată banda asta.

— Nu trebuie să credeţi tot ce citiţi pe internet, îl sfătui Milo ieşind din încăpere.

În parcare, el începu să-şi studieze minuţios Bugatti-ul. Vehiculul era în stare bună. Avea benzină şi bagajele rămase în portbagaj dovedeau plecarea precipitată a ocupanţilor. Deschise genţile şi găsi în ele haine de femeie şi produse de toaletă. În torpedou, puse mâna pe o hartă rutieră şi o revistă cu celebrităţi.

— Deci? întrebă Carole alăturându-i-se. Găseşti ceva?

— Poate… răspunse el arătându-i itinerariul trasat pe hartă. Până la urmă, te-a invitat la masă individul ăla?

— Mi-a cerut numărul de telefon şi mi-a propus să ieşim într-una din seri. De ce, te deranjează?

— Nicidecum. În definitiv, nu e prea original, nu?

Tocmai voia să-i zică să se ducă naibii, când…

— Ai văzut asta? exclamă ea arătându-i fotografiile cu Aurore şi Rafael Barros pe plaja lor paradisiacă.

Milo arătă cu degetul o cruce desenată cu markerul pe hartă şi îi propuse prietenei lui din copilărie:

— Ce-ai zice de un week-end într-un hotel frumos pe coasta mexicană?

* * *

Mexic
Staţia-service El Zacatal

Billie mângâia faldul de mătase al unei cămăşuțe de noapte din dantelă chantilly:

— Dacă-i dai cadou ăsta, iubita ta o să-ți facă nişte lucruri pe care nu ți le-a făcut niciodată. Nişte chestii despre care nici măcar nu ştii că există, atât sunt de obscene…

Pablo făcea ochii mari. De zece minute, Billie încerca să facă troc cu ce avea în *beauty case,* în schimbul scooterului tânărului de la pompa de benzină.

— Şi ăsta, e necesarul cel mai cel, zise ea scoțând din geantă un flacon de cristal cu un dop ale cărui fațete străluceau ca un diamant.

Deşurubă fiola şi o făcu pe misterioasa, ca o prestidigitatoare aflată pe punctul de a-şi executa numărul.

— Miroase… zise ea apropiind elixirul de nasul tânărului. Simți această mireasmă jucăuşă şi fermecătoare? Aceste emanații amețitoare şi seducătoare? Lasă-te invadat de esențele de violetă, rodie, piper roşu şi iasomie…

— Încetează, nu-l mai corupe pe băiatul ăsta! i-am cerut eu. O să ne aduci numai necazuri.

Dar Pablo nu cerea decât să fie hipnotizat şi, ca să-i facă şi mai mare plăcere, tânăra femeie îşi reluă tirada:

— Lasă-te îmbătat de aceste note de mosc, frezie şi flori de ylang-ylang…

Sceptic, m-am apropiat de scooter. Era o sculă veche: imitația unei Vespa italieneşti pe care un constructor local probabil că o comercializase în Mexic, în anii 70. Revopsită deja de mai multe ori, era acoperită cu o multitudine de autocolante fosilizate în caroserie. Unul dintre ele purta chiar inscripția: *Cupa mondială de fotbal, Mexico 1986…*

În spatele meu, Billie continua să scoată din mânecă:

— Crede-mă, Pablito, când o femeie se dă cu parfumul ăsta, pătrunde într-o grădină vrăjită, plină de mirosuri senzuale care o transformă într-o tigroaică sălbatică şi nestăpânită, însetată de…

— Gata, termină cu circul ăsta! i-am cerut eu. Oricum, nu vom rezista niciodată amândoi pe scooter-ul ăsta.

— Ba da, e-n regulă, nici eu nu cântăresc tone! replică ea abandonându-l pe Pablo în faţa concentratului de magie feminină degajată de *beauty case*-ul Aurorei.

— Şi apoi, e prea periculos. E noapte, străzile sunt prost întreţinute, pline de gropi şi denivelări…

— *Trato hecho?*[19] întrebă Pablo venind lângă noi.

— Este o afacere bună. Crede-mă, iubita ta o să te venereze! îi promise ea luând mănunchiul de chei.

Am clătinat din cap:

— Este absurd! Chestia asta o să ne lase după douăzeci de kilometri. Cureaua de transmisie trebuie să fie tocită de tot şi…

— Tom.

— Ce?

— Un scooter ca ăsta n-are curea de transmisie. Nu te mai da bărbat, nu ştii nimic despre mecanică.

— Poate nu ştiu nici că chestia asta n-a mai mers de douăzeci de ani, am zis eu răsucind cheia de contact.

Motorul tuşi de două-trei ori înainte de a începe să toarcă anevoie. Billie urcă în spatele meu, mă apucă cu mâinile de mijloc şi îşi puse capul pe umărul meu.

Scooterul o luă din loc păcănind în noapte.

20
Oraşul îngerilor

Ceea ce contează nu sunt loviturile pe care le dai, ci acelea pe care le primeşti şi la care rezişti pentru a merge mai departe.
Randy PAUSCH

Cabo San Lucas
Hotelul *La Puerta del Paraiso*
Apartamentul nr. 12

O lumină matinală răzbătea prin draperii. Billie deschise un ochi, îşi înăbuşi un căscat şi se întinse cu lene. Cadranul digital al ceasului deşteptător arăta 9 trecut de fix. Se răsuci pe saltea. La mai mulți metri de ea, pe un pat separat, Tom era culcat ghemuit, cufundat într-un somn profund. Vlăguiți şi deşelați, ajunseseră la hotel în timpul nopții. Întrucât bătrânul scooter al lui Pablo îşi dăduse sufletul la vreo zece kilometri de destinația lor, fuseseră nevoiți să-şi termine periplul pe jos, aruncându-şi în față înjurături în timpul orelor de mers care îi despărțeau de locul lor de vilegiatură.

În pantaloni scurți şi top cu bretele, Billie sări pe parchet şi se îndreptă tiptil spre canapea. În afară de cele două paturi *queen-size,* apartamentul mai cuprindea un şemineu central şi un salon spațios a cărui decorare combina mobilierul mexican tradițional şi gadgeturile tehnologice: ecrane plate, diverse playere, conexiune internet fără fir… Zgribulindu-se de frig, tânăra apucă haina lui Tom şi se înfofoli în ea ca într-o capă înainte de a ieşi pe uşa-fereastră culisantă.

De cum puse piciorul afară, i se tăie răsuflarea. Aseară, se culcaseră pe întuneric, nervoşi şi prea epuizați pentru a se bucura de spectacol. Dar în dimineața asta…

Billie înainta pe terasa scăldată de soare. De aici, cuprindea cu privirea fâşia de uscat a peninsulei Baja, acel loc magic unde Oceanul Pacific se uneşte cu Marea Cortez.

Mai contemplase vreodată un peisaj atât de amețitor? Din câte îşi amintea, nu. Îşi sprijini coatele de balustradă, cu zâmbetul pe buze şi ochii scânteind. Cu munții în spate, vreo sută de căsuțe se înşirau armonios de-a lungul unei plaje de nisip alb scăldat de o mare de culoarea safirului.

Numele hotelului – *La Puerta del Paraiso* – promitea o uşă care dădea spre paradis. Era nevoită să constate că nu erai departe de aşa ceva…

Îşi apropie ochiul de telescopul pus pe trepied destinat astronomilor începători, dar, în loc să observe cerul sau munții, orientă luneta spre piscina hotelului. Imense bazine pline ochi cu apă, pe trei etaje diferite, coborau până la plajă şi păreau să se contopească cu oceanul.

Dispuse în mijlocul apei, mici insule private se umpleau de *beautiful people* care îşi începeau ziua de bronzare sub nişte palapas{20} acoperite cu stuf.

Cu ochiul țintuit pe lunetă, Billie se extazia:

Tipul cu pălărie stetson, acolo, drace, ai zice că-i Bono! Şi blonda înaltă cu copiii, seamănă extrem de mult cu Claudia Schiffer! Şi bruneta dărâmătoare, tatuată din cap până-n picioare şi cu coc înalt, Dumnezeule, dar este…

Se amuză astfel câteva minute până când o pală de vânt rece o făcu să se ghemuiască într-un fotoliu din lemn de palmier. Frecându-şi umerii pentru a se încălzi, simți ceva în buzunarul interior al hainei. Era portofelul lui Tom. Un model vechi, foarte gros, din piele aspră şi cu colțurile tocite. Curioasă, îl deschise fără prea multe scrupule. Era umflat de bancnotele multe obținute după amanetarea tabloului. Dar nu banii o interesau. Găsi fotografia Aurorei pe care o zărise în ajun şi o întoarse descoperind un scris feminin:

Iubirea înseamnă ca tu să fii pentru mine cuțitul cu care scormonesc înăuntrul meu.
A.

Mda, un citat pe care pianista trebuie să-l fi copiat de undeva. Un truc egocentric, tulburător şi dureros pentru a se

juca de-a romantica-gotică.

Billie aranjă poza şi examină restul conținutului. Era slab: carduri, paşaport, două comprimate de Advil. Şi asta era tot. Dar de unde venea atunci această umflătură la baza buzănăraşului cu bancnote? Inspectă mai cu atenție portofelul şi descoperi un soi de dublură cusută cu ață groasă.

Surprinsă, desprinse agrafa cu clip care îi ținea părul şi, cu ajutorul micuței broşe, începu să desfacă o parte din cusătură. Apoi scutură buzunăraşul şi un obiect metalic strălucitor îi căzu în căuşul palmei.

Era tubul unui cartuş de la o armă de foc.

Brusc, bătăile inimii i se întețiră în piept. Înțelegând că tocmai violase un secret, se grăbi să pună cartuşul în fundul dublurii. Simți atunci că aceasta mai conținea şi altceva. Era o poză veche făcută cu polaroid, îngălbenită şi cam neclară. Se vedea un cuplu de tineri îmbrățişați în fața unui grilaj şi o linie de imobile din beton. Îl recunoscu pe Tom fără dificultate, apreciind că nu avea probabil nici măcar douăzeci de ani pe atunci. Femeia era şi mai tânără, avea fără îndoială vreo şaptesprezece-optsprezece ani. Era o fată frumoasă, sud-americană tipică. Înaltă şi delicată, avea nişte ochi deschişi la culoare minunați care străpungeau imaginea în ciuda proastei calități a clişeului. Văzându-le poza îți dădeai seama că ea o făcuse, ținând aparatul la capătul brațului întins.

— Hei, nu te jena!

Billie lăsă poza tresărind. Se întoarse şi…

* * *

Hotelul *La Puerta del Paraiso*
Apartamentul nr. 24

— Hei, nu te jena! strigă o voce.

Cu ochiul fixat la telescop, Milo studia fizicul avantajos a două naiade pe jumătate goale care stăteau la soare pe marginea piscinei, când Carole dădu buzna pe terasă. El

tresări şi se întoarse, descoperind-o pe prietena lui care îl privea cu severitate.

— Îți semnalez că ăsta e făcut ca să te uiți la Casiopeea şi Andromeda, nu ca să-ți clăteşti ochii!

— Poate că şi ele se numesc Casiopeea şi Andromeda, remarcă el arătând cu bărbia spre cele două pin-up-uri.

— Dacă te crezi amuzant…

— Ascultă, Carole: nu eşti soția mea şi cu atât mai puțin mama! Şi-ntâi de toate, cum ai intrat în camera mea?

— Sunt polițist, bătrâne! Dacă îți imaginezi că o simplă ușă de cameră de hotel o să-mi pună probleme… zise ea aruncând o geantă de pânză pe unul din scaunele din lemn de palmier.

— Eu numesc asta violare a vieții private!

— Ei bine, anunță poliția!

— Şi tu, tu te crezi amuzantă?

Supărat, el ridică din umeri şi schimbă subiectul:

— Într-adevăr, am verificat la recepție. Tom s-a cazat la hotel împreună cu „prietena” lui.

— Ştiu, am făcut propria mea anchetă: apartamentul nr.12, două paturi separate.

— Asta te linişteşte, cele două paturi separate?

Ea oftă:

— Când vorbeşti aşa, eşti mai prost ca noaptea…

— Şi Aurore? Ai anchetat-o şi pe ea?

— Absolut! zise ea apropiindu-se la rându-i de telescop pentru a orienta luneta în direcția țărmului.

Scrută timp de câteva secunde vasta întindere de nisip fin mângâiată de valurile transparente.

— Şi, dacă informațiile mele sunt exacte, Aurore ar trebui să se afle în clipa asta… chiar aici.

Fixă poziția lunetei pentru a-i permite lui Milo să privească.

În apropierea țărmului, îmbrăcată într-un combinezon sexy, frumoasa Aurore făcea într-adevăr jet-sky în compania lui Rafael Barros.

— Nu arată rău tipul ăsta, nu? întrebă Carole recuperându-şi postul de observație.

— Da? Aşa ți se pare?

— Păi, ar fi cam greu să nu mi se pară! I-ai văzut umerii lați şi bustul atletic? Tipul ăsta are o față de actor şi un spate de zeu grec!

— Bine, hai, ajunge! bombăni Milo împingând-o pe Carole ca să reia controlul telescopului. Credeam că e făcut pentru a observa Andromeda şi Casiopeea…

Ea lăsă să-i scape un zâmbet în timp ce el căuta o nouă victimă de spionat.

— Bruneta aia îmbujorată toată, cu sâni falşi şi coc rock'n'roll, este…

— Da, ea este! i-o tăie Carole. Spune-mi, după ce termini cu distracția asta, poți să-mi spui cum o să ne plătim hotelul?

— N-am nici cea mai mică idee, mărturisi Milo cu tristețe.

Îşi luă ochii de la „jucăria" lui şi ridică geanta sport pusă pe scaun pentru a se aşeza în fața lui Carole.

— Cântăreşte o tonă, chestia asta. Ce e înăuntru?

— Ceva ce am adus pentru Tom.

El se încruntă stârnind-o să se explice.

— M-am întors la el acasă, ieri dimineață, înainte de a trece pe la tine. Voiam să scotocesc prin casă pentru a descoperi alte indicii. Am urcat în camera lui şi imaginează-ți că tabloul lui Chagall dispăruse!

— Ei drăcie…

— Ştiai că era un seif camuflat în spatele pânzei?

— Nu.

Pentru o clipă, Milo îşi recăpătă speranța. Poate că Tom avea economii ascunse care le vor permite să ramburseze o parte din datorii.

— Eram intrigată şi nu m-am putut abține să nu încerc câteva combinații…

— Şi ai reuşit să deschizi seiful, ghici el.

— Da, introducând codul 07071994.

— Chestia asta ți-a venit aşa, din senin? o ironiză el. O inspirație divină?

Ea nu-i remarcă sarcasmul.

— Este doar data când a împlinit douăzeci de ani: 7 iulie 1994.

La această evocare, Milo se posomorî la față şi mormăi cu jumătate de voce:

— În perioada aia, eu nu eram cu voi, nu?

— Nu… erai în închisoare.

Se făcu linişte şi inima lui Milo fu cuprinsă de melancolie. Fantomele şi demonii erau încă acolo, gata să reapară de îndată ce lăsa garda jos. În mintea lui, se suprapuseră imagini contrastante: cea a acestui hotel de lux peste cea sordidă a închisorii. Paradisul bogaților şi infernul săracilor…

În urmă cu cincisprezece ani, el stătuse nouă luni în penitenciarul pentru bărbați din Chino. O lungă traversare a tenebrelor. O purificare dureroasă care marcase sfârşitul anilor lui teribili. De atunci, în ciuda tuturor eforturilor făcute pentru a o reconstrui, viața era pentru el un teren alunecos şi instabil, gata să se ducă la vale sub fiecare pas pe care-l făcea, iar trecutul, o grenadă fără cui susceptibilă de a-i exploda oricând în cap.

Clipi din ochi de mai multe ori pentru a nu se lăsa să devieze în nişte amintiri pe care le ştia răvăşitoare.

— Ei şi, ce era în seif? întrebă el cu o voce pieritră.

— Cadoul pe care i-l făcusem de ziua lui.

— Pot să văd?

Ea încuviință din cap.

Milo ridică geanta şi o puse pe masă, apoi deschise fermoarul Eclair.

* * *

Apartamentul nr. 12

— Ce faci cu lucrurile mele? am strigat smulgându-mi portofelul din mâinile lui Billie.

— Nu te enerva.

Îmi reveneam cu greu dintr-o stare semicomatoasă. Aveam gura amară, febră musculară în tot corpul, o durere

înfiorătoare de gleznă şi impresia dezagreabilă că am petrecut noaptea într-o maşină de spălat.

— Le detest pe tipele care-şi bagă nasul peste tot! Ai într-adevăr toate defectele din lume!

— Oh, da, dar a cui e vina în fond şi la urma urmei?

— Viața privată e ceva important! Ştiu că n-ai deschis niciodată o carte, dar, când o s-o faci, aruncă-ți un ochi pe Soljenițîn. A scris un lucru foarte adevărat: „Libertatea noastră se construieşte pe ceea ce nu ştie celălalt despre existențele noastre".

— Ei bine, tocmai voiam să restabilesc balanța, se apără ea.

— Ce balanță?

— Tu ştii totul despre viața mea... Este normal să fiu şi eu curioasă în legătură cu a ta, nu?

— Nu, nu este normal! Nimic nu este normal, de altfel. Tu n-ar fi trebuit să părăseşti niciodată lumea ta de ficțiune, iar eu n-ar fi trebuit să te urmez în această călătorie.

— Hotărât lucru, eşti amabil ca un cleşte în dimineața asta.

Nu pot să cred... Tot ea îmi face reproşuri!

— Ascultă, poate că te pricepi să întorci situația în avantajul tău, dar cu mine nu-ți merge.

— Cine-i fata asta? întrebă ea arătând poza de polaroid.

— E sora lui Papa Pius, îți convine răspunsul ăsta?

— Nu, e chiar jalnic ca replică. Nici măcar în cărțile tale n-ai îndrăzni să-l dai.

Ce tupeu!

— E Carole, o prietenă din copilărie.

— Şi de ce îi păstrezi fotografia în portofel ca pe o relicvă?

I-am aruncat o privire posomorâtă şi disprețuitoare.

— La dracu! explodă ea părăsind terasa. De altfel, mi se rupe de Carole asta a ta!

Mi-am aruncat ochii pe fotografia îngălbenită, mărginită de un cadru alb, pe care o țineam în mână. Cu ani în urmă, o cususem în portofel, dar n-o mai privisem niciodată.

Amintirile reieşeau încet la suprafață. Mintea mi se înceţoşă şi mă purtă cu şaisprezece ani în urmă, cu Carole la brațul meu care îmi cerea:

— Stop! Nu mai mişca, Tom! Cheeeeeeeese!

Clic, bzzzzzzzzzz. Din nou, mi se pare că aud zgomotul caracteristic fotografiei instantanee ieşind din gura aparatului.

Mă revăd apucând poza din zbor în timp ce ea protesta:

— Hei! Atenție! O să pui degetele pe ea, las-o să se usuce!

O revăd alergând după mine în timp ce eu scutur poza pentru a grăbi uscarea.

— Dă-mi să văd! Dă-mi să văd!

Apoi cele trei minute de aşteptare aproape magice, în care ea se agățase de umărul meu pândind apariția treptată a fotografiei pe peliculă şi râsul ei nebun descoperind rezultatul final!

* * *

Billie puse tava cu micul dejun pe masa din lemn de teck.

— OK, recunoscu ea, n-ar fi trebuit să-ți scotocesc prin lucruri. Sunt de acord cu Solje-nu-mai-ştiu-cum ăsta al tău: toată lumea are dreptul să aibă secrete.

Eu mă calmasem şi ea se potolise. Îmi turnă o ceaşcă de cafea; eu i-am uns o tartină cu unt.

— Ce s-a petrecut în ziua aceea? mă întrebă totuşi după un moment.

Dar în vocea ei nu mai era nici urmă de dorință de intruziune sau de curiozitate nesănătoasă. Poate simțea pur şi simplu că, în ciuda aparențelor, aveam fără îndoială nevoie să-i mărturisesc acest episod din viața mea.

— Era ziua mea de naştere, am început eu. Ziua în care împlineam douăzeci de ani…

Los Angeles
Cartierul MacArthur Park

7 iulie 1994

În vara asta, căldura este insuportabilă. Striveşte totul face oraşul să fiarbă ca într-o oală. Pe terenul de baschet, soarele a înmuiat gudronul, dar asta nu-i împiedică pe vreo zece tipi cu bustul gol să se creadă Magic Johnson, aruncând unul după altul la coş.

— Hei, *Mr. Freak*[21]*!* Vii să ne arăți ce ştii să faci?

Nici măcar nu reacționez. De altfel, nici măcar nu aud. Am dat walkman-ul la maximum. Suficient pentru ca pocnetul de *beats* şi greutatea başilor să fie mai puternice decât înjurăturile. Merg pe lângă gardul din grilaj până la începutul parking-urilor unde un copac izolat şi încă frunzos oferă o mică suprafață cu umbră. Nu e ca o bibliotecă climatizată, dar e mai bine decât nimic pentru a citi. M-aşez pe iarba uscată, cu spatele sprijinit de trunchi.

Protejat de muzică, sunt în lumea mea. Mă uit la ceasul de mână: ora 13. Mai am o jumătate de oră până să iau autobuzul ca să mă duc la *Venice Beach* unde vând înghețată pe *boardwalk.* Am timp să citesc câteva pagini din lista eclectică de cărți pe care mi-a făcut-o domnişoara Miller, o profă tânără de literatură de la facultate, strălucită și iconoclastă, care mă simpatizează. În geanta mea coabitează talmeş-balmeş *Regele Lear de* Shakespeare, *Ciuma* lui Albert Camus, *Sub vulcan* de Malcolm Lowry şi cele o mie opt sute de pagini ale celor patru volume din *L.A. Quartet* al lui James Eliroy.

Pe walkman-ul meu, cuvintele sumbre ale ultimului album REM. De asemenea, mult rap. Sunt anii *West Coast:* flow-ul lui Dr. Dre, Gansta Funk-ul lui Snoop Doggy şi furia lui Tupac. Detest muzica asta tot atât cât o iubesc. Este adevărat că, de cele mai multe ori, cuvintele nu sunt cine ştie ce: apologia canabisului, insulte la adresa poliției, sex, deocheat, elogiu adus legii revolverelor şi maşinilor. Dar cel puțin, ea vorbeşte despre cotidianul nostru şi despre tot ceea ce ne înconjoară: despre stradă, ghetou, disperare războiul găştilor de cartier, brutalitatea sticleților şi despre fete care se trezesc

însărcinate la cincisprezece ani şi care nasc în latrinele şcolilor. Şi mai ales, atât în cântece cât şi în oraş, drogurile sunt peste tot şi explică totul: puterea, biştarii, violența şi moartea. Şi apoi, rapperii ne lasă impresia că trăiesc ca noi: bântuie prin subsolurile imobilelor, fac schimb de focuri de armă cu sticleții, ajung la pârnaie atunci când nu se lasă pur şi simplu ucişi în stradă.

O văd pe Carole venind din depărtare. Poartă o rochie deschisă la culoare care, prin jocul transparențelor, îi dă o înfățişare diafană. Nu e chiar genul ei totuşi. În majoritatea timpului, ca multe fete din cartier, îşi camuflează feminitatea sub treninguri, *sweets* cu glugă, tricouri XXL sau şorturi de baschetbalişti cu trei numere mai mari. Cu un rucsac mare în spate, ea îi depăşeşte pe şmecheri, insensibilă la mişto urile sau la remarcile lor deplasate, ca să mi se alăture în „insula mea de verdeață”.

— Salut, Tom.

— Salut, zic, scoțându-mi căştile.

— Ce asculți?

Ne cunoaştem de zece ani. În afară de Milo, este singura mea prietenă. Singura persoană (excluzând-o pe domnişoara Miller) cu care am conversații adevărate. Legătura care ne uneşte este unică. Este mai puternică decât în cazul în care Carole îmi era soră. Mai puternică decât dacă îmi era iubită. Este un „altceva” pe care îmi e greu să-l definesc.

Ne cunoaştem de mult, dar, de patru ani, ceva s-a schimbat. Într-o bună zi, am descoperit că infernul şi oroarea locuiau în casa de alături, chiar la zece metri de camera mea. Că fata cu care mă întâlneam dimineața pe scară era deja moartă pe dinăuntru. Că în unele seri, redusă la starea de obiect, suporta un martiriu cumplit. Că cineva îi sugea sângele, viața, seva.

Nu ştiam ce să fac ca să o ajut. Eram un tip singuratic. Aveam şaisprezece ani, nu tu bani, nu tu gaşcă, nu tu armă, nu tu muşchi. Doar un creier şi voință, dar asta nu era suficient ca să mă opun ticăloşiei.

Aşa că am făcut ce am putut, respectând ceea ce-mi ceruse ea. N-am alertat pe nimeni şi i-am inventat o poveste. O poveste fără sfârşit care urmărea drumul lui Dalilah – o adolescentă care îi semăna de parc-ar fi fost două picături de apă – şi al lui Rafael, un înger păzitor care veghea asupra ei din copilărie.

Timp de doi ani, am văzut-o pe Carole aproape zilnic şi fiecare nouă zi era promisiunea unei noi plonjări în povestea mea. Ea zicea că această ficțiune îi servea drept scut pentru a înfrunta încercările vieții. Că personajele mele şi aventurile lor o proiectau într-o lume imaginară care o făceau să uite de realitate.

Tot învinovățindu-mă că nu puteam s-o ajut pe Carole altfel, petreceam din ce în ce mai mult timp imaginând aventurile lui Dalilah. Le consacram majoritatea timpului meu liber, creând un univers cu decoruri de cinemascop într-un Los Angeles misterios şi romantic. Mă documentam, căutam lucrări despre mituri, devoram vechi tratate de magie. Îmi petreceam nopțile scriind, dând viață, zi după zi, unor personaje variate care înfruntau şi ele partea lor de umbră şi de suferință.

Pe măsură ce lunile treceau, povestea mea lua amploare, trecând de la un basm supranatural la o povestire inițiatică pentru a se transforma într-o veritabilă odisee. Mi-am pus tot sufletul în această ficțiune, tot ce era mai bun în mine, fără să bănuiesc că, peste cincisprezece ani, mă va face celebru şi va fi citită de milioane de persoane.

Iată de ce, astăzi, aproape că nu dau interviuri, iată de ce evit pe cât posibil jurnaliştii. Pentru că geneza *Trilogiei îngerilor* este un secret pe care nu-l voi împărți niciodată decât cu o singură persoană din lume.

— Hai zi, ce asculți?

Acum, Carole are şaptesprezece ani. Zâmbeşte, este frumoasă, din nou plină de viață, de forță şi de planuri. Şi crede – o ştiu – că asta e datorită mie.

— Un cântec al lui Prince reluat de Sinead O'Connor, nu-l ştii.

— Glumeşti! Toată lumea ştie *Nothing Compares 2 U.*

Stă în picioare în fața mea. Silueta ei aeriană se detaşează pe cerul de iulie:

— Vrei să mergem să vedem *Forrest Gump* la Cinerama Dome? Rulează de ieri. Se pare că nu e rău…

— Păi… zic fără entuziasm.

— Putem închiria *Groundhog Day* de la videoclub sau să ne uităm la VHS-uri cu *X-Files.*

— Nu pot, Carole, lucrez în după-amiaza asta.

— Atunci… începu ea.

Misterioasă, scotoceşte în rucsac pentru a scoate o cutie de Cola pe care o agită ca pe o şampanie.

— …trebuie să te sărbătorim imediat.

Înainte să emit cel mai mic protest, trage de inel şi mă stropeşte copios pe piept şi pe față.

— Încetează! Te-ai scrântit sau ce?

— E OK, este light, nu pătează.

— Mie-mi spui!

Mă şterg făcând-o pe supăratul. Zâmbetul şi buna ei dispoziție sunt plăcute la vedere.

— Cum nu împlineşti în fiecare zi douăzeci de ani, am ținut să-ți ofer ceva special, anunță ea pe un ton cam solemn.

Din nou se apleacă spre rucsac şi îmi întinde un pachet enorm. La prima privire, văd că ambalajul cadoului e foarte dichisit şi că provine de la un magazin „adevărat". Când îl iau în mână, constat că e destul de greu şi sunt un pic jenat. Mai mult decât mine, Carole n-are niciun sfanț. Lucrează pe ici-pe colo, dar micile ei economii sunt aproape integral masacrate finanțării studiilor.

— Deschide-l, idiotule! Nu sta înțepenit cu chestia asta în brațe!

În cutia de carton, este un obiect inaccesibil. Un fel de Graal pentru scribălăul care sunt. Mai valoros decât stiloul lui Charles Dickens sau decât maşina de scris Royal a lui

Hemingway: un Powerbook 540c, cel mai tare computer portabil. De două luni, de câte ori trec prin fața vitrinei de la Computer's Club, nu mă pot împiedica să nu mă opresc pentru a-l admira. Îi ştiu caracteristicile tehnice pe de rost: procesor de 33 Mhz, hard disk de 500 Mo, ecran LED color cu matriță activă, modem intern, baterii care țin trei ore şi jumătate, primul calculator care are încorporat un trackpad. Un instrument de lucru incomparabil cântărind puțin peste trei kilograme la un preț de… 5000 de dolari.

— Nu poți să-mi faci cadou aşa ceva, zic.

— Ba uite că pot.

Sunt emoționat şi ea la fel. Ochii îi strălucesc şi îndoială că şi ai mei.

— Nu este un cadou, Tom, este o responsabilitate.

— Nu înțeleg…

— Vreau ca într-o bună zi să scrii povestea lui Dalilah şi a *Companiei îngerilor.* Vreau ca această poveste să fac bine şi altor persoane în afară de mine.

— Dar pot s-o scriu cu hârtie şi stilou!

— Poate, dar acceptând acest cadou, îți iei un fel de angajament. Un angajament față de mine.

Nu ştiu ce să răspund.

— De unde ai avut bani, Carole?

— Nu-ți fă griji: m-am descurcat.

Apoi urmează cele câteva secunde în timpul cărora nimeni nu vorbeşte. Îmi doresc foarte mult s-o strâng în brațe, poate chiar s-o sărut, poate chiar să-i spun c-o iubesc. Dar nici ea, nici eu nu suntem pregătiți pentru asta. Aşa că îi promit doar că voi scrie într-o zi, pentru ea, această poveste.

Ca să risipească emoția care ne încearcă pe amândoi, scoate un ultim obiect din rucsacul ei mare: un vechi Polaroid care-i aparține lui Black Mamma. Mă ia de mijloc, ridică aparatul la capătul brațului şi îmi cere făcând poza:

— Stop! Nu mişca, Tom! Cheeeeese!

* * *

Hotelul La *Puerta del Paraiso*
Apartamentul nr. 12

— Uau… Carole asta este o fată ciudată… murmură Billie în timp ce-mi terminam povestirea.

Avea în ochi multă tandrețe şi umanitate, ca şi cum mă vedea pentru prima oară.

— Ce face azi?

— E polițistă, am zis dând pe gât o gură de cafea care se răcise.

— Şi computerul ăla?

— Este la mine acasă, într-un seif. Pe el am scris primele schițe din *Trilogia îngerilor*. Vezi, mi-am ținut promisiunea.

Refuză să-mi acorde această satisfacție:

— Ți-ai fi ținut-o dacă ai fi scris al treilea volum. Unele lucruri sunt uşor de început, dar nu-şi capătă adevăratul sens decât atunci când le-ai dus la bun sfârşit.

Voiam să-i cer să termine cu afirmațiile astea categorice, când cineva bătu la uşă.

Am deschis fără să fiu atent, convins că voi da cu ochii de room service sau de menajeră, dar în loc de asta…

Am trăit cu toții acest gen de experiențe: momente de grație orchestrate parcă de un arhitect celest capabil să țească între ființe şi lucruri legături invizibile pentru a ne aduce exact ceea ce avem nevoie chiar în momentul în care am avut nevoie:

— Bună, îmi zise Carole.

— Salut, bătrâne, îmi aruncă Milo. Mă bucur să te revăd.

21
Amor, Tequila şi Mariach

Era frumoasă ca soția altuia.
Paul MORAND

Magazinul hotelului
Două ore mai târziu

— Hai! Nu te mai purta ca un copil! îmi ordonă Billie trăgându-mă de mânecă.

— De ce vrei să mă faci să intru acolo?

— Fiindcă ai nevoie de haine noi!

În fața refuzului meu, mă împinse de la spate şi mă trezii aspirat de uşa rotativă care mă propulsa în holul luxos al magazinului hotelului.

— Eşti sonată! am strigat eu revenindu-mi. Glezna mea! Uneori, parcă ai gărgăuni în cap!

Îşi încrucişă brațele ca o învățătoare severă:

— Ascultă, eşti îmbrăcat ca naiba, pielea ta n-a mai văzut o rază de soare de şase luni şi lațele de păr dau de înțeles că ți-a murit frizerul anul trecut.

— Ei şi?

— Şi trebuie să-ți schimbi stilul dacă vrei să-i mai placi vreunei femei! Hai după mine!

Am urmat-o în silă, puțin dispus să mă consacru unei şedințe de shopping. Sala imensă, dominată de o cupolă de sticlă care nu avea nimic mexican, amintea mai degrabă de decorul Art Nouveau al magazinelor şic din Londra, New York sau Paris. Suspendate de plafon, nişte lustre din cristal alternau cu fotografii uriaşe, vag artistice, ale lui Brad Pitt, Robbie Williams şi Cristiano Ronaldo. Locul exprima narcisismul şi vanitatea.

— Bun, o să începem cu îngrijirea feței, decretă Billie.

Îngrijirea feței… am oftat eu clătinând din cap.

Trase la patru ace, vânzătoarele raionului de cosmetice dădeau impresia de a fi fost clonate. Ne propuneau serviciile lor, dar Billie – care părea în elementul ei în mijlocul parfumurilor, al cremelor şi al loţiunilor – nu le luă în seamă propunerile.

— Barba neîngrijită şi look-ul Cro-Magnon nu te aranjează deloc, zise ea răspicat.

M-am abţinut de la orice comentariu. Era adevărat că, în ultimele luni, mă lăsasem în voia sorţii.

Apucă un coş şi aruncă în el cele trei tuburi pe care le alesese.

— Spălat, exfoliat, purificat, enumeră ea.

Schimbă raionul, continuându-şi remarcile:

— Îmi plac mult prietenii tăi. Amicul tău e un tip ciudat, nu? Era atât de emoţionat să te vadă… Impresionant.

Ne petrecusem ultimele două ore cu Carole şi Milo. Revederea noastră îmi încălzise inima şi aveam senzaţia că începeam să-mi revin.

— Crezi că au înghiţit povestea noastră?

— Nu ştiu, mărturisi ea. E greu să crezi ceva incredibil, nu?

* * *

Piscina hotelului
Jimmy's Bar

Adăpostit sub un acoperiş de stuf, barul domina piscina şi oferea o vedere spectaculoasă spre mare şi spre incredibilul teren de golf care îşi derula cele optsprezece găuri de-a lungul oceanului.

— Deci, ce crezi despre această Billie? întrebă Carole.

— Are nişte picioare de-ţi sar nasturii de la şliţ, zise Milo sorbind cu paiul o gură din cocktailul său servit într-o nucă de cocos.

Ea îl privi cu consternare.

— Va trebui să-mi explici odată de ce reduci totul la sex…

El ridică din umeri ca un copil care tocmai a fost muştruluit. În faţa lor, un barman îşi agita viguros shake-ul, preparând cu emfază „Perfect After Eight”-ul pe care-l comandase Carole.

Milo încercă să continue conversaţia:

— Dar tu, tu ce crezi? N-o să-mi spui acum că înghiţi povestea asta cu personajul de roman căzut dintr-o carte?

— Ştiu că pare aiurea, dar îmi place ideea, răspunse ea gânditoare.

— Recunosc că asemănarea fizică este tulburătoare, dar eu nu cred nici în basme, nici în magie.

Cu un semn din cap, Carole îi mulţumi chelnerului care-i pusese paharul pe o tavă. Apoi părăsiră barul pentru a coborî spre bazine şi se instalară pe două şezlonguri.

— Fie că vrei, fie că nu, cu galeria ei de personaje rănite, povestea din *Trilogia îngerilor* are ceva magic, reluă ea privind oceanul.

Însufleţită, îi mărturisi lui Milo convingerea ei profundă:

— Cartea asta este diferită de altele. Declanşează în cititori o criză de conştiinţă, dezvăluindu-le slăbiciunile, dar şi resursele a căror existenţă nici măcar nu o bănuiesc. Cândva, povestea asta mi-a salvat viaţa şi a schimbat pentru totdeauna traiectoria existenţelor noastre, ajutându-ne pe toţi trei să părăsim cartierul.

— Carole?

— Ce?

— Fata asta care se dă drept Billie este o escroacă, asta-i tot. O gagică care profită de slăbiciunea lui Tom pentru a încerca să-l jumulească.

— Cum să-l jumulească? exclamă ea. Din cauza ta, nu mai are niciun chior!

— Nu mai fi aşa răutăcioasă! Crezi că mie mi-e uşor să trăiesc cu responsabilitatea asta? Nu voi putea niciodată să mă iert că am dat-o în bară. Mă gândesc la asta zi şi noapte. De săptămâni întregi caut o modalitate de a mă reabilita.

Ea se ridică de pe şezlong şi îl privi cu duritate.

— Pentru un tip strivit de vinovăție, găsesc că eşti destul de liniştit stând cu degetele de la picioare răsfirate în evantai, cu pălăria de paie pe cap şi cu cocktailul în nucă de cocos sub nas.

Carole îi întoarse spatele şi se îndepărtă înspre plajă.

— Eşti nedreaptă!

El sări de pe şezlong şi alergă după ea pentru a încerca s-o oprească:

— Aşteaptă-mă!

În cursa lui, alunecă pe solul umed şi ateriză în zbor planat.

La dracu'…

* * *

Magazinul hotelului

— Iată ce-ți trebuie: un săpun hidratant cu lapte de capră. Şi gelul ăsta ca să-ți faci un peeling.

Billie îşi continua cumpărăturile copleşindu-mă cu recomandările şi considerațiile ei estetice:

— Te sfătuiesc să-ți iei o cremă antirid. Atingi vârsta critică pentru un bărbat. Până acum, grosimea epidermei te proteja de trecerea timpului, dar acum s-a terminat: ridurile încep să sape. Şi te rog să nu ai naivitatea să crezi femeile care-ți spun că asta îți dă un şarm suplimentar!

Odată ce se lansase, nici nu mai apucam să-i răspund. Făcea singură tot spectacolul.

— Şi apoi, uite ce urme ai sub pleoape. Cu pungile şi cearcănele tale, zici că ai chefuit trei zile-n şir. Ştii că trebuie să dormi cel puțin opt ore pe noapte pentru a înlesni drenajul?

— În ultimele două zile, nu se poate spune că mi-ai lăsat timp pentru aşa ceva…

— Ei poftim, e greşeala mea! A, un ser cu colagen. Şi un tub de autobronzant pentru a căpăta culoarea locală. Dacă aş fi în locul tău, aş da o raită pe la spa. Au nişte aparate high-

tech excelente care să te scape de colăceii de grăsime dizgrațioşi. Nu? Eşti sigur? O manichiură atunci, ai nişte unghii de căruțaş.

— Ştii ce îți spun unghiile mele?

Deodată, după ce am ocolit un raion, în timp ce intram în zona parfumerie, am dat aproape nas în nas cu o fotografie în mărime naturală a lui Rafael Barros. Cu zâmbet Aquafresh, bust gol, umeri largi, privire de jar şi barbă a la James Blunt, frumosul Apollo era imaginea unei celebre mărci de lux care-l alesese pentru a încarna spiritul noului său parfum: *Indomptable*[22].

Billie mă lăsă să înghit şocul, apoi încercă să mă liniştească:

— Sunt sigură că au retuşat fotografia, mă asigură ea cu blândețe.

Dar n-aveam ce să fac cu mila ei.

— Taci din gură, te rog.

Refuzând să lase tristețea să mă cuprindă, mă trase după ea, obligându-mă să particip la vânătoarea ei de comori.

— Uite! strigă oprindu-se în fața unui suport de prezentare. Iată arma absolută pentru ca pielea ta să-şi recapete strălucirea: o mască din pulpă de avocado.

— Nici nu se pune problema să mă ung cu chestia aia pentru blegomani!

— N-am ce face dacă vrei să ai tenul uniform!

În timp ce începea să mă ia cu călduri, puse iar paie pe foc:

— Cât despre îngrijirea capilară, mărturisesc că mă dau bătută fiindcă, pentru a îmblânzi claia ta de păr, e nevoie de mult curaj! Putem să cumpărăm un şampon cu keratină, dar o să-ți fac o programare la Giorgio, frizerul hotelului.

Mânată de elanul ei, traversa acum raionul consacrat modei masculine.

— Bun, să trecem la lucruri serioase.

Ca un *chef* care îşi alege ingredientele înainte de a găti mâncare rafinată, răscolea după placul ei pe etajere:

— Să vedem, o să-mi încerci asta, asta şi… hm… asta.

Am apucat din zbor o cămaşă de un roşu țipător, o haină mov şi nişte pantaloni lucioşi.

— Hm… eşti sigură că astea-s pentru bărbați?

— Te rog, n-o să faci o criză de masculinitate totuşi! Astăzi, „adevărații bărbați" se îmbracă într-un mod rafinat. O cămaşă ca asta stretch şi ajustată pe corp, de exemplu, i-am făcut cadou şi lui Jack şi…

Îşi lăsă fraza în aer, dându-şi seama cam târziu că făcuse o gafă.

I-am aruncat efectiv hainele în față şi am ieşit din magazin fără să mai spun nimic altceva.

Hotărât lucru, femeile… am oftat eu ieşind pe uşa rotativă.

* * *

Hotărât lucru, femeile… oftă Milo.

Cu un tampon de vată plină de sânge în nară, el mergea cu capul dat pe spate întorcându-se de la dispensar unde medicul hotelului îi acordase câteva îngrijiri după ce căzuse. Din cauza lui Carole, se făcuse de râs la piscină, terminându-şi zborul planat pe „Andromeda şi Casiopeea", strivind fesele uneia şi vărsând ca un necioplit cocktailul cu nucă de cocos pe pieptul celeilalte.

În acest moment, nu ratez niciuna…

Ajungând în fața galeriei de mărfuri, îşi dublă precauțiile: solul era alunecos şi pasajul foarte circulat.

Nu e momentul să mă adun iar de pe jos, gândea el,

Când un bărbat ieşi ca o rachetă pe uşa rotativă şi intră în coliziune cu el.

* * *

— Ați putea să vă uitați unde puneți piciorul! gemu el cu nasul în pământ.

— Milo! am exclamat ajutându-l să se ridice.

— Tom!

— Eşti rănit?

— Nu e grav, o să-ți povestesc.

— Unde este Carole?

— A făcut o criză.

— Mergem să luăm o bere şi să mâncăm ceva?

— Sunt omul tău!

Window on the Sea era restaurantul relaxat al hotelului. Dispus pe trei niveluri, el propunea sub formă de bufet specialități culinare din douăsprezece țări diferite. Pereții de chirpici erau decorați cu picturi ale artiştilor locali: naturi moarte sau portrete în culori vii care aminteau de pânzele Mariei Izquierdo şi ale lui Rufino Tamayo. Clienții aveau de ales între sala climatizată şi mesele aranjate în exterior. Ne-am instalat afară într-un loc care se bucura de o vedere magică spre piscina scăldată de soare şi spre Marea Cortez.

Milo era volubil.

— Sunt atât de fericit să te văd, bătrâne. Te simți mai bine, nu-i aşa? În orice caz, ai o mină mai bună decât în ultimele şase luni. Spune-mi, e grație acestei fete?

— E adevărat că ea m-a scos din bârlog, am recunoscut eu.

Chelnerii baletau în jurul meselor cu tăvi pline cu cupe de Cristal Champagne, *california rolls* cu foie gras şi langustine crocante.

— N-ar fi trebuit să fugi într-un mod atât de nebunesc, îmi reproşă el apucând două pahare şi o farfurie cu aperitive.

— Totuşi, nebunia asta m-a salvat! Şi apoi, am crezut că voiați să mă internați!

— Cura de somn a fost o greşeală, recunoscu el un pic ruşinat. Eram atât de disperat că nu ştiam cum să te ajut, încât m-am panicat şi m-am dus prosteşte la această Sophia Schnabel.

— Lasă, toate astea fac parte din trecut, OK?

Am închinat pentru viitorul nostru, dar vedeam că ceva îl roade:

— Linişteşte-mă, sfârşi el prin a întreba. Femeia asta, nu crezi *realmente* că e vorba de *adevărata* Billie, nu-i aşa?

— Oricât de incredibil ar putea să pară, mi-e teamă că da.

— Până la urmă, internarea asta nu era o idee chiar atât de rea, se strâmbă el înfulecând o langustină.

Voiam să-i zic să se ducă naibii când telefonul meu vibră într-un mârâit metalic pentru a mă preveni de sosirea unui mesaj.

Bună Tom!

Identitatea expeditoarei lui mă făcu să tresar. Nu puteam să nu-i răspund.

Bună Aurore!

Ce faci aici?

Linişteşte-te, n-am venit pentru tine.

Milo se ridicase şi, fidel lui însuşi, citea fără ruşine schimbul de mesaje cu fosta mea consoartă.

Atunci pentru cine eşti aici?

Mi-am luat câteva zile de vacanţă. Am avut un an dificil, imaginează-ţi.

Sper că nu încerci să mă faci geloasă cu blondina care era cu tine la magazin.

— Ce tupeu are totuşi, gagica asta! explodă Milo. Răspunde-i să se ducă naibii.

Dar înainte să pot scrie vreo ripostă, ea mă bombardă din nou:

Şi spune-i amicului tău
să nu mă mai insulte…

— Scorpia! urlă cel în cauză.

…şi să nu-mi mai citească
sms-urile peste umărul tău.

Milo primi mesajul ca pe o palmă şi, furios, scrută mesele din jur.

— Este acolo jos! zise el arătând o masă instalată într-un mic alcov lângă bufetul în aer liber.

M-am uitat pe deasupra balustradei: în balerini şi pareo de mătase, Aurore, cu ochii pe Blackberry-ul ei, lua masa cu Rafael Barros.

Ca să nu-i fac jocul, mi-am închis telefonul şi i-am cerut lui Milo să se calmeze.

I-au trebuit două cupe de şampanie pentru a reuşi.

* * *

— Bun, acum că te simți mai bine, cum îți vezi viitorul? se interesă el.

— Cred că o să predau din nou, am zis. Dar în altă parte decât în Statele Unite. Am prea multe amintiri legate de Los Angeles.

— Şi unde ai de gând să pleci?

— În Franța, poate. Ştiu un liceu internațional pe Coasta de Azur care se arătase interesat de mine. O să-mi încerc norocul.

— Deci, ne abandonezi… constată el contrariat.

— Trebuie să ne maturizăm, Milo.

— Şi scrisul?

— Cu scrisul s-a terminat.

Deschise gura pentru a protesta, dar, înainte să poată articula vreun cuvânt, o tornadă țâşni în spatele meu şi se revoltă:

— Cum adică s-a terminat? Şi cu mine cum rămâne?! urlă Billie.

Toți ochii se întoarseră spre noi cu dezaprobare. Între glumele lui Milo şi izbucnirile de furie ale lui Billie, simțeam că nu ne găseam locul în mijlocul acestui areopag de staruri şi miliardari. Locul nostru era într-un pavilion din suburbie, să frigem cârnați pe grătar, să bem bere şi să exersăm aruncări la coşul de baschet.

— Ai promis să m-ajuți! îmi reproşă Billie continuând să stea în picioare la masa noastră.

Milo mai puse şi el paie pe foc:

— E adevărat că dacă ai promis…

— Oh, tu, ajunge! i-am tăiat-o eu îndreptând spre el un deget arătător amenințător.

Am apucat-o pe fată de braț şi am tras-o deoparte.

— O să încetăm să ne mai mințim, am zis. Nu mai POT să scriu. Nu mai VREAU să scriu. Aşa stau lucrurile. Nu-ți cer să înțelegi, doar să accepți.

— Dar eu, eu vreau să mă întorc acasă!

— Ei bine, consideră că, de acum înainte, casa ta e aici, în această nenorocită de „viață adevărată” pe care pari s-o apreciezi atât.

— Dar vreau să-mi revăd prietenii.

— Credeam că n-ai prieteni! i-am replicat eu.

— Lasă-mă măcar să-l revăd pe Jack!

— Tipi cu care să ți-o tragi, găseşti şi aici cu duiumul.

— Tu chiar ai o mare problemă cu asta! Şi mama mea? Şi mame o să găsesc cu duiumul?

— Ascultă, nu sunt responsabil pentru ceea ce ți se întâmplă.

— Poate, dar avem un contract! zise ea scoțând din geantă bucata de față de masă din hârtie mototolită care ne

pecetluise înțelegerea. Ai tone de defecte, dar credeam că măcar eşti om de onoare.

Ținând-o în continuare de braț, am forțat-o să coboare cu mine scara din piatră care ducea la bufetul de lângă piscină.

— Nu mai vorbi de un contract atâta vreme cât nici tu nu vei putea să-ți respecți partea! am zis eu îndreptând bărbia spre masa la care Aurore şi iubitul ei ne priveau cum ne dăm în spectacol.

Nu mai aveam chef să mi se spună poveşti, nici să trăiesc în iluzie.

— Pactul nostru este caduc: Aurore şi-a refăcut viața, n-o să mi-o mai aduci înapoi niciodată.

Mă privi cu un aer de bravadă.

— Punem pariu?

Am depărtat brațele în semn de neînțelegere.

— Las-o baltă!

Ea se apropie încet, îşi puse mâna în scobitura gâtului meu şi, cu lentoarea unei mângâieri, mă sărută pe buze. Gura ei era proaspătă şi dulce. M-am înfiorat sub efectul surprizei şi am făcut un pas imperceptibil înapoi. Apoi am simțit cum inima mi-o ia razna, trezind în mine sentimente stinse de mult timp. Şi dacă, la început, acest sărut neaşteptat părea să-mi fi fost smuls cu forța, acum nu mai voiam să-l întrerup.

22
Aurore

Eram amândoi pierduți în pădurea unei cumplite epoci de tranziție; pierduți în singurătatea noastră; (…) pierduți în iubirea noastră de absolut (…): păgâni, mistici privați de catacombe şi de Dumnezeu.

Victoria OCAMPO, corespondență cu
Pierre DRIEU LA ROCHELLE

Bourbon Street Bar
Două ore mai târziu

Fulgerele brăzdară, unul după altul, cerul. Furtuna se dezlănțui şi o ploaie violentă se abătu asupra hotelului, scuturând palmierii, făcând să tremure acoperişurile de stuf şi presărând pe suprafața apei mii de stropi. De o oră, găsisem refugiu pe terasa acoperită a barului cu vin, instalat într-o casă de plantator în stil colonial care amintea de unele locuințe din New Orleans. Cu o ceaşcă de cafea în mână, priveam la turiştii care, alungați de potop, se întorceau la confortul apartamentelor lor.

Aveam nevoie să fiu singur ca să-mi revin. Eram furios pe mine. Furios că fusesem tulburat de sărutul lui Billie şi că mă pretasem la acest simulacru degradant doar cu scopul de a o face geloasă pe Aurore. Nu mai aveam cincisprezece ani şi aceste puştisme nu mai aveau niciun sens.

Mi-am masat pleoapele şi m-am întors la lucru. Mă uitam cu disperare, în partea de sus a ecranului, la cursorul care clipea în stânga paginii mele albe. Îmi deschisesem bătrânul Mac adus de Carole cu speranța un pic nebunească că această maşinărie venită din trecut va declanşa procesul creativ. Pe această tastatură, din perioada mea de „splendoare”, scrisesem sute de pagini, dar computerul nu era o baghetă magică.

Incapabil până şi de cea mai mică concentrare, nefiind în stare să leg două vorbe, pierdusem, odată cu încrederea în mine, firul poveştii.

Furtuna făcea atmosfera grea şi apăsătoare. Stând neclintit în fața ecranului, am simțit cum mă cuprinde greața. Mă lua cu amețeală. Mintea îmi era în altă parte, acaparată de alte griji şi să scriu începutul celui mai mic capitol mi se părea mai periculos decât să escaladez Himalaya.

Am băut o ultimă înghițitură de cafea şi m-am ridicat pentru a comanda o nouă ceaşcă. În interior, încăperea avea aspectul unui bar englezesc. Lambriuri, marchetării şi canapele din piele confereau locului o atmosferă plăcută şi călduroasă.

M-am apropiat de tejghea şi am remarcat impresionanta colecție de sticle ordonate în spatele barului de mahon. Locul te incita să comanzi mai degrabă un whisky sau un coniac decât o cafea şi să-l deguşti trăgând dintr-o havană în timp ce asculți pe fundalul sonor o vechitură de vinil cu Dean Martin.

Pe bună dreptate, într-un colț al încăperii, cineva tocmai se instalase la pian pentru a depăna primele note din *As Time Goes By.* M-am întors, aproape aşteptându-mă să dau cu ochii de Sam, pianistul negru american din filmul *Casablanca.*

Aşezată pe un taburet din piele, Aurore era îmbrăcată într-un pulover lung din caşmir şi colanți negri cu motive din dantelă. Îndoite într-o parte, picioarele ei subțiri se prelungeau cu nişte pantofi grena, cu tocuri cui. Unghiile îi erau vopsite violet şi pe degetul arătător stâng avea un inel cu camee. La gât, am recunoscut cruciulița din piatră neagră pe care o purta adesea la concerte.

Spre deosebire de ale mele, degetele ei alergau, pline de îndemânare, pe claviatură. Cu uşurință, trecu de la *Casablanca* la *La Complainte de la Butte*[23] înainte de a improviza pe *My Funny Valentine.*

Barul era aproape gol, dar cei câțiva clienți prezenți priveau cu fascinație, vrăjiți de ceea ce degaja: un amestec între

misterul lui Marlene Dietrich, seducția Annei Netrebko şi senzualitatea lui Melody Gardot.

Cât despre mine, nici vindecat, nici dezintoxicat, eram victima aceleiaşi atracții. Era atât de dureros s-o revăd. Părăsindu-mă, luase cu ea tot ceea ce era luminos în mine: speranțele mele, încrederea în mine, credința în viitor. Îi secase existența, golind-o de râsetele şi culorile ei. Şi mai ales îmi sufocase inima, răpindu-i orice posibilitate de a iubi din nou. Acum, viața mea interioară semăna cu un pământ pârjolit, fără copaci şi fără păsări, înțepenit pentru totdeauna în frigul de ianuarie. Nu mai aveam nici apetit, nici dorință, în afară de aceea de a-mi arde zilnic neuronii cu medicamente pentru a-mi dilua nişte amintiri prea dureroase ca să le înfrunt.

* * *

Mă îndrăgostisem de Aurore aşa cum te căptuşeşti cu un virus fatal şi devastator. O întâlnisem la aeroportul din Los Angeles, la coada de îmbarcare pentru un zbor United Airlines cu destinația Seul. Eu mergeam în Coreea de Sud pentru a-mi promova cărțile, ea pentru a cânta Prokofiev. O iubisem din primul minut pentru te miri ce: un zâmbet melancolic, o privire cristalină, un anume mod de a-şi da părul după ureche, întorcând capul ca într-un ralanti. Apoi i-am iubit fiecare inflexiune a vocii, inteligența, umorul, ezitarea aparentă pe care o avea în privința fizicului ei. După aceea, am iubit-o pentru fiecare din slăbiciunile ei secrete, pentru depresia ei, pentru rănile de sub tunica ei de zale. Timp de câteva luni, am cunoscut o fericire extraordinară care ne-a proiectat până în cele mai înalte sfere: cele ale clipelor suspendate, ale excesului de oxigen şi ale vertijurilor.

Presimțeam bineînțeles că va fi un preț de plătit. Predam literatura şi reținusem avertizările autorilor pe care îi admiram: Stendhal şi maturizarea lui; Tolstoi şi a sa Anna Karenina aruncându-se sub un tren după ce sacrificase totul

pentru cel iubit; Ariane şi Solal, cei doi amanți din *Belle du Seigneur,* sfârşindu-şi implacabila decădere drogați cu eter, în singurătatea sordidă a unei camere de hotel. Dar pasiunea este ca un drog: cunoaşterea efectelor devastatoare n-a împiedicat pe nimeni să continue să se distrugă după ce-a intrat în joc.

Stăpânit de această convingere falsă că nu eram cu adevărat eu decât alături de ea, sfârşisem prin a mă încredința că iubirea noastră avea să dureze veşnic şi că vom reuşi acolo unde alții eşuaseră. Dar Aurore nu făcea să iasă la iveală ceea ce era mai bun în mine. Ea îmi răscolea trăsături de caracter pe care le detestam şi pe care mă angajasem de mult să le combat: o oarecare posesivitate, o fascinație pentru frumusețe, slăbiciunea de a crede că un suflet frumos se găsea neapărat în spatele unei fețe angelice şi că o mândrie narcisiacă e musai să fie asociată cu o femeie atât de strălucitoare, semn al diferenței dobândite asupra celorlalți masculi din specia mea.

Sigur, ştia să se distanțeze de notorietatea ei şi pretindea că nu se lasă înşelată de nimic, dar celebritatea face rareori mai bună personalitatea celor care acced la ea. Ea adâncește rănile narcisiste în loc să le aline.

Eram conştient de toate astea. Ştiam că, mai mult decât orice, Aurore trăia cu angoasa de a-şi vedea frumusețea ofilindu-i-se şi de a-şi pierde talentul artistic: cele două puteri magice pe care i le dăduse Cerul şi care o distingeau de celelalte ființe umane. Ştiam că vocea ei fermă putea deveni friabilă. Ştiam că în spatele imaginii semețe se ascundea o femeie lipsită de încredere căreia îi era greu să găsească un echilibru interior şi care îşi trata angoasele printr-un surplus de activitate, bătând capitalele din toată lumea, programând datele de concert cu trei ani înainte având relații scurte şi despărțiri fără consecințe. Crezusem totuşi, până la capăt, că voi putea să fiu punctul ei de sprijin şi că ea va putea fi al meu. Pentru asta, ar fi trebuit să avem încredere unul în altul, dar, din obişnuință, ea folosise ambiguitatea şi gelozia

ca mijloc de seducție, ceea ce nu ajuta într-adevăr la crearea unui climat senin. Cuplul nostru sfârşise prin a se destrăma. Fără îndoială, am fi fost fericiți pe o insulă pustie, dar viața nu era o insulă pustie. Prietenii ei, pseudo-intelectuali parizieni, new-yorkezi sau berlinezi, nu găseau pe gustul lor romanele mele comerciale, în timp ce, de partea mea, Milo şi Carole o considerau snoabă, încrezută şi egoistă.

* * *

Furtuna se dezlănțuia, astupând ferestrele cu o perdea groasă de ploaie. În ambianța silențioasă şi rafinată din *Bourbon Street Bar,* Aurore făcea să răsune ultimele acorduri din cântecul *A Case Of You* pe care-l interpretase cu o voce bluesy şi satinată.

În timpul aplauzelor, luă o înghițitură din paharul cu vin de Bordeaux pus pe pian şi mulțumi auditoriului său înclinând din cap. Apoi lăsă în jos capacul pianului pentru a da de înțeles că *showcase*-ul se terminase.

— Mai mult decât convingător, am zis eu apropiindu-mă. Norah Jones ar trebui să-şi facă griji serioase dacă te lansezi pe terenul ăsta.

Îmi întinse paharul ei pentru a mă provoca:

— Ia să vedem dacă nu cumva ți-ai ieşit din mână.

Mi-am pus buzele acolo unde şi le pusese şi ea şi am gustat din băutură. Încercase să mă inițieze în pasiunea ei pentru oenologie, dar mă părăsise înainte să fi putut asimila elementele de bază.

— Ăăă… Château-Latour 1982, am zis eu la întâmplare.

Schiță un zâmbet în fața lipsei mele de convingere înainte de a rectifica:

— Château-Margaux 1990.

— Eu sunt tot la Cola light: e mai puțin complicat cu anii de fabricație.

Râse aşa cum râdea *înainte,* când ne iubeam. Avu acea mişcare a capului, foarte lentă, care îi era obişnuită atunci

când voia să placă şi o şuviță aurie scăpă din agrafa cu care îi era prins părul.

— Ce mai faci?

— Bine, răspunse ea. Tu, dimpotrivă, s-ar zice că ai rămas înțepenit în Paleoliticul inferior, remarcă ea făcând aluzie la barba mea. Ce-ți face gura? Au putut să ți-o coase la loc?

Perplex, am încruntat din sprâncene.

— Să coasă la loc ce?

— Bucata de buză pe care ți-a smuls-o blonda la restaurant. E noua ta iubită?

Am evitat întrebarea comandând la bar „acelaşi lucru ca domnişoara".

Ea insistă:

— E drăguță fata. Nu neapărat elegantă, dar drăguță. În orice caz, pare să fie ceva vulcanic între voi…

Am contraatacat:

— Şi tu, cu sportivul tău, totul merge bine? Nu e, poate, cuțitul cel mai ascuțit din sertar, dar arată trăsnet. În orice caz, vă stă bine împreună. Şi e marea iubire, după cum am citit.

— Citeşti genul ăsta de ziare? Au scris atâtea tâmpenii despre noi, încât credeam că ai devenit imun. Cât despre marea iubire… Haide Tom, ştii bine că n-am crezut niciodată în aşa ceva.

— Nici când erai cu mine?

Luă o nouă gură de vin şi îşi părăsi scaunul pentru a se duce să se sprijine de fereastră.

— În afară de a noastră, poveştile mele de iubire n-au fost niciodată intense. Au fost plăcute, dar am reuşit întotdeauna să fac economie de pasiune.

Era unul din lucrurile care ne despărțiseră. Pentru mine, iubirea era ca oxigenul. Singurul lucru care dădea vieții un pic de lustru, de strălucire şi intensitate. Pentru ea, oricât de minunat ar fi fost, până la urmă nu era decât iluzie şi impostură.

Cu ochii pierduți în gol, îşi explică punctul de vedere:

— Legăturile se fac şi se desfac, asta-i viața. Într-o dimineață, unul rămâne şi celălalt pleacă, fără să ştii întotdeauna de ce. Nu pot să-i dau totul celuilalt având această sabie a lui Damocles deasupra capului. Nu vreau să-mi clădesc viața pe sentimente, pentru că sentimentele se schimbă. Sunt fragile şi nesigure. Le crezi profunde şi când colo sunt impuse unei fustițe care trece, unui zâmbet amăgitor. Mă ocup de muzică, fiindcă muzica nu va pleca niciodată din viața mea. Îmi plac cărțile, căci cărțile vor fi mereu aici. Şi apoi… oameni care se iubesc pentru toată viața, eu nu cunosc.

— Pentru că trăieşti într-un univers narcisist, printre artişti şi oameni celebri, unde legăturile se rup cu viteza luminii.

Gânditoare, se îndreptă încet spre terasă şi îşi puse paharul pe balustradă.

— Noi n-am ştiut să mergem dincolo de extazul începuturilor, analiză ea. N-am ştiut să perseverăm…

— *Tu* n-ai ştiut să perseverezi, am rectificat eu cu convingere. Tu porți responsabilitatea eşecului iubirii noastre.

Un ultim fulger spintecă cerul, apoi furtuna se îndepărtă la fel de repede precum venise.

— Ceea ce voiam eu, am reluat, era să împart viața cu tine. În fond, cred că iubirea nu e nimic altceva decât dorința de a trăi lucrurile în doi, îmbogățindu-te cu ce are celălalt diferit.

Cenuşiul începea să se risipească şi o bucată de cer albastru reuşi să spargă norii.

— Ceea ce voiam eu, am insistat, era să construiesc ceva împreună cu tine. Eram gata să-mi iau acest angajament, să mă supun încercărilor alături de tine. N-ar fi fost uşor – nu este niciodată – dar asta îmi doream: un triumf cotidian asupra obstacolelor care stau în calea existenței noastre.

În încăperea principală, cineva se aşezase din nou la pian. Ne parveneau acorduri ale unei variațiuni intime şi senzuale a melodiei *India Song.*

De departe, l-am văzut venind pe Rafael Barros, cu o placă de surf sub braț. Pentru a evita să-i fiu prezentat, am luat-o

pe scara de lemn, dar Aurore mă apucă de încheietură.

— Ştiu toate astea, Tom. Ştiu că nimic nu este niciodată dobândit, că nimic nu este niciodată promis…

Avea în voce ceva emoționant şi fragil; spoiala femeii fatale era pe cale să se crape.

— Ştiu că, pentru a merita iubirea, trebuie să te dedici trup şi suflet şi să-ți asumi riscul de a pierde tot… dar eu nu eram gata s-o fac şi nu sunt nici astăzi…

M-am eliberat din strânsoarea ei pentru a coborî cele câteva trepte. Ea adăugă în spatele meu:

— …îți cer iertare dacă te-am făcut să crezi contrariul.

23
Singur(i)

Singurătatea este fondul ultim al condiției umane. Omul este unica ființă care se simte singură şi care îl caută pe celălalt.
Octavio Paz

Regiunea La Paz
Începutul după-amiezii

Cu rucsacul în spate, Carole sărea din stâncă în stâncă de-a lungul coastei decupate.

Se opri pentru a privi cerul. Aversa durase mai puțin de zece minute, dar destul pentru a o înmuia din cap până-n picioare. Cu hainele ude şi fața şiroind de ploaie, simțea apa călduță cum i se infiltra pe sub tricou.

Ce toantă sunt! gândi ea storcându-şi părul cu mâinile. Adusese cu ea o trusă de prim-ajutor şi o gustare, dar nu-i trecuse prin cap să ia un prosop şi nici haine de schimb!

Un soare frumos de toamnă înlocuise norii, dar nu era destul de cald ca s-o usuce. Pentru a nu simți frigul, hotărî să-şi reia drumul, spintecând aerul cu un mers susținut, îmbătându-se cu frumusețea golfulețelor care se succedau având în plan îndepărtat munții acoperiți cu cactuşi.

La cotitura unei poteci în pantă, cu puțin înainte de a ajunge pe plajă, un bărbat ieşind dintr-un tufiş se năpusti în fața ei. Încercând să-l ocolească, devie de la drum, dar piciorul i se înțepeni într-o rădăcină. Scoase un țipăt şi nu putu să evite o cădere spectaculoasă care o făcu apoi să aterizeze în brațele inoportunului.

— Eu sunt, Carole! o linişti Milo luând-o în primire cu blândețe.

— Ce naiba faci aici? strigă ea eliberându-se. M-ai urmărit? Eşti complet țicnit!

— Imediat, cuvinte mari…

— Şi nu mă mai privi cu ochii ăştia de libidinos, strigă ea dându-şi brusc seama că hainele ude îi scoteau în evidență formele.

— Am un prosop, îi propuse el scotocind în geanta sa de umăr. Şi haine uscate.

Ea îi smulse geanta din mâini şi se duse să se schimbe în spatele unui pin parasol.

— Nu profita de asta ca să-ți clăteşti ochii, perversule! Eu nu sunt una din playmate-urile tale!

— Mi-ar fi foarte greu să te văd în spatele paravanului, remarcă el apucând din zbor tricoul şi şortul ude de care ea tocmai se debarasase.

— De ce m-ai urmărit?

— Voiam să petrec puțin timp cu tine şi apoi aveam să-ți pun o întrebare.

— M-aştept la ce-i mai rău.

— De ce mi-ai zis mai adineauri că *Trilogia îngerilor* ți-a salvat viața?

Ea tăcu un moment, apoi răspunse cu duritate:

— În ziua când o să fii mai puțin tâmpit, poate că o să-ți explic.

Ciudat. Rareori o văzuse atât de ranchiunoasă. Încercă totuşi să continue conversația:

— De ce nu mi-ai propus să te însoțesc în plimbarea asta a ta?

— Voiam să fiu singură, Milo. Nu ți-a trecut prin cap chestia asta? întrebă ea îmbrăcând un pulover împletit.

— Dar singurătatea te omoară! Să fii singur e tot ce poate fi mai rău.

Îmbrăcată cu haine bărbăteşti prea mari pentru ea, Carole ieşi din ascunzătoare.

— Nu, Milo, cel mai rău este să fii obligat să te lupți cu tipi ca tine.

El simți lovitura.

— Ce-mi reproşezi, mai exact?

— Las-o baltă, mi-ar trebui trei ceasuri ca să fac lista, zise ea reluându-şi coborârea spre plajă.

— Nu, dă-i drumul! Sunt curios, mărturisi el călcând pe urmele paşilor ei.

— Ai treizeci şi şase de ani, dar te comporți de parcă ai avea optsprezece, începu ea. Eşti iresponsabil şi greu de cap, nu eşti decât un fustangiu amator de aventuri pe termen scurt, nu vrei decât MBS…

— MBS?

— Maşini, bere, sex, explicită ea.

— Ai terminat?

— Nu: găsesc de asemenea că nu eşti deloc liniştitor pentru o femeie, îi aruncă ea în față ajungând pe nisip.

— Dezvoltă un pic ideea.

Ea se proțăpi în fața lui, cu mâinile în şolduri şi îl privi țintă în ochi:

— Faci parte dintre „bărbații clipei”: nişte cowboy cu care femeile sunt gata să se distreze un pic în zilele de singurătate şi cu care vor petrece poate o noapte, dar pe care nu şi-i imaginează ca tați ai copiilor lor.

— Nu toate au aceeaşi părere ca tine! se apără el.

— Ba da, Milo. Toate femeile care au un dram de minte gândesc exact ca mine. Câte fete ca lumea ne-ai prezentat de-a lungul timpului? Niciuna! Am cunoscut o grămadă, dar mereu aceleaşi: stripteuze, semi-târfe sau biete gagicuțe ofilite pe care le aduni de prin cluburi de noapte jalnice în zorii zilei, profitând de slăbiciunea lor!

— Şi tu, pot să ştiu ce tip ne-ai prezentat? A nu, e adevărat că nu te-am văzut niciodată cu un bărbat! Nu e bizară chestia asta, micuțo? Ai sărit de treizeci de ani şi nicio relație de care să ştim!

— Poate pur şi simplu fiindcă nu-ți trimit un fax de fiecare dată când am pe cineva în viața mea.

— Cum să nu! Tu te-ai fi văzut foarte bine în rolul soției scriitorului, nu-i aşa? Cea menționată pe coperta patru. Stai să ți-o descriu: „Tom Boyd trăieşte la Boston, Massachusetts,

cu soția lui Carole, cei doi copii şi un labrador.” Asta aşteptai, nu?

— Ție îți cam filează o lampă. Trebuie să termini cu iarba aia care-ți ia mințile.

— Şi tu eşti mincinoasă ca un sutien.

— Mereu metaforele tale sexuale. Chiar ai o problemă cu asta, bietul de tine.

— Tu eşti cea care are o problemă cu asta! i-o întoarse el, De ce nu porți niciodată rochii sau fuste? De ce nu-ți pui niciodată costum de baie? De ce ai o reacție epidermică de fiecare dată când ți se atinge brațul? Preferi femeile sau ce?

Înainte chiar ca Milo să-şi fi terminat fraza, o palmă magistrală, dată cu forța unei lovituri de pumn, îi biciui fața. Abia dacă avu timp s-o apuce pe Carole de încheieturi ca s-o evite pe a doua.

— Dă-mi drumul!

— Nu înainte de a te fi calmat!

Ea se zbătu ca peştele pe uscat, trăgându-şi brațul cu toate puterile până când îşi dezechilibră adversarul. În cele din urmă, căzu pe spate pe nisip şi îl târî şi pe Milo în căderea ei. El basculă greoi peste ea şi urma să se dea la o parte când se trezi cu țeava unui pistol pusă la tâmplă.

— Cară-te! ordonă ea armându-şi revolverul.

Reuşise să-l scoată din rucsac. I se întâmpla poate să uite să-şi ia haine de schimb, dar nu-şi uita niciodată arma de serviciu.

— Foarte bine, zise Milo cu o voce pierită.

Debusolat, el se ridică încet şi privi cu tristețe la prietena lui care îl amenința ținând patul pistolului cu mâinile amândouă.

Mult timp după ce ea dispăru, rămase minute în şir, total năucit, în mica lagună înconjurată de nisip alb şi apă turcoaz.

În după-amiaza aceea, umbra HLM[24]-urilor din MacArthur Park se întinse până în Mexic.

24
La Cucaracha

Iubirea e ca mercurul în mână. Ține-o deschisă
şi îți va rămâne în palmă; strânge-ți pumnul
şi îți va curge printre degete.
Dorothy PARKER

Restaurantul La Hija de la Luna
Ora 9 seara

Agățat de faleză, restaurantul de lux domina în acelaşi timp piscina şi marea Cortez. Noaptea, peisajul era la fel de impresionant ca în plină zi, câştigând în romantism şi în mister ceea ce pierdea în profunzime. Felinare din alamă atârnau de-a lungul boltelor de viță şi reflectoare colorate aureolau fiecare masă cu o lumină intimă.

Într-o rochie cu paiete de argint, Billie intră înaintea mea în local. Gazda ne primi cu căldură şi ne conduse la masa la care Milo ne aştepta de câteva minute. Vizibil amețit, el fu incapabil să-mi explice motivele absenței lui Carole.

Câteva mese mai încolo, instalați în mijlocul terasei ca o bijuterie într-un scrin, Aurore şi Rafael Barros îşi etalau ostentativ iubirea lor nouă.

Cina fu tristă. Până şi Billie, de obicei veselă, părea să-şi fi pierdut antrenul. Vizibil obosită, era lividă şi sleită de puteri. La începutul serii, o găsisem în cameră, ghemuită în patul ei unde dormise toată după-amiaza. „O consecință a călătoriei", se hazardase ea să presupună. În orice caz, a trebuit să lupt aprig ca s-o scot din pături.

— Ce s-a întâmplat cu Carole? îl întrebă ea pe Milo.

Prietenul meu avea ochii injectați de sânge şi figura abătută a celui care urmează să se prăbuşească pe masă. În timp ce bolborosea câteva cuvinte drept explicație, o voce de tenor sfâşie liniştea restaurantului.

La cucaracha, la cucaracha
Ya no puede caminar

Un grup de mariachi dăduse năvală la masa noastră pentru a ne cânta serenada. Orchestra era puternică: două viori, două trompete, o chitară, un guitarron şi o vihuela.

Porque no tiene, porque le falta
Marijuana que fumar

Costumul lor merita să fie văzut: pantaloni negri cu cusături brodate, haină scurtă cu revere şi nasturi de argint, cravată elegant înnodată, curea cu cataramă decorată cu un vultur, botine lustruite. Fără a uita de sombrero-ul cu boruri largi, mare cât o farfurie zburătoare.

Vocii plângăcioase a cântărețului îi urmă un cor exprimând zgomotos o jovialitate cam forțată care ținea mai degrabă de demonstrație decât de bucuria de a trăi.

— E kitsch, nu?

— Glumeşti, exclamă Billie. Au o clasă fantastică!

Am privit-o neîncrezător. În mod vizibil, nu aveam aceeaşi definiție pentru substantivul *clasă.*

— Domnilor, luați exemplu de la ei! zise ea întorcându-se spre mine şi Milo. Iată expresia cea mai clară a virilității.

Cântărețul îşi netezi mustața şi, simțindu-se apreciat, începu un cântec nou, însoțit de paşi de dans.

Para bailar la bamba
Se necesita una poca de gracia.
Una poca de gracia pa mi pa ti.
Arriba y arriba

Muzica continuă astfel o bună parte a serii. Trecând de la o masă la alta, trupa de mariachi îşi susținea repertoriul de cântece populare care vorbeau despre dragoste, curaj, frumusețea femeilor şi peisaje aride. Un spectacol demodat și

plicticos pentru mine; întruparea sufletului mândru al unui popor, pentru Billie.

În timp ce reprezentația se apropia de sfârşit, se făcu auzit un bâzâit îndepărtat. Dintr-o singură mişcare, clienții întoarseră capul spre mare. Un punct luminos apăru la orizont.

Vâjâitul deveni din ce în ce mai surd şi silueta unui vechi hidroavion se detaşă pe cer. Menținând o altitudine joasă, pasărea de fier survola restaurantul pentru a efectua o lansare de flori pe terasă. În câteva secunde, începu să plouă cu sute de trandafiri multicolori care sfârşiră prin a acoperi în totalitate parchetul strălucitor al restaurantului. Aplauze furtunoase salutară această aversă floralã neaşteptată. Apoi hidroavionul reapăru deasupra capetelor noastre pentru a se lansa într-o coregrafie haotică. Fumigene fosforescente desenară pe cer o improbabilă inimă de fum care se risipi rapid în noaptea mexicană. Un nou strigăt se ridică din asistență când toate luminile se stinseră şi când şeful restaurantului înaintă spre masa Aurorei şi a lui Rafael Barros. El ducea, pe o tavă de argint, un inel încrustat cu un diamant. Apoi Rafael îngenunche pentru a-şi face cererea în căsătorie, în timp ce un chelner stătea mai în spate, gata să deschidă şampania pentru a sărbători „da”-ul Aurorei. Totul era perfect, pus la punct la milimetru, cu condiția să-ți placă romantismul cu țârâita şi momentele prefabricate vândute la catalog.

Dar nu era tocmai tot ceea ce detesta Aurore?

* * *

Eram prea departe pentru a auzi răspunsul ei, dar suficient de aproape pentru a-i citi pe buze.

— Î.m.i. p.a.r.e. r.ă.u... murmură ea, fără să ştiu cu adevărat dacă aceste cuvinte se adresau ei însăşi, asistenței sau lui Rafael Barros.

De ce tipii nu se gândesc mai mult înainte de a face genul ăsta de cerere?

Urmă o tăcere foarte apăsătoare, ca şi cum tot restaurantul se simțea jenat pentru acest semizeu decăzut care nu mai era acum decât un biet individ cu genunchiul pe pământ, nemişcat ca o statuie de sare, înțepenit în ruşine şi uimire. Trecusem prin asta înaintea lui şi, în clipa asta încercam față de el mai mult compasiune decât jubilație din spirit de revanşă.

În fine, asta era înainte ca el să se ridice, să traverseze sala cu un fel de maiestuozitate rănită şi, fără ca eu să mă aştept câtuşi de puțin, să-mi dea o dreaptă în genul lui Mike Tyson.

* * *

— Şi ticălosul ăsta a înaintat spre dumneavoastră şi v-a dat un pumn în plină figură, rezumă dr. Mortimer Philipson.

Clinica hotelului
Trei ore mai târziu

— Cam aşa a fost, am încuviințat eu în timp ce el îmi dezinfecta rana.

— Aveți noroc: nasul a sângerat mult, dar nu e spart.

— Măcar atât.

— În schimb, fața vă este tumefiată ca şi cum ați fi încasat o bumbăceală zdravănă. V-ați bătut recent?

— Am avut o altercație într-un bar cu un oarecare Iisus și banda lui, am răspuns eu vag.

— Şi mai aveți o coastă ruptă şi o entorsă urâtă. Glezna e umflată rău. O să vă aplic o alifie, dar va trebui să reveniți mâine ca să vă pun un pansament compresiv. Cum ați reușit chestia asta?

— Am căzut pe capota unei maşini, am răspuns eu cu aerul cel mai natural din lume.

— Hm… trăiți periculos.

— De câteva zile, se poate spune asta.

Centrul medical al hotelului nu era un simplu dispensar, ci un complex modern cu instalații high-tech.

— Acordăm îngrijiri medicale celor mai mari staruri ale planetei, mi-a răspuns medicul atunci când i-am făcut remarca..

Mortimer Philipson era în pragul pensiei. Silueta lui longilină, foarte british, contrasta cu fața bronzată, trăsăturile ridate şi ochii strălucitori şi veseli. Avea înfățişarea unui Peter O'Toole care ar fi filmat o versiune senior a lui Lawrence al Arabiei.

Îmi termină de frecționat glezna şi-i ceru unei infirmiere să-mi aducă nişte cârje.

— Vă sfătuiesc să nu puneți piciorul în pământ câteva zile, mă preveni el dându-mi cartea lui de vizită pe care notase programarea de a doua zi.

I-am mulțumit pentru îngrijiri şi, cu ajutorul bețelor, m-am târât cu greu până în apartamentul meu.

* * *

Camera era scăldată într-o lumină blândă. În centrul încăperii, un foc strălucitor trosnea în şemineu, proiectând umbre pe pereți şi în plafon. Am căutat-o pe Billie, dar nu era nici în salon, nici în baie. Refrenul slab al unui cântec de Nina Simone îmi ajunse la urechi.

Am tras draperiile care dădeau spre terasă şi am descoperit-o pe tânăra femeie, cu ochii închişi, făcând o baie sub cerul liber, într-un jacuzzi plin ochi. Toată numai linii arcuite, cuva era îmbrăcată în mozaic albastru. Pentru a o alimenta, un cioc mare de lebădă deversa în cascadă un jet de apă a cărui iluminare savantă făcea să se succeadă toate culorile curcubeului.

— Vii alături de mine? mă provocă ea fără să deschidă ochii.

M-am apropiat de spa. Era înconjurat de vreo douăzeci de lumânări mici care formau o barieră scânteietoare. Apa

strălucea precum şampania şi, prin transparența ei, se distingeau bulele aurii care urcau la suprafață din conducta de scurgere.

Mi-am pus cârjele deoparte, mi-am descheiat nasturii la cămaşă, mi-am scos jeanşii şi m-am lăsat să alunec în apă. Aceasta era foarte caldă, la limita suportabilului. Repartizate în tot bazinul, vreo treizeci de jeturi produceau un masaj mai mult revigorant decât relaxant, în timp ce, în cele patru colțuri, nişte difuzoare etanşe transmiteau o muzică seducătoare. Billie deschise ochii şi întinse mâna pentru a atinge uşor cu degetele pansamentul adeziv cu care Philipson îmi acoperise nasul. Luminată de jos, fața ei era diafană şi părul părea că-i albise.

— Războinicul are nevoie de repaus? glumi ea apropiindu-se de mine.

Am încercat să rezist avansului ei:

— Nu cred că e util să reluăm episodul cu sărutul.

— Îndrăzneşte să spui că nu ți-a plăcut.

— Nu asta-i problema.

— A funcționat totuşi: câteva ore mai târziu, scumpa ta Aurore rupea logodna cu brutalitate.

— Poate, dar Aurore nu este cu noi în acest jacuzzi.

— Ce ştii tu? întrebă ea strecurându-se în brațele mele. În fiecare din camerele de hotel, există o lunetă pe terasă şi toată lumea spionează pe toată lumea. Nu ți-ai dat seama de asta?

Acum, fața nu îi era decât la câțiva centimetri de a mea. Ochii ei aveau culoarea florii de tei, porii pielii se dilataseră sub efectul vaporilor şi picături de sudoare i se prelingeau pe frunte.

— Poate că ea ne priveşte în acest moment, continuă. Nu-mi spune că nu te excită un pic chestia asta…

Detestam acest joc. Îmi era atât de puțin caracteristic. Şi totuşi, mânat de amintirea sărutului nostru precedent m-am lăsat în voia întâmplării şi i-am pus o mână pe şold şi alta în scobitura gâtului.

Îşi lipi încet buzele de ale mele şi limba mea o căută pe a ei. Din nou, magia se produse, dar nu dură decât câteva secunde, până când o amăreală pronunțată mă făcu să întrerup acest sărut.

Aveam un gust acru, înțepător şi aspru în gură şi m-am tras brusc înapoi. Billie părea uluită. Atunci i-am văzut buzele înnegrite şi limba violacee. Ochii i se inflamaseră, dar pielea îi era din ce în ce mai palidă. Tremura, clănțănea din dinți şi îşi muşca buza. Îngrijorat, am ieşit din jacuzzi, am ajutat-o şi pe ea să iasă şi am frecat-o cu un prosop. Am simțit că se clatină pe picioare, gata să se prăbuşească. Scuturată de un violent acces de tuse, mă respinse pentru a se apleca mai mult în față, cuprinsă brusc de nevoia de a vomita. Cu durere, regurgita o pastă groasă şi vâscoasă înainte de a se prăbuşi la pământ.

Dar ceea ce vedeam nu era vomă.

Era cerneală.

25
Pericolul de a te pierde

Cu țeava unui revolver între dinți, nu pronunți decât vocale.
Replică din Fight Club
de Chuck PALAHNIUK

Clinica hotelului
Ora unu dimineaţa

— Sunteți soțul ei? întrebă dr. Philipson închizând uşa camerei în care tocmai adormise Billie.

— Aăă... nu, nu s-ar putea spune asta, am răspuns eu.

— Suntem verii ei, pretinse Milo. Noi suntem singura ei familie.

— Hm... şi vi se întâmplă deseori să faceți baie cu „verişoara" dumneavoastră? zise ironic medicul privindu-mă.

Cu o oră şi jumătate în urmă, în timp ce se pregătea să joace un putt delicat, îmbrăcase în grabă un halat alb peste pantalonii de golf pentru a veni de urgență la căpătâiul lui Billie. Luase imediat situația în serios şi îşi dăduse toată osteneala s-o reanimeze pe tânăra femeie, s-o interneze şi să-i acorde primele îngrijiri.

Întrucât n-a aşteptat răspuns la întrebare, l-am urmat în biroul lui: o încăpere mai mult lungă decât lată, care dădea spre o peluză bine luminată şi netedă ca un teren de golf, în mijlocul căreia flutura un mic drapel. Apropiindu-te de fereastră, puteai distinge o minge de golf la şapte-opt metri de gaură.

— N-o să vă mint, începu el invitându-ne să luăm loc. Habar n-am de ce anume suferă prietena dumneavoastră, nici de ce natură e criza ei.

Îşi scoase halatul şi îl agăță într-un cuier înainte de a se aşeza în fața noastră.

— Febra este ridicată, corpul prezintă o rigiditate anormală şi a vomitat tot ce avea în stomac. De asemenea, are dureri de cap, respiră greu şi nu mai poate sta în picioare, recapitula el.

— Deci? am întrebat eu, grăbit să aud începutul unui diagnostic.

Philipson deschise primul sertar al biroului şi scoase un trabuc aflat încă în etuiul lui.

— Prezintă semne evidente de anemie, preciză el, dar ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este această substanță negricioasă pe care a regurgitat-o în cantitate mare.

— Seamănă cu cerneala, nu?

— Posibil…

Gânditor, trase cohiba din tubul de aluminiu şi îi mângâie învelişul ca şi cum aştepta să aibă o revelație la contactul cu foile de tabac.

— Am cerut un bilanț sanguin, analiza pastei negre şi cea a unui fir din părul ei care, din câte mi-ați spus, a albit brusc.

— Se mai întâmplă, nu? Am auzit mereu spunându-se că un şoc emoțional poate să facă părul să albească într-o noapte. I s-a întâmplat şi Mariei-Antoaneta în noaptea dinaintea execuției.

— *Bullshit,* mă contrazise doctorul. Numai o decolorare chimică poate face părul să-şi piardă pigmenții atât de repede.

— Aveți într-adevăr mijloacele necesare să faceți acest tip de cercetări? se îngrijoră Milo.

Doctorul tăie capătul havanei:

— Aşa cum ați putut constata, instalațiile noastre sunt ultimul răcnet al progresului. Acum cinci ani, fiul mai mare al şeicului unei monarhii petroliere stătea în hotelul nostru, tânărul a avut un accident de ski-jet: o ciocnire violentă cu un papuc zburător din cauza căreia a fost în comă mai multe zile. Tatăl lui a promis să doneze o sumă importantă pentru dotarea spitalului dacă reuşeam să-l salvăm. Mai mult din noroc decât ca urmare a îngrijirilor mele, a scăpat fără sechele şi şeicul s-a ținut de cuvânt, de unde confortul nostru de lucru.

În timp ce Mortimer Philipson se ridica pentru a ne conduce, i-am cerut să mă lase să-mi petrec noaptea lângă Billie.

— E stupid, mi-o tăie el. Avem o infirmieră de gardă şi doi medici interni cu specializare în biologie care vor lucra toată noaptea. „Verişoara" dumneavoastră este singura noastră pacientă. N-o vom lăsa nicio secundă fără supraveghere.

— Insist, doctore.

Philipson ridică din umeri şi se întoarse în biroul lui bombănind:

— Dacă vă amuză să dormiți într-un fotoliu îngust şi să vă rupeți spatele, n-aveți decât, dar, cu entorsa dumneavoastră şi cu coasta aia plesnită, să nu vă plângeți mâine dimineață că nu mai puteți să vă sculați.

Milo mă abandonă în fața camerei lui Billie. Îl simțeam tulburat:

— Îmi fac griji pentru Carole. I-am lăsat zeci de mesaje pe robot, dar toate au rămas fără răspuns. Trebuie să dau de ea.

— Bine. Baftă, bătrâne.

— Noapte bună, Tom.

L-am privit cum se îndepărtează pe culoar, dar, după câțiva metri, se opri brusc şi se întoarse la mine.

— Ştii, voiam să-ți spun că... că îmi pare rău, îmi mărturisi el privindu-mă drept în față.

Avea ochii roşii şi strălucitori, fața descompusă, dar un aer hotărât.

— Am prăpădit tot cu plasamentele mele financiare hazardate, reluă el. M-am crezut mai şmecher ca alții. Ți-am trădat încrederea şi te-am ruinat. Iartă-mă...

Vocea i se curmă. Clipi din ochi şi o lacrimă neaşteptată se prelinse pe obraz. Văzându-l plângând pentru prima oară în viața mea, m-am simțit dezarmat şi jenat în acelaşi timp.

— Sunt un mare idiot, adăugă el frecându-şi pleoapele. Credeam c-am făcut ce era mai greu, dar m-am înşelat. Cel mai greu nu e să obții ce vrei, ci să ştii să păstrezi.

— Milo, mi se rupe de banii ăştia. N-au umplut niciun gol şi n-au rezolvat nicio problemă, o ştii prea bine.

— O să vezi, o să ieşim la liman aşa cum am făcut-o întotdeauna, promise el încercând să-şi revină. Steaua noastră norocoasă n-o să ne lase tocmai acum!

Înainte de a pleca s-o caute pe Carole, mă îmbrățișă frățeşte, asigurându-mă:

— O să ieşim din asta, ți-o jur. Poate c-o să dureze ceva timp, dar voi reuşi.

* * *

Am deschis uşa fără să fac zgomot şi am băgat capul prin deschizătură. Camera lui Billie era scufundată într-un semiîntuneric albăstrui. M-am apropiat de patul ei în tăcere.

Dormea un somn agitat şi febril. Un cearşaf gros îi acoperea corpul, nelăsând să se vadă decât fața-i diafană. Tânăra vioaie şi plină de neastâmpăr, tornada blondă care, până şi azi dimineață, îmi devasta viața, îmbătrânise cu zece ani în câteva ore. Emoționat, am rămas un lung moment alături de ea înainte de a îndrăzni să-i pun mâna pe frunte.

— Eşti o fată ciudată, Billie Donelly, am murmurat eu aplecându-mă spre ea.

Ea se mişcă în pat şi, fără să deschidă ochii, bolborosi:

— Credeam că o să spui „o pacoste ciudată”…

— Şi o pacoste ciudată de asemenea, am zis eu ca să-mi ascund emoția.

I-am mângâiat fața şi i-am mărturisit:

— M-ai scos din gaura neagră în care alunecasem. Ai împins pas cu pas înapoi mâhnirea care mă devora. Cu râsul şi cu reaua ta credință, ai învins tăcerea în care mă închisesem…

Ea încercă să spună ceva, dar, obosind repede şi cu respirația sacadată, fu nevoită să renunțe.

— N-o să te abandonez, Billie. Îți dau cuvântul meu, am asigurat-o eu luându-i mâna într-a mea.

* * *

Mortimer Philipson scăpără un chibrit pentru a-şi aprinde capătul havanei, apoi, cu o crosă putter în mână, ieşi pe peluză şi făcu câțiva paşi pe zona verde. Mingea de golf era la puțin mai mult de şapte metri, pe un teren uşor în pantă. Mortimer trase un fum cu voluptate înainte de a se lăsa pe vine pentru a cântări mai bine lovitura pe care urma s-o joace. Era un putt delicat, dar nimerise deja sute de la distanța asta. Se ridică şi îşi luă poziția, mascându-şi concentrarea. „Şansa nu este decât îmbinarea fericită dintre voință şi circumstanțe favorabile", pretindea Seneca. Mortimer jucă lovitura ca şi cum viața lui depindea de asta. Mingea se rostogoli pe zona verde, părând să ezite în privința traiectoriei înainte de a flirta cu gaura fără să cadă totuşi în ea.

În seara asta, circumstanțele nu erau favorabile.

* * *

Milo ieşi în trombă pe esplanada din fața intrării principale şi îi ceru portarului să-i aducă Bugatti-ul din parcarea subterană a hotelului. O luă în direcția La Paz, ajutându-se de GPS pentru a găsi locul unde o lăsase pe Carole.

În după-amiaza aceea, pe plajă, el îşi dăduse seama de rănile deschise ale tinerei. Răni a căror existență n-o bănuia înainte.

Cu siguranță, ignorăm adesea tulburările prin care trec persoanele pe care le iubim cel mai mult, gândi el cu tristețe.

Şi el fusese rănit de portretul lipsit de nuanțe pe care ea i-l făcuse. Ca şi alții, îl luase întotdeauna drept un ratat necioplit, un țărănoi de cartier, un mitocan care disprețuieşte femeile. Trebuie spus că nici el nu făcuse niciodată nimic pentru a-i arăta că se înşală. Căci imaginea asta îl proteja, mascând o sensibilitate pe care nu reuşea să şi-o asume. Pentru a câştiga iubirea lui Carole, ar fi fost gata să facă

orice, dar ea nu-i acordase niciodată suficientă încredere pentru ca să-i dezvăluie adevărata lui personalitate.

Rulă o jumătate de oră, spintecând noaptea senină. Umbra munților se detaşa pe cerul de un albastru limpede, dispărut de mult timp din oraşele noastre poluate. Ajuns la destinație, Milo o luă pe un drum forestier pentru a-şi parca maşina, apoi, după ce-şi strecurase în rucsac o pătură şi o sticlă de apă, o apucă pe drumul pietruit care îi permitea să ajungă pe coastă.

— Carole! Carole! strigă din toate puterile.

Strigătele lui se pierdură, luate de briza călduță şi capricioasă care sufla peste mare scoțând gemete tânguitoare.

Regăsi golfulețul unde se certaseră mai devreme, în cursul după-amiezii. Era plăcut acum. Narcisistă, luna galbenă plină se oglindea în apă. Niciodată Milo nu văzuse atâtea stele pe cer, dar nici urmă de Carole. Înarmat cu o torță, îşi continuă drumul, escaladând stâncile ascuțite care mărgineau țărmul. Aproximativ cinci sute de metri mai departe, o luă pe o cărare îngustă care cobora până la un golfuleț.

— Carole! strigă din nou ieşind pe plajă.

De data asta, vocea lui ajunse mai departe. Golfulețul era protejat de vânt printr-o faleză de granit care atenua cântecul resacului pe nisip.

— Carole!

Cu toate simțurile la pândă, Milo parcurse întinderea golfulețului până când percepu o mişcare la extremitatea lui. Se apropie de peretele abrupt. Pe aproape toată înălțimea ei, stânca era traversată de o falie lungă care se deschidea către o grotă naturală săpată în piatră.

Carole era acolo, prăbuşită pe nisip, cu spatele curbat, cu picioarele îndoite, într-o stare de prostrație completă. Cu capul plecat, ea tremura de frig şi continua să-şi țină revolverul în pumnul strâns.

Milo îngenunche lângă ea cu o uşoară teamă care lăsă loc rapid unei adevărate nelinişti în privința stării de sănătate a prietenei lui. O înfăşură în pătura pe care o avea în rucsac şi

o ridică pentru a o purta în brațe pe drumul care ducea la maşină.

— Iartă-mă pentru ce ți-am spus mai înainte, murmură ea. N-am gândit-o cu adevărat.

— Am uitat, o asigură el. Acum, totul va fi bine.

Vântul deveni mai rece şi începu să sufle mai tare.

Carole îşi trecu o mână prin părul lui Milo şi îl privi cu ochii plini de lacrimi.

— Niciodată n-o să-ți fac rău, îi promise el la ureche.

— Ştiu, îl asigură ea agățându-se de gâtul lui.

* * *

Nu te prăbuşi, Anna, rămâi în picioare, rămâi în picioare!

Cu câteva ore mai înainte, în aceeaşi zi, într-un cartier popular din Los Angeles, o tânără, Anna Borowski, urca strada cu paşi mici şi grăbiți. Văzând-o alergând, cu fața ascunsă sub gluga groasă a puloverului din molton, ai fi putut crede că se menținea în formă printr-un marş matinal.

Dar Ana nu făcea jogging. Anna scotocea prin pubele.

Totuşi, cu un an în urmă, avea o viață plăcută, lua cu regularitate cina la restaurant şi nu ezita să spargă peste 1000 de dolari când mergea la shopping cu prietenele ei. Dar criza economică dăduse totul peste cap. De la o zi la alta, firma la care lucra îşi redusese drastic efectivul şi suprimase postul de controlor de gestiune.

Timp de câteva luni, voise să creadă că trecea doar printr-o pasă proastă şi nu se descurajase. Gata să accepte orice post corespunzător pregătirii ei, îşi petrecuse zilele pe site-urile de angajare de pe internet asaltând firmele cu CV-uri şi scrisori de motivare, participând la forumuri pentru obținerea unei slujbe, cheltuind chiar bani pentru a consulta un cabinet de consiliere în domeniul carierei. Din păcate, toate tentativele ei se soldaseră cu eşecuri. În şase luni, nu reuşise să obțină niciun interviu cât de cât serios.

Pentru a supraviețui, se resemnase să facă menajul în fiecare zi la un azil de bătrâni din Montebello, dar cu cei câțiva dolari adunați din jobul ăsta nu reuşea să-şi plătească chiria.

Ajungând pe Purple Street, Anna îşi încetini alergarea. Nu era încă ora 7 dimineața. Strada rămânea relativ liniştită, chiar dacă începea încet-încet să se anime. Ea aşteptă totuși ca *school bus*-ul să părăsească artera pentru a-şi băga capul în pubelă. Odată cu obişnuința, învățase să lase la o parte orgoliul şi mândria atunci când se lansa în genul acesta de expediție. Oricum, nu avea de ales. Şi asta din cauza unui temperament mai mult de greier decât de furnică şi a câtorva datorii care păreau neînsemnate pe vremea când câştiga 35.000 de dolari pe an, dar care acum o sugrumau și amenințau s-o facă să-şi piardă acoperişul.

În prima perioadă de timp, se mulțumise să scotocească în containerele supermarketului de lângă ea pentru a recupera alimentele care depăşiseră termenul de garanție. Dar nu era nici pe departe singura care avusese această idee în fiecare seară, o mulțime tot mai numeroasă formată din oameni ai străzii, muncitori prost plătiți, studenți şi pensionari fără nicio lețcaie se înghesuiau în jurul lăzilor metalice, astfel că direcțiunea magazinului sfârşise prin a stropi alimentele cu detergent pentru a împiedica luarea lor. Anna se hotărâse atunci să-şi împingă explorările în afara cartierului. La început, trăise această experiență ca pe o traumă, dar ființa umană era, cu siguranță, un animal care se obişnuia cu toate umilințele.

Prima pubelă era plină ochi şi explorarea nu fu în zadar: o cutie de *nuggets*[25] de pui pe jumătate consumată, un pahar Starbucks cu un rest considerabil de cafea neagră, un altul de cappucino. În a doua, găsi o cămaşă Abercrombie ruptă, pe care ar putea s-o spele şi s-o coasă la loc, şi, în a treia, un roman aproape nou cu copertă frumoasă din imitație de piele. Puse aceste biete comori în rucsac şi îşi continuă traseul.

Anna Borowski se întoarse acasă o jumătate de oră mai târziu, în micul apartament al unui imobil recent şi bine întreținut al cărui mobilier era redus la strictul necesar. Se spălă pe mâini, apoi vărsă cafeaua şi cappucino într-o cană pe care o încălzi la microunde în acelaşi timp cu nuggets-urile. Aşteptând ca micul dejun să fie gata, etală recolta zilei pe masa din bucătărie. Eleganta copertă gotică a romanului îi atrase în mod special atenția. Un sticker lipit în colțul din stânga îl avertiza pe cititor:

De la autorul Companiei îngerilor.

Tom Boyd? Auzise de el prin fetele de la birou care îi adorau cărțile, dar ea nu-l citise niciodată. Şterse pata de milk-shake de pe copertă gândindu-se că ar putea obține pe el un preț bun, apoi se conectă la internet piratând din nou wifi-ul vecinei ei. Nouă, cartea se vindea la 17 dolari pe *Amazon.* Dădu click pe contul ei *eBay* şi încercă o lovitură: o punere în vânzare la 14 dolari în caz de cumpărare imediată.

Apoi spălă cămaşa, făcu un duş pentru a se „decapa" şi se îmbrăcă, întârziind în fața oglinzii.

Tocmai împlinise treizeci şi şapte de ani. Ea care, ani de zile, arătase mai tânără decât era în realitate, îmbătrânise dintr-odată, ca şi cum un vampir îi supsese toată prospețimea. De când îşi pierduse slujba, din cauză că înfulecase numai porcării, luase vreo zece kile, toate depuse pe fund și pe față, ceea ce îi dădea un aer de hamster gigant. Încercă să zâmbească, dar rezultatul i se păru jalnic.

Era în derivă şi naufragiul i se putea citi pe fața urâtă.

Mişcă-te, eşti în întârziere!

Îşi puse nişte jeanşi deschişi la culoare, un hanorac cu glugă şi o pereche de bascheți.

E bine, doar nu mergi în club. Nu te obosi să arăți ca la treizeci şi unu de ani pentru a curăța mizeria unor moşulici.

Îi fu imediat ciudă pentru cinismul ei. Se simțea atât de dezorientată. De ce să se agațe în momentele cele mai

sumbre? N-avea pe nimeni care s-o ajute, pe nimeni căruia să-i mărturisească descumpănirea. Nu tu prieteni adevărați, nu tu bărbat în viața ei – de la ultima întâlnire, trecuseră câteva luni. De frică să nu se facă de râs, nu le vorbise despre decepțiile ei nici tatălui, nici mamei. Şi nu se putea spune că aceştia dădeau în brânci să afle cum o mai duce. În unele zile, aproape că regreta că nu rămăsese în Detroit, ca sora ei care încă locuia la cinci minute de părinții lor, Lucy nu avusese niciodată pic de ambiție. Se măritase cu un țărănoi, agent de asigurări, şi avea un plod insuportabil, dar ea cel puțin nu trebuia să se întrebe în fiecare zi cum avea să se descurce cu mâncarea.

În timp ce deschidea uşa, Anna avu un moment de descurajare. Ca toată lumea, lua medicamente: analgezice pentru durerile de spate şi Ibuprofen forte pe care-l înghițea ca pe bomboane pentru a combate o migrenă cronică. Dar astăzi, ar fi avut nevoie de un calmant puternic. Cu cât săptămânile treceau, cu atât făcea mai des crize de angoasă trăind încontinuu cu spaima, cu această senzație cuibărită în corp că, oricâte eforturi ar face şi oricâtă voință ar avea nu va mai fi niciodată stăpână pe viața ei. Uneori, situația asta precară o scotea din minți şi se simțea capabilă de un gest nebunesc, ca acel fost director financiar care, în urmă cu nouă luni, la câteva străzi de aici, omorâse cinci membri ai familiei lui, înainte de a se sinucide. Lăsase o scrisoare poliției explicându-şi gestul prin situația lui economică disperată. Fără slujbă de mai multe luni, tocmai îşi pierduse toată agoniseala ca urmare a căderii Bursei.

Nu te prăbuşi, Anna, rămâi în picioare, rămâi în picioare!

Făcu eforturi pentru a-şi reveni. Mai ales, nu trebuia să-şi acorde dreptul de a cădea. Dacă renunța, avea să se scufunde, o ştia. Trebuia să se lupte din răsputeri pentru a-şi păstra apartamentul. Uneori, avea impresia că e redusă la starea unui animal în vizuina lui, dar cel puțin aici putea să facă duş şi să doarmă în siguranță.

Îşi puse căştile de iPod pe urechi, coborî scările şi luă autobuzul pentru a se duce la azilul de bătrâni. Făcu menajul trei ore şi profită de pauza de prânz ca să intre pe internet la un computer cu acces liber din sala de odihnă a spitalului.

Veste bună. Cartea pe care o pusese în vânzare îşi găsise cumpărător la preţul cerut. Anna mai munci până la ora 15, apoi trecu pe la poştă pentru a trimite romanul la expeditorul său:

Bonnie Del Amico, Campusul Berkeley, California.

Băgă romanul într-un plic fără să observe că avea mai mult de jumătate din pagini albe…

* * *

— Hei, băieţi, grăbiţi-vă un pic!

Radioul transmise, cu paraziţi, acest apel la ordine către toţi şoferii flotei de opt semiremorci care traversau zona industrială din Brooklyn. Ca pentru un transport de bani, durata şi traseul între depozitul din New Jersey şi întreprinderea de reciclare din apropiere de Coney Island erau strict reglementate pentru a se evita furtul mărfurilor. Încărcat cu treizeci de platforme, fiecare camion transporta singur treisprezece mii de cărţi ambalate în cutii de carton.

Era aproape ora 22 când, sub ploaia care se pornise, uriaşa încărcătură trecu de porţile staţiei de distrugere instalată pe un imens teren împrejmuit cu grilaj care te ducea cu gândul la o tabără militară.

Pe rând, fiecare camion îşi descărca marfa pe platoul gudronat al vastului depozit: tone de cărţi încă ambalate în folia lor de plastic.

Însoţit de un executor judecătoresc, un reprezentant al editurii superviza această operaţiune. Nu se întâmpla în fiecare zi să distrugi o sută de mii de exemplare de cărţi din cauza unui defect de fabricaţie. Ca să prevină orice fraudă, cei doi controlară minuţios încărcătura. La fiecare descărcare, funcţionarul ministerial scotea o carte dintr-o cutie de carton

pentru a constata defectul de imprimare. Toate exemplarele aveau acelaşi cusur: din cele cinci sute de pagini câte număra romanul, doar jumătate erau tipărite. Povestea se oprea brusc la mijlocul paginii 266, cu o frază ea însăşi neterminată…

Un balet efectuat de trei buldozere se desfăşura în jurul acestei mări de cărți, ca şi cum ar fi fost vorba de un banal moloz, pentru a le împinge pe benzile rulante care urcau cu mare viteză spre gurile căscate ale monştrilor de fier. Măcinarea industrială putea începe.

Cele două concasoare înghițiră cu lăcomie zecile de mii de cărți. Cu violență, căpcăunul mecanic tăia în bucăți şi mesteca lucrările. Peste tot în jur, prin praful de hârtie, zburau pagini rupte.

Odată digestia terminată, o grămadă de cărți tăiate, smulse din coperți, sfâşiate, ieşi din măruntaiele bestiei pentru a fi apoi compactată de o presă care elimina la capătul cursei baloți mari, de formă cubică, legați cu sârmă.

Apoi cuburile compresate erau stivuite în fundul hangarului. A doua zi, vor fi la rândul lor încărcate în alte camioane. Şi reciclate în pastă de hârtie înainte de a se reîncarna în ziare, reviste, batiste de unică folosință sau cutii de carton pentru pantofi.

* * *

În câteva ore, operațiunea fu terminată.

O dată stocul distrus în totalitate, responsabilul din partea uzinei, editorul şi executorul judecătoresc semnară documentul care consemna metodic numărul de lucrări distruse în timpul fiecărei operațiuni.

Suma totală se ridica la 99.999 de exemplare…

26
Fata care venea din altă parte

Cei care cad îi târăsc adesea în căderea lor şi pe cei care le sar în ajutor.
Ştefan ZWEIG

Clinica hotelului
Ora 8 dimineaţa

— Hei, nu sforăind în halul ăsta o să veghezi asupra mea!

Am deschis ochii tresărind. Cu trupul ghemuit pe brațul unui fotoliu din lemn de stejar, aveam spatele rupt, toracele presat şi picioarele străpunse de furnicături.

Billie era aşezată în pat. Fața ei ca varul avea din nou ceva culoare, dar părul îi era încă albit. În orice caz, își recăpătase o oarecare vervă, ceea ce era semn bun.

— Cum te simți?

— Paradită, mărturisi ea scoțând la mine o limbă redevenită roz. Vrei să-mi dai o oglindă?

— Nu sunt sigur că este o idee bună.

Cum insista, am fost obligat să-i întind oglinjoara de perete pe care o desprinsesem din baie.

Se privi cu spaimă, îşi ridică şuvițele de păr, le depărtă le ciufuli, se uită la rădăcinile lor, înspăimântată de a vedea că, într-o singură noapte, nemaipomenitul ei păr de aur se transformase în coafură de bunică.

— Cum… cum este posibil aşa ceva? întrebă ea ştergându-şi o lacrimă care îi curgea pe obraz.

I-am pus mâna pe umăr. Nefiind în stare să-i dau vreo explicație, căutam cuvinte liniştitoare când uşa camerei se deschise pentru a lăsa loc lui Milo, însoțit de dr. Philipson.

Cu o mapă sub braț, cu o mină preocupată, acesta ne salută scurt şi se scufundă un lung moment în studiul constantelor pacientei lui afişate la piciorul patului.

— Avem rezultatul majorității analizelor, domnişoară, anunță el după câteva minute, ridicând spre noi o privire în care nerăbdarea era amestecată cu perplexitatea.

Scoase din halat un stilou-marker alb şi instală tăblița translucidă pe care o adusese cu el.

— Mai întâi, începu el, mâzgălind câteva cuvinte, substanța neagră şi păstoasă pe care ați scuipat-o este cerneală cu ulei. Am găsit în ea urme caracteristice de pigmenți de culoare, polimeri, aditivi şi solvant…

Îşi lăsă fraza în aer, apoi întrebă fără ocolişuri:

— Ați încercat să vă otrăviți, domnişoară?

— Nicidecum! se revoltă Billie.

— Vă pun această întrebare fiindcă, să fiu cinstit, nu văd cum ar putea cineva regurgita o asemenea substanță fără s-o fi ingurgitat mai înainte. Chestia asta nu corespunde niciunei patologii cunoscute.

— Ce altceva ați mai găsit? am întrebat eu ca să avansăm.

Mortimer Philipson ne întinse fiecăruia o foaie plină cu cifre şi termeni de care auzisem în *Spitalul de urgență* sau în *Anatomia lui Grey,* dar a căror semnificație exactă o ignoram: Ionogramă, Uree, Creatinină, Glycemie, bilanț hepatic, hemostază…

— Aşa cum mă aşteptam, bilanțul sangvin a confirmat anemia, explică el înscriind un nou item pe tablă. Cu un procent de hemoglobina de 9 grame pe decilitru, suntem mult sub valoarea normală. Asta explică mai ales paloarea dumneavoastră, oboseala puternică, durerile de cap, palpitațiile şi amețelile.

— Şi această anemie, ce înseamnă? am întrebat eu.

— Va trebui să facem alte analize ca să aflăm, explică Philipson, dar, în momentul de față, nu asta mă îngrijorează cel mai mult…

Aveam ochii fixați pe rezultatul analizelor de sânge şi, fără să mă pricep la aşa ceva, vedeam şi eu că o cifră era anormală:

— Procentul de glicemie nu e în regulă, nu-i aşa?

— Da, încuviință Mortimer: 0,1 grame pe litru este o formă de hipoglicemie severă necunoscută.

— Cum adică „necunoscută”? se nelinişti Billie.

— Eşti în stare de hipoglicemie atunci când procentul de zahăr din corp este foarte scăzut, explică sumar medicul, în cazul în care creierul nu poate obține suficientă glucoză, simți amețeli şi oboseală, dar, în cazul dumneavoastră, domnişoară, procentul este anormal…

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că, în momentul în care vă vorbesc, ar trebui să fiți moartă sau cel puțin într-o comă profundă.

Vocea lui Milo izbucni în acelaşi timp cu a mea:

— Trebuie să fie o eroare!

Philipson clătină din cap:

— Am refăcut analizele de trei ori. E de neînțeles, dar nu asta-i lucrul cel mai misterios.

Din nou, scoase capacul markerului său alb pe care îl lăsă îndreptat în aer:

— Azi-noapte, un tânăr internist al cărui doctorat îl supervizez, a avut inițiativa de a face o spectrografie. Este o tehnică care îți permite să identifici moleculele prin măsurarea masei lor şi să le caracterizezi structura chimi…

— Bine, treceți la subiect! i-am tăiat-o eu.

— Spectrografia a indicat prezența de hidrați de carbon anormali. Ca să fiu mai explicit, domnişoară, aveți celuloză în sânge.

Scrise cuvântul CELULOZĂ pe tabla lui transparentă.

— După cum fără îndoială o ştiți, celuloza este principalul constituent al lemnului. Bumbacul şi hârtia conțin şi ele o parte importantă.

Nu pricepeam deloc unde voia să ajungă. Îşi precizează gândul punându-ne o întrebare:

— Imaginați-vă că ați înghiți nişte tampoane de bumbac. Ce s-ar petrece după părerea dumneavoastră?

— Fără îndoială, nu mare lucru, zise Milo. Le-am evacua mergând la budă…

— Absolut, încuviință Philipson. Celuloza nu este digerată de om. E ceea ce ne diferențiază de animale ierbivore ca vacile sau caprele.

— Dacă am înțeles eu bine, zise Billie, corpul omenesc nu conține în mod normal celuloză, deci…

— …deci, termină medicul, compoziția dumneavoastră biologică nu este cea a unei ființe umane. Totul se petrece ca şi cum o parte din dumneavoastră este pe cale să devină „vegetală”…

* * *

Doctorul făcu să se lase o tăcere prelungită, ca şi cum îi era lui însuşi greu să admită concluziile analizelor pe care le ceruse.

Mai era doar o foaie în mapa lui: rezultatul analizelor părului alb al tinerei.

— Conține o concentrație foarte mare de hidrosulfit de sodiu şi de peroxid de hidrogen, mai cunoscut sub numele…

— …de apă oxigenată, am ghicit eu.

— La bază, completă doctorul, aceasta este în mod natural secretată de corpul omenesc. Odată cu bătrânețea, ea e responsabilă de albirea părului nostru, inhibând sinteza pigmenților care îi dau culoarea. Dar acesta este în mod normal un proces foarte progresiv şi n-am văzut niciodată părul unei persoane de douăzeci şi şase de ani albind într-o noapte.

— Este ireversibil? întrebă Billie.

— Aăă… bâigui Mortimer, am asistat uneori la o recolorare parțială, după vindecarea unor maladii sau după întreruperea unor tratamente agresive, dar… vă mărturisesc că astea rămân nişte cazuri izolate.

Gânditor, o privi pe Billie cu o compasiune neprefăcută şi recunoscu în fața noastră:

— Patologia dumneavoastră depăşeşte în mod clar competențele mele şi pe cele ale acestei mici clinici,

domnişoară. O să vă menținem sub observație astăzi, dar nu prea ştiu ce altceva să vă sfătuiesc decât să vă întoarceți cât mai repede posibil în țară.

* * *

O oră mai târziu

Am rămas toți trei în cameră. După ce se umflase de plâns, Billie sfârşise prin a adormi. Prăvălit pe un scaun, Milo termina platoul cu gustarea pe care o refuzase Billie nescăpând din ochi tăblița uitată de doctor:

PIGMENȚI DE CULOARE
SOLVANT ADITIVI

ANEMIE
CELULOZĂ

APĂ OXIGENATĂ
HIDROSULFIT
DE SODIU

— S-ar putea să am o pistă, zise el ridicându-se brusc.

Se postă la rându-i în fața tăbliței, apucă markerul şi desenă o acoladă pentru a lega primele două rânduri.

— Tipul ăsta de cerneală uleioasă şi vâscoasă pe care a vomitat-o prietena ta este cea pe care o utilizează rotativele pentru editare. În special, în sistemul de imprimare a cărților tale…

— Zău?

— Şi celuloza este primul constituent al lemnului, de acord? Iar lemnul serveşte la fabricarea…

— Ăăă… a mobilei?

— …a pastei de hârtie, rectifică el completând adnotările lui Dr. Philipson. Cât despre apa oxigenată şi hidrosulfitul de

sodiu, acestea sunt două produse chimice care se utilizează pentru a albi…

— …hârtia, nu-i aşa?

În loc de răspuns, întoarse spre mine panoul transparent:

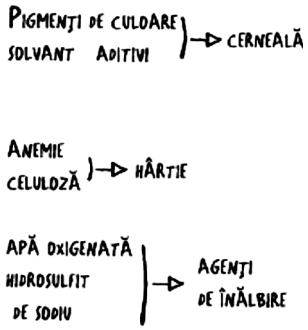

— Mai întâi, n-am vrut să te cred, Tom, apropo de povestea asta cu eroina de roman căzută dintr-o carte, dar sunt obligat să cedez în faţa evidenţei: amica ta este pe cale să redevină un personaj de hârtie.

Rămase o clipă cu ochii pierduţi în gol înainte de a-şi termina mâzgălelile:

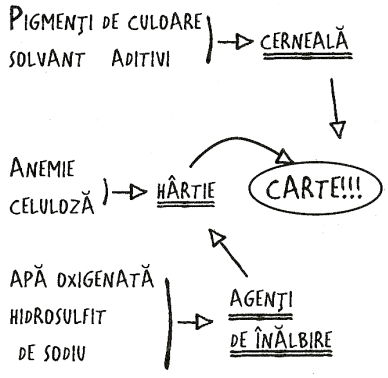

— Lumea ficţiunii este pe cale de a-şi reintra în drepturi, lansă el în chip de concluzie.

Acum, se plimba prin cameră gesticulând. Nu-l văzusem niciodată atât de agitat.

— Calmează-te! l-am temperat eu. Ce înțelegi mai exact prin asta?

— Este evident, Tom: dacă Billie este un personaj de hârtie, ea nu poate pur şi simplu să evolueze în viața reală!

— Aşa cum peştele nu poate să supraviețuiască în afara apei…

— Exact! Aminteşte-ți filmele din copilăria noastră. De ce E.T. Extraterestrul se îmbolnăveşte?

— Fiindcă nu poate sta mult timp departe de planeta lui.

— De ce sirena din *Splash* nu poate să rămână pe pământ? De ce omul nu poate trăi în apă? Pentru că fiecare organism este diferit şi nu se adaptează la toate mediile înconjurătoare.

Raționamentul lui stătea în picioare cu o singură excepție.

— Billie a petrecut trei zile cu mine şi pot să te asigur că era plină de entuziasm şi că viața adevărată nu-i era deloc dezagreabilă. De ce s-a prăbuşit aşa brusc?

— Chestia asta rămâne un mister, într-adevăr, admise el.

Lui Milo îi plăceau logica şi raționalitatea. Cu un aer posomorât, se aşează iar pe scaun şi îşi încrucişă picioarele, luând-o de la capăt cu gândurile lui.

— Trebuie să pornim cu raționamentul de la „poarta de intrare”, bolborosi el: breşa prin care un personaj de ficțiune a putut să pătrundă în realitatea noastră.

— Ți-am spus-o deja de mai multe ori: Billie a *căzut dintr-un rând, în mijlocul unei fraze neterminate,* i-am explicat eu folosind formularea pe care ea însăşi o utilizase în timpul primei noastre întâlniri.

— Ah, da, seria de o sută de mii de cărți cu o jumătate din pagini netipărite! Asta e „poarta ei de intrare”. Apropo, trebuie să mă asigur că au fost bine distru…

Rămase cu gura căscată în mijlocul frazei, apoi se năpusti pe telefonul mobil. L-am văzut derulând zeci de e-mail-uri înainte de a-l găsi pe cel pe care-l căuta.

— La ce oră a avut Billie primele semne de indispoziție? întrebă el fără să-şi ridice ochii de pe ecran?

— Aş zice că pe la miezul nopții, când m-am întors în cameră.

— După ora New York-ului, asta înseamnă ora 2 dimineața, nu?

— Da.

— Atunci, ştiu ce anume i-a declanşat criza, zise el întinzându-mi iPhone-ul.

Am citit, pe ecran, mailul trimis lui Milo de editorul meu:

De la: robert.brown@doubleday.corn
Subiect: Confirmarea distrugerii stocului defect
Data: 9 septembrie 2010, ora 02:03
Către: milo.lombardo@gmail.corn
Stimate domn,
Vă confirm distrugerea totală prin măcinare a întregului stoc defect al ediţiei speciale din cel de-al doilea volum al Trilogiei îngerilor, de Tom Boyd.
Numărul lucrărilor distruse: 99.999.
Operaţiune realizată astăzi, sub controlul executorului judecătoresc, între ora 20 şi ora 2, la staţia de măcinare a uzinei Shepard din Brooklyn, NY.
Cu respect,
R. Brown

— Ai văzut ora mail-ului?

— Da, am încuviințat eu, corespunde perfect cu cea a indispoziției ei.

— Billie este *fizic legată* de exemplarele defecte, decretă el.

— Şi, făcându-le să dispară, suntem pe cale să o ucidem!

Eram amândoi surescitați şi îngroziți de descoperirea noastră. Şi mai ales, ne simțeam neputincioşi în fața unei situații care ne depăşea.

— Dacă nu facem nimic, o să moară.

— Ce vrei să faci? mă întrebă el. Au distrus tot stocul.

— Nu, dacă era aşa, ar fi deja moartă. Mai există cel puțin o carte pe care n-au putut s-o distrugă.

— Exemplarul pe care editorul mi l-a trimis şi pe care ți l-am dat! strigă el. Dar ce-ai făcut cu el?

A trebuit să-mi muncesc mintea pentru a-mi aminti. Îmi aminteam că-l consultasem în faimoasa seară în care Billie apăruse, udă, în bucătăria mea, apoi a doua zi dimineața de asemenea, cu puțin înainte ca ea să-mi arate tatuajul, și apoi…

Mi-era greu să mă concentrez. În mintea mea, imaginile apăreau dar dispăreau imediat ca nişte flash-uri: şi apoi… şi apoi… ne-am certat şi, într-un moment de furie, aruncasem romanul în coşul de gunoi din bucătărie!

— Suntem într-adevăr în rahat! şuieră Milo după ce explicasem unde se afla ultimul exemplar.

M-am frecat la ochi. Şi eu aveam febră. Din cauza entorsei a cărei durere devenea aproape insuportabilă; din cauza armatei de mexicani care mă tăbăciseră în barul de lângă motel; din cauza corpului meu pe care-l drogasem cu medicamente; din cauza acelui pumn pe care mi-l dăduse prin surprindere celălalt dement; din cauza sărutului neaşteptat şi bulversant pe care mi-l furase această fată ciudată ce îmi devasta viața…

Torturat de migrenă, îmi imaginam interiorul craniului meu ca un glob pământesc în care ar fierbe lavă în fuziune. În mijlocul acestei mlaştini incoerente, o evidență îmi trecu prin minte.

— Trebuie s-o sun pe menajeră ca să nu arunce cartea, i-am zis lui Milo.

Îmi întinse telefonul lui şi reuşii să dau de Tereza. Din nefericire, bătrâna îmi zise că scosese deja pubelele în stradă în urmă cu două zile.

Milo înțelese imediat şi făcu o grimasă. Unde era romanul acum? Într-un centru de triere a deşeurilor? Pe punctul de a fi incinerat sau reciclat? Poate că cineva îl luase din stradă?

Trebuia să pornim în căutarea lui, dar asta însemna să căutăm un ac într-un car cu fân.

În orice caz, un lucru era sigur: trebuia s-o facem repede.

Căci viața lui Billie nu mai atârna decât de-o carte.

27
Always on my mind

A iubi pe cineva înseamnă a iubi în egală măsură fericirea sa.
Francoise SAGAN

Billie încă dormea. Milo plecase s-o prevină pe Carole şi hotărâsem să ne întâlnim toți trei peste două ore la biblioteca hotelului ca să facem niscaiva cercetări şi să elaborăm un plan de bătaie. În timp ce traversam holul, am dat peste Aurore care îşi plătea nota la recepție.

Cu părul aparent nearanjat, cu ochelari de soare de vedetă, ea purta, într-un stil boem şi retro, o rochie scurtă, o geacă de piele, botine cu tocuri înalte şi o geantă de călătorie vintage. La majoritatea femeilor, efectul ar fi fost *too much,* dar la ea, era impecabil.

— Pleci?

— Am un concert la Tokio mâine seară.

— La Kioi Hall? am întrebat-o, eu însumi surprins că îmi aminteam numele locului unde cântase când o însoțisem în turneul ei din Japonia.

Privirea i se lumină:

— Îți aminteşti de vechitura aia de Plymouth Fury pe care ai închiriat-o? Am orbecăit mult până am găsit sala şi am ajuns cu trei minute înainte de începutul recitalului. A trebuit să-mi trag sufletul pe scenă, atât de mult alergasem!

— Totuşi, ai cântat bine.

— Şi, după concert, am mers toată noaptea cu maşina pentru a ne duce să vedem „infernul clocotit" din Beppu[{26}]!

Evocarea acestui episod ne scufundă pe amândoi în nostalgie. Da, cunoscusem şi momente de fericire şi frivolitate, şi ele nu erau atât de departe…

Aurore rupse această tăcere pe jumătate jenantă, pe jumătate plăcută, scuzându-se pentru comportamentul lui

Rafael Barros. Mă sunase astă noapte să afle cum mă simt, dar nu eram în cameră. În timp ce un băiat de hotel se ocupa de valizele ei, i-am povestit pe scurt ce i se întâmplase lui Billie. Ea mă ascultă cu interes. Ştiam că mama ei murise la treizeci şi nouă de ani de un cancer la sân depistat târziu. De la acel deces brutal, devenise cam ipohondră, în orice caz foarte grijulie cu tot ce ținea de sănătatea ei şi a celor apropiați.

— Pare ceva serios. Du-o rapid s-o vadă un medic competent. Dacă vrei, pot să-ți recomand unul.

— Cine?

— Profesorul Jean-Baptiste Clouseau: un diagnostician nemaipomenit. Un fel de dr. House francez. Este şeful serviciului de cardiologie din Paris şi îşi consacră cea mai mare parte din timp punerii la punct a unei inimi în întregime artificială, dar, dacă îi spui că vii din partea mea, te va primi.

— Este un fost amant?

Ridică ochii către cer.

— Este un mare meloman care vine adesea să asiste la concertele mele în Paris. Şi, dacă o să te întâlneşti cu el, o să vezi că, fizic, nu prea seamănă cu Hugh Laurie! Dar este un geniu.

În timp ce vorbeam, îşi activase Blackberry-ul şi căuta în agendă numărul doctorului.

— Ți-l transfer, zise ea urcând în maşină.

Un angajat închise portiera şi eu am rămas uitându-mă la berlina care se îndepărta în direcția portalului masiv de la intrarea în complex. Totuşi, după vreo cincizeci de metri, taxiul se opri la mijlocul aleii şi Aurore alergă spre mine pentru a-mi fura un sărut discret. Înainte de a pleca înapoi, îşi scoase din buzunar mp3-ul şi mi-l lăsă după ce îmi pusese căştile pe urechi.

Păstram gustul limbii ei pe buze şi în cap îmi răsunau muzica şi cuvintele cântecului pe care îl programase: cea mai frumoasă melodie a lui Elvis pe care o făcusem s-o descopere

când eram suficient de îndrăgostiți pentru a ne oferi reciproc cântece:

Maybe I didn ’t treat you
Quite as good as I should have
Maybe I didn ’t love you
Quite as often as I could have
You were Always On My Mind
You were Always On My Mind

*

Poate că nu m-am purtat cu tine
Aşa de bine cum ar fi trebuit
Poate că nu te-am iubit
Atât de des cum aş fi putut
(Dar) Tu ai fost mereu în mintea mea
Tu ai fost mereu în mintea mea.

28
Încercarea

Cititorul poate fi considerat personajul principal
al romanului, la egalitate cu autorul; fără el,
nimic nu se face.
Elsa TRIOLET

Cum putea un hotel să aibă o bibliotecă atât de somptuoasă?

În mod vizibil, nu doar clinica profitase de generozitatea bogatului emir. Ce frapa cel mai mult era aspectul patinat şi „elitist" al locului: te-ai fi crezut în sala de lectură a unei prestigioase universități anglo-saxone şi nu în biblioteca unui club de vacanță. Mii de lucrări elegant legate umplea rafturile înconjurate de coloane corintice. În acest cadru silențios şi intim, masivele uşi sculptate, busturile din marmură şi lambriurile vechi te proiectau cu câteva secole în urmă. Singura concesie făcută modernității: computerele ultimul model încastrate în mobilierul din lemn de nuc.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să pot lucra într-un asemenea loc când eram mai tânăr. La mine acasă, nu exista birou. Îmi făceam temele închis în toaletă, cu o planşă pe genunchi în chip de birou şi cu o cască de şantier pe cap pentru a înăbuşi strigătele vecinilor.

Cu ochelarii ei rotunzi, cu puloverul din mohair şi fusta ecosez, chiar şi bibliotecara dădea impresia că fusese teleportată din alt univers. În timp ce-i arătam lista cărților pe care voiam să le consult, îmi mărturisi că eram primul „cititor" al zilei:

— În vacanță, clienții hotelului preferă în general să meargă la plajă decât să-l citească pe Georg Wilhelm Friedrich Hegel.

Am schițat un zâmbet în timp ce ea îmi întindea un vraf de cărți însoțit de o cană de ciocolată caldă cu mirodenii mexicane.

Ca să citesc la lumină naturală, m-am instalat lângă una din ferestrele mari, alături de un glob pământesc al lui Coronelli, şi m-am apucat de lucru fără să mai stau pe gânduri.

* * *

Atmosfera era propice studiului. Liniştea nu era tulburată decât de zgomotul paginilor întoarse şi de uşoara alunecare stiloului meu pe hârtie. Pe masa din faţa mea, deschisesem mai multe lucrări de referinţă pe care le analizasem minuţios în timpul studenţiei, printre care *Ce este literatura?* de Jean-Paul Sartre, *Lector în fabula* de Umberto Eco, *Dicţionarul filosofic* al lui Voltaire. În două ore, luasem vreo zece pagini de note. Eram în elementul meu: înconjurat de cărţi, într-o lume de linişte şi reflecţie. Mă simţeam din nou profesor de literatură.

— Uau! Zici că eşti la facultate! exclamă Milo debarcând în augusta sală precum un câine într-un joc de popice.

Îşi puse geanta de umăr pe unul din fotoliile Charleston şi se aplecă peste umărul meu:

— Ei, găseşti ceva?

— S-ar putea să am un plan de luptă, cu condiţia să accepţi să mă ajuţi.

— Bineînţeles că o să te ajut!

— Atunci, trebuie să ne împărţim rolurile, am zis eu punând capacul la stilou. Tu te întorci la Los Angeles, pentru a încerca să găseşti ultimul exemplar cu defect. Ştiu că este o misiune imposibilă, dar, dacă este distrus, Billie va muri, asta-i o certitudine.

— Şi tu?

— Eu o s-o duc la Paris s-o vadă medicul pe care mi l-a recomandat Aurore, pentru a încerca măcar să oprim boala, dar mai ales…

Mi-am adunat foile cu note ca să fiu mai clar în explicaţia mea.

— Mai ales?

— Trebuie să scriu al treilea volum al romanului meu pentru a o trimite pe Billie înapoi în lumea imaginară.

Milo se încruntă:

— Nu înțeleg foarte bine cum scrierea unei cărți o va duce *concret* înapoi în universul ei.

Mi-am luat blocnotes-ul şi, în maniera dr. Philipson, am încercat să pun la un loc elementele cele mai importante din deducția mea.

— Lumea reală este cea în care trăim noi, tu Carole şi cu mine. Asta e viața adevărată, câmpul pe care putem să acționăm şi pe care îl împărțim cu semenii noştri: ființele umane.

— Până aici, sunt de acord.

— La capătul opus, lumea imaginară este cea a ficțiunii și a reveriei. Ea reflectă subiectivitatea fiecărui cititor. În aceasta evolua Billie, am explicat eu însoțindu-mi afirmația de câteva note sumare:

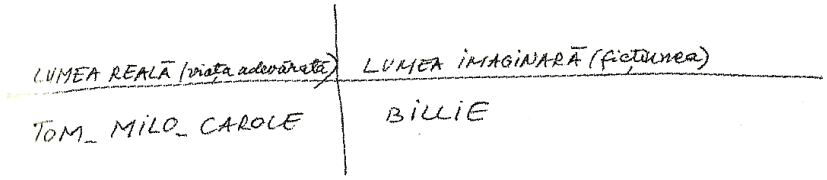

— Continuă, îmi ceru Milo.

— Cum ai zis-o tu însuți, Billie a putut trece frontiera care separa cele două lumi din cauza unui accident industrial: tipărirea defectuoasă a o sută de mii de exemplare din cartea mea. E ceea ce tu ai numit „poartă de intrare”:

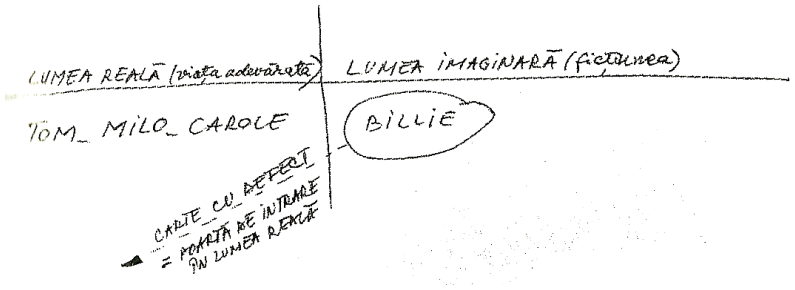

— Îhî, îhî, încuviință el.

— Deci, acum, Billie e pe cale de a se stinge într-un mediu care nu este al ei.

— Şi singurul mod de a o salva, sări el, este să găsim exemplarul defect pentru a evita ca ea să nu moară în viața adevărată…

— Şi să o trimitem în lumea ficțiunii scriind al treilea volum al cărții. Asta este „poarta ei de ieşire” din lumea reală.

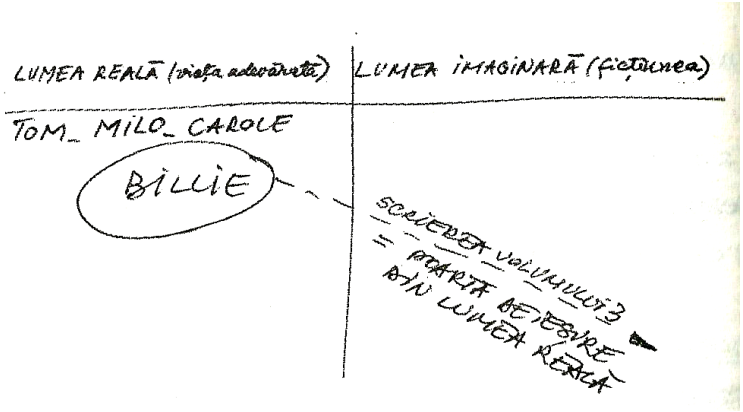

Milo se uită la schema mea cu interes, dar vedeam bine că ceva îl rodea.

— Tot nu pricepi cum anume scrierea celui de-al treilea volum i-ar permite să plece, nu-i aşa?

— În mod concret, nu prea.

— OK. O să-ți dai seama imediat. Pentru tine, cine creează lumea imaginară?

— Tu! Adică, vreau să spun, scriitorul.

— Da, dar nu de unul singur. Eu nu fac decât jumătate din muncă.

— Şi cine face cealaltă jumătate?

— Cititorul…

Se uită la mine şi mai perplex.

— Uită-te ce scria Voltaire în 1764, i-am zis dându-i notițele mele.

Se aplecă peste foile mele şi citi cu voce tare:

— „Cărțile cele mai utile sunt cele ale căror cititori le fac ei înşişi pe jumătate.”

M-am ridicat de pe scaun şi mi-am prezentat expunerea cu convingere:

— În fond, ce este o carte, Milo? Simple litere aliniate într-o anumită ordine pe hârtie. Nu e suficient să fi pus punct la finalul unei povestiri pentru a o face să existe. Eu am în sertare câteva începuturi de manuscrise nepublicate, dar le consider nişte poveşti moarte, pentru că nimeni n-a aruncat niciodată vreun ochi peste ele. O carte nu prinde contur decât prin lectură. Cititorul este cel care îi dă viață, compunând imagini care vor crea lumea imaginară în care evoluează personajele.

Conversația noastră a fost întreruptă de bibliotecara care îi propuse lui Milo o ceaşcă din ciocolata ei cu mirodenii. Prietenul meu sorbi o gură înainte de a remarca:

— De fiecare dată când o carte de-a ta apare în librării şi începe să-şi trăiască viața, îmi spui că ea nu-ți mai aparține cu adevărat…

— Exact! Aparține cititorului care preia ştafeta, însuşindu-şi personajele şi făcându-le să trăiască în mintea lui. Uneori, chiar interpretează în felul său anumite pasaje, dându-le un sens care nu era cel pe care-l avusesem eu în cap la început, dar asta face parte din joc!

Milo mă asculta cu atenție, mâzgălind pe carnețelul meu:

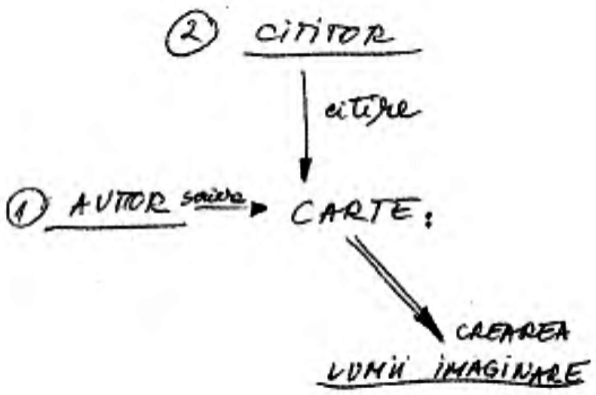

Credeam cu toată tăria în această teorie. Crezusem întotdeauna că o carte nu exista cu adevărat decât prin relația cu cititorul ei. Eu însumi, de când împlinisem vârsta când puteam citi, căutasem mereu să mă afund cât mai departe posibil în imaginarul romanelor care îmi plăceau anticipând, construind mii de ipoteze, căutând mereu să fiu cu un pas înaintea autorului şi prelungind chiar, în mintea mea, povestea personajelor chiar şi după ce dădusem ultima pagină. Dincolo de cuvintele tipărite, imaginația cititorului e cea care transcede textul şi face ca povestea să existe pe deplin.

— Deci, dacă am înțeles eu bine, pentru tine, scriitorul și cititorul cooperează pentru a crea lumea imaginară?

— Nu eu sunt cel care o spune, Milo, ci Umberto Eco! Şi Jean-Paul Sartre! i-am replicat eu întinzându-i cartea deschisă în care subliniasem această frază: „Lectura este un pact de generozitate între autor şi cititor; fiecare are încredere în celălalt, fiecare contează pe celălalt.”

— Dar concret?

— Concret, o să încep să redactez noul meu roman, dar numai când primii cititori îl vor descoperi, lumea imaginară va prinde contur şi Billie va dispărea din lumea reală pentru a-şi relua viața în ficțiune.

— Atunci, nu mai am nicio secundă de pierdut, zise el instalându-se în fața ecranului calculatorului. Trebuie cu orice preț să găsesc ultima carte cu defect, este singurul

mijloc de a o ține pe Billie în viață suficient de mult pentru a-ți lăsa timp să scrii un nou roman.

Se conectă la site-ul Mexicana Airlines.

— Există un zbor spre Los Angeles peste două ore. Dacă plec acum, voi fi în MacArthur Park diseară.

— Ce vrei să faci acolo?

— Dacă ai de gând s-o duci pe Billie la Paris, îi trebuie rapid un paşaport fals. Am păstrat câteva contacte care ne vor putea fi utile…

— Şi maşina ta?

Îşi deschise geanta de umăr şi scoase din ea mai multe teancuri de bancnote pe care le împărți în două părți egale.

— Un om al lui Yochida Mitsuko a venit s-o ia azi-dimineață. E tot ce am putut să obțin pe ea, dar asta ne va ajuta să mai rezistăm câteva săptămâni.

— După care vom fi ajuns la fundul sacului.

— Da, şi cu ce datorăm fiscului, te anunț că suntem îndatorați pe cel puțin douăzeci de ani…

— Chestia asta ai uitat să mi-o spui, nu?

— Credeam că ai înțeles.

Am încercat să detensionez situația:

— Vom încerca să salvăm o viață, e lucrul cel mai important care există, nu?

— Sunt sigur, răspunse el, dar fata asta, Billie, merită osteneala?

— Cred că e una de-a noastră, am zis eu căutându-mi cuvintele. Cred că ar putea să aparțină „familiei” noastre, cea pe care ne-am ales-o tu, Carole şi cu mine. Fiindcă ştiu că, în fond, nu e foarte diferită de noi: sub carapacea ei, se ascunde o ființă sensibilă, generoasă. E o gură-spartă cu inimă curată, lovită deja puternic de viață.

Ne-am strâns în brațe, luându-ne rămas bun. Era deja în pragul uşii când s-a întors spre mine:

— Romanul ăsta nou, o să reuşeşti să-l scrii? Credeam că nu mai poți lega nici două vorbe.

Am privit cerul prin fereastră: nori mari, gri, astupau orizontul, dând locului aspectul unei câmpii englezeşti.

— Am de ales? am întrebat închizându-mi carnețelul.

29
Când suntem împreună

Noaptea, mi-a fost frig, m-am sculat şi m-am dus să-i mai pun încă o pătură.
Romain GARY

Aeroportul Charles-de-Gaule
Duminică, 12 septembrie

Taximetristul apucă rucsacul lui Billie şi îl trânti în portbagaj, lovind în trecere geanta în care se afla laptopul meu. În habitaclul Toyotei Prius hibrid, radioul era dat atât de tare, încât a trebuit să-i repet de trei ori adresa şoferului.

Maşina părăsi terminalul şi se trezi rapid prinsă în ambuteiajele bulevardului de la periferie.

— Bine ai venit în Franța, am zis făcându-i cu ochiul lui Billie.

Ea ridică din umeri:

— Nu vei reuşi să-mi strici plăcerea de a fi aici. Era visul meu să văd Parisul!

După câțiva kilometri de mers bară la bară, maşina ieşi de pe centură prin punctul Maillot, angajându-se apoi pe bulevardul Grande-Armée şi continuând până la rondul Champs-Élysée. Ca un copil, Billie rămăsese cu gura căscată, descoperind, pe rând, Arcul de Triumf, „cel mai frumos bulevard din lume” şi vestigiile din Place de la Concorde.

Chiar dacă venisem de mai multe ori la Paris cu Aurore, nu puteam să spun că-l cunoşteam bine. Mereu între două concerte şi două avioane, Aurore era o nomadă care nu-şi făcuse niciodată timp să-mi arate oraşul ei natal. În orice caz, şederile mele nu depăşiseră niciodată două-trei zile pe care le petreceam în general închişi în frumosul apartament din strada Las Cases, în apropiere de bazilica Sainte-Clotilde. Din capitală, nu cunoşteam aşadar decât câteva străzi din

arondismentele 6 şi 7 şi vreo zece restaurante şi galerii la modă în care mă dusese.

Taxiul traversă Sena pentru a ajunge pe malul stâng şi întoarse în dreptul cheiului Orsay. Zărind clopotnița și contraforturile bisericii Saint-Germain-des-Pres, am înțeles că nu eram prea departe de apartamentul mobilat pe care îl închiriasem pe internet din Mexic. Efectiv, după câteva manevre, şoferul ne lăsă la numărul 5 al străzii Furstemberg, în fața unei piațete rotunde, mărginită de buticuri vechi, cu siguranță una dintre cele mai frumoase din câte mi-a fost dat să văd vreodată.

Pe o platformă centrală, patru paulownia[27] înalți înconjurau un lampadar cu cinci globuri. Soarele se reflecta pe acoperişurile albastre din ardezie. Pierdut printre străzi înguste, departe de agitația bulevardului, locul era o insulă atemporală şi romantică ieşită drept dintr-un desen Peynet.

* * *

Când scriu aceste rânduri, a trecut mai bine de-un an de la dimineața aceea, dar amintirea lui Billie coborând din maşină şi făcând ochii mari de uimire este încă prezentă în mintea mea. Pe atunci, nu ştiam că săptămânile pe care ne pregăteam să le trăim aveau să fie cele mai dureroase şi în acelaşi timp cele mai frumoase din viața noastră.

* * *

Căminul de fete
Campusul Berkeley
California

— Un pachet pentru tine! strigă Yu Chan intrând în camera pe care o împărțea de la începutul anului universitar cu Bonnie Del Amico.

Aşezată la biroul ei, Bonnie ridică capul din calculator şi îi mulțumi amabilei sale *roommate* după care se cufundă iar în

partida ei de şah.

Era o adolescentă cu părul castaniu, tăiat scurt, şi cu o faţă luminoasă care mai păstra încă rotunjimile copilăriei. Dar, în privirea ei concentrată şi serioasă, se ghicea că, în ciuda vârstei fragede, viaţa nu fusese întotdeauna uşoară pentru ea.

Soarele de toamnă îşi arunca razele prin ferestre, luminând pereţii cămăruţei acoperiţi cu afişe heteroclite care trădau pasiunea celor două adolescente: Robert Pattinson, Kristen Stewart, Albert Einstein, Obama sau Dalai-lama.

— Nu-l deschizi? întrebă chinezoaica după câteva minute.

— Hm… mormăi Bonnie cu un aer absent. Lasă-mă doar să-i trag o mamă de bătaie acestei maşinării.

Ea încercă o manevră îndrăzneaţă, înaintând cu calul la D4 în speranţa că o să-i ia nebunul adversarului său.

— Poate e un cadou de la Timothy, îşi dădu cu presupusul You Chan examinând pachetul. E nebun după tine, tipul ăsta.

— Hm… repetă Bonnie. Mi se rupe de Timothy.

Computerul îi contră manevra, scoţând regina.

— Bun, îl deschid eu atunci! stabili asiatica.

Fără să mai aştepte asentimentul colegei ei. Rupse plicul pentru a descoperi o carte groasă cu copertă din piele presată: *Tom Boyd - Trilogia îngerilor - Volumul 2.*

— Este romanul pe care l-ai cumpărat de ocazie de pe internet, zise ea cu o uşoară decepţie în glas.

— Îhî, îhî… făcu Bonnie.

Acum, trebuia să-şi apere calul, dar fără să bată cu totul în retragere. Dădu click cu mouse-ul pentru a avansa un pion, dar, cuprinsă de elan, mută piesa cam repede.

Prea târziu…

Cuvintele ŞAH Şi MAT! clipeau pe ecran. Se lăsase iar bătută de grămada asta blestemată de fier vechi!

Nu e de bun augur pentru campionatul meu, gândi ea ieşind din program.

Săptămâna viitoare, trebuia să apere culorile şcolii ei la campionatul mondial, categoria jucătorilor sub optsprezece ani. O competiție organizată la Roma care o excita şi o îngrozea în acelaşi timp.

Tânăra privi ceasul de perete în formă de soare şi se grăbi să-şi aranjeze lucrurile. Luă romanul pe care tocmai îl primise şi îl băgă în rucsac. O să-şi facă valiza pentru Roma mai târziu.

— *Addio, amica mia!* zise ea ieşind pe uşa camerei.

Coborî scările câte trei odată, apoi ajunse la gară pe fugă ca să prindă BART-ul, cursa de tren locală care lega Berkeley de San Francisco traversând golful la patruzeci de metri sub nivelul apei. Începu să citească primele trei capitole din carte în tren, înainte de a coborî în stația Embarcadero şi de a lua un *cable-car* pe California Street. Înțesat de turişti, tramvaiul traversă Nob Hill şi trecu de Grace Cathedral. Tânăra coborî din vagonul de lemn două blocuri mai departe, pentru a ajunge la serviciul de oncologie al spitalului Lenox unde făcea voluntariat, de două ori pe săptămână, în cadrul unei asociații însărcinată să-i distreze pe bolnavi prin activități ludice sau artistice. Fusese sensibilizată la această cauză asistând timp de doi ani la agonia mamei ei, Mallory, care murise de cancer în urmă cu câțiva ani. Bonnie era deja la facultate, dar n-avea decât şaisprezece ani, o vârstă în mod normal fragedă pentru a participa la acest gen de sarcină. Din fericire, Elliott Cooper, directorul spitalului, era un prieten al lui Garrett Goodrich, doctorul care fusese alături de mama ei în ultimele zile, şi închise ochii în privința prezenței ei în spital.

— Bună ziua, doamnă Kaufman! zise ea cu o voce veselă, intrând într-una din camerele de la etajul trei.

Simpla apariție a lui Bonnie o făcu pe Ethel Kaufman să se lumineze la față. Totuşi, până în săptămânile din urmă, bătrâna refuzase să participe la atelierele de desen, pictură sau de jocuri de societate organizate de asociație, cum nu asista nici la spectacolele de clovni sau de marionete pe care

le găsea stupide şi vulgare. Voia să fie lăsată să moară în pace, asta era tot. Dar Bonnie era diferită. Adolescenții avea caracter şi un amestec de candoare şi inteligență care n-o lăsase indiferentă pe Ethel. Cele două femei avuseseră nevoie de săptămâni întregi pentru a se apropia una de alta, dar acum întâlnirile lor bisăptămânale deveniseră indispensabile. Aşa cum le intrase în obicei, începură prin a sporovăi câteva minute. Ethel o întrebă pe Bonnie despre cursurile de la universitate şi despre viitorul turneu de şah, apoi tânăra scoase cartea din rucsac:

— Surpriză! zise ea arătând frumosul volum.

Ochii lui Ethel erau obosiți şi lui Bonnie îi făcea plăcere să-i citească. Săptămânile trecute, se lăsaseră vrăjite amândouă de intriga din *Trilogiei îngerilor.*

— N-am putut să rezist şi am citit deja primele capitole, mărturisi Bonnie. Vă fac un rezumat rapid înainte de a relua lectura, de acord?

* * *

The Coffe Bean & Tea Leaf
O cafenea micuţă din Santa Monica
Ora 10 dimineaţa

— Cred că am găsit ceva! exclamă Carole.

Aplecată asupra *notebook*-ului ei, tânăra polițistă intrase pe internet conectându-se la borna wifi a cafenelei.

Cu o cană de *caramel latte* în mână, Milo se apropie de ecran.

Tot introducând tot felul de cuvinte-cheie pe motoarele de căutare, Carole nimerise în cele din urmă pe o pagină a site-ului eBay care propunea vânzarea on line a exemplarului unic pe care îl căutau.

— E o chestie nemaipomenită! exclamă el vărsând jumătate din băutură pe cămaşă.

— Crezi într-adevăr că e cel bun?

— Fără nicio îndoială, zise el tranşant studiind fotografia; după distrugere, coperta asta de piele nu mai există decât într-un singur exemplar.

— Din păcate, vânzarea a avut deja loc, se înfurie Carole.

Obiectul fusese postat pe eBay cu câteva zile mai înainte şi găsise cumpărător imediat pentru suma derizorie de paisprezece dolari.

— Putem totuşi încerca să contactăm vânzătorul pentru a cunoaşte numele cumpărătorului.

Zicând şi făcând, Carole dădu click pe link-ul care-ți permitea să vizualizezi profilul membrului: *annaboro 73,* înscris de şase luni şi beneficiind de evaluări pozitive.

Carole îi trimise un mail în care spunea că dorea să intre în contact cu persoana care cumpărase acel obiect. Apoi aşteptară mai bine de cinci minute, sperând fără să creadă că le va parveni un răspuns instantaneu, până când Milo îşi pierdu răbdarea şi redactă la rândul lui un mesaj mai explicit însoțit de promisiunea unei recompense de o mie de dolari.

— Trebuie să mă întorc la lucru, zise Carole uitându-se la ceas.

— Unde este coechipierul tău?

— Este bolnav, răspunse ea părăsind cafeneaua.

Milo se hotărî să o urmeze şi se instală alături de ea în maşina poliției.

— N-ai dreptul să fii aici! Sunt în timpul serviciului şi asta e o maşină de patrulare.

El se prefăcu că nu aude şi continuă conversația.

— Care era pseudonimul?

— *Annaboro73,* răspunse Carole pornind motorul.

— Bun, Anna e prenumele, de acord?

— Pare logic.

— Boro este un nume de familie. N-a scris Borrow care este comun, ci boro, care te duce cu gândul la un diminutiv al unui nume nemțesc.

— Sau mai degrabă polonez, nu? Gen Borowski.

— Da, ăsta e.

— Şi cifra? Crezi că e vorba de data de naştere?

— Sunt şanse, răspunse Milo.

Se conectase deja, prin telefon, la site-ul Paginilor Albe, dar numai în Los Angeles erau vreo zece Anna Borowski.

— Dă-mi radioul, ceru Carole făcând un viraj.

Milo luă microfonul şi nu se putu abține de la o mică improvizație:

— Alo, Terra, aici căpitanul Kirk la bordul navei *Enterprise,* cerem permisiunea să ne întoarcem la bază.

Carole îl privi consternată.

— Ce, e amuzant!

— Da, Milo, când ai opt ani, e amuzant…

Ea luă radioul şi, cu multă autoritate, zise:

— Alo, centrala, aici sergent Alvarez, număr matricol 364B1231. Puteți să-mi găsiți adresa unei oarecare Anna Borowski născută în 1973?

— OK, sergent, s-a făcut.

* * *

Paris

Saint-Germain-des-Prés

Apartamentul nostru cu două camere, mobilat, era situat la ultimul etaj al unui mic imobil alb care dădea spre piațeta umbroasă şi ne-am simțit imediat „acasă”.

— Mergem să ne plimbăm? propuse Billie.

Aparent, aerul Parisului îi redase sănătatea. Bineînțeles, părul îi era tot alb şi tenul îi rămânea palid, dar părea că-şi reintrase oarecum în formă.

— Te informez că am cinci sute de pagini de scris…

— O nimica toată! glumi ea apropiindu-se de fereastră pentru a-şi expune fața la razele soarelui.

— Bine, o plimbare rapidă, atunci. Doar ca să-ți arăt cartierul.

Mi-am luat haina în timp ce ea îşi dădea cu un pic de pudră pe față.

Şi iată-ne plecați.

Ca doi turişti ce eram, am hoinărit mai întâi pe străzile înguste din Saint-Germain, oprindu-ne în fața fiecărei vitrine de librărie sau de anticariat, consultând meniurile fiecărei cafenele, scotocind pe tarabele metalice ale buchiniştilor de pe malul Senei.

În ciuda magazinelor de lux care înlocuiau încet-încet locurile de cultură, spiritul cartierului păstra ceva magic. În acest labirint de străduțe, aerul era special şi peste tot respirai dragostea pentru cărți, poezie şi pictură. Toate străzile, toate clădirile care ne jalonau plimbarea aveau un bogat trecut cultural. Voltaire lucrase la Procope[28], Verlaine se ducea acolo să-şi bea cafeaua, Delacroix îşi avea atelierul în strada Furstemberg, Racine trăise pe strada Visconti, Balzac se ruinase înființând acolo o imprimerie, Oscar Wilde murise în singurătate şi mizerie într-un hotel amărât din rue des Beaux-Arts, Picasso pictase *Guernica* în rue des Grans-Augustins, Miles Davis cântase în strada Saint-Benoât, Jim Morrison locuise pe strada Senei…

Te lua cu amețeală.

În ce o priveşte pe Billie, ea radia de fericire, țopăind în lumina soarelui, cu un ghid în mână, atentă să nu rateze nimic din vizita ei.

La prânz, am făcut o pauză pe terasa unei cafenele. În timp ce beam, unul după altul, expresso a l'italienne, o priveam cum se regalează, toată numai zâmbet, cu cremă de brânză şi frigănele cu zmeură. Între noi, ceva se schimbase. Agresivitatea noastră reciprocă se evaporase pentru a lăsa loc unei complicități noi. De acum înainte, eram aliați şi eram pe deplin conştienți că momentele petrecute împreună erau numărate, că erau fragile şi că aveam tot interesul să avem grijă unul de altul.

— Mergem pe aici, să vizităm biserica asta! propuse ea arătând spre clopotnița bisericii Saint-Germain.

În timp ce îmi scoteam portofelul ca să achit nota de plată, Billie sorbi o ultimă înghițitură de ciocolată caldă înainte de a

se ridica de pe scaun. Ca un copil care vrea s-o facă pe grozavul, se grăbi să traverseze strada în timp ce o maşină venea din sens opus.

În acel moment, se prăbuşi brutal în mijlocul şoselei.

* * *

San Francisco
Spitalul Lenox

Contrariată, Bonnie întoarse paginile romanului, realizând că erau goale.

— Mi-e teamă că nu veți putea cunoaşte astăzi sfârşitul poveştii, doamnă Kaufman.

Ethel se încruntă şi privi cartea mai cu atenție. Se oprea brusc la pagina 226, în mijlocul unei fraze rămase neterminate.

— E fără îndoială o greşeală de tipărire. Va trebui s-o duci înapoi la librărie.

— Am cumpărat-o de pe internet!

— Atunci, te-ai păcălit.

Supărată, Bonnie simți cum îi urcă roşeața în obraji. Păcat. Cartea era palpitantă şi ilustrațiile în acuarelă foarte reuşite.

— La masă! strigă infirmierul de serviciu împingând uşa camerei pentru a servi tăvile cu mâncare.

Ca de fiecare dată când venea aici, Bonnie avu şi ea dreptul la o porție. În meniu figurau: supă de legume, salată de varză de Bruxelles şi morun fiert.

Bonnie strânse din dinți şi se forță să ia câteva înghițituri. De ce peştele se mai scălda încă în apă? De ce supa cu fasole verde avea culoarea maronie? Şi vinegreta fără sare… Bleah!

— Nu e prea grozavă, nu-i aşa? se plânse doamna Kaufman.

— Undeva între cât se poate de grețoasă şi de-a dreptul mizerabilă, recunoscu Bonnie.

Bătrâna schiță un zâmbet.

— Ce n-aş da pentru un sufleu cu ciocolată. E slăbiciunea mea.

— N-am mâncat niciodată, zise Bonnie lingându-se pe buze.

— O să-ți scriu rețeta, propuse Ethel. Dă-mi un stilou și cartea asta! Măcar să folosească la ceva.

Deschise romanul şi, pe prima din paginile albe, caligrafie cu scrisul ei frumos:

Sufleu cu ciocolată

200 gr. ciocolată neagră
50 gr. zahăr
5 ouă
30 gr. făină
500 ml. lapte degresat

1) Rupeti ciocolata în bucăti şi topit-o în bain-marie…

* * *

Paris
Sain-Germain-des-Prés

— Deschide ochii!

Corpul lui Billie zăcea în mijlocul străzii.

Renault-ul Clio frânase chiar la timp pentru a evita şocul. În strada Bonaparte, circulația se oprise şi oamenii se înghesuiau deja în jurul tinerei.

Eram aplecat asupra ei, ridicându-i picioarele pentru a permite sângelui să irige creierul. I-am întors capul pe o parte şi i-am descheiat hainele, urmând întocmai instrucțiunile pe care mi le dăduse dr. Philipson. Billie îşi recăpătă în cele din urmă cunoştința şi prinse ceva culoare în obraji. Starea de rău fusese pe cât de scurtă, pe atât de brutală. O sincopă comparabilă cu aceea pe care o cunoscuse în Mexic.

— Nu te bucura prea repede: n-am murit încă, zise ea cu ironie.

I-am strâns încheietura. Pulsul îi era tot slab, respirația greoaie şi picături de sudoare i se prelingeau pe frunte.

Aveam întâlnire a doua zi cu profesorul Clouseau, doctorul pe care mi-l recomandase Aurore. Speram cu toată puterea că şi competențele îi vor fi la înălțimea reputației.

* * *

Los Angeles

— Poliția, deschideți!

În spatele vizorului, Anna îl studia pe ofițerul de poliție care îi bătea la uşă.

— Ştiu că sunteți acolo, doamnă Borowski! strigă Carole arătându-şi insigna.

Resemnată, Anna răsuci încuietoarea şi scoase o față îngrijorată prin deschizătură.

— Ce vreți?

— Doar să vă pun câteva întrebări în legătură cu o carte pe care ați vândut-o pe internet.

— N-am furat-o, cartea asta! se apără Anna. Am găsit-o într-o pubelă, asta-i tot.

Carole privi la Milo care preluă ştafeta.

— Trebuie să ne dați adresa persoanei căreia i-ați vândut-o.

— Este o studentă, cred.

— O studentă?

— În orice caz, locuieşte în campusul din Berkeley.

* * *

San Francisco
Spitalul Lenox
Ora 16

Ethel Kaufman nu reuşea să adoarmă. De la plecarea lui Bonnie, după masa de prânz, se tot sucea şi răsucea în pat. Ceva nu era în regulă. În fine, în afară de cancerul care mânca plămânii…

Era cartea asta. Sau mai degrabă ceea ce scrisese pe paginile ei albe. Se ridică, rezemându-se de pernă, şi apucă romanul de pe noptieră pentru a-l deschide la pagina unde caligrafiase rețeta desertului din copilăria ei. De unde îi venise acest puseu de nostalgie? De la iminența morții care în fiecare zi câştiga tot mai mult teren? Probabil.

Nostalgia… Detesta chestia asta. Drumul vieții era atât de rapid, încât luase hotărârea să nu privească niciodată înapoi. Trăise întotdeauna în prezent, încercând să facă abstracție de trecut. Nu păstra amintiri, nu-şi sărbătorea nicio aniversare, se muta la doi-trei ani pentru a nu se ataşa nici de lucruri, nici de oameni. Pentru ea, asta fusese întotdeauna condiția supraviețuirii.

Totuşi, în această după-amiază, trecutul îi bătea la uşă. Se ridică cu greutate şi făcu câțiva paşi până la dulapul metalic în care îi erau aranjate lucrurile. Scoase valijoara din piele aspră şi cu fermoar Eclair pe care i-o adusese Katia, nepoata ei, la ultima vizită. Lucruri pe care Katia le găsise golind casa părinților ei înainte de a o pune în vânzare.

Prima fotografie purta data martie 1929, la câteva luni după naşterea ei. Reprezenta un cuplu de îndrăgostiți care pozau cu mândrie alături de cei trei copii ai lor. Ethel era în brațele mamei sale, în timp ce fratele şi sora ei, gemeni mai mari cu patru ani decât ea, erau de-o parte şi de alta a tatălui lor. Haine frumoase, zâmbete sincere, complicitate. Iubirea familială şi blândețea ieşeau la iveală din această poză. Ethel puse fotografia deoparte, pe pat. Nu se mai uitase la ea de zeci de ani.

Documentul următor era un articol de presă îngălbenit, ilustrat cu mai multe fotografii din anii ’40: uniformele naziste, gardurile de sârmă ghimpată, barbaria… Revista îi amintea lui Ethel propria ei poveste. Avea doar zece ani când

sosise în Statele Unite cu fratele ei. Putuseră să părăsească Cracovia chiar înainte ca nemții să transforme o parte a oraşului în ghetou. Sora ei ar fi trebuit să li se alăture mai târziu, dar ea nu mai avusese această şansă – murise de tifos la Plaszow – şi nici părinții ei care nu supraviețuiseră în lagărul de exterminare de la Belzec.

Ethel îşi continuă întoarcerea în trecut. Documentul următor era o carte poştală alb-negru reprezentând o elegantă balerină care dansa pe poante. Era ea, la New York. Îşi petrecuse toată adolescența în familia părintească a mamei ei care ştiuse să-i recunoască şi să-i încurajeze talentul pentru dans. Foarte repede, se remarcase şi fusese angajată la New York City Ballet, compania pe care tocmai o crease George Balanchine.

Spărgătorul de nuci, Lacul lebedelor, Romeo şi Julieta dansase rolurile principale din cele mai mari balete. Apoi fusese constrânsă să renunțe la dans la douăzeci şi opt de ani, ca urmare a unei fracturi prost tratate care o lăsase cu un şchiopătat dizgrațios.

Un sentiment confuz îi făcu pielea de găină. În spatele cărții poştale, găsi programul unui spectacol new-yorkez. După accident, devenise profesoară la School of American Ballet participând în acelaşi timp la punerea în scenă a câtorva comedii muzicale pe Broadway.

O altă fotografie era încă dureroasă, chiar şi după zeci de ani. Era cea a unui amant tenebros. Un bărbat cu zece ani mai tânăr ca ea de care se îndrăgostise la treizeci şi cinci de ani. O poveste pasională care, pentru câteva ore de euforie, o costase ani întregi de suferință şi deziluzie.

Şi apoi…

Şi apoi, coşmarul…

Un coşmar care începe în lumina pozei următoare, un pic neclare, pe care o făcuse chiar ea privindu-se într-o oglindă. Fotografia pântecului ei rotund.

Atunci când nu se mai aştepta, Ethel rămăsese însărcinată cu puțin înainte de a împlini patruzeci de ani. O ofrandă a

vieții pe care o luase cu o recunoştință infinită. Nu fusese niciodată mai fericită ca în primele şase luni de sarcină. Bineînțeles, avea grețuri şi era epuizată de oboseală, dar bebeluşul care creştea în pântecul ei o transformase.

Într-o dimineață totuşi, cu trei luni înainte de termen, i se rupsese apa, aparent, fără motiv. Fusese dusă la spital, unde fusese supusă examinărilor adecvate. Îşi amintea de tot cu o acuitate foarte vie. Bebeluşul era tot acolo, în pântecul ei. Îi simțea loviturile de picior, auzea cum îi bate inima. Apoi ginecologul care era de gardă în seara aia îi spusese că punga de apă se fisurase şi că, fără lichid amniotic, bebeluşul nu putea trăi. Sacul membranos fiind lipsit de apă, trebuia provocată naşterea. Atunci, fusese acea noapte de groază în care îl adusese pe lume pe bebeluşul ei, deşi ştia că nu va supraviețui. După mai multe ore de travaliu, ea nu dăduse viață, ci moarte.

Putuse să-l vadă, să-l atingă, să-l îmbrățişeze. Era atât de mic, dar totodată atât de frumos. În momentul naşterii, nu hotărâse încă ce nume să-i pună fiului ei. În mintea ei, îi spunea mereu *bambino, bambino al meu.*

Lacrimile care îi curgeau pe obraji cădeau pe un pliculeț gros din hârtie sidefată. Îl deschise tremurând şi scoase din el şuvița de păr a bebeluşului. Plânse îndelung, dar asta o eliberă de o greutate pe care o păstra în ea de ani de zile.

Acum, se simțea foarte obosită. Înainte de a se culca la loc, într-un moment de inspirație subită, lipi fotografiile, articolul de ziar, cartea poştală şi şuvița de păr pe paginile goale ale cărții. Un rezumat al momentelor importante din viața ei care se întindea pe vreo zece pagini.

Dacă ar fi trebuit s-o ia de la capăt, ar fi schimbat ceva din viața ei? Îşi alungă această întrebare din minte. Întrebarea asta n-avea niciun sens. Viața nu era un joc video cu alegeri multiple. Timpul trece şi ne trecem odată cu el, făcând cel mai adesea ceea ce putem şi nu ceea ce vrem. Destinul face restul, iar şansa vine să-şi bage şi ea coada. Asta-i tot.

Puse cartea într-un plic de hârtie kraft şi o chemă pe infirmiera de gardă pentru a-i cere să-i dea acest pachet lui Bonnie Del Amico când va veni data viitoare la spital.

* * *

Căminul de fete
Campusul Berkeley
Ora 19

— Nu mânca prea mult tiramisu la Roma! o sfătui cu perfidie Yu Chan. Are un miliard de calorii şi te-ai cam îngrăşat în ultima vreme, nu?

— Nu-ți face griji pentru mine, replică Bonnie închizând-și valiza. Chestia asta nu pare să le displacă băieților din câte mi-am dat seama…

Tânăra privi pe fereastră. Se întuneca deja, dar zări luminile farurilor de la taxiul pe care îl comandase.

— Am plecat.

— Baftă! Rupe-le gura la țărănoii ăia! o încurajă chinezoaica.

Bonnie coborî scările căminului şi îi dădu bagajele şoferului de la *yellow cab* care le puse în maşină.

— Mergeți la aeroport, domnişoară?

— Da, dar mai întâi voi face un ocol rapid pe la spitalul Lenox.

În timpul drumului, Bonnie se pierdu în gândurile ei. De ce simțea nevoia să se întoarcă s-o vadă pe doamna Kaufman? Când o părăsise, la prânz, i se păruse obosită și cam tristă. Şi, mai ales, bătrâna doamnă îi spusese la revedere într-un mod prea solemn insistând s-o îmbrățişeze, ceea ce nu-i prea stătea în obicei.

Ca şi cum ne vedeam pentru ultima oară…

Taxiul se opri lângă o altă maşină.

— Îmi las geanta aici, bine? Lipsesc cinci minute.

— Nu vă grăbiți. O să merg cu maşina în parcare.

* * *

Căminul de fete
Campusul Berkeley
Ora 19:30

— Poliția, deschideți!

Yu Chan tresări. Profitase de absența colegei ei de cameră pentru a-i scotoci prin computer şi a încerca să-i găsească mailurile. Timp de câteva secunde, se panică, imaginându-şi că o cameră de supraveghere camuflată din încăpere o dăduse de gol.

Stinse monitorul în grabă înainte de a deschide uşa.

— Sunt ofițerul Carol Alvarez, se prezentă Carole, ştiind foarte bine că n-avea nicio autorizație să intervină într-un campus universitar.

— Am vrea să vorbim cu Bonnie Del Amico, anunță Milo.

— Ați ratat-o cu puțin, răspunse Yu Chan cu uşurare. Tocmai a plecat la aeroport. Participă la un turneu de şah la Roma.

La Roma! Fir-ar să fie!

— Aveți numărul ei de mobil? întrebă el scoțându-şi celularul.

* * *

Parcarea spitalului Lenox
Ora 19:34

Pe bancheta din spate a taxiului, telefonul lui Bonnie răsună în fundul genții ei patchwork. Soneria fu insistentă, dar şoferul nici măcar n-o auzi. Aşteptându-şi pasagera, el dăduse mai tare sonorul radioului pentru a urmări meciul dintre *Mets* şi *Braves.*

În interiorul clădirii, Bonnie ieşi din lift şi înainta uşor, ca o pisică, pe culoar.

— Ora de vizită a trecut, domnişoară! o opri o infirmieră.

— Eu… eu voiam s-o salut pe doamna Kaufman înainte de a pleca în străinătate.

— Hm… sunteți micuța voluntară, nu-i aşa?

Bonnie încuviință dând din cap.

— Ethel Kaufman a adormit, dar a lăsat un plic pentru dumneavoastră.

Un pic decepționată, Bonnie o urmă pe femeia în alb până la cabină pentru a lua coletul în care se afla cartea.

La întoarcerea în taxi, în drum spre aeroport, descoperi cu stupefacție fotografiile şi adnotările adăugate de bătrâna doamnă. Sub imperiul emoției, nu se gândi nici măcar o secundă să-şi verifice telefonul.

* * *

Aeroportul internaţional San Francisco
Pista de decolare nr. 3
Zborul 0966
Ora 21:27

„Bună ziua doamnelor şi domnilor.

Vă vorbeşte comandantul, mă bucur să vă primesc la bordul acestui Boeing 767 cu destinația Roma. Timpul de zbor este estimat la 13 ore şi 55 de minute. Îmbarcarea s-a încheiat. Pe scaunul din față, veți găsi o notiță de securitate cu procedurile necesare în caz de urgență, pe care vă cerem s-o citiți cu atenție. Membrii echipajului o să vă arate acum…”

* * *

Aeroportul internaţional San Francisco
Holul plecărilor
Ora 21:28

— Zborul pentru Roma? Ah, îmi pare rău, chiar acum s-a terminat îmbarcarea, anunță recepționera consultându-şi ecranul.

— Nu pot să cred! izbucni furioasă Carole. N-o să punem niciodată mâna pe cartea asta blestemată. Încearcă s-o suni pe fata asta!

— I-am lăsat deja două mesaje, anunță Milo. Trebuie că și-a pus telefonul pe vibrații.

— Mai încearcă, te rog.

* * *

Pista de decolare nr. 3
Zborul 0966
Ora 21:29

„Suntem pe punctul de a decola. Vă rugăm să vă legați centurile de siguranță, să vă ridicați scaunul şi să vă închideți telefonul mobil. Vă reamintim printre altele că acesta este un avion pentru nefumători şi că este strict interzis să fumați în toalete."

Bonnie îşi încheie centura şi scotoci în geantă pentru a-şi scoate perna de voiaj, masca de somn şi cartea. Închizându-şi telefonul, îşi dădu seama că luminița roşie clipea, semnalând prezența de mesaje sau sms-uri. Fu tentată să le citească, dar privirea reprobatoare a stewardesei o convinse să se răzgândească.

* * *

Paris
Miezul nopţii

Salonul micului nostru apartament era scăldat în lumina filtrată pe care o propagau vreo zece lumânări. După o seară liniştită, Billie adormise pe canapea. Eu îmi deschisesem cu îngrijorare laptopul şi intrasem în programul de editare de text. Teribila pagină albă apăruse pe ecran odată cu ea, grețurile, angoasa şi panica ce îmi deveniseră, din nefericire, familiare.

Străduieşte-te!

Străduieşte-te!

Nu.

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus până la canapea şi am luat-o pe Billie în braţe pentru a o muta în cameră. Într-un somn agitat, ea a mormăit că era prea grea, dar nu s-a împotrivit. Noaptea era răcoroasă şi radiatorul din încăpere nu degaja destulă căldură. În dulap, am găsit o pilotă suplimentară şi am înfăşurat-o cu ea ca pe un copil.

Eram pe punctul de a închide uşa, când am auzit-o zicându-mi: „Mulţumesc".

Trăsesem draperiile pentru a-i proteja somnul de lumina de pe stradă şi eram în întuneric. „Îţi mulţumesc că te ocupi de mine. Nimeni n-a făcut-o niciodată înaintea ta."

* * *

„Nimeni n-a făcut-o niciodată înaintea ta."

Propoziţia îmi răsuna încă în minte când m-am întors la masa de lucru. Am privit, pe ecran, cursorul care mă sfida clipind.

De unde vă vine inspiraţia? Aceasta era întrebarea clasică, cea care revenea cel mai des în gura cititorilor şi a jurnaliştilor, şi, cinstit vorbind, nu fusesem niciodată capabil să răspund serios la ea. Scriitura implica o viaţă ascetică: să înnegresc patru pagini pe zi îmi lua vreo cincisprezece ore. Nu exista magie, secret ori reţetă: trebuia doar să mă rup de lume, să mă aşez la un birou, să-mi pun căştile, să ascult muzică clasică sau jazz şi să mă asigur că am un stoc serios de capsule de cafea. Uneori, în zilele bune, intram într-un cerc virtuos care mă putea face să scriu dintr-un foc vreo zece pagini. În aceste perioade binecuvântate, reuşeam să mă conving că poveştile preexistau undeva în cer şi că vocea unui înger venea să-mi dicteze ceea ce trebuia să scriu, dar astfel de momente erau rare şi perspectiva de a redacta cinci sute de pagini în câteva săptămâni îmi părea pur şi simplu imposibilă.

„Îți mulțumesc că te ocupi de mine.”

Grețurile îmi dispăruseră. Angoasa mi se schimbase în trac. Tracul actorului chiar înainte de a fi ridicată cortina.

Mi-am pus degetele pe tastatură şi ele începură să se mişte aproape fără voia mea. Primele rânduri apărură ca prin magie.

Capitolul 1

De când exista Bostonul, nu se mai văzuse o iarnă atât de rece. De mai bine de o lună, oraşul gemea sub zăpadă şi chiciură. În cafenele, conversaţiile se învârteau din ce în ce mai des în jurul pretinsei încălziri climatice cu care mass media ne împuia urechile.

„Vezi să nu! Toată chestia asta nu-i decât o farsă!”

În micul ei apartament din Southie, Billie Donelly dormea un somn agitat. Până acum, viaţa nu fusese deloc blândă cu ea. Nu o ştia încă, dar asta avea să se schimbe.

Asta e, o luasem din loc.

Am înțeles imediat că sentimentele pe care le nutream pentru Billie mă eliberaseră de blestemul meu. Făcându-mă să revin cu picioarele pe pământ, ea reuşise să găsească cheia de la lacătul care îmi fereca spiritul.

Pagina albă nu mă mai înspăimânta.

Am început să tastez şi am lucrat toată noaptea.

* * *

Roma
Aeroportul Fiumicino
Ziua următoare

„Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte comandantul. Tocmai am aterizat pe aeroportul Fiumicino din Roma, unde temperatura exterioară este de 16°C. Ne cerem scuze pentru această mică întârziere. Rămâneți aşezați pe scaune în timpul rulării şi păstrați-vă centura legată până la oprirea completă a aparatului. Aveți grijă la căderile de obiecte atunci când deschideți compartimentele cu bagaje şi asigurați-vă că nu

uitați nimic. În numele întregului echipaj al United Airlines, vă doresc o zi plăcută şi sperăm să vă revedem în curând pe liniile noastre.”

Bonnie Del Amico se chinui îngrozitor să scape de somnolență. Dormise tot timpul zborului, un somn zbuciumat şi plin de coşmaruri din care nu reuşea să se smulgă.

Ea părăsi avionul încă înțepenită, fără să-şi dea seama că uita în buzunarul-plasă al scaunului cartea pe care i-o înapoiase Ethel Kaufman.

30
Labirintul vieţii

Nimic nu este mai tragic decât să întâlneşti un individ ajuns la capătul puterilor, pierdut în labirintul vieții.
Martin LUTHER KING

Luni, 13 septembrie
Arondismentul 15 din Paris
Ora 9 dimineaţa

Am coborât la stația Balard, punctul terminus al liniei 8 de metrou. În acest început de toamnă pariziană, temperatura era blândă şi reînceperea anului şcolar plutea în aer ca un parfum.

Spitalul european Marie-Curie era o clădire imensă situată pe malul Senei, la marginea parcului Andre-Citröen. Fațada principală, în întregime din sticlă, se plia pe cotitura străzii şi oferea un efect de oglindă care reflecta copacii din jur.

Din câte putusem să citesc în broşură, el regrupa serviciile unor vechi spitale ale capitalei şi trecea drept unul din cele mai performante din Europa, mai ales pentru secția de boli cardiovasculare în sânul căreia oficia profesorul Clouseau.

După ce am greşit de trei ori intrarea şi ne-am rătăcit prin meandrele marelui patio central, un angajat ne-a îndrumat spre un grup de ascensoare care ne-a dus la penultimul etaj.

În pofida programării, am fost obligați să aşteptăm medicul trei sferturi de oră. Conform secretarei lui, Corinne, profesorul Clouseau – care locuia în clădirea în care se aflau bolnavii – se întorcea chiar în acea dimineață de la New York unde preda de două ori pe lună la prestigioasa Harvard Medical School.

Sub supravegherea Corinnei, am aşteptat răbdători într-un birou magnific, decorat cu un mobilier ce combina lemnul şi metalul, şi care oferea o vedere sublimă asupra Senei şi

asupra acoperişurilor din Paris. Dacă stăteai în faţa zidului de sticlă, vedeai barjele care alunecau leneş pe fluviu, podul Mirabeau şi replica Statuii Libertăţii la extremitatea Insulei Lebedelor.

Bărbatul care apăru pe neaşteptate în încăpere semăna mai mult cu inspectorul Columbo decât cu un eminent profesor în medicină. Cu părul vâlvoi, cu faţa mahmură şi nerasă, el purta un impermeabil şifonat, aruncat pe umeri ca o capă. Cămaşa ecosez îi ieşea din puloverul verzui şi cădea peste nişte pantaloni din catifea reiată cu pete mai mult decât dubioase. Dacă l-aş fi întâlnit pe tipul ăsta pe stradă, aş fi fost tentat să-i dau o monedă. Era greu de crezut că, pe lângă serviciul lui la spital, conducea o echipă de medici şi ingineri care, de cincisprezece ani, lucrau la conceperea unei inimi artificiale autonome. Mormăi ceva nedesluşit drept scuză pentru întârziere, schimbă trenciul cu un halat îngălbenit şi, fără îndoială sub efectul decalajului orar, se prăbuşi în fotoliu.

Citisem undeva că, în timpul primei întâlniri cu o persoană necunoscută, creierul nostru stabileşte într-o zecime de secundă dacă această persoană e de încredere. E un proces atât de rapid, încât capacităţile noastre de judecată nu au pur şi simplu timp să influenţeze această primă reacţie „instinctivă”.

Iar în acea dimineaţă, în ciuda aspectului său neîngrijit, în mintea mea s-a întipărit o impresie de încredere faţă de profesorul Clouseau.

Nici Billie nu s-a lăsat intimidată de aspectul lui şi i-a detaliat simptomele: pierderea cunoştinţei, oboseală mare, paloare, tăiere a respiraţiei la cel mai mic efort, greţuri, febră, pierdere în greutate şi arsuri la stomac.

În timp ce el lua act de aceste informaţii murmurând nişte „hm, hm” aproape imperceptibili, i-am întins dosarul medical pe care-l constituisem graţie analizelor lui Mortimer Philipson. El îşi puse o pereche de ochelari cu focar dublu, cum existau în anii 70, şi parcurse documentele cu o mutră

neîncrezătoare, dar flacăra din privire, care răzbătea din spatele ochelarilor săi rotunzi, trăda o inteligență vie şi în alertă.

— O să-mi refaceți nişte examene, zise el tranşant aruncând cu forță dosarul cartonat la coş. Aceste analize făcute în dispensarul unui hotel exotic şi povestea asta cu „fata de hârtie", cu cerneala şi cu celuloza: nimic din toate astea nu stă în picioare.

— Şi leşinurile mele, atunci? Se enervă Billie. Şi păr…

El i-o taie fără menajamente:

— Pentru mine, sincopele dumneavoastră repetate sunt legate de o diminuare bruscă a debitului sanguin cerebral. Ele îşi găsesc aşadar în mod obligatoriu originea într-o anomalie cardiacă sau vasculară. Asta pică bine: e chiar specialitatea mea şi a serviciului pe care îl conduc.

Mâzgăli pe o rețetă o listă de examene de făcut pe parcursul zilei şi propuse să ne revedem chiar în aceeaşi seară.

* * *

Roma
Aeroportul Fiumicino

Boeingul 767 venit de la San Francisco staționa în zona lui de parcare. Pasagerii debarcaseră de mai bine de jumătate de oră şi agenții de întreținere făceau curat în interiorul avionului.

Mike Portoy, pilotul de linie, puse punct final raportului său de după zbor şi îşi închise laptopul.

M-am săturat de toată hârțogăraia asta! gândi el căscând.

Cam dăduse rasol cu evaluarea, dar zborul ăsta de cincisprezece ore îl terminase. Îşi privi ecranul telefonului. Soția lui îi lăsase un mesaj tandru şi amabil. Pentru a evita s-o sune, îi trimise unul din textele „copiat/lipit" pe care le păstra ca rezervă. Astăzi, avea altceva mai bun de făcut decât să stea la taclale cu nevastă-sa. În seara asta, trebuia neapărat s-o vadă pe Francesca. De fiecare dată când trecea

prin Roma, făcea în aşa fel să-şi încerce norocul pe lângă frumoasa recepţioneră care lucra la biroul de obiecte pierdute. Douăzeci de ani, proaspătă, sexy, apetisantă cu formele ei generoase, Francesca avea asupra lui un efect ciudat. Până acum, îi refuzase mereu avansurile, dar, de data asta, o să fie altfel, o presimţea.

Mike îşi părăsi cockpitul. Se pieptănă şi îşi încheie haina.

Să nu subestimezi niciodată prestigiul uniformei.

Dar, înainte de a părăsi avionul, trebuia să găsească un pretext pentru a o aborda pe tânăra italiancă.

Zări echipa de curăţenie care, rapidă şi eficace, îşi repartizase sarcinile. Pe primul cărucior, printre reviste şi batiste de hârtie folosite, reperă o carte frumoasă îmbrăcată în piele de un albastru închis. Se apropie, luă lucrarea în mână, se uită la coperta decorată cu stele unde numele autorului şi titlul romanului ieşeau în evidenţă cu litere aurii: *Tom Boyd – Trilogia îngerilor – Volumul 2.*

N-am auzit niciodată de el, dar îmi pică la fix. Iată momeala mea!

— Nu puteţi lua cartea asta, domnule.

Se întoarse, prins asupra faptului. Cine îndrăznea să-i vorbească astfel?

Era una din femeile de serviciu. O negresă drăguţă. Ecusonul obligatoriu, pe care-l purta atârnat la gât, îi indica numele mic – Kaela – şi bandana care-i ţinea părul avea pe ea steaua albă pe fond albastru a drapelului somalian.

O privi de sus cu dispreţ:

— Rezolv eu cu asta! hotărî el arătând cartea. Trebuie doar să trec pe la biroul de obiecte pierdute.

— Sunt obligată să-i raportez şefului meu de echipă, domnule.

— Raportează-i şi lui Dumnezeu dacă-ţi face plăcere, zise el batjocoritor ridicând din umeri.

Păstră cartea în mână şi părăsi aparatul.

În seara asta, Francesca va dormi în patul lui!

* * *

Via Mario de Bernardi

În taxiul care o ducea la hotel, Bonnie se gândi deodată să-şi deschidă telefonul mobil. Era plin de mesaje! Mai întâi, tatăl ei, care îşi făcea griji, apoi un text aiuristic de la Yu Chan pentru a o preveni că poliția era pe urmele ei şi, mai ales, o multitudine de apeluri de la un oarecare Milo care îşi manifesta dorința de a cumpăra romanul lui Tom Boyd pe care ea îl achiziționase de pe internet.

Ce poveste nebunească!

Cuprinsă de un presentiment rău, scotoci în geanta de umăr şi îşi dădu seama că romanul nu mai era acolo.

L-am uitat în avion!

Taxiul urma să o ia pe autostradă când Bonnie scoase un strigăt de exclamație:

— Stop, vă rog! Puteți să întoarceți?

* * *

Spitalul european Marie-Curie
Cheiul Senei, Paris

— Relaxați-vă, domnişoară. Examinarea este total nedureroasă.

Billie era culcată, goală până la brâu, întinsă pe partea stângă. În dreapta ei, cardiologul îi lipi trei electrozi pe piept înainte de a-i aplica un strat gros de gel.

— O să vă facem o ecografie a inimii pentru a căuta o eventuală tumoare şi pentru a-i depista amplasarea.

Îşi însoți vorba de faptă, aplicând sonda în diferite poziții, între coastele lui Billie şi în apropierea sternului, şi realizând de fiecare dată fotografii. Pe ecran, distingeam clar bătăile inimii ale tinerei care se ambalase din cauza fricii. Vedeam de asemenea aerul îngrijorat al doctorului a cărui față se crispa din ce în ce mai mult, pe măsură ce examinarea se prelungea.

— Este grav? nu m-am putut eu abține să nu întreb.

— Profesorul Clouseau o să vă interpreteze rezultatele, îmi răspunse el cam rece.

Dar adăugă din proprie inițiativă:

— Cred că o să completăm ecocardiografia cu un IRM.

* * *

Roma
Aeroportul Fiumicino

— Francesca nu e aici? întrebă Mike Portoy împingând uşa biroului de obiecte pierdute.

Pilotul de linie îşi ascundea cu greu decepția. În spatele tejghelei, „înlocuitoarea" ridică nasul dintr-o revistă pentru a-i da ceva speranță:

— Este în pauză de masă la Da Vinci's.

Mike plecă fără să spună „mulțumesc" şi fără a se obosi să lase cartea pe care o recuperase din avion.

Situat într-un colț ascuns al terminalului 1, Da Vinci's era o mică oază în inima aeroportului. Într-un decor de coloane din marmură roz, cafeneaua avea un aspect mai puțin convențional datorită pilonilor şi boltelor acoperite cu iederă cățărătoare. De-a lungul unui imens bar în formă de U, călătorii se înghesuiau să dea pe gât espresso-urile tari, degustând în acelaşi timp produsele de patiserie ale casei.

— Hei, Francesca! îi aruncă el zărind-o.

O găsea tot mai frumoasă de fiecare dată. Stătea de vorbă cu un tânăr angajat: un papițoi îmbrăcat cu un şorț de cafegiu care era plătit să prepare cafele în mod ceremonios, de la bobul verde până la nectarul servit în ceaşcă.

Mike se apropie, puse cartea pe bar şi încercă să se bage în vorbă, impunând limba – americana – şi subiectul conversației – el însuşi. Dar frumoasa italiancă era topită după tânărul ei companion şi îi sorbea cuvintele bătând din pleoape: el avea un zâmbet seducător, ochi zâmbăreți şi cârlionți negri. Umflat cu testosteron, Mike îl privi pe îngeraşul roman cu dispreț, apoi o invită pe Francesca să

meargă să cineze cu el. Ştia o mică trattoria în apropiere de Campo dei Fiori care făcea nişte paste delicioase şi…

— În seara asta, ies cu Gianluca, răspunse ea scuturând din cap.

— Hm… poate mâine atunci? Rămân două zile la Roma.

— Îți mulțumesc, dar… nu! refuză ea înainte de a pleca râzând în hohote cu complicele ei.

Mike păli. Ceva îi scăpa. Cum putea târfulița asta să i-l prefere pe tipul ăla jalnic? El făcuse opt ani de studii ca să ajungă la o meserie aureolată de prestigiu care îi fascina pe oameni. Celălalt avea o slujbă de rahat şi un timp parțial flexibil. El cucerea cerul, celălalt era plătit cu şapte sute nouăzeci de euro net în regim provizoriu…

Ca să nu-şi piardă complet demnitatea, Mike se chinui să comande ceva. Cele două turturele îşi reluaseră de mult conversația în italiană. Mirosul seducător de cafea i se urcă la cap. Îşi bău cafeaua *lungo* dintr-o înghițitură şi îşi fripse limba.

Cu atât mai rău, o să-mi plătesc o curvă înspre San Lorenzo, gândi el decepționat, ştiind perfect că asta nu-i şterge din minte râsul Francescăi.

Coborî de pe scaunul înalt şi părăsi cafeneaua cu coada între picioare, uitând pe bar cartea legată în piele şi cu copertă gotică…

* * *

Aeroportul Fiumicino
Biroul de obiecte pierdute
Cinci minute mai târziu

— Îmi pare rău, domnişoară, nimeni nu ne-a adus romanul dumneavoastră, îi spuse Francesca lui Bonnie.

— Sunteți sigură? întrebă adolescenta. Era o carte foarte importantă pentru mine. Conținea şi fotografii şi…

— Ascultați, o să completați un formular în care veți descrie cât mai amănunțit posibil obiectul rătăcit menționând

şi numărul dumneavoastră de zbor şi, dacă cineva o să ni-l aducă, o să vă sunăm imediat.

— Bine, răspunse cu tristeţe Bonnie.

Se apucă să completeze formularul, dar, în sinea ei, ceva îi spunea că n-o să mai vadă strania carte neterminată a lui Tom Boyd şi că n-o să guste niciodată sufleul de ciocolată al doamnei Kaufman…

* * *

Spitalul european Marie-Curie
Cheiul Senei, Paris
Ora 19:15

— Corinne, rezultatele domnişoarei Donelly! strigă Jean-Baptiste Clouseau deschizând uşa biroului său.

Îmi surprinse privirea uimită fixată pe interfonul de pe birou.

— N-am înţeles niciodată cum funcţionează chestia asta: are prea multe taste! bombăni el scărpinându-se în cap.

Lucrurile păreau să stea la fel şi cu Blackberry-ul său ultimul model care clipea şi vibra din două în două minute fără ca el să-i acorde vreo importanţă.

Avusese operaţii una după alta toată ziua şi părea şi mai puţin „proaspăt” decât dimineaţă. Faţa lui palidă era săpată de cearcăne şi barba stufoasă dădea impresia că crescuse cu jumătate de centimetru în câteva ore.

Noaptea se lăsa peste Paris, cufundând încăperea în semiîntuneric. Dar Closeau nu se obosi să aprindă lumina. Se mulţumi să apese pe butonul din mijloc al unei telecomenzi care activă un imens ecran plat agăţat pe perete, pe care, în maniera unei diaporame, defila rezultatul examinărilor lui Billie.

Medicul se apropie de panoul luminos pentru a comenta primul document:

— Analiza sangvină a confirmat diminuarea ratei de trombocite, ceea ce justifică starea dumneavoastră de anemie,

explică el privind-o pe tânără prin lentilele ochelarilor săi ciudați.

Apăsă pe buton pentru a trece la imaginea următoare:

— Cât despre ecocardiografie, ea a pus în evidență prezența mai multor miomuri cardiace.

— Miomuri? se îngrijoră Billie.

— Sunt nişte tumori situate în inimă, preciză fără menajamente Clouseau.

Se apropie şi mai mult de ecran şi arătă cu telecomanda un detaliu al imaginii medicale care reprezenta o masă întunecată de forma unei mici sfere.

— Prima tumoare este situată în auriculul drept. Are o formă clasică, cu un pedicul scurt de consistență gelatinoasă. La prima vedere, pare a fi relativ benignă…

Lăsă să treacă câteva secunde înainte de a vorbi despre un alt clişeu:

— A doua tumoare este mai îngrijorătoare, recunoscu el. Are o mărime neobişnuită, de aproape zece centimetri, şi o formă fibroasă, fermă şi încâlcită. Este situată la nivelul orificiului mitral şi poziția ei jenează pătrunderea sângelui bogat în oxigen în partea stângă a inimii. Asta explică sufocările, paloarea şi sincopele, fiindcă organismul nu este suficient irigat.

M-am apropiat şi eu, la rândul meu, de clişeu. Tumoarea avea forma unui ciorchine de strugure agățat de cavitatea inimii prin nişte filamente. N-am putut să nu mă gândesc la rădăcinile şi fibrele de lemn care transportă seva, ca şi cum un copac era pe cale să crească în inima lui Billie.

— O să… o să mor nu-i aşa? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Având în vedere volumul miomului, dacă nu-l înlăturăm cât mai repede, aveți într-adevăr mari riscuri de embolie arterială şi de moarte subită, admise Clouseau.

Stinse ecranul, aprinse luminile şi se întoarse în fotoliu.

— Este un tratament chirurgical pe cord deschis. Există riscuri, bineînțeles, dar în starea actuală a lucrurilor, cel mai

mare pericol ar fi să nu facem nimic.

— Când puteți să mă operați? întrebă ea.

Cu vocea lui de stentor, doctorul strigă la Corinne, secretara lui, să-i aducă agenda. Aceasta era deja plină cu operații şi intervenții planificate cu luni de zile înainte. Mă temeam că ne va îndruma către unul din confrații săi, dar, în numele prieteniei cu Aurore, acceptă să schimbe o altă programare ca s-o opereze pe Billie peste cincisprezece zile.

Hotărât lucru, tipul ăsta îmi plăcea.

* * *

De la: bonnie.delamico@berkeley.edu
Subiect: Trilogia îngerilor – Volumul 2
Data: 13 septembrie 2010 22:57
Către: milo.lombardo@gmail.corn

Stimate domn,

Am găsit numeroasele mesaje pe care mi le-aţi lăsat pe telefon pentru a-mi semnala dorinţa dumneavoastră de a cumpăra exemplarul cărţii lui Tom Boyd al cărui agent literar şi prieten pretindeţi că sunteţi. Lăsând la o parte faptul că această carte nu e de vânzare, vă informez că, din nefericire, am rătăcit-o în timpul unui zbor între San Francisco şi Roma şi că, la ora actuală, n-a fost încă restituită la biroul de obiecte pierdute al aeroportului Fiumicino.

În speranţa că veţi primi acest mesaj, vă transmit sincere salutări.

Bonnie Del Amico

* * *

Roma
Aeroportul Fiumicino
Cafeneaua Da Vinci's

Primii pasageri ai zborului FlyItalia venind de la Berlin începeau debarcarea. Printre ei, celebrul pictor şi designer Luca Bartoletti care se întorcea după o scurtă şedere în capitala germană. Trei zile pe care şi le petrecuse dând interviuri cu ocazia unei retrospective a operei lui organizate de Hamburger Bahnhof, muzeul de artă contemporană al oraşului. Să-şi vadă pânzele agățate alături de cele ale lui Andy Warhol şi Richard Long constituia un fel de consacrare. Recunoaşterea muncii de o viață.

Luca nu-şi pierdu timpul cu aşteptatul valizei în fața benzii rulante circulare. Detesta să se înghesuie şi călătorea mereu fără bagaje. În avion, abia dacă se atinsese de tava cu gustarea constând dintr-o salată precum cauciucul, o omletă unsuroasă cu paste şi o tartă cu pere tari ca piatra.

Înainte de a-şi recupera maşina, se opri să mănânce ceva la Da Vinci's. Cafeneaua era pe punctul de a închide, dar patronul acceptă să ia o ultimă comandă. Luca optă pentru un cappuccino şi un sandviş cald cu mozzarella, tomate şi jambon italienesc. Se instală la bar pentru a termina de citit un articol din *La Repubblica* pe care-l începuse în avion. Când lăsă ziarul, ca să ia o gură de cafea, zări cartea din piele albastră uitată mai devreme de pilotul de linie. Luca era un adept al *bookcrossing*[{29}]-ului. Cumpăra enorm de multe cărți, dar nu păstra niciuna, preferând să le abandoneze în locuri publice pentru ca şi alții să profite de ele. Mai întâi, crezu că romanul fusese lăsat acolo în mod voit, dar nicio etichetă nu era lipită pe copertă pentru a acredita această idee.

Luca răsfoi romanul muşcând din sandviş. Puțin interesat de literatura de consum, n-auzise niciodată de Tom Boyd, dar fu dezamăgit descoperind că romanul era incomplet şi că unul din cititori se folosise de paginile goale ca de un album foto.

Îşi termină gustarea şi părăsi cafeneaua cu descoperirea lui sub braț. În parcarea subterană, îşi regăsi vechiul DS decapotabil de culoare bordo pe care-l cumpărase în timpul unei recente vânzări la licitație. Puse cartea pe scaunul pasagerului şi se îndreptă spre sud-vestul oraşului.

Luca locuia în spatele pieței Santa Maria, la ultimul etaj al unui imobil vopsit în ocru, în pitorescul şi coloratul cartier Trastevere. Un apartament mare pe care-l transformase în hangar şi unde îşi instalase atelierul. De cum pătrunse în hol, o lumină crudă – cea de care avea nevoie ca să-şi realizeze tablourile – inundă încăperea. Luca o filtră apăsând pe întrerupător. Locul nu dădea impresia că ar fi locuit, într-atât era de gol. Totul se organiza în jurul unui imens şemineu central înconjurat de geamuri circulare. Existau suporturi pentru şevalet aproape peste tot, pensule de toate mărimile, rulouri de tapet, raclete de tăbăcar, cuțite de apicultor şi zeci de borcane cu vopsea. Dar nu exista nici pat de copil, nici bibliotecă, nici canapea, nici televizor.

Luca îşi examină ultimele tablouri. Erau toate monocrome: variațiuni în jurul culorii albe cu crestături, urme, reliefuri şi tuşe de pensulă care creau efecte de lumină originale. Dar Luca nu se lăsa păcălit. El ştia că succesul şi recunoaşterea critică nu reflectau în mod obligatoriu talentul. Epoca era atât de mult saturată de consum, poluată de zgomot, viteză şi obiecte, încât oamenii aveau impresia că se aleg cu un fel de purificare atunci când cumpărau tablouri.

Pictorul scoase din haină cartea şi începu să răsfoiască emoționat paginile decorate cu fotografiile vieții lui Ethel Kaufman.

De mult timp, orice fantezie dispăruse din viața lui. Totuşi, în seara asta, avea o poftă nebună de sufleu de ciocolată…

31
Străzile din Roma

Vei fi iubit în ziua în care vei putea să-ți arăți slăbiciunile fără ca celălalt să se folosească de asta pentru a-şi spori puterea.
Cesare PAVESE

Paris
14 – 24 septembrie

În ciuda ameninţării bolii lui Billie, cele două săptămâni care au precedat operaţia au fost una dintre perioadele cele mai armonioase ale „cuplului" nostru.

Romanul meu mergea bine. Regăsisem gustul de a scrie şi nopţile mele de lucru erau susţinute de un elan entuziast şi creativ. Mă străduiam să-i pun lui Billie bazele unei existenţe blânde şi fericite. În faţa laptopului meu, îi cream, de-a lungul paginilor, viaţa pe care o visase întotdeauna: mai senină, debarasată de demonii ei, de deziluzii şi de vânătăi.

În general, lucram până în zori, apoi ieşeam dis-de-dimineaţă, la ora când maşinile de măturat stropeau trotuarele din Saint-Germain. Îmi luam prima cafea din zi la barul unui bistrou din strada Buci înainte de a trece pe la brutăria din pasajul Dauphine care făcea nişte colţunaşi cu mere aurii ce ţi se topeau în gură. Mă întorceam în cuibul nostru din piaţa Furstemberg şi preparam două cafele cu lapte ascultând radioul. Billie mi se alătura căscând şi ne luam micul dejun, cu coatele sprijinite pe barul bucătăriei americane care dădea spre piaţetă. Ea fredona, încercând să înţeleagă cuvintele şlagărelor franţuzeşti. Eu îi ştergeam firimiturile de foietaj de la comisura buzelor, privind-o cum îşi mijea ochii pentru a se proteja de soarele care îi lumina faţa.

În timp ce-mi reluam lucrul, Billie îşi petrecea dimineaţa citind. Găsise o librărie englezească lângă Notre-Dame şi îmi ceruse să-i fac o listă de romane indispensabile. De la

Steinbeck la Salinger, trecând prin Dickens, ea devoră în timpul acestor cincisprezece zile unele din romanele care îmi marcaseră adolescența, adnotându-le, punându-mi întrebări despre biografia autorilor şi recopiind într-un carnețel citatele care o impresionaseră.

După-amiaza, după ce dormeam câteva ore, o însoțeam adesea la micul cinematograf din strada Christine care difuza vechi capodopere de care ea nu auzise niciodată şi pe care le descoperea cu uimire: *Raiul mai poate aştepta*[30], *Şapte ani de căsnicie*[31], *Magazinul de după colț*[32]... *După* vizionare, comentam filmul la o ciocolată vieneză şi, de câte ori menționam o referință care îi era necunoscută, se oprea pentru a şi-o nota în carnețel. Eu eram Henry Higgins, iar ea Eliza Doolittle[33]. Eram fericiți.

Seara, ne lansasem provocarea de a prepara unele rețete dintr-o carte veche de bucătărie dibuită în micuța bibliotecă a apartamentului nostru. Cu mai mult sau mai puțin succes, am încercat feluri precum vită în sos alb, boboc de rață cu pere, mămăligă cu lămâie sau – cea mai mare reuşită a noastră – pulpă de miel confiată cu miere şi cimbru.

În aceste două săptămâni, am descoperit astfel o altă fațetă a personalității ei: o tânără inteligentă şi nuanțată, hotărâtă să se cultive. Şi mai ales, de când depusesem amândoi armele, eram răvăşit de sentimentele noi pe care le simțeam pentru ea.

După ce mâncam, îi citeam paginile pe care le scrisesem în timpul zilei, ceea ce servea de bază pentru lungi conversații. În bufetul din salonaş, pusesem mâna pe o sticlă începută de rachiu de pere Williams. Eticheta artizanală era pe jumătate ştearsă, dar ne asigura că rachiul fusese „distilat în respectul față de tradițiile străvechi” de un mic producător din nordul zonei Ardeche. În prima seară, tăria ne arsese gâtlejul şi o găsisem de nebăut, ceea ce nu ne descurajase totuşi să mai tragem o duşcă şi a doua zi. În a treia seară, o considerasem „la urma urmei, nu chiar atât de rea” şi în a patra „de-a dreptul excelentă”. Acum, apa de foc făcea parte integrantă

din ceremonialul nostru şi, sub efectul dezinhibitor al alcoolului, ne-am confesat şi mai mult. Billie îmi vorbi astfel de copilăria ei, de tristețea adolescenței, de durerea în care o scufunda acest sentiment de singurătate care o împingea mereu spre poveşti de dragoste ratate, îmi vorbi de suferința de a nu fi întâlnit niciodată un bărbat care s-o iubească şi s-o respecte, despre speranțele ei de viitor şi despre familia pe care visa s-o întemeieze. În general, sfârşea prin a adormi pe canapea ascultând vechile viniluri de 33 de turații uitate de proprietară şi încercând să traducă melodia acelui poet cu părul albit şi cu o țigară în colțul gurii de pe coperta discului care pretindea că „timpul trece şi, cu el, totul trece", că „uiți pasiunile şi uiți vocile care-ți şopteau cuvinte de oameni simpli: să nu te-ntorci prea târziu, să nu răceşti".

* * *

După ce o urcam în camera ei, coboram înapoi în salon pentru a mă aşeza în fața ecranului. Începea atunci pentru mine o noapte de muncă solitară, uneori exaltantă, dar adesea dureroasă, căci, anii de fericire pe care îi imaginam pentru Billie, ştiam că avea să-i petreacă departe de mine, într-o lume al cărei creator eram, dar în care eu nici măcar nu existam, alături de un bărbat care îmi era cel mai mare duşman.

Înainte ca Billie să dea năvală în viața mea, concepusem într-adevăr personajul lui Jack ca pe un tip respingător. El reprezenta tot ceea ce detestam sau mă îngrețoşa în ceea ce priveşte masculinitatea. Jack era opusul meu, genul de bărbat pe care îl uram, cel care nu voiam să devin.

În jur de patruzeci de ani, arătos, tată a doi copii, lucra în Boston ca director adjunct al unei mari companii de asigurări. Căsătorit foarte de tânăr, îşi înşela cu uşurință soția care se resemnase. Sigur de el, bun vorbitor, cunoştea bine psihologia feminină şi, în timpul primei întâlniri, reuşea cu talent să-i câştige încrederea interlocutoarei. Îşi asuma cu plăcere, în

vorbe şi atitudini, o oarecare doză de superioritate care îl făcea viril şi masculin. Dar, cu cea pe care voia s-o seducă, era cel mai adesea blând şi tandru, şi datorită acestei contradicții femeile se îndrăgosteau de el, trăind acea impresie exaltantă că au exclusivitatea unui comportament refuzat altora.

Într-adevăr, după ce-şi atingea scopul, caracterul egocentric al lui Jack ieşea la iveală. Manipulator, el reuşea întotdeauna să-şi asume rolul de victimă pentru a întoarce situațiile în favoarea lui. De câte ori nu avea încredere în ea, îşi înjosea amanta prin cuvinte dure, căci avea capacitatea de a ghici slăbiciunile metreselor sale pentru a le supune mai bine influenței lui.

În ghearele acestui seducător pervers şi narcisist, care le provoca cuceririlor lui răni de nevindecat, avusesem ghinionul s-o trimit pe Billie a mea. De el se îndrăgostise şi alături de el îmi ceruse să-i construiesc viața.

De atunci, eram prins, la rându-mi, în propria-mi capcană, căci nu poți schimba complet caracterul unui personaj de roman. Mă străduisem în zadar să fiu autorul cărții, nu eram Dumnezeu. Ficțiunea posedă propriile ei reguli şi, de la un volum la altul, acest ticălos sadea nu putea să se transforme subit în ginere ideal.

În fiecare noapte, mă înhămam aşadar la o subtilă pedalare înapoi, făcându-l pe Jack să evolueze prin mici retuşuri, pentru a-l umaniza şi a-l face de la o pagină la alta mai plăcut.

Dar, pentru mine, chiar şi după această schimbare un pic artificială, Jack rămânea tot Jack: tipul pe care îl detestam cel mai mult pe lume şi căruia, printr-un ciudat concurs de împrejurări, eram obligat să i-o dau pe femeia de care, de acum înainte, eram îndrăgostit…

* * *

Pacific Palisades, California

15 septembrie
Ora9 01

— Poliția! Deschideți, domnule Lombardo!

Milo se trezi cu greu. Se frecă la ochi şi se dădu jos din pat clătinându-se.

El şi Carole stătuseră până târziu, petrecând o bună parte a nopții în fața computerelor, navigând, din păcate fără succes, pe forumurile de discuții şi pe site-urile de vânzare on-line în căutarea exemplarului pierdut. De câte ori era posibil, lăsaseră anunțuri şi creaseră alerte e-mail. Era o muncă plicticoasă pe care o extinseseră la toate site-urile italieneşti care aveau, mai mult sau mai puțin, legătură cu vânzarea cărților sau cu literatura.

— Poliția! Deschideți, dacă nu…

Milo întredeschise uşa. O angajată a şerifului îi ținea piept. O brunetă micuță cu ochi verzi şi şarm irlandezo-american care se credea probabil Teresa Lisbon.

— Bună ziua, domnule. Karen Kallen, unitatea şerifului din California. Avem ordin să vă evacuăm.

Milo ieşi pe verandă în timp ce un camion pentru mutări parca în fața casei.

— Ce-i porcăria asta?

— Nu ne îngreunați sarcina, vă rog! amenință ofițerul. În ultimele săptămâni, ați primit mai multe somații adresate de banca dumneavoastră.

Deja, doi muncitori se postaseră în fața intrării, neaşteptând decât un ordin pentru a goli locuința.

— Pe de altă parte, continuă gaborița, întinzându-i un plic: iată citația la tribunal pentru sustragerea de bunuri amenințate cu sechestru.

— Vă referiți la…

— …la Bugatti-ul pe care l-ați pus în gaj, da.

Cu un semn din cap, omul şerifului îşi dădu acordul celor doi „însărcinați cu golirea” care, în mai puțin de jumătate de oră, despuiară casa de tot mobilierul ei.

— Şi asta nu-i nimic pe lângă ce-o să vă facă administrația financiară! îi lansă Karen cea sadică închizând portiera.

Milo se trezi singur, pe trotuar, cu o valiză în mână. Conştientiză brusc că nu avea niciun loc unde să-şi petreacă noaptea. Ca un boxeur năucit de o lovitură, făcu câțiva paşi la dreapta, apoi la stânga, nemaiştiind foarte bine unde să meargă. Cu trei luni mai înainte, le concediase pe cele două persoane care lucrau cu el şi îşi vânduse birourile din *downtown.* Poftim. Nu mai avea nici slujbă, nici acoperiş, nici maşină, nici nimic. Prea mult timp refuzase să privească realitatea în față, gândindu-se că totul se va aranja în cele din urmă, dar, de data asta, realitatea îl ajunsese tare din urmă.

Razele soarelui matinal îi făceau să strălucească tatuajele care îi acopereau partea de sus a brațelor. Stigmate ale trecutului său, ele îl purtau înapoi în stradă, la încăierări, la violența şi mizeria de care se crezuse scăpat.

Urletul unei sirene de poliție îl întrerupse din gândurile sale. Se întoarse cu intenția de a fugi, dar nu era o prezență ostilă.

Era Carole.

Ea înțelese imediat ce se întâmplase şi nu lăsă angoasa să se instaleze. Hotărâtă, apucă valiza lui Milo şi o băgă pe bancheta din spate a maşinii ei de patrulare.

— Am o canapea-pat foarte confortabilă, dar nu cred că o să poți sta moca la mine fără să pui osul la treabă. Am în living un tapet pe care vreau să-l scot de mult timp, după care va trebui să zugrăvesc bucătăria şi să înlocuiesc garniturile de la duş. Am de asemenea, în baie, un robinet stricat şi urme de condens pe care va trebui să le faci să dispară. De fapt, după cum vezi, evacuarea asta a ta îmi convine.

Milo îi mulțumi printr-un semn discret din cap.

Nu mai avea nici serviciu, nici casă, nici maşină.

Dar îi rămânea Carole.

Pierduse tot.

În afară de ceea ce era esențial.

* * *

Roma
Cartierul Trastevere
23 septembrie

Pictorul Luca Bartoletti intră în micul restaurant familial de pe o străduță lăturalnică. Într-un decor de mobile vechi, locul propunea o bucătărie romană fără fasoane. Aici, îți mâncai pastele pe o față de masă în carouri şi îți beai vinul din carafă.

— Giovanni! strigă el.

Sala era goală. Nu era decât ora 10 dimineața, dar un miros plăcut de pâine caldă plutea deja în aer. Restaurantul aparținea părinților săi de mai bine de patruzeci de ani, chiar dacă astăzi fratele lui era cel care îl gestiona.

— Giovanni!

O siluetă apăru în cadrul uşii. Dar nu era cea a fratelui său.

— De ce strigi aşa?

— Bună ziua, mamă.

— Bună ziua.

Fără sărutări. Fără îmbrățişări. Fără căldură.

— Îl caut pe Giovanni.

— Fratele tău nu este aici. E la Marcello ca să cumpere *piscialandrea*[34].

— Bine, o să-l aştept.

Ca de fiecare dată când erau singuri, o tăcere grea se instala între ei, făcută din reproşuri şi amărăciune. Se vedeau puțin, îşi vorbeau puțin. Mult timp, Luca trăise la New York, apoi, când se întorsese în Italia, după divorț, se instalase mai întâi la Milano înainte de a cumpăra un apartament la Roma.

Pentru a-şi risipi indispoziția, trecu în spatele barului şi îşi prepară un espresso. Luca nu prea era „din familie”. Munca lui îi servea adesea de pretext pentru a chiuli de la botezuri, căsătorii, comuniuni şi dejunuri de duminică ce se lungeau la nesfârşit. Totuşi, în felul său, îi iubea profund pe ai săi şi

suferea fiindcă nu ştia cum să comunice cu ei. Mama lui nu îi înțelesese niciodată pictura şi cu atât mai puțin succesul. Ea nu-şi explica cum puteau oamenii să cumpere tablouri monocrome cu zeci de mii de euro. Luca gândea că-l vede ca pe un soi de escroc: un pungaş talentat care reuşea să aibă o viață confortabilă fără „a munci" cu adevărat. Această neînțelegere le distrusese încet-încet relația.

— Ai veşti de la fiica ta? întrebă ea.

— Sandra tocmai s-a întors la liceu, la New York.

— N-o vezi niciodată?

— N-o văd prea des, recunoscu el. Îți reamintesc mama ei are custodia.

— Şi când o vezi, e destul de rău, nu-i aşa?

— Uite ce e, n-am venit ca să ascult tâmpeniile astea! exclamă Luca ridicându-se să plece.

— Aşteaptă! îi ceru ea.

El rămase neclintit în pragul uşii.

— Pari îngrijorat.

— E treaba mea.

— Ce voiai să-l întrebi pe fratele tău?

— Dacă a păstrat nişte fotografii.

— Fotografii? Tu nu faci niciodată fotografii! Repeți tot timpul că nu-ți place să fii sufocat de amintiri.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, mamă.

— Ce fotografii cauți, ale cui?

Luca bătu în retragere:

— O să mă întorc să-l văd pe Giovanni mai târziu, zis el deschizând uşa.

Bătrâna se apropie de el şi îl apucă de mânecă.

— Viața ta a devenit ca tablourile tale, Luca: monocromă, searbădă şi goală.

— E părerea ta.

— Ştii foarte bine că ăsta-i adevărul! zise ea cu tristețe,

— La revedere, mamă, zise el închizând uşa în urma lui.

* * *

Bătrâna ridică din umeri şi se întoarse în bucătărie. Pe vechiul ei blat de lucru din lemn cadrilat se afla articolul elogios pe care *La Repubblica* îl consacrase operei lui Luca. Îl termină de citit după care îl decupă şi îl aranjă în clasorul mare unde, de ani de zile, păstra tot ce se scria despre fiul ei.

* * *

Luca se întoarse în apartamentul lui. Îşi folosi pensulele pe post de surcele de lemn ca să aprindă marele şemineu central în jurul căruia se organiza atelierul. În timp ce focul începea să ardă, îşi adună toate tablourile, ultimele compoziții terminate ca şi lucrările în curs, şi le stropi metodic cu spirt alb înainte de a le arunca în flăcări.

Viața ta a devenit ca tablourile tale, Luca: monocromă, searbădă şi goală. Hipnotizat de vâlvătaia picturilor, artistul privi ca o eliberare cum munca lui se transforma în scrum.

Cineva suna la uşă. Luca se aplecă pe fereastră şi zări silueta încovoiată a mamei lui. Coborî pentru a-i vorbi, dar, când deschise uşa, dispăruse, mulțumindu-se să-i lase un plic mare în cutia de scrisori.

Se încruntă şi desfăcu plicul fără să mai aştepte. Conținea exact fotografiile şi documentele pe care voia să i le ceară fratelui său!

Cum de ghicise?

Urcă sus în atelier şi etală pe masa de lucru amintirile dintr-o epocă îndepărtată.

Vara lui 1980. Anul în care împlinise optsprezece ani, întâlnirea cu Stella, prima lui dragoste, o fată de pescar din Porto Venere. Plimbarea lor de-a lungul portului, prin fața căsuțelor cu boltă, înguste şi multicolore, de pe malul mării; după-amiezile petrecute scăldându-se în micul golf.

Crăciunul aceluiaşi an: el şi Stella se plimbau pe străzile din Roma. Un flirt de vacanță care rezistă peste vară.

Primăvara lui 1981: nota de plată a unui hotel din Sienna, prima noapte în care făcuseră dragoste.

1982: toate scrisorile pe care şi le scriseseră în acel an. Promisiuni, planuri, elan, o viață tumultuoasă.

1983: un cadou de aniversare oferit de Stella: o busolă pe care o cumpărase din Sardinia, gravată cu inscripția *Pentru ca viața să te aducă mereu înapoi la mine.*

1984: prima călătorie în Statele Unite. Stella pe bicicletă pe Golden Gate. Ceața de pe feribotul către Alcatraz. Hamburgherii şi milk-shake-urile de la Lori's Dinner.

1985… râsete, mâini întinse… un cuplu protejat de un scut de diamante… 1986… anul în care vânduse primul său tablou… 1987… Facem un copil sau mai *a*şteptăm?.. Primele îndoieli… 1988… Busola care nu mai arată nordul…

O lacrimă tăcută se prelinse pe obrazul lui Luca.

Fir-ar să fie, n-o să te-apuci să dai apă la şoareci totuşi.

O părăsise pe Stella la douăzeci şi opt de ani. O perioadă mizerabilă când totul se dereglase în el. Nu mai ştia ce sens să dea picturii sale şi cuplul fusese cel care suportase consecințele. Într-o dimineață, se sculase şi-şi dăduse foc la tablouri aşa cum făcuse şi astăzi. Apoi plecase ca un hoț. Nu dăduse nicio explicație, tăind în carne vie, gândindu-se doar la el şi la pictura lui. Găsise refugiu în Manhattan unde îşi schimbase stilul, lăsând deoparte figurativul pentru a-şi purifica tablourile la extrem, ajungând să nu mai picteze decât monocromii albicioase. Acolo, se căsătorise cu o galeristă pricepută care ştiuse să-i promoveze munca şi să-i deschidă poarta succesului. Avuseseră o fată, dar divorțaseră după câțiva ani, continuând totuşi să facă afaceri împreună.

N-o mai văzuse niciodată pe Stella. Aflase de la fratele său că se întorsese la Porto Venere. O ştersese din viața lui. O negase.

De ce se gândea astăzi din nou la povestea asta de demult?

Poate fiindcă nu se sfârşise.

* * *

Roma
Babington's Tea-Room
Două ore mai târziu

Ceainăria era situată în Piața Spaniei, chiar la piciorul marii scări din fața bisericii Trinita dei Monti.

Luca se instalase la o măsuță din fundul sălii. Aceeaşi la care obişnuia să se aşeze când venea aici cu Stella. Localul era cel mai vechi, în genul lui, din Roma. Fusese creat de doi englezi, în urmă cu o sută douăzeci de ani, într-o perioadă când ceaiul nu era vândut decât în farmacii.

Decorul nu se schimbase deloc din secolul al XIX-lea şi făcea din acest loc o enclavă englezească în plin centru al Romei, mizând pe contrastul dintre latura mediteraneană a oraşului şi şarmul *british* al cafelei. Pereții erau acoperiți cu lambriuri şi tapetați cu etajere din lemn închis la culoare care găzduiau zeci de cărți şi o colecție de ceainice vechi,

Luca deschisese cartea lui Tom Boyd la o pagină goală, chiar după montajul doamnei Kaufman. Fusese impresionat de punerea în scenă a acestor amintiri, de aceste frânturi de viață care se succedau. Ca şi cum era o carte magică, capabilă să împlinească dorințele şi să redea viață trecutului, Luca lipi la rândul său propriile-i fotografii, împodobindu-le cu desene şi pete de culoare. Ultima poză îl reprezenta pe un scooter cu Stella. Vacanță la Roma, 1981. Aveau nouăsprezece ani. Pe atunci, ea îi scrisese aceste câteva cuvinte! *Nu înceta niciodată să mă iubeşti…*

Se uită la poză timp de câteva minute. Se apropia de cincizeci de ani, avusese o viață relativ bogată care îi adusese satisfacții: călătorise, trăise din arta lui, cunoscuse succesul. Dar, dacă se gândea bine, nu cunoscuse nimic mai intens decât această magie de la început când viața era încă plină de promisiune şi de serenitate.

Luca închise cartea şi lipi pe copertă o etichetă roşie pe care scrisese câteva cuvinte. Se conectă, prin telefon, la un site web de *bookcrossing* pe care postă un scurt mesaj. Apoi,

profitând de un moment în care nimeni nu se uita la el, strecură cartea pe una din etajere, între un volum de Keats şi un altul de Shelley.

* * *

Luca ieşi în piață pentru a-şi recupera motocicleta parcată în apropiere de şirul de taxiuri. Cu un tendor, îşi agăță geanta de voiaj pe portbagaj şi încălecă pe Ducati. Urcă de-a lungul parcului vilei Borghese, ocoli Piazza del Popolo, traversă Tibrul şi merse pe malul fluviului până în cartierul Trastevere. Fără a-şi opri motorul, făcu o haltă în fața restaurantului familiei şi îşi ridică viziera căştii. Ca şi cum îl aştepta, mama lui ieşise pe trotuar. Îşi privi fiul sperând că, uneori, cuvintele de iubire se pot rosti din priviri.

Apoi Luca acceleră, luând-o pe drumul care îi permitea să iasă din oraş. Luă direcția Porto Venere, spunându-şi că poate nu era prea târziu…

* * *

Los Angeles
Vineri, 24 septembrie
Ora 7 dimineaţa

În tricou şi salopetă, Milo era cățărat pe o scară. Cu un trafalete în mână, zugrăvea pereții bucătăriei cu vopsea lavabilă lucioasă.

Carole deschise uşa camerei ei şi veni la el.

— Deja la muncă? întrebă ea căscând.

— Da, nu mai puteam să dorm.

Ea examină pereții zugrăviți.

— Sper că nu faci treabă de mântuială, nu?

— Glumeşti! De trei zile, muncesc ca un sclav!

— Da, e adevărat că nu te descurci prea rău, recunoscu ea. Îmi faci un cappuccino, te rog?

Milo se execută în timp ce Carole se aşeză la măsuța rotundă din living. Îşi puse un bol cu cereale, apoi îşi deschise laptopul pentru a-şi consulta mailurile.

Mesageria era plină. Milo îi dăduse lista completă a „comunității" cititorilor lui Tom, care, de trei ani de zile, îi trimiseseră mesaje scriitorului prin intermediul site-ului său. Grație e-mailurilor grupate trimise în cele patru colțuri ale lumii, ea putuse alerta mii de cititori. Fusese cinstită cu ei, anunțându-i că era în căutarea unui exemplar „neterminat" din al doilea volum al *Trilogiei îngerilor*. De atunci, în fiecare dimineață, găsea în mesageria ei numeroase cuvinte de încurajare. Dar e-mailul pe care-l avea în fața ochilor era mai interesant:

— Vino să vezi asta! strigă ea.

Milo îi întinse ceaşca de cafea aburindă şi se uită peste umărul ei. Un internaut pretindea că reperase faimosul exemplar pe un site de ***bookcrossing.*** Carole dădu clic pe linkul indicat şi se trezi pe pagina de web a unei asociații italieneşti care, pentru a promova lectura, îşi încuraja membrii să-şi abandoneze cărțile în locuri publice pentru a le face să circule către alte persoane. Regulile „cărții călătoare" erau simple: persoana care dorea să elibereze o carte îi atribuia un cod şi o înregistra pe site înainte de a o abandona.

Carole tastă „Tom Boyd" în zona de căutare, pentru a obține lista cărților prietenului său susceptibile de a se afla în natură.

— Asta e! strigă Milo arătând una din fotografii.

Îşi lipi nasul de ecran, dar Carole îl împinse:

— Lasă-mă să văd!

Nu era nicio îndoială: cartea avea coperta din piele de culoare albastru închis, cu steluțe aurii şi titlul scris cu litere gotice.

Cu un nou click, Carole află că romanul fusese abandonat cu o zi înainte în cafeneaua Babington's Tea-Room situată în Piața Spaniei nr. 23, la Roma. Deschizând o altă pagină, găsi toate informațiile pe care dorise să le dea *luca66,*

pseudonimul bărbatului care „pusese în libertate” romanul. Locul exact unde fusese abandonată lucrarea – un raft în fundul cafenelei – ca şi ora „eliberării” ei: 13:56 ora locală.

— Trebuie să plecăm imediat la Roma! hotărî ea.

— Nu te pripi! o tempera Milo.

— Cum aşa! se revoltă ea. Tom contează pe noi. Doar ai vorbit cu el la telefon aseară. A reînceput să scrie, dar Billie încă îşi riscă viața.

Milo făcu o grimasă:

— O să ajungem prea târziu. Au trecut deja mai multe ore de când a fost abandonată cartea.

— Da, dar nu e ca şi cum tipul ar fi lăsat-o pe un scaun sau pe o bancă! A pus-o pe un raft, printre alte cărți. Pot trece şi săptămâni întregi până să o repereze cineva!

Ea îl privi pe Milo şi înțelese că, trecând din deziluzie în deziluzie, acesta ajunsese să-şi piardă încrederea.

— Faci ce vrei, dar eu mă duc.

Intră pe site-ul unei companii aeriene. Nu era decât un zbor spre Roma, la ora 11:40. Completând formularul, i se ceru numărul pasagerilor.

— Doi, zise Milo dându-se bătut.

* * *

Roma
Piazza di Spagna
Ziua următoare

În centrul pieței, lângă monumentala fântână Barcaccia, grupul de turişti coreeni sorbea cuvintele ghidului:

— Mult timp, Piața Spaniei a fost considerată teritoriu spaniol. Aici se află şi sediul internațional al Ordinului de Malta care se bucură de un statut bla bla bla bla...

Cu ochii țintuiți în fundul fântânii, Iseul Park, o tânără de şaptesprezece ani, era hipnotizată de albastrul turcoaz foarte clar al apei pe fundul căreia zăceau monedele aruncate de turişti. Iseul detesta să fie asimilată clişeului „turişti asiatici

în grup” care îi atrăgea adesea mişţouri. Nu se simţea în largul ei în acest ceremonial, această formulă de călătorie depăşită care consta în a vizita o capitală europeană pe zi şi a aştepta ore în şir pentru ca fiecare să facă aceeaşi poză, în acelaşi loc.

Îi vâjâiau urechile, era ameţită, tremura. Şi, mai ales simţea că se sufocă în mijlocul mulţimii. Subţirică precum o rămurea, ea se fofilă pentru a ieşi din grup şi se refugie în prima cafenea care-i ieşi în drum. Era Babington’s Tea-Room, la nr. 23 din Piaţa Spaniei…

* * *

Roma
Aeroportul Fiumicino

— Au de gând să deschidă uşa asta sau ce naiba fac? exclamă Milo.

În picioare pe culoarul central al avionului, el tropăia de nerăbdare.

Călătoria fusese groaznică. După plecarea din Los Angeles, făcuseră mai întâi escală la San Francisco, apoi la Frankfurt înainte de a ateriza în sfârşit pe pământ italian. Îşi consultă ceasul: 12:30.

— Sunt sigur că n-o să mai găsim niciodată cartea asta! bombăni el. Am făcut tot drumul ăsta degeaba şi, în plus, mor de foame. Ai văzut ce ne-au dat să mâncăm. La cât costă biletul, e bătaie de joc faţă de…

— Termină cu văicărelile! îl imploră Carole. Nu mai pot să te aud cum te plângi pentru orice! Devii enervant!

Un murmur de aprobare se făcu auzit în rând.

În sfârşit, uşa se deschise, permiţând pasagerilor să debarce. Cu Milo în urma ei, Carole coborî în fugă scara rulantă şi se năpusti afară pentru a ajunge în staţia de taxi. Din nefericire, coada de aşteptare era impresionantă şi rotaţia maşinilor se efectua cu o infinită lentoare.

— Ţi-am spus eu.

Ea nu se mai obosi nici măcar să-i răspundă. În loc de asta, îşi scoase legitimaţia de poliţist, înaintă până la începutul cozii şi îi prezentă cu autoritate acest „Sesam, deschide-te!” funcţionarului însărcinat cu alocarea de maşini pasagerilor.

— *American police! We need a car, right now. It's a matter of life or death!* zise ea în stilul inspectorului Harry.

E ridicol. Chestia asta n-o să meargă niciodată, gândi Milo clătinând din cap.

Dar se înşela. Tipul ridică din umeri fără să-şi pună prea multe întrebări şi, în mai puţin de zece secunde, luară loc în interiorul unui taxi.

— Piaţa Spaniei, îi spuse Carole şoferului. La Babington's Tea-Room.

— Şi grăbiţi-vă! adăugă Milo.

* * *

Roma
Babington's Tea-Room

Iseul Park se instalase la o măsuţă în fundul salonului de ceai. Tânăra coreeană băuse o ceaşcă mare de ceai şi ciugulise dintr-o brioşă cu frişcă. Oraşul îi plăcea, dar ar fi vrut să-l poată vizita în voie ca să hoinărească pe străzi, să se scufunde într-o altă cultură, să vorbească cu oamenii, să se aşeze pe terasa însorită a unei cafenele fără să fie cu ochii ţintă pe ceas şi fără să se simtă obligată să facă o poză la fiecare zece secunde sub presiunea grupului.

Aşteptând, ea stătea cu ochii ţintă nu pe ceas, ci pe ecranul telefonului mobil. Tot nu primise niciun mesaj de la Jimbo. Dacă în Italia era ora 13, la New York trebuie că era 7 dimineaţa. Poate că nu se trezise încă. Da, dar de cinci zile de când se despărţiseră, nu sunase nici măcar o dată şi nici nu răspunsese la zecile de mailuri şi sms-uri pe care i le trimisese. Cum era posibil? Trăiseră totuşi o lună de vis la NYU{35} unde Jimbo era student la cinematografie. Iseul îşi

petrecuse sfârşitul verii într-o călătorie de studiu în celebra universitate newyorkeză. O perioadă fericită în timpul căreia descoperise dragostea în brațele iubitului ei american. Marțea trecută, o condusese la aeroport unde ea se alăturase grupului şi îşi promiseseră să se sune în fiecare zi, să-şi continue relația de dragoste în ciuda depărtării şi să se revadă, poate, de Crăciun. După această frumoasă promisiune, Jimbo nu mai dăduse niciun semn de viață şi ceva se sfâşiase în ea.

Puse zece euro pe masă pentru a-şi achita nota de plată. Locul ăsta avea într-adevăr mult farmec, cu lambriurile şi cu rafturile lui de cărți. Aproape că te-ai fi putut crede într-o bibliotecă. Se ridică şi nu se putu stăpâni să nu meargă să se uite pe rafturi. La facultate, studia literatura engleză şi unii dintre autorii ei fetiş erau acolo: Jane Austen, Shelley, John Keats şi…

Se încruntă descoperind o lucrare care făcea notă discordantă în mijlocul celorlalte. Tom Boyd? Nu părea un poet din secolul al XIX-lea! Scoase cartea din raft şi descoperi o etichetă de culoare roşie lipită pe copertă. Împinsă de curiozitate, se întoarse cu discreție la masă pentru a putea examina cartea mai cu atenție.

Vinieta autocolantă avea o inscripție ciudată:

Bună! Nu sunt pierdută! Sunt gratuită! Nu sunt o carte ca celelalte. Mi-e sortit să călătoresc şi să străbat lumea. Luați-mă, citiți-mă şi lăsați-mă la rândul vostru într-un loc public.

Hmm… Iseul era cam sceptică. Dezlipi eticheta şi răsfoi romanul descoperind straniul său conținut şi paginile albe pe care alte persoane şi le însuşiseră pentru a-şi spune la rândul lor propria poveste. Ceva o emoționă. Cartea asta i se părea că are o putere magnetică. Eticheta zicea că era gratuită, dar încă ezita s-o bage în geantă…

* * *

Roma

Babington's Tea-Room.
Cinci minute mai târziu

— Aici el strigă Milo arătând cu degetul spre etajera din fundul salonului.

Clienții şi chelneriţele tresăriră văzând acest elefant rătăcit într-un magazin de porțelanuri. El se năpusti spre corpul de bibliotecă şi parcurse rafturile cu o asemenea violență încât un ceainic centenar valsă prin aer pentru a fi prins *in extremis* de Carole.

— Între cărțile lui Keats şi Shelley, preciza ea.

Gata, ajungeau la liman! Jane Austen, Keats, Shelley, dar… nici urmă de cartea lui Tom.

— Mă scoate din minți! răcni el dând un pumn răzbunător în lambriul de lemn.

În timp ce Carole căuta romanul pe un alt raft, responsabilul magazinului amenință că o să cheme poliția. Milo se calmă şi îşi ceru scuze. În timp ce vorbea, zări o masă goală unde, pe o farfurie, un rest de brioşă se învecina cu un păhăruț de cremă chantilly. Cuprins de un presentiment, se apropie de scaun şi descoperi post-it-ul vermillon lipit pe lemnul lăcuit. Citi textul şi scoase un oftat lung:

— Dacă ajungeam cu cinci minute mai devreme… îi zise el lui Carole fluturând mica etichetă roşie în direcția ei.

32
Răul stârpit prin rău

Voiam să înțelegi ce este adevăratul curaj, în loc să-ți imaginezi că este un om cu o puşcă în mână. Adevăratul curaj este să ştii că eşti învins de la bun început, dar să nu renunți totuşi la luptă.
Harper LEE

Bretania
Sudul Departamentului Finistere
Sâmbătă 25 septembrie

Terasa însorită a restaurantului domina golful Audierne. Coasta bretonă era la fel de frumoasă ca cea mexicană, chiar dacă era mai frig.

— Brrr, îți îngheață dinții! tremură Billie ridicând fermoarul jachetei antivânt.

Operația ei fiind prevăzută pentru lunea următoare, hotărâsem să ne gândim la altceva oferindu-ne un weekend de odihnă departe de Paris. Ce contează viitorul, cheltuisem o parte din banii noştri ca să închiriez o maşină şi o căsuță lângă Plogoff, în fața insulei Sein.

Ceremonios, chelnerul puse în mijlocul mesei platoul cu fructe de mare pe care îl comandasem.

— Tu nu mănânci nimic? se miră ea.

M-am uitat cu scepticism la aranjamentul de stridii, arici de mare, langustine şi scoici palourde, visând la un hamburgher cu bacon.

Am încercat totuşi să decortichez o langustină.

— Parc-ai fi un copil, glumi ea.

Îmi întinse o stridie pe care tocmai picurase un strop de lămâie.

— Gustă, nu există nimic mai bun pe lume.

Am observat cu neîncredere aspectul ei gelatinos.

— Gândeşte-te la fructul de mango atunci când eram în Mexic! insistă ea.

Să ştii să descrii savorile lumii reale…

Am înghiţit carnea consistentă de moluscă închizând ochii. Avea un gust penetrant, sărat şi iodat. Un parfum de algă şi de alună care îţi rămânea în gură.

Billie îmi făcu cu ochiul râzând.

Vântul îi flutura pletele albe.

În spatele nostru se zăreau, într-un necontenit du-te-vino, langustiere şi mici vase multicolore care îşi aruncau plasele pentru a pescui scoici şi crustacee.

Nu te gândi la ziua de mâine, nici la momentul în care ea nu va mai fi aici.

Trăieşte clipa.

Hoinăreală pe străduţele întortocheate ale portului, apoi de-a lungul plajei Trescadec. Plimbare cu maşina din golful Trépassés până la Capul Raz, Billie tot insistând să conducă ea. Râset nebun amintindu-ne episodul cu şeriful care ne oprise pentru exces de viteză în California. Conştientizare a faptului că împărţeam deja multe amintiri. Dorinţă spontană, dar imediat refulată, de a vorbi despre viitor.

Şi apoi ploaia, bineînţeles, care ne-a surprins chiar în mijlocul plimbării noastre pe stânci.

— Aici, ca şi în Scoţia, ploaia face parte din peisaj, îmi zise în timp ce eu începeam să bombănesc. Tu te vezi vizitând Highlands şi Loch Lomond pe soare?

*

Roma
Piazza Navona
Ora 19

— Gustă asta, e crimă şi pedeapsă! zise Carole întinzându-i lui Milo o lingură din desertul ei: o tartufo, specialitatea casei, ornată cu frişcă.

Cu o privire maliţioasă, Milo gustă îngheţata cu ciocolată. Avea o consistenţă foarte densă şi un gust asemănător cu al trufei, care mergea de minune cu vişina din mijloc.

Erau aşezaţi la o masă de pe terasa unui restaurant din Piazza Navona, loc de trecere obligatoriu pentru oricine punea piciorul în Cetatea Eternă. Înconjurată de terase şi de vânzători de îngheţată, celebra piaţă acorda avantaje mari portretiştilor, mimilor şi bişniţarilor.

În timp ce noaptea începea să se lase, o chelneriţă veni să aprindă lumânarea pusă în mijlocul mesei. Aerul era blând. Milo îşi privi prietena cu tandreţe. În ciuda decepţiei de a fi pierdut urma cărţii lui Tom, petrecuseră amândoi o după-amiază plină de complicitate descoperind oraşul. De mai multe ori, fusese cât pe ce să-i mărturisească iubirea pe care o tăinuia de atâta timp. Dar teama de a pierde prietenia ei îi blocase toate încercările. Se simţea vulnerabil şi se temea să nu se trezească cu inima sfâşiată. Ar fi vrut atât de mult ca ea să-l vadă într-o altă lumină. Ar fi vrut atât de mult să-i ofere o altă imagine a lui. Să-i arate bărbatul care ar putea deveni în ziua în care s-ar simţi iubit.

Alături de ei, un cuplu de australieni cinau împreună cu fetiţa lor de cinci ani care, de câteva minute, făcea schimb de râsete şi de priviri complice cu Carole.

— E formidabilă puştoaica asta, nu ţi se pare?

— Da, e amuzantă.

— Şi bine crescută!

— Şi tu, îţi doreşti copii? întrebă el un pic cam brusc.

Imediat, ea bătu în retragere:

— De ce mă întrebi asta?

— Hm… pentru că ai fi o mamă excelentă.

— De unde ştii? zise ea cu agresivitate.

— O simt.

— Încetează cu tâmpeniile!

El era în acelaşi timp mâhnit şi surprins de violenţa ripostei ei.

— De ce reacţionezi aşa?

— Te cunosc şi sunt sigură că asta face parte din chestiile pe care le spui femeilor pentru a le îmbrobodi. Fiindcă îți imaginezi că asta vor să audă.

— Deloc! Eşti nedreaptă cu mine! Ce ți-am făcut ca să mă tratezi cu atâta duritate? se enervă el răsturnând un pahar.

— Nu mă cunoşti, Milo. Nu ştii nimic despre viața mea intimă.

— Ei bine, atunci, povesteşte-mi, fir-ar să fie! Care-i secretul care te macină?

Ea îl studie cu un aer gânditor şi vru să creadă în sinceritatea lui. Poate că s-a ambalat prea repede.

Milo ridică paharul şi şterse fața de masă cu şervetul. Îi părea rău că țipase, dar, în acelaşi timp, nu mai suporta aceste schimbări bruşte de atitudine pe care Carole le avea față de el.

— De ce ai devenit brutală şi tăioasă când am abordat această temă? întrebă el cu o voce mai calmă.

— Pentru că am fost deja însărcinată, mărturisi ea întorcând privirea.

Adevărul ieşise de la sine. Ca o albină scăpată dintr-un borcan în care fusese prizonieră ani de zile.

Rămas înțepenit, Milo era stupefiat. Nu vedea nimic altceva decât ochii lui Carole care străluceau în noapte ca nişte stele mari.

Tânăra îşi scoase biletul de avion şi îl puse pe masă.

— Vrei să ştii? Foarte bine. O să aleg să am încredere în tine. O să-ți mărturisesc secretul meu, dar, după aceea, nu vreau să mai spui niciun cuvânt, nu vreau să faci niciun comentariu. O să-ți povestesc ceea ce nimeni nu ştie şi, când voi termina, o să mă ridic şi o să iau un taxi care să mă ducă la aeroport. E o ultimă cursă la 21:30 spre Londra şi de acolo un zbor, la ora 6 dimineața, spre Los Angeles.

— Eşti sigură că…

— Sunt sigură. Îți povestesc şi plec. Şi apoi, vei aştepta cel puțin o săptămână înainte de a mă suna sau de a te întoarce să dormi la mine. Asta sau nimic.

— De acord, încuviință el. Fac aşa cum doreşti.

Carole se uită în jur. În centrul pieței, agățate de obelisc, imensele statui ale Fântânii celor Patru Fluvii îi aruncau priviri severe şi amenințătoare.

— Prima oară când a făcut asta, începu ea, era seara aniversării mele. Împlineam unsprezece ani.

* * *

Bretania
Plogoff – Capul Raz

— Doar n-o să mă faci să cred că ştii să aprinzi un foc de şemineu? se amuză Billie.

— Ba bineînțeles că da! i-am răspuns eu supărat.

— Foarte bine, hai, dă-i drumul, bărbate, te privesc cu ochi admirativi de femeie supusă.

— Dacă crezi că aşa mă intimidezi…

Spre marea fericire a lui Billie, furtuna se dezlănțuia peste Finistere, scuturând obloanele şi deversând o ploaie torențială peste ferestrele casei noastre, în care domnea un frig polar. După cum se părea, în limba franceză, expresia „charme rustique" utilizată în anunț trebuie că era sinonimă cu „absența radiatoarelor" şi cu „izolare defectuoasă".

Am scăpărat un chibrit şi am încercat să aprind grămada de frunze uscate pe care o pusesem sub lemne. Grămăjoara luă foc foarte repede… pentru a se stinge aproape imediat.

— Nu e foarte concludent, aprecie Billie încercând să-şi ascundă un zâmbet.

Înfofolită în halatul de baie, cu un prosop înnodat pe cap, ea făcu un salt până la cămin.

— Găseşte-mi nişte hârtie de ziar, te rog.

Scotocind în sertarul unui bufet bigouden[{36}], am pus mâna pe un număr vechi din *L'Equipe* datând din 13 iulie 1998, a doua zi după victoria echipei Franței la Cupa Mondială de fotbal. Prima pagină titra PENTRU ETERNITATE şi îl arăta pe Zinedine Zidane care se arunca în brațele lui Youri Djorkaeff.

Billie desfăcu foile una câte una şi le mototoli pentru a forma un ghemotoc destul de aerat:

— Trebuie să laşi hârtia să respire, explică ea. Tatăl meu m-a învățat asta.

Apoi, fără să se zgârcească în privința cantității, alese lemne subțiri, nepăstrând decât bucățile cele mai uscate, şi le puse deasupra grămezii de hârtie mototolită. Aranjă după aceea lemnele mai groase formând un fel de cort tipi[37].

— Acum poți să aprinzi, zise ea cu mândrie.

Într-adevăr, două minute mai târziu, o vâlvătaie de toată frumusețea trosnea în şemineu.

O rafală de vânt zgâlțâi geamurile cu o asemenea forță, încât am crezut că or să explodeze. Apoi un oblon se trânti exact în momentul în care o pană de curent scufundă încăperea în semiîntuneric.

Am cercetat tabloul electric sperând să revină lumina.

— Nu-i nimic, am zis prefăcându-mă sigur pe mine. Fără îndoială, întrerupătorul sau o siguranță...

— Poate, răspunse ea zeflemitoare, dar ăla la care te uiți acolo e contorul de apă. Contorul electric e în holul de la intrare...

Ca un bun jucător, am primit remarca ei cu un zâmbet, în timp ce traversam încăperea, ea mă apucă de mână şi...

— Stai!

Deznodă prosopul care îi ținea părul şi îşi desfăcu cordonul de la halat care căzu pe jos.

Apoi am luat-o în brațe în timp ce umbrele noastre deformate se înlănțuiau pe pereți.

* * *

Roma
Piazza Navona
Ora 19:20

Cu o voce fragilă, Carole îi dezvălui lui Milo calvarul copilăriei ei distruse. Îi povesti anii aceia de coşmar când tatăl

ei vitreg venea la ea în pat. Anii aceia în cursul cărora îşi pierduse tot: zâmbetul, visele, inocența şi bucuria de a trăi. Îi vorbi de acele nopți când, în momentul în care o părăsea, bestia vorace în sfârşit potolită îi repeta mereu:

„N-o să-i spui mamei, da? Să nu-i spui mamei".

Ca şi cum mama nu era la curent!

Îi povesti despre sentimentul de vinovăție, despre legea tăcerii şi despre dorința pe care o avea de a se arunca sub un autobuz în fiecare seară când se întorcea de la şcoală. Apoi acel avort pe care îl făcuse în secret la paisprezece ani şi care o lăsase sfâşiată, aproape moartă, cu o gaură în pântec şi cu o suferință de nevindecat.

Îi vorbi mai ales de Tom care o ajutase să se agațe de viață inventând pentru ea, zi după zi, universul magic al *Trilogiei îngerilor.*

Şi încercă să-l facă să înțeleagă disprețul ei față de bărbați, acea încredere în viață pe care o pierduse şi n-o mai regăsise niciodată, şi accesele de dezgust care, şi astăzi, o copleşeau pe neaşteptate, chiar atunci când se simțea mai bine.

Carole se opri din povestit fără să se ridice totuşi de pe scaun.

Milo se ținuse de cuvânt şi nu deschisese gura. Totuşi, o întrebare se impunea de la sine.

— Dar când s-au sfârşit toate astea?

Carole ezită să răspundă. Întoarse capul într-o parte constatând că micuța australiană plecase împreună cu părinții ei. Bău o gură de apă şi îşi îmbrăcă puloverul pe care îl avea pe umeri.

— Asta e cealaltă parte a adevărului, Milo, dar nu sunt sigură că îmi aparține mie.

— Şi… cui îi aparține, atunci?

— Lui Tom.

* * *

Bretania

Plogoff – Capul Raz

Focul începea să se treacă şi răspândea în încăpere o lumină tremurătoare. Încolăciți unul în jurul altuia, înfăşurați în aceeaşi pătură, ne îmbrățişam cu înflăcărare ca la vârsta primelor iubiri.

O oră mai târziu, m-am ridicat să reaprind jarul şi să mai pun un lemn în vatră.

Muream de foame, dar dulapurile şi frigiderul erau goale. În bufet, am reuşit să pun mâna pe o sticlă de cidru care era, în mod ciudat, *made în Quebec.* Era vorba de cidru de gheață, un vin făcut din mere culese din pom în plină iarnă, când sunt înghețate. Am desfăcut sticla uitându-mă pe geam: furtuna continua să-şi facă de cap şi nu se vedea nici la un metru.

Înfăşurată în cuvertură, Billie veni lângă mine, la fereastră, cu două boluri din porțelan.

— Aş vrea să-mi povesteşti ceva, începu ea sărutându-mă pe gât.

Îmi înhăță jacheta pusă pe spătarul unui scaun pentru a-mi lua portofelul.

— Pot?

Am încuviințat printr-un semn din cap. Ea desfăcu dublura pe jumătate descusută din spatele buzunarului cu bancnote şi o răsturnă pentru a face să cadă din ea tubul metalic de cartuş.

— Pe cine ai ucis? mă întrebă arătându-mi micuțul proiectil.

* * *

Los Angeles
Cartierul MacArthur Park
29 aprilie 1992

Am şaptesprezece ani. Sunt în biblioteca liceului, învățând pentru examene, când un elev intră strigând: „Au fost

achitați!” Toată lumea din sală înțelege că se referă la verdictul cazului Rodney King.

Cu un an în urmă, acest tânăr negru de douăzeci şi şase de ani a fost reținut pentru exces de viteză de poliția din Los Angeles. În stare de ebrietate fiind, a refuzat să coopereze cu ofițerii LAPD care au încercat atunci să-l supună cu bastoane electrice. În fața rezistenței lui, l-au bătut cu violență fără să bănuiască că scena era filmată, de la un balcon, de un operator video amator care, a doua zi, a trimis caseta la Chanel 5. Rapid, imaginile vor fi preluate şi transmise de canalele de televiziune din lumea întreagă, provocând furie, ruşine şi indignare.

— Au fost achitați!

Imediat, conversațiile încetează şi se aud injurii de peste tot. Simt cum indignarea şi ura încep să crească. Negrii sunt majoritari în cartier. Înțeleg imediat că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă şi că e mai bine să mă duc acasă. Pe stradă, noul verdict se propagă ca un virus. Aerul este încărcat cu nervozitate şi exasperare. Bineînțeles, nu este prima greşeală a poliției şi nici primul fiasco judiciar, dar, de data asta, există imaginile şi asta schimbă tot. Întreaga planetă a văzut patru sticleți dezlănțuiți înverşunându-se pe bietul individ: mai mult de cincizeci de lovituri de baston şi vreo zece lovituri de picior aplicate unui om cu cătuşe.

Această achitare de neînțeles constituie picătura de apă care o să umple paharul. Anii Reagan şi Bush le-au provocat pagube îngrozitoare celor mai săraci. Oamenii s-au săturat. S-au săturat de şomaj şi mizerie. S-au săturat de ravagiile drogurilor şi ale unui sistem educațional care generează inegalități.

Când mă întorc acasă, dau drumul la televizor şi-mi pun un bol cu cereale. Au izbucnit revolte în diverse locuri şi văd primele imagini a ceea ce va deveni cotidianul următoarelor trei zile: jafuri, incendii, înfruntări cu poliția. Blocurile din jurul intersecției Florence cu Normandia sunt în flăcări şi în sânge. Nişte tipi fug cu nişte cutii pline cu mâncare pe care

le-au furat din magazine. Alții trag cărucioare sau platforme rulante pentru a transporta mobilă, canapele sau aparate electrocasnice. Autoritățile au făcut zadarnic apel la calm, îmi dau seama că asta nu va înceta. De fapt, îmi convine…

Îmi aduc toate economiile ascunse într-un aparat de radio şi îmi iau skateboardul ca să mă duc la Marcus Blink.

Marcus este un escroc din cartier, un „tip de treabă” care nu aparține niciunei bande şi se mulțumeşte să vândă la mâna a doua pastile, să facă trafic cu ceva iarbă şi să plaseze arme furate. Am fost în clasele primare coleg cu el şi m-a simpatizat fiindcă am ajutat-o de două-trei ori pe mama lui să completeze formularele de ajutor social. În cartier, este efervescență. Toată lumea şi-a dat seama deja că bandele or să profite de haos pentru a-şi regla conturile cu alte bande şi cu poliția. În schimbul celor două sute de dolari ai mei, Marcus mi-a făcut rost de un Glock 22 cum se găsesc cu zecile în fiecare oraş în această epocă putredă în care atâția polițai corupți îşi vând armele de serviciu după ce le-au declarat pierdute. Pentru douăzeci de dolari în plus, îmi lasă şi un încărcător cu cincisprezece cartuşe. Astfel înarmat, mă întorc acasă, simțind metalul rece şi greu al armei în buzunar.

* * *

Nu dorm mult în noaptea aia. Mă gândesc la Carole. De acum înainte, n-am decât o preocupare: ca maltratările pe care le suportă să înceteze definitiv. Ficțiunea poate face mult, dar nu poate face tot. Poveştile pe care i le spun îi permit incursiuni într-o lume imaginară unde, pentru câteva ore, scapă de tortura fizică şi mentală la care o supune călăul ei. Dar acest lucru nu mai este suficient. Să trăieşti în ficțiune nu este o soluție pe termen lung, nici să iei droguri sau să te îmbeți pentru a-ți uita viața mizerabilă.

Nu poți să faci nimic: mai devreme sau mai târziu, viața reală sfârşeşte mereu prin a-şi relua drepturile asupra

imaginarului.

* * *

A doua zi, violența reizbucneşte şi mai şi, într-o totală impunitate. Elicopterele închiriate de canalele de televiziune survolează oraşul în permanență, difuzând în direct imagini dintr-un Los Angeles devenit un oraş în stare de asediu: jafuri, ciomăgeli, imobile în flăcări, schimburi de focuri între forțele publice şi răzvrătiți. Atâtea reportaje care trădează dezorganizarea şi lipsa de acțiune a poliției, incapabilă să împiedice furturile.

Sub presiunea numărului de morți, primarul dă o declarație pentru mass-media în care decretează starea de urgență şi îşi anunță intenția de a chema în ajutor soldații Gărzii Naționale pentru a instaura interdicția de circulație pe străzi de la căderea serii până în zori. Proastă idee: în cartiere, oamenii îşi spun că distracția se va sfârşi în curând, ceea ce are ca efect intensificarea jafurilor.

În cartierul nostru, mai ales localurile ținute de asiatici sunt făcute praf şi pulbere. Acum, tensiunile dintre negri şi coreeni ating paroxismul şi, în această a doua zi de răzmerițe, majoritatea prăvăliilor, a minimarketurilor şi a magazinelor de alcool ținute de coreeni sunt distruse şi jefuite fără ca poliția să intervină.

Este aproape de prânz. De o oră, stând în echilibru pe skate-ul meu, supraveghez magazinul alimentar pe care-l posedă tatăl vitreg al lui Carole. În ciuda riscurilor, şi-a deschis totuşi prăvălia în dimineața asta, sperând fără îndoială că jafurile nu îl vor afecta. Dar acum, simte că şi el este în pericol şi ghicesc că se pregăteşte să tragă în jos oblonul metalic.

Este momentul să mă arăt la față.

— Să vă dau o mână de ajutor, domnule Alvarez?

Nu se teme de mine. Mă cunoaşte bine şi am o figură care inspiră încredere.

— OK, Tom! Ajută-mă să bag înăuntru panourile de lemn.

Iau câte unul sub fiecare braț şi îl urmez în butic.

Este o prăvălie cam jalnică. Genul de magazin care are în principal produse de primă necesitate şi care în scurt timp va fi condamnat să-şi închidă uşile în fața concurenței pe care i-o face Walmart-ul din colțul străzii.

Cruz Alvarez este un hispanic de talie mijlocie, destul de bondoc, cu fața lată şi pătrățoasă. Un fizic numai bun pentru a juca roluri secundare în filme, întruchipând personaje ca proxenet sau patron de night-club.

— Am zis întotdeauna că într-o bună zi blestemații ăştia de… începu el înainte de a se întoarce şi de a zări Glock-ul 22 îndreptat spre el.

Prăvălia este goală, nu sunt camere de înregistrare. Nu trebuie decât să apăs pe trăgaci. Nu vreau să-i spun nimic, nici măcar „Crapă, jigodie”. Nu sunt aici pentru a face dreptate, nu sunt aici pentru a aplica legea. Şi nici pentru a-i asculta explicațiile. În gestul meu, nu există niciun fel de glorie, niciun fel de eroism, niciun fel de curaj. Vreau doar ca suferința lui Carole să înceteze şi ăsta-i singurul mod pe care l-am găsit. Acum câteva luni, fără să i-o spun, m-am dus să fac un denunț anonim la un centru social de planning familial, care n-a dus la nimic. Am trimis o scrisoare la poliție, la care nu s-a dat curs. Nu ştiu unde este binele, nu ştiu unde este răul. Nu cred în Dumnezeu, nu cred nici în destin. Cred doar că locul meu este aici, în spatele acestei arme şi că trebuie să apăs pe trăgaci.

— Tom! Ce te-a apu…

Mă apropii ca să trag de la distanță mică. Nu vreau să ratez şi nu vreau să utilizez decât un glonte.

Trag.

Capul îi explodează, proiectând picături de sânge pe hainele mele.

Sunt singur în prăvălie. Sunt singur pe lume. Nu mă mai țin pe picioare. Brațele îmi tremură pe lângă corp.

Pleacă!

Adun de pe jos tubul cartuşului şi îl pun în buzunar ca şi Glock-ul. Apoi mă întorc acasă alergând. Fac un duş, îmi ard hainele şi, după ce am avut grijă să îl curăț, mă debarasez de pistol aruncându-l într-o pubelă. Tubul de cartuş, mă hotărăsc să-l păstrez pentru a mă denunța în cazul în care un nevinovat ar fi acuzat în locul meu, dar aş avea într-adevăr curajul s-o fac?

Fără îndoială, n-o voi şti niciodată.

* * *

Bretania
Plogoff – Capul Raz

— N-am povestit nimănui ce-am făcut în dimineața aia. Am trăit cu asta pe conştiință, asta-i tot.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Billie.

Ne-am întins din nou pe canapea. Ghemuită în spatele meu, îşi trecuse mâna peste pieptul meu în timp ce eu o țineam de şold, ca şi când aş fi fost agățat de o plută.

Faptul că vorbisem îmi luase o greutate de pe suflet. Simțeam că ea mă înțelegea fără să mă judece şi asta-i tot ce aşteptam.

— Seara, tătuca Bush a ținut un discurs la televizor pentru a spune că anarhia nu va mai fi tolerată. A doua zi, patru mii de oameni din Garda Națională patrulau prin oraş, urmați în curând de mai multe contingente de soldați din infanteria marină. Calmul a început să revină în a patra zi şi primarul a ridicat interdicția de circulație pe timpul nopții.

— Şi ancheta?

— Revoltele provocaseră vreo cincizeci de morți şi mai multe mii de răniți. În săptămânile care au urmat, s-au făcut în oraş mii de arestări mai mult sau mai puțin legitime, mai mult sau mai puțin arbitrare, dar nimeni n-a fost niciodată acuzat anume de uciderea lui Cruz Alvarez.

Billie îşi trecu o mână peste pleoapele mele şi mă sărută pe gât:

— Trebuie să dormi acum.

* * *

Roma
Piazza Navona

— La revedere, Milo, îți mulțumesc că m-ai ascultat fără să mă întrerupi, zise Carole ridicându-se.

Încă sub şoc, el se ridică odată cu ea, dar o reține, apucând-o uşor de mână:

— Aşteaptă… Cum de eşti sigură că Tom a făcut-o din moment ce nu ți-a vorbit niciodată de asta?

— Sunt polițistă, Milo. Acum doi ani, am avut autorizația de a consulta unele arhive ale LAPD şi am cerut să am acces la dosarul uciderii tatălui meu vitreg. Nu conținea mare lucru: două-trei mărturii ale vecinilor, câteva fotografii de la locul crimei şi o prelevare de amprente complet ratată. Nu interesa pe nimeni să afle cine-l asasinase pe un mic comerciant din MacArthur Park. Totuşi, pe una din poze, se zărea destul de clar un skateboard pus la piciorul zidului, cu un meteorit stilizat pictat pe platformă.

— Şi acest skateboard…

— …eu i-l făcusem cadou lui Tom, zise ea dând să plece.

33
Agăţaţi unul de celălalt

Le poți dărui multe lucruri celor pe care-i iubeşti. Cuvinte, linişte, plăcere. Tu mi-ai dat cel mai prețios lucru dintre toate: lipsa. Îmi era imposibil să mă lipsesc de tine, chiar şi când te vedeam, îmi lipseai.
Christian BOBIN

Luni, 27 septembrie
Paris
Spitalul european Marie-Curie

Cu efectivul complet, echipa chirurgicală îl înconjura pe profesorul Jean-Baptiste Clouseau.

Cu ajutorul unui fierăstrău, acesta deschise sternul lui Billie pe lungime, din partea de jos urcând până sub bărbie.

Apoi ajunse la pericard ca să examineze arterele coronariene şi să pună în funcțiune o circulație extra-corporală, injectând o soluție cu o doză puternică de potasiu care provocă oprirea cardiacă. O pompă înlocui aşadar inima şi un oxigenator plămânul.

De fiecare dată când făcea o operație pe cord deschis, Jean-Baptiste Clouseau încerca aceeaşi fascinație în fața acestui organ aproape magic care ne leagă de viață: 100.000 de bătăi pe zi, 36 de milioane pe an, peste 3 miliarde într-o singură viață. Toate astea grație acestei mici pompe sanghinolente care părea atât de fragilă…

Deschise mai întâi auriculul drept, apoi pe cel stâng şi procedă la ablația celor două tumori, extirpând de fiecare dată baza de implantare pentru a împiedica recidivele. Tumoarea fibroasă avea într-adevăr o mărime puțin obişnuită.

O adevărată şansă că a fost detectată la timp!

Din precauție, explora cavitățile cardiace şi ventriculele, în căutarea altor miomi, dar nu mai reperă niciunul.

Odată intervenția terminată, rebranşă inima la aortă, ventilă plămânii, puse drenele pentru a evacua sângele şi închise sternul folosind fir de oțel.

Repede făcut, bine făcut! gândi el scoțându-şi mănuşile şi ieşind din sala de operație.

* * *

Coreea de Sud
Universitatea de fete Ewha

Soarele apunea peste Seul. Ca în toate serile la ora de vârf, străzile capitalei coreene erau paralizate de circulație.

Iseul Park ieşi din stația de metrou, făcu câțiva paşi pe trotuar şi traversă pe trecerea de pietoni pentru a ajunge în campus. Cuibărită în inima cartierului studențesc, universitatea Ewha număra peste douăzeci de mii de studente şi era una din cele mai bune şi mai elitiste din țară.

Iseul coborî imensa scară în pantă uşoară care dădea spre ceea ce toată lumea numea „falia": un spațiu în întregime din sticlă compus din două clădiri care se aflau față în față, de o parte şi de alta a unei promenade de beton. O luă pe intrarea principală a acestui pachebot translucid al cărui parter, cu buticurile şi cantinele lui, semăna cu un centru comercial ultramodern. Luă ascensorul pentru a merge la etajele superioare care adăposteau sălile de curs, un teatru, un cinema, o sală de sport, dar mai ales o mare bibliotecă deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Se opri la automat pentru a-şi cumpăra un ceai verde, apoi găsi un loc în fundul încăperii: fiecare masă se prezenta sub forma unui post de lucru echipat cu un computer cu acces imediat la cărțile bibliotecii, care fuseseră toate informatizate.

Iseul îşi masă pleoapele. Abia mai stătea în picioare. Se întorsese alaltăieri din călătoria de studii şi avea deja de lucru până peste cap. Îşi petrecu o bună parte a serii făcând fişe şi repetându-şi cursurile, aruncând priviri neîncetate la ecranul telefonului mobil şi tresărind de fiecare dată când aparatul

vibra pentru a semnala sosirea unui mail sau a unui sms care nu era niciodată cel pe care-l aştepta.

Tremura, o lua cu frig, simțea că înnebuneşte. De ce Jimbo nu-i dădea niciun semn de viață? Oare se lăsase păcălită, ea care era de obicei atât de neîncrezătoare şi distantă cu oamenii?

Era aproape miezul nopții. Biblioteca se golea încet-încet, dar unii dintre studenți rămâneau până la ora 3-4 dimineața. Aşa era aici…

Iseul scoase din geantă cartea lui Tom Boyd pe care o găsise în salonul de ceai din Italia. Dădu paginile până ajunse la poza cu Luca Bartoletti şi iubita lui, Stella, pe scooter, pe străzile Romei, când aveau douăzeci de ani.

Nu înceta niciodată să mă iubeşti, scrisese tânăra italiancă. Era exact ceea ce îşi dorea şi ea să-i spună lui Jimbo…

Scoase o foarfecă din trusa de şcoală şi un tub de glue şi, la rândul ei, folosi paginile goale pentru a lipi pe ele cele mai frumoase fotografii făcute în cele patru săptămâni de fericire pe care le trăise cu el. Un buchet de amintiri îmbogățit cu bilete de spectacole şi de expoziții la care fuseseră împreună: retrospectiva Tim Burton la MoMA, comedia muzicală *Chicago* la Ambassador Theater, ca şi toate filmele la care el o dusese la cinemateca NYU: *Donnie*

Darko, Requiem for a Dream, Brazil…

Lucră toată noaptea punându-şi acolo tot sufletul. În zori, cu ochii înroşiți şi capul vraişte, se opri la oficiul de poştă instalat în clădirea administrativă ca să cumpere un plic cu bule şi să pună în el cartea din piele albastru închis pe care o trimise în Statele Unite.

* * *

Paris
Spitalul european Marie-Curie
Sala de reanimare a secţiei de boli cardiovasculare

Billie se trezea uşor-uşor. Conectată încă la aparatul de respirație artificială, ea nu putea vorbi din cauza sondei de intubație care îi bloca traheea.

— O să scoatem asta în următoarele ore, mă asigură Clouseau.

Verifică micii electrozi pe care îi pusese pe pieptul ei pentru a stimula inima în caz de încetinire a ritmului cardiac.

— Nicio problemă aici, zise el.

I-am zâmbit lui Billie, iar ea îmi răspunse clipind din ochi.

Totul era bine.

* * *

Miercuri, 29 septembrie
New York
Greenwich Village

— Sunt în întârziere! se plânse fata îmbrăcându-se. Mi-ai zis că ți-ai pus ceasul să sune!

Îşi netezi fusta, îşi puse pantofii şi se încheie la cămaşă.

Tânărul din pat o privea cu un zâmbet amuzat.

— Dacă vrei să mă suni, ai numărul meu… zise ea deschizând uşa camerei.

— OK, Christy.

— Numele meu e Carry, amărâtule!

James Limbo – zis Jimbo – zâmbi larg. Se sculă şi se întinse fără să încerce nici să se scuze, nici s-o oprească pe partenera lui de-o noapte. Ieşi din cameră şi se duse să-şi pregătească micul dejun.

Fir-ar să fie, nu mai e cafea! bombăni el deschizând dulapul din bucătărie.

Se uită pe fereastra apartamentului din *brownstone* şi o zări pe Carry Sau-cum-o-cheamă care urca strada pentru a ajunge în Houston Street.

O bucățică bună. Mă rog, bunicică… nota 6 din 10, aprecie el strâmbându-se. Nu destul în orice caz pentru a repeta figura.

Uşa apartamentului se deschise şi Jonathan, colocatarul său, intră cu două pahare de cafea cumpărate de la coffee-shop-ul din colțul străzii.

— M-am întâlnit cu curierul de la UPS jos, zise el arătând cu bărbia pachetul pe care îl ducea sub braț.

— Mersi, zise Jimbo apucând plicul şi paharul de *caffe latte* cu caramel.

— Îmi datorezi 3,75 dolari, ceru Jonathan. Plus cei 650 de chirie pe care ți i-am împrumutat acum două săptămâni.

— Mda, bine, răspunse evaziv Jimbo uitându-se la adresa de pe plic.

— Este de la Iseul Park, nu-i aşa?

— De ce-ți bagi nasul? întrebă el deschizând pachetul care conținea cartea lui Tom Boyd.

Ciudată chestie, gândi răsfoind romanul şi zărind fotografiile lipite de diferiții lui proprietari.

— Ştiu că ți se rupe de părerea mea, reluă Jonathan, dar lasă-mă să-ți spun un lucru: nu te comporți bine cu Iseul.

— Mi se rupe într-adevăr de părerea ta, confirmă Jimbo luând o înghițitură de cafea.

— A mai lăsat nişte mesaje pe robot. Îşi face griji pentru tine. Dacă vrei s-o termini cu ea, măcar fă-ți timp şi spune-i-o clar. De ce eşti aşa cu femeile? Care-i problema ta, de fapt?

— Problema mea e că viața-i scurtă şi-o să crăpăm cu toții. Îți ajunge ca explicație?

— Nu, nu văd nicio legătură.

— Vreau să devin realizator, Jonathan. Viața mea sunt filmele şi nu altceva. Ştii ce zicea Truffaut? Cinematograful e mai important decât viața. Ei bine, şi pentru mine e la fel. Nu vreau relații, nu vreau plozi, nu vreau căsătorie. Toată lumea poate fi un bun soț sau un bun tată de familie, dar nu există decât un singur Quentin Tarantino şi un singur Martin Scorsese.

— Hmm… îți cam filează o lampă, bătrâne…

— Cu atât mai rău pentru tine dacă nu înțelegi. Las-o moartă! răspunse Jimbo bătând în retragere şi intrând în

baie.

Făcu un duş şi se îmbrăcă rapid.

— Bun, am şters-o, zise el luându-şi geanta de umăr, am un curs la prânz.

— Asta e! Şi nu uita de chi…

Prea târziu, trântise deja uşa.

Lui Jimbo îi era foame. Îşi cumpără de la Mamoun's falafel cu pitta pe care-l devoră cu poftă pe drumul spre facultatea de cinematografie. Cum era un pic în avans, se opri la cafeneaua lipită de clădirea şcolii pentru a-şi lua o Cola. La bar, examină din nou cartea cu copertă gotică pe care i-o făcuse cadou Iseul. Tânăra şi drăgălaşa coreeană era sexy şi inteligentă. Se distraseră bine amândoi, dar, acum, devenea pisăloagă cu dulcegăriile ei de fotografii.

Cartea îl intriga totuşi. *Trilogia îngerilor?* Chestia asta îi spunea ceva… Se gândi un pic şi îşi aminti că citise în *Variety* că Hollywood-ul achiziționase drepturile de ecranizare a romanului şi se pregătea să facă un film. Dar de ce acest exemplar era în starea asta? Se ridică de pe scaun pentru a se aşeza în fața unui computer pus la dispoziția clienților. Tastă câteva cuvinte-cheie despre Tom Boyd şi dădu peste mii de referințe, dar, restrângându-şi căutarea la ultimele şapte zile, descoperi că cineva invadase forumurile de discuții sperând să pună mâna pe un exemplar deosebit care avea jumătate din pagini goale.

Şi acest exemplar era chiar cel pe care el îl avea în geantă!

Ieşi pe trotuar gândindu-se la ceea ce tocmai citise. Şi atunci, îi încolți în minte o idee.

* * *

Greenwich Village
Aceeaşi zi
Sfârşitul după-amiezii

Kerouac & Co. Bookseller era o librărie micuță de pe Greene Stteet specializată în cumpărarea şi vânzarea de cărți

vechi sau rare.

În costum negru ajustat pe talie şi cravată închisă la culoare, Kenneth Andrews adăugă în vitrină o lucrare pe care tocmai o achiziționase cu ocazia unei succesiuni furtunoase între moştenitorii unei bătrâne colecționare: un exemplar din *Go Down, Moses,* semnat de William Faulkner. Lucrarea îşi avea locul între o ediție originală din Scott Fitzgerald, un autograf pus sub sticlă al lui Arthur Conan Doyle, afişul unei expoziții semnat de Andy Warhol şi ciorna unui cântec de Bob Dylan scris pe spatele unei note de plată de la un restaurant.

Kenneth Andrews se ocupa de magazinul lui de aproape cincizeci de ani. Cunoscuse vremurile eroice ale boemei literare când, în anii ’50, Village era domeniul poeților şi al cântăreților de folk din *Beat Generation.* Dar, odată cu creşterea chiriilor, artiştii de avangardă se exilaseră de mult în alte cartiere şi locuitorii din Greenwich erau astăzi oameni bogați, care îi cumpărau relicvele la prețuri exorbitante pentru a descoperi un pic din parfumul unui trecut pe care ei nu-l cunoscuseră.

Clopoțelul prăvăliei răsună ascuțit şi un tânăr apăru în deschizătura uşii.

— Bună ziua, zise Jimbo înaintând.

Venise deja de câteva ori în această prăvălie pe care o găsea pitorească. Lumina ei filtrată, mirosul de vechi şi gravurile de epocă îl făceau să se gândească la decorurile unui film vechi şi îi dădeau impresia că e într-o lume paralelă, izolată de tumultul oraşului.

— Bună ziua, răspunse Andrews. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Jimbo puse cartea lui Tom Boyd pe tejghea pentru a i-o prezenta librarului.

— Vă interesează aşa ceva?

Bătrânul îşi puse ochelarii şi inspectă romanul cu o mutră disprețuitoare: imitație de piele, literatură de consum, defect de tipărire, fără a mai vorbi de toate acele poze care stricau ansamblul. După el, lucrarea era bună de aruncat la gunoi.

E ceea ce se pregătea să-i răspundă interlocutorului său când îşi aminti de o notiță pe care o citise în revista *American Bookseller,* referitor la ediția specială a acestui bestseller care fusese integral distrusă din cauza unui defect. S-ar putea ca…

— Vă ofer nouăzeci de dolari, propuse el ascultându-şi intuiția.

— Glumiți, se ofuscă Jimbo, este un exemplar special. Aş putea să obțin de trei ori mai mult pe internet.

— Ei bine, n-aveți decât. Eu unul pot să vă dau cel mult o sută cincizeci de dolari. Dacă vreți, bine, dacă nu…

— Afacere încheiată, stabili Jimbo după un moment de gândire.

* * *

Kenneth Andrews aşteptă ca tânărul să fi părăsit magazinul pentru a căuta articolul din revistă care vorbea de carte.

Proastă afacere pentru Doubleday: ca urmare a unui tiraj defectuos, cele 100 000 de exemplare ale ediției speciale a celui de-al doilea volum din *Trilogia îngerilor,* de autorul de succes Tom Boyd, au trebuit să fie distruse.

Hmm, interesant, aprecie librarul. Cu un pic de noroc, poate că pusese mâna pe un exemplar unic…

* * *

Roma
Cartierul Prati
30 septembrie

Echipat cu un şorț alb, Milo servea arancini, pitoni[38] şi felii de pizza într-un restaurant sicilian de pe strada Degli Scipioni. După plecarea lui Carole, se hotărâse să mai rămână câteva zile la Roma şi acest job îi permitea să-şi plătească minuscula cameră de hotel şi în acelaşi timp să

mănânce pe gratis. Făcea zilnic schimb de mesaje electronice cu Tom şi, încântat că acesta se reapucase de scris, reluase contactul cu Doubleday şi cu diverşi editori străini pentru a le spune că îi îngropaseră cam prea devreme prietenul şi că în curând va fi fără îndoială o nouă carte de Tom Boyd în librării.

— E aniversarea mea în seara asta, îi zise o clientă obişnuită, o brunetă frumoasă care lucra într-un magazin de pantofi de lux de pe via Condotti.

— Sunt încântat să o aflu.

Ea muşcă din buleta de orez, abandonând un pic de ruj de buze pe pesmet.

— Organizez o petrecere cu nişte prieteni în apartamentul meu. Dacă ai chef să treci…

— Eşti drăguță că mă inviți, dar nu.

Cu o săptămână înainte, nu s-ar fi lăsat rugat, dar, după ceea ce-i mărturisise Carole, nu mai era acelaşi. Fusese bulversat de povestea prietenei lui, care-i dezvăluise fața ascunsă a celor două persoane la care ținea cel mai mult pe lume. Toate astea îl făceau să aibă sentimente contradictorii: compasiune infinită față de Carole pentru care încerca o iubire şi mai puternică, respect şi mândrie în legătură cu gestul lui Tom, dar şi necazul de a fi fost exclus atât de mult timp din cercul lor de încredere şi mai ales regretul de a nu fi executat el însuşi „treaba murdară”.

— Cred că o să mă las tentată de cassata, zise senzuala italiancă, arătând spre prăjitura ornată cu fructe confiate.

Milo se pregătea să-i taie o felie când telefonul îi vibră în buzunarul jeanşilor.

— Scuză-mă.

Era un e-mail de la Carole din două cuvinte: „Priveşte asta!” urmat de un link.

Cu mâinile lipicioase, el dădu click cu greu pe ecranul tactil şi se trezi pe un site care îți permitea să consulți on-line catalogul librarilor profesionişti specializați în cărți rare sau de ocazie.

Dacă informațiile erau exacte, o librărie din Greenwich Village tocmai pusese în vânzare cartea pe care o căuta!

Aproape în acelaşi timp, primi un sms de la Carole:

Ne întâlnim în Manhattan?

Îi răspunse prompt:

Sosesc

Îşi desfăcu şorțul, îl abandonă pe tejghea şi o şterse din restaurant.

— Şi desertul meu? se revoltă clienta.

34
The Book of Life

Timpul acordat cititului este întotdeauna timp furat. Acesta este fără îndoială motivul pentru care metroul se întâmplă să fie cea mai mare bibliotecă a lumii.
Francoise SAGAN

Paris
Spitalul european Marie-Curie

Billie recupera cu o viteză uimitoare. I se scosese aparatul de respirație artificială, drenele şi numeroşii electrozi înainte de a fi transferată la serviciul de convalescență al spitalului.

Clouseau trecea s-o vadă în fiecare zi, căutând eventuale complicații infecțioase sau urma vreunei scurgeri de lichid în pericard, dar, după părerea lui, totul era sub control.

Cât despre mine, făcusem din spital o anexă a biroului meu. De la 7:30 la 19, cu o cască anti-zgomot pe urechi, lucram pe laptopul meu în cantina de la parter. La prânz, luam masa la autoservirea personalului grație smart card-ului lui Clouseau – Când dormea tipul ăsta? Mânca oare? Mister… – şi, în calitate de însoțitor, obținusem un pat în camera lui Billie, ceea ce ne permitea să ne petrecem în continuare serile împreună.

Nu fusesem niciodată atât de îndrăgostit.

Nu scrisesem niciodată cu atâta uşurință.

* * *

Greenwich Village
1 octombrie
Sfârşitul după-amiezii

Carole ajunse prima în fața micuței librării de pe Green Street.

Kerouac & Co. Bookseller

Privi prin geam şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Cartea era acolo!

Deschisă pe un suport de prezentare ornat cu o etichetă „exemplar unic”, ea coabita cu o culegere de poezii de Emily Dickinson şi cu un afiş al filmului *Dezaxații* cu o dedicație scrisă de Marilyn Monroe.

Simți prezența lui Milo în spatele ei.

— Felicitări pentru perseverență, zise el apropiindu-se de vitrină. De data asta, credeam într-adevăr că n-o s-o mai găsim.

— Eşti sigur că asta e?

— O să verificăm imediat, zise el intrând în prăvălie.

Magazinul urma să se închidă. În picioare în fața rafturilor, Kenneth Andrews punea la loc cărțile pe care le ştersese de praf. Îşi întrerupse aranjarea pentru a-i întâmpina pe noii săi clienți.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă, domnule

— Am dori să examinăm una din cărți, ceru Carole arătând cu degetul romanul lui Tom.

— Ah! O piesă excepțională! exclamă librarul luând cartea din vitrină şi mânuind-o cu aceeaşi precauție de parc-ar fi ținut în mâini un incunabul.

Milo examină romanul pe toate părțile, uimit de maniera în care diferiții cititori şi-l însuşiseră.

— Deci? întrebă neliniştită Carole.

— Asta este.

— Îl cumpărăm! zise ea plină de entuziasm.

Era emoționată şi mândră. Mulțumită ei, Billie era acum în afara pericolului!

— Excelentă alegere, doamnă. O să vi-l împachetez. Cum doriți să plătiți?

— Ăăă… cât costă?

Cu experiența lui, Kenneth Andrews mirosise entuziasmul, clienților săi şi nu ezită să le spună o cifră amețitoare:

— Şase mii de dolari, doamnă.

— Ce? glumiți? zise cu voce sugrumată Milo.

— Este o lucrare unică, se justifică librarul.

— Nu, asta-i hoție!

Bătrânul le arătă uşa.

— În acest caz, nu vă mai rețin.

— Foarte bine! N-aveți decât şi duceți-vă la dracu'…

— Mă duc numaidecât, stimate domn, şi vă doresc de asemenea o seară excelentă, îi replică Andrew aşezând romanul pe suportul de prezentare.

— Aşteptați! îi ceru Carole încercând să calmeze lucrurile. O să vă plătesc suma cerută.

Îşi scoase portofelul şi îi întinse librarului cardul de credit.

— Sunteți foarte amabilă, doamnă, zise el apucând micuțul dreptunghi din plastic.

* * *

Paris
Spitalul european Marie-Curie
Aceeaşi zi

— Pot să mă întorc acasă? M-am săturat să stau întinsă-n pat! bombăni Billie.

Profesorul Clouseau îi aruncă o privire severă.

— Vă doare când apăs aici? întrebă el palpându-i sternul.

— Puțin.

Doctorul era îngrijorat. Billie avea febră. Cicatricea ei devenise roşie şi purulentă, cu marginile uşor desfăcute. Nu era probabil decât o infecție superficială, dar ordonă totuşi câteva examene.

* * *

New York

— Cum adică „respins”? se miră Milo.

— Îmi pare rău, se scuză Kenneth Andrews, dar cardul soției dumneavoastră pare să aibă o mică problemă.

— Nu sunt soția lui, îl corectă Carole.

Ea se întoarse spre Milo:

— Probabil că am depăşit plafonul cardului de credit din cauza prețului biletelor de avion, dar mai am bani în contul de economii.

— E o nebunie, o sfătui Milo, n-o să te ruinezi acum…

Carole nici nu vru să audă:

— Trebuie să sun la bancă pentru a efectua un virament, dar e vineri şi s-ar putea să dureze ceva timp, îi explică ea librarului.

— Nu e nicio problemă. Reveniți când puteți.

— Romanul acesta este foarte important pentru noi, insistă ea.

— Vi-l păstrez până luni seara, promise Andrews retrăgând cartea din vitrină pentru a o pune pe tejghea.

— Pot să am încredere în dumneavoastră?

— Vă dau cuvântul meu, doamnă.

* * *

Paris
Spitalul european Marie-Curie
Luni, 4 octombrie

— Au! țipă Billie în timp ce infirmiera îi aplica o compresă caldă pe stern.

De data asta, durerea era mai puternică. Avusese febră tot weekendul şi profesorul Clouseau o transferase din pavilionul de convalescență înapoi la secția de cardiologie.

La căpătâiul ei, doctorul îi examina cicatricea: era în întregime inflamată şi rana continua să supureze. Clouseau se temea de o inflamație a osului sau a măduvei osoase: o mediastită, complicație rară, dar de temut a chirurgiei cardiace, cauzată probabil de un stafilococ auriu.

Ordonase diverse examene, dar niciunul nu-i dădea un ajutor decisiv. Radiografia toracelui arăta ruptura a două fire de oțel, dar era greu de interpretat din cauza hematoamelor benigne apărute în urma operației.

Poate că îşi făcea griji degeaba…

Ezită, apoi preferă să realizeze el însuşi un ultim examen. Înfipse un ac subțire în cavitatea situată între cei doi plămâni ai lui Billie pentru a scoate prin puncție un pic de lichid mediastinal. Din câte se vedea cu ochiul liber, lichidul extras semăna a puroi.

Prescrise un antibiotic pe cale venoasă şi trimise de urgență proba prelevată la laborator.

* * *

Greenwich Village
Luni, 4 octombrie
Ora 9:30

Ca în toate diminețile când se afla la New York, miliardarul Oleg Mordhorov se opri într-o micuță cafenea de pe Broom Street pentru a comanda un cappuccino. Cu paharul de carton în mână, ieşi pe trotuar şi o luă pe Green Street.

Soarele toamnei arunca asupra imobilelor din Manhattan o lumină blândă. Lui Oleg îi plăcea să hoinărească pe străzi. Nu era pierdere de timp, dimpotrivă. Erau momente de reflecție în cursul cărora luase adesea deciziile cele mai importante din viața lui. Avea o întâlnire la ora 11 pentru a finaliza o importantă operațiune imobiliară. Grupul pe care îl conducea se pregătea să cumpere imobile şi depozite în Williamsburg, Greenpoint şi Coney Island pentru a le transforma în reşedințe de lux. Un proiect care, prin forța împrejurărilor, nu avea asentimentul locuitorilor din aceste cartiere, dar asta nu era problema lui.

Oleg avea patruzeci şi patru de ani, dar figura lui cam rotofeie îl făcea să pară mai tânăr. Îmbrăcat în jeanşi, cu o haină din velur şi cu un pulover cu glugă, nu arăta a ceea ce

era: unul din cei mai bogați oameni din Rusia. El nu afişa semne exterioare de bogăție, nu se deplasa în limuzină de oligarh, iar bodyguardul care veghea asupra lui ştia să păstreze distanța şi să se facă invizibil. La douăzeci şi şase de ani, în timp ce studia filosofia într-un orăşel din zona golfului Avacha, i se propusese să facă parte din echipa municipalității din Petropavlovsk-Kamehatsky, un oraş portuar din estul Rusiei. Se implicase mult în viața locală, apoi, profitând de perestroika şi de reformele lui Elțîn, se lansase în *business,* asociindu-se cu oameni de afaceri nu întotdeauna de încredere, dar care îl făcuseră să profite de politica de privatizare a întreprinderilor publice. La început, n-avea „profil" de afacerist şi adversarii lui se lăsau mereu păcăliți de aerul său visător şi inofensiv care îi masca voința rece şi implacabilă. Astăzi, îşi croise drumul său şi se debarasase de prieteniile stânjenitoare. Avea proprietăți la Londra, New York şi Dubai, un yacht, un jet privat, o echipă profesionistă de basket şi o echipă de Formula 1.

Oleg se opri în fața vitrinei micuței librării Kerouac & Co. Privirea îi fu atrasă de afişul filmului *Dezaxații* cu autograful lui Marilyn Monroe.

Un cadou pentru Marieke? De ce nu…

Ieşea cu Marieke Van Eden, un top model olandez de douăzeci şi patru de ani care, de doi ani, era pe coperta tuturor revistelor de modă.

— Bună ziua, zise el intrând în prăvălie.

— Pot să vă ajut, domnule? îl întâmpină Kenneth Andrews.

— Autograful lui Marilyn este autentic?

— Bineînțeles, domnule, este furnizat cu certificatul de autenticitate. Este o piesă frumoasă…

— …care face cât?

— Trei mii cinci sute de dolari, domnule.

— De acord, acceptă Oleg fără să încerce să se târguiască. Este un cadou. Puteți să mi-l împachetați?

— Imediat.

În timp ce librarul rula afişul cu precauție, Oleg îşi scoase cardul Platinium şi îl puse pe tejghea, chiar lângă o carte cu coperta din piele albastră.

Tom Boyd – Trilogia îngerilor.

E autorul preferat al lui Marieke…

Îşi permise să deschidă romanul pentru a-l răsfoi.

— Cât cereți pe cartea asta?

— Ah, îmi pare rău, nu este de vânzare.

Oleg zâmbi. În afaceri, el nu era cu adevărat interesat decât de lucrurile care nu erau „după cum se pretindea" de vânzare.

— Cât? repetă el.

Fața lui rotundă îşi pierduse bonomia. Acum, avea în ochi o strălucire neliniştitoare.

— Este deja vândută, domnule, îi explică calm Andrews.

— Dacă e deja vândută, ce caută aici?

— Clientul o să vină după ea.

— Deci, n-a plătit-o încă.

— Nu, dar i-am dat cuvântul meu.

— Şi cât costă cuvântul dumneavoastră?

— Cuvântul meu nu e de vânzare, răspunse cu fermitate librarul.

Andrews se simți brusc jenat. Tipul ăsta avea ceva amenințător şi violent. Încasă banii de pe cartea de credit şi îi întinse rusului pachetul şi chitanța, uşurat să pună capăt acestui schimb.

Dar Oleg nu gândea aşa. În loc să plece, el se instală într-un fotoliu din piele roşcată aşezat în fața tejghelei.

— Totul este de vânzare, nu?

— Nu cred, domnule.

— Ce zicea Shakespeare ăla al dumneavoastră? întrebă el încercând să-şi amintească un citat. *Banii îl fac frumos pe cel urât, tânăr pe cel bătrân, cinstit pe cel necinstit, nobil pe cel ticălos…*

— Este o viziune foarte cinică despre om, cred că sunteți de acord cu mine, nu-i aşa?

— Ce nu se poate cumpăra? îl provocă Oleg.

— O ştiți foarte bine: prieteni, dragostea, demnitatea…

Oleg respinse argumentul:

— Ființa umană este slabă şi coruptibilă.

— Recunoaşteți că există nişte valori morale şi spirituale care scapă logicii interesului.

— Orice om are un preț.

De data asta, Andrews îi arătă uşa:

— Vă doresc o zi excelentă.

Dar Oleg nici nu se clinti:

— Orice om are un preț, repetă el. Al dumneavoastră care e?

* * *

Greenwich Village
Două ore mai târziu

— Ce-nseamnă porcăria asta? se revoltă Milo ajungând în fața prăvăliei.

Carole nu-şi credea ochilor. Nu numai că oblonul de fier era tras, dar un anunț scris în grabă îi prevenea pe eventualii clienți:

ÎNCHIS TIMP DE UN AN DIN CAUZA SCHIMBĂRII PROPRIETARULUI

Simțea cum o podidesc lacrimile. Descurajată, se aşează pe bordura trotuarului şi îşi cufundă capul între mâini. Tocmai încasase cei şase mii de dolari. Cu un sfert de oră mai înainte, ținuse să-i dea ea însăşi lui Tom vestea cea bună şi, poftim, cartea îi zbura de sub nas.

De furie, Milo zgâlțâia oblonul de fier, dar Carole se ridică pentru a încerca să-l potolească:

— Poți să spargi tot ce vrei, asta nu va schimba nimic.

Scoase cei şase mii de dolari lichizi şi îi dădu cea mai mare parte din ei.

— Ascultă, eu îmi termin concediul, dar tu trebuie să te duci să-l susții pe Tom la Paris. Asta-i tot ce putem face mai util acum.

Aşa hotărâră să facă. Încă abătuți, împărțiră amândoi un taxi până la aeroportul JFK şi fiecare plecă spre destinația lui: Carole la Los Angeles şi Milo la Paris.

* * *

Newark – Sfârşitul după-amiezii

La câțiva zeci de kilometri de acolo, pe un alt aeroport new-yorkez, jetul privat al miliardarului Oleg Mordhorov decola către Europa. Un dus-întors expres la Paris pentru a-i face o surpriză Mariekei. În această primă săptămână din octombrie, tânăra manechină defila pe catwalk în capitala franceză pentru *Fashion Week.* Toate casele de modă care-şi prezentau aici ultima colecție şi-o disputau. Frumusețe clasică şi femeie sofisticată în acelaşi timp, tânăra olandeză avea o strălucire aparte. Ca şi cum, din înaltul Olimpului, zeii lăsaseră să se scurgă pe Pământ un grăunte de jar din eternitatea lor.

Instalat confortabil în coconul lui, Oleg răsfoi distrat cartea lui Tom Boyd înainte de a o strecura într-un plic cu bule, împodobit cu o panglică.

Un cadou original, gândi el. *Sper că o să-i placă.*

Îşi petrecu restul călătoriei reglând câteva afaceri înainte de a-şi acorda două ore de somn.

* * *

Paris – Spitalul Marie-Curie
5 octombrie
Ora 5:30

— Nenorocita asta de infecție nosocomială! zise fără menajamente Clouseau intrând în cameră.

Doborâtă de febră şi oboseală, Billie nu-şi mai revenise din ajun.

— Veste proastă? am încercat eu să ghicesc.

— Foarte proastă: analiza lichidului a arătat prezența de germeni. Este pe cale să dezvolte o mediastinită: o infecție gravă care necesită o intervenție urgentă.

— O s-o operați din nou?

— Da, o ducem la blocul operator imediat.

* * *

Jetul lui Oleg Mordhorov ateriza pe Orly Sud la ora 6 dimineața. O maşină discretă îl aştepta la aeroport pentru a-l duce pe insula Saint-Louis, în plin centrul Parisului.

Vehiculul se opri pe cheiul Bourbon, în fața unei frumoase reşedințe particulare din secolul al XVII-lea. Cu geanta de voiaj în mână, cu plicul conținând cartea sub braț, Oleg luă ascensorul până la cinci. Duplexul ocupa ultimele două etaje, oferind o frumoasă privelişte asupra Senei şi asupra podului Marie: o nebunie pe care i-o oferise Mariekei la începutul relației lor.

Oleg avea propriul său rând de chei. Pătrunse în apartament. Totul era liniştit, scufundat în lumina palidă a zorilor. Aruncat pe canapeaua din piele albă, el recunoscu mantoul gri perlat, ajustat pe talie, al Mariekei, dar lângă el era o jachetă bărbătească din piele care nu era a lui…

Înțelese imediat şi nu se mai obosi să urce până în cameră.

Ajuns în stradă, încercă să-şi ascundă ruşinea în fața şoferului, dar, copleşit de furie, aruncă de sus, cu toată forța, cartea în fluviu.

* * *

Spitalul Marie-Curie
Ora 7:30

Ghidat de Clouseau, internistul puse electrozii de defibrilare pe corpul lui Billie, scufundată în negurile anesteziei. Apoi chirurgul intră în scenă, scoțând cu grijă

toate firele care mai încorsetau toracele înainte de a desface larg marginile sternului, extirpând țesuturile necrozate sau infectate.

Plaga supura lichid purulent. Clouseau hotărî să facă o operație „pe torace închis". Pentru a aspira serozitatea plăgii, dispuse şase mici drene legate la flacoane în care domnea o puternică depresiune. Apoi termină intervenția stabilizând solid sternul prin noi fire de oțel pentru ca cicatrizarea să nu fie perturbată de mişcările respiratorii.

Până la urmă, operația a ieşit bi…

— Domnule, are o hemoragie! Strigă internistul.

* * *

Protejat doar de plicul cu bule, romanul din piele albastru închis pluti un moment pe Sena înainte ca apa să înceapă să se infiltreze în ambalaj.

În ultimele săptămâni, cartea asta călătorise mult, ajungând din Malibu la San Francisco, traversând Atlanticul până la Roma, continuându-şi drumul până în Asia înainte de a se întoarce în Manhattan pentru a efectua un ultim drum spre Franța.

În felul ei, transformase viața tuturor celor care o avuseseră în mâini.

Romanul ăsta nu era ca celelalte. Povestea pe care o spunea încolțise în mintea unui adolescent traumatizat de drama trăită de prietena lui din copilărie.

După ani de zile, când autorul ei era la rândul său asaltat de proprii lui demoni, cartea propulsase în lumea reală unul din personajele ei pentru a-i veni în ajutor.

Dar, în dimineața aceea, în timp ce fluviul începea să ude paginile lucrării, realitatea părea că dorea să-şi reintre în drepturi, hotărâtă s-o înlăture definitiv pe Billie de pe fața Pământului.

35
Proba inimii

După ce am căutat fără să găsim, se întâmplă
să găsim fără să căutăm.
Jerome K. JEROME

Spitalul Marie-Curie
Ora 8:10

— O deschidem din nou, ordonă Clouseau.

Era exact ceea ce se temea: ventriculul drept se perforase, provocând un aflux masiv de sânge. Acesta țâşnea din toate părțile şi inunda zona de lucru. Internistul şi infirmiera se chinuiau atât de tare să-l aspire, încât Clouseau fu nevoit să preseze inima cu mâinile lui pentru a încerca să oprească hemoragia.

De data asta, viața lui Billie nu mai atârna decât de-un fir de ață.

* * *

Cheiul Saint-Bernard
Ora 8:45

— Hei, băieți! E timpul să vă puneți pe treabă, nu să vă luați micul dejun! răcni căpitanul Karine Agneli intrând în sala de odihnă a cartierului general al Brigăzii Fluviale.

Cu un croissant în mână şi o ceaşcă de cafea cu lapte în cealaltă, locotenenții Diaz şi Capella frunzăreau *Le Parisien,* ascultând la radio cronica imitatorului vedetă a emisiunii matinale.

Cu părul scurt şi zbârlit şi cu şarmantele-i pete de roşeață, Karine era pe cât de feminină, pe atât de autoritară. Exasperată de această stare de delăsare, ea închise radioul şi îşi urni oamenii din loc:

— Tocmai am primit un telefon de la administrația drumurilor: avem o urgență! Un tip ameţit de băutură a făcut un salt de pe podul Marie. Aşa că o să vă scoateți degetele din…

— Venim, şefa! i-o tăie Diaz. Nu te mai obosi să fii grosolană.

În câteva secunde, luară cu toții loc la bordul navei *Cormoran,* una din vedetele[39] de rond utilizate pentru a supraveghea fluviul parizian. Ambarcațiunea spintecă valurile, mergând de-a lungul cheiului Henric-IV şi trecând pe sub podul Sully.

— Trebuie să fii al naibii de matolit ca să ai chef să te bagi în apă pe frigul ăsta, remarcă Diaz.

— Mda… nici voi doi nu-mi păreți foarte odihniți, aprecie Karine.

— Azi-noapte, ăla micu' s-a sculat într-una, se justifică locotenentul Capella.

— Şi tu, Diaz?

— Eu n-am dormit din cauza maică-mii.

— A maică-tii?

— E complicat, zise el pe un ton evaziv.

Ea nu mai insistă. Vedeta îşi continua cursa de-a lungul căii Georges Pompidou, până când…

— Îl zăresc! strigă Capella uitându-se prin binoclu.

Ambarcațiunea încetini depăşind podul Marie. Pe jumătate asfixiat, cu mişcările împiedicate de un impermeabil, un tip se zbătea în apă, încercând cu greu să ajungă la mal.

— E pe cale să se înece, constată Karine. Cine se duce?

— De data asta, e rândul lui Diaz! o asigură Capella.

— Glumeşti? Aseară, eu am fost cel care…

— OK, am înțeles, i-o tăie tânăra femeie. Până la urmă, aici, eu sunt singura care am ceva în pantaloni!

Îşi încheie combinezonul şi se aruncă în apă sub privirile ruşinate ale celor doi locotenenți.

Înotă până la bărbat, îl potoli şi îl duse spre *Cormoran* unde Diaz îl luă în primire şi îl înfăşură într-o pătură înainte de a-i

da primele îngrijiri.

Încă în apă, Karine zări un obiect care plutea la suprafața fluviului. Îl apucă. Era un plic gros, cu bule, din plastic. Nu tocmai genul de chestie biodegradabilă. Întrucât lupta împotriva poluării făcea de asemenea parte din atribuțiile Brigăzii Fluviale, ea recupera pachetul înainte ca locotenentul Capella s-o ridice pe vedetă.

* * *

Spitalul Marie-Curie

Echipa chirurgicală munci toată dimineața încercând s-o salveze pe Billie.

În tentativa sa de a repara ruptura ventriculară, Clouseau utiliză o parte din pliurile peritoneului pentru a reînchide incizia.

Era operația ultimei şanse.

Pronosticul era sumbru.

* * *

Cheiul Saint-Bernard
Ora 9:15

La întoarcerea la cartierul general al Brigăzii Fluviale, locotenentul Capella se ocupă de golirea vedetei înainte de a folosi aparatul de spălare sub presiune.

El recuperă plicul cu bule îmbibat de apă ca un burete. Conținea o carte în limba engleză care părea a fi într-o stare execrabilă. Era pe punctul de a o arunca în containerul de gunoi când, răzgândindu-se, hotărî în cele din urmă s-o lase pe chei.

* * *

Apoi zilele trecură una după alta...

Milo veni să stea cu mine la Paris şi mă ajută să trec peste acest moment dificil.

Zbătându-se între viaţă şi moarte, Billie mai rămase mai bine de o săptămână la reanimare, sub supravegherea vigilentă a lui Clouseau care evalua din trei în trei ore starea de sănătate a bolnavei lui.

Înţelegător, el îmi tolera accesul permanent la secţia de reanimare. Mi-am petrecut astfel o bună parte din zile aşezat pe un scaun, cu laptopul pe genunchi, tastând cu febrilitate în ritmul zgomotului aparatului de monitorizare cardiacă şi al celui de respiraţie artificială.

Doborâtă de sedative, Billie era intubată, plină de electrozi, drene toracice şi perfuzii care plecau de la braţe şi de la piept. Deschidea rar ochii şi, atunci când o făcea, îi citeam în privire suferinţa şi disperarea. Aş fi vrut să o îmbărbătez şi să o consolez, dar tot ce puteam face era să continui să scriu.

* * *

La mijlocul lunii octombrie, aşezat la o masă pe terasa unei cafenele, Milo termina o scrisoare lungă pentru Carole. Băgă foile într-un plic, îşi termină Perrier-ul cu mentă şi traversă strada pentru a ajunge pe malul Senei, pe cheiul Malaquais. Îndreptându-se spre Institutul Franţei – unde ochise o cutie poştală pentru a-şi pune scrisoarea – hoinări un pic prin faţa tarabelor buchiniştilor. Cărţi vechi de calitate stăteau alături de cărţi poştale semnate Doisneau, de afişe vintage ale cabaretului Chat Noir, de viniluri din anii ’60 şi de brelocuri oribile cu Turnul Eiffel. Milo se opri în faţa unui librar specializat în benzi desenate. De la *Hulk* la *Spiderman,* visele lui de copil fuseseră populate de eroii din *comics*-urile Marvel şi în după-amiaza aceea, descoperi cu interes câteva albume cu *Asterisc* şi *Lucky Luke.*

Ultima tarabă regrupa publicaţii „toate la 1 euro”. Milo aruncă o privire din curiozitate: vechi ediţii de buzunar

îngălbenite, reviste rupte şi, printre adunăturile astea, un roman deteriorat legat în piele de culoare albastru închis…

Este imposibil!

Examină cartea: legătura era toată umflată, paginile lipite şi uscate ca piatra.

— *Where… where did you get this book?* întrebă el, incapabil să pronunțe măcar o frază în franceză.

Buchinistul, care bâiguia câteva cuvinte în engleză, îi explică că o găsise pe chei, dar Milo nu reuşi să înțeleagă prin ce miracol cartea căreia îi pierduse urma la New York se afla zece zile mai târziu la Paris.

Încă debusolat, întoarse lucrarea pe toate părțile.

Sigur, romanul era acolo, dar într-o asemenea stare…

Buchinistul îi înțelese descumpănirea:

— Dacă vreți s-o restaurați, pot să vă recomand pe cineva, îi propuse el întinzându-i o carte de vizită.

* * *

Anexa stăreţiei Saint Benoît
Undeva în Paris

În atelierul monastic de legătorie artizanală, sora Marie-Claude examina lucrarea care îi fusese încredințată. „Corpul” cărții era tasat şi lovit, iar coperta din imitație de piele foarte deteriorată. Restaurarea care i se ceruse i se părea dificilă, dar călugărița se înhamă la sarcina ei cu hotărâre.

Începu prin a debroşa cu scrupulozitate cartea. Apoi, cu ajutorul unui umidificator doar un pic mai gros decât un stilou, propulsa asupra romanului un abur foarte fin a cărui temperatură se afişă pe ecranul digital. Norul umed impregnă hârtia şi separă paginile lipite. Întrucât fuseseră înmuiate, filele erau fragile şi parțial şterse. Cu precauție, sora Marie-Claude inseră sugative între fiecare pagină, apoi puse lucrarea pe muchia ei inferioară şi, cu o infinită răbdare, folosi un uscător de păr pentru a „readuce cartea la viață”.

Câteva ore mai târziu, se puteau din nou întoarce paginile cu o oarecare uşurinţă. Călugărița le controlă una câte una, asigurându-se de fiecare dată că treaba fusese bine făcută. Lipi la loc fotografiile care se dezlipiseră, ca şi micuța şuviță de păr cu fire atât de subțiri încât ai fi zis că-s de înger. La sfârşit, pentru a da volumului forma lui originală, îl puse să stea o noapte întreagă între cele două scânduri ale unei prese.

A doua zi, sora Marie-Claude se apucă să-i confecționeze o nouă copertă din piele. În atmosfera de reculegere a atelierului ei, înconjurată de linişte şi pace, ea lucră toată ziua cu o precizie chirurgicală pentru a realiza o legătură din piele de vițel, uşor colorată pe care o decoră cu o etichetă din piele de miel pe care gravă titlul cu foiță de aur.

La ora 19, tânărul american cu nume ciudat bătu la uşa comunității mănăstireşti. Sora Marie-Claude îi înmâna cartea lui Milo, care îi făcu atâtea complimente cu privire la munca depusă, încât ea nu se putu abține să nu roşească.

* * *

— Trezeşte-te! îmi ordonă Milo zgâlțâindu-mă.

Fir-ar să fie!

Adormisem iar în fața ecranului laptopului, în camera de spital pe care o ocupa Billie înainte de a fi din nou operată. Îmi petreceam mereu nopțile aici, cu acordul tacit al personalului.

Storurile erau trase şi încăperea era luminată slab de o veioză.

— Ce oră e? am întrebat frecându-mă la ochi.

— 23.

— În ce zi suntem?

— Miercuri.

Nu se putu stăpâni să nu adauge cu un aer zeflemitor:

— Ca să-ți anticipez următoare întrebare, suntem în 2010 şi Obama este încă preşedinte.

— Hmm…

Când eram cufundat într-o poveste, reperele mele temporale aveau tendința să devină confuze.

— Câte pagini ai scris? întrebă el încercând să citească peste umărul meu.

— Două sute cincizeci, am zis lăsând în jos ecranul. Sunt la jumătate.

— Cum se simte Billie?

— E tot sub supraveghere, la reanimare.

Cu solemnitate, el scoase dintr-o pungă cartonată o carte luxos legată.

— Am un cadou pentru tine, zise misterios.

Mi-a trebuit un moment pentru a înțelege că era vorba de propria mea lucrare pe care o urmărise, împreună cu Carole, prin toate colțurile lumii.

Cartea era solid restaurată şi coperta din piele, caldă şi netedă la atingere.

— Billie nu trebuie să se mai teamă de nimic, mă asigură Milo. Acum, tot ce-ți rămâne de făcut este să-ți termini povestea ca s-o trimiți în lumea ei.

* * *

Săptămânile şi lunile trec unele după altele.
Octombrie, noiembrie, decembrie...

Vântul luă cu el frunzele galbene căzute pe trotuare şi blândețea soarelui de toamnă fu urmată de asprimea iernii.

Cafenelele îşi băgară înăuntru scaunele de pe terase şi îşi aprinseră felinarele. Vânzătorii de castane îşi făcură apariția la gurile de metrou unde, dintr-un singur gest, trecătorii îşi îndesau căciulile pe cap şi îşi strângeau fularele la gât.

Purtat de elan, scriam din ce în ce mai repede, apăsând pe clapele tastaturii mele aproape fără să-mi trag sufletul, posedat de o poveste pentru care eram acum mai mult jucăria decât creatorul şi hipnotizat de numerele paginilor care defilau pe documentul meu Word: 350, 400, 450…

Billie rezistase şocului şi trecuse cu succes „proba inimii”. I se scosese mai întâi tubul care îi bloca laringele pentru a-l înlocui cu o mască de oxigen. Clouseau reduse apoi progresiv dozele de sedative şi îi scoase drenele şi perfuziile, uşurat să vadă că prelevările bacteriologice nu arătau noi urme de infecție.

Apoi îi scoaseră pansamentele pentru a-i acoperi rănile suturate cu scotch transparent. De-a lungul săptămânilor, cicatricea deveni mai discretă.

Billie reîncepu să bea şi să mănânce singură. Am văzut-o făcând primii paşi, apoi urcând o scară, sub privirea vigilentă a unui kinetoterapeut.

Rădăcinile părului ei îşi recăpătaseră culoarea de origine, iar ea, zâmbetul şi vitalitatea.

Pe 17 decembrie, Parisul se trezi sub primii fulgi de zăpadă care căzură toată dimineața.

Iar pe 23 decembrie, eu am pus punct final romanului meu.

36
Ultima dată când am văzut-o pe Billie

O iubire foarte mare înseamnă două vise care se întâlnesc şi, complice, se sustrag până la capăt realității.
Romain GARY

Paris,
23 decembrie
Ora 20

În ajunul Revelionului, piața de Crăciun era în toi. Agățată de brațul meu, Billie se lăsa ghidată printre căsuțele albe instalate între Place de la Concorde şi rondul Champs-Élysée. Roata mare, luminițele, sculpturile în gheață, mirosul de vin fiert şi de turtă dulce aduceau un pic de magie şi de feerie bulevardului.

— Te-ai hotărât să-mi faci cadou o pereche de pantofi? exclamă ea în timp ce treceam prin fața magazinelor de lux de pe bulevardul Montaigne.

— Nu, te duc la teatru.

— O să vedem un spectacol?

— Nu, o să cinăm!

Odată ajunşi în dreptul fațadei de marmură albă a teatrului de pe Champs-Élysée, am luat ascensorul pentru a ajunge la restaurantul instalat în vârf.

Într-un decor luminos, unde lemnul se amesteca cu sticla şi granitul, sala era vopsită în tonuri pastelate accentuate de coloane de culoarea prunei.

— Doriți să beți ceva? întrebă şeful chelnerilor după ce ne-am instalat într-unul din micuțele separeuri drapate cu mătase, propice intimității.

Am comandat două cupe de şampanie şi am scos din buzunar o minusculă cutie argintie.

— Mi-am ținut promisiunea, am zis eu întinzând obiectul partenerei mele.

— E o bijuterie?

— Nu, nu te ambala…

— Ah, e un stick USB! descoperi ea scoțând capacul micuțului conector. Ți-ai terminat romanul!

Am încuviințat din cap în timp ce ni se aducea aperitivul.

— Şi eu am ceva pentru tine! zise ea pe un ton misterios, scoțând din geantă un telefon. Înainte de a ciocni, aş vrea să-ți dau ăsta.

— Dar e al meu!

— Da, ți l-am subtilizat azi-dimineață, mărturisi ea fără complexe. Ştii bine că îmi place să scotocesc…

Mi-am recuperat mobilul bombănind în timp ce ea afişa un zâmbet satisfăcut.

— Mi-am permis, de altfel, să-ți citesc unele sms-uri. Văd că lucrurile se aranjează cu Aurore!

Deşi nu greşise deloc, am scuturat din cap în semn de negare. În ultimele săptămâni, mesajele de la Aurore fuseseră mai numeroase şi mai afectuoase. Scria că îi lipsesc, se scuza pentru unele din greşelile ei şi vorbea printre rânduri despre o „a doua şansă" la care cuplul nostru avea poate dreptul.

— Este din nou îndrăgostită! Ți-am spus că şi eu mă voi achita de partea mea din contract! afirmă Billie scoțând din buzunar bucata de față de masă din hârtie mototolită de la stația-service.

— Erau vremuri frumoase, am zis eu amintindu-mi cu nostalgie de ziua în care semnasem acest acord.

— Da, îți dădusem o scatoalcă zdravănă, dacă îți aminteşti!

— Deci, în seara asta, e sfârşitul aventurii?

Mă privi cu un aer care se voia nepăsător:

— Ei da! Misiune îndeplinită pentru amândoi: tu ți-ai terminat cartea şi eu ți-am adus înapoi femeia pe care o iubeşti.

— Tu eşti femeia pe care o iubesc.

— Nu complica totul, te rog, îmi ceru ea în timp ce un chelner venea pentru a ne lua comanda.

Am întors capul într-o parte pentru a-mi masca tristețea şi privirea îmi fugi prin vitraliul ametitor care oferea o panoramă încântătoare asupra acoperişurilor Parisului. L-am lăsat pe chelner să plece înainte de a întreba:

— Concret, ce-o să se întâmple acum?

— Am vorbit deja despre asta de mai multe ori, Tom. O să-ți trimiți manuscrisul la editorul tău şi, din momentul în care acesta va citi textul, lumea imaginară pe care o descrii în povestea ta va prinde formă în mintea lui. Şi în această lume imaginară e locul meu.

— Locul tău este aici, cu mine!

— Nu, este imposibil! Nu pot să fiu în acelaşi timp şi în realitate, şi în ficțiune. Nu pot să trăiesc aici! Am fost la un pas de moarte şi e un miracol că mai sunt încă în viață.

— Dar acum te simți mai bine.

— E doar o amânare şi tu o ştii foarte bine. Dacă rămân, o să mă îmbolnăvesc din nou şi, de data asta, n-o să-mi mai revin.

Eram descumpănit de resemnarea ei.

— Dar s-ar zice că… aproape că îți face plăcere să mă părăseşti!

— Nu, nu-mi face plăcere, dar ştiam de la bun început că povestea noastră nu putea fi decât efemeră. Ştiam că n-avem viitor şi că nu vom putea construi nimic împreună.

— Dar s-a întâmplat ceva între noi!

— Bineînțeles: am trăit în ultimele săptămâni un fel de paranteză fermecată, dar realitățile noastre sunt ireconciliabile. Tu trăieşti într-o lume reală, eu nu sunt decât o *creatură imaginară.*

— Foarte bine, am zis eu ridicându-mă de la masă, dar ai putea cel puțin să arăți un pic de tristețe.

Mi-am aruncat şervetul pe scaun şi banii pe care-i mai aveam pe masă şi am părăsit restaurantul.

* * *

Frigul muşcător care paralizase oraşul mă pătrunse până la os. Mi-am ridicat gulerul paltonului şi am luat-o în sus pe bulevard, până la Plaza, unde trei taxiuri îşi aşteptau clienții.

Billie alergă după mine şi mă apucă violent de braț:

— N-ai dreptul să mă părăseşti aşa! N-ai dreptul să strici tot ceea ce am trăit!

Era scuturată de frisoane. Pe obraji, îi curgeau lacrimi, din gură, îi ieşea abur.

— Ce crezi? țipă ea. Că eu nu sunt distrusă la gândul că te voi pierde? Dar, bietul meu bătrânel, nici nu ştii cât de mult te iubesc!

Era pornită împotriva mea şi revoltată de reproşurile mele.

— Vrei să-ți spun că nu m-am simțit niciodată atât de bine cu un bărbat în toată viața mea? Nici măcar nu ştiam că poți avea un asemenea sentiment pentru cineva! Nu ştiam că pasiunea era compatibilă cu admirația, cu umorul, cu tandrețea! Tu eşti singurul care m-ai făcut să citesc cărți. Singurul care mă ascultă cu adevărat atunci când vorbesc şi în ochii căruia nu mă simt prea idioată. Singurul care-mi consideră replicile la fel de sexy precum picioarele. Singurul care vede în mine şi altceva decât o fată pe care s-o dai pe spate... Dar eşti prea prost ca să-ți dai seama de asta.

Am luat-o în brațe. Şi eu eram furios: pe egoismul meu şi pe această barieră de netrecut care, separând realitatea de ficțiune, ne împiedica să trăim povestea de dragoste pe care o meritam.

* * *

Pentru ultima oară, ne-am întors „acasă”, în micuțul apartament din piața Furstemberg care adăpostise începutul iubirii noastre.

Pentru ultima oară, am aprins focul în şemineu, arătându-i că-i reținusem bine lecția: mai întâi hârtie mototolită, apoi

vreascuri şi la sfârşit lemne aşezate în formă de cort tipi.

Pentru ultima oară, am luat o înghițitură din infamul şi deliciosul rachiu de pere.

Pentru ultima oară, Leo Ferre ne-a cântat „timpul trece şi, cu el, totul trece”.

* * *

Focul începea să ardă şi proiecta umbre scânteietoare pe pereți. Eram culcați pe canapea. Billie îşi pusese capul pe pântecul meu în timp ce eu îi mângâiam părul.

— Trebuie să-mi faci o promisiune, începu ea întorcându-se spre mine.

— Tot ce vrei.

— Promite-mi să nu cazi din nou în gaura neagră în care alunecaseşi şi să nu te mai droghezi niciodată cu medicamente.

Eram impresionat de rugămințile ei fervente, dar nu foarte sigur de capacitatea mea de a le îndeplini odată ce mă voi trezi singur.

— Ai revenit la viața ta normală, Tom. Ai reînceput să scrii şi să iubeşti. Ai prieteni. Fii fericit cu Aurore, fă copii. Nu te las…

— Nu-mi pasă de Aurore! am zis eu întrerupând-o.

Se sculă în picioare şi continuă:

— De-ar fi să trăiesc zece vieți, tot n-aş avea destul timp ca să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine. Nu ştiu cu adevărat ce-o să mi se întâmple, nici unde o să aterizez, dar fii sigur că, acolo unde voi fi, voi continua să te iubesc.

Înaintă spre birou şi căută în sertar cartea restaurată pe care mi-o adusese Milo.

— Ce faci?

În timp ce încercam să mă ridic pentru a mă duce la ea, am fost cuprins de o amețeală pe cât de bruscă, pe atât de puternică. Îmi simțeam capul greu şi mă pocni un somn de nestăvilit.

Ce mi se întâmplă?

Am făcut câțiva paşi şovăitori. Billie deschisese romanul şi bănuiam că recitea acea faimoasă pagină 266 care se termina brusc cu: „strigă ea căzând”.

Ochii mi se închideau, puterile mă lăsau şi, deodată, am înțeles:

Rachiul! Billie nu făcuse decât să-şi înmoaie buzele, în timp ce eu…

— Ai… ai pus ceva în sticlă?

Fără să încerce să nege, scoase din buzunar tubul de somnifere pe care probabil îl furase din spital.

— Dar de ce?

— Ca să mă laşi să plec.

Aveam muşchii gâtului paralizați şi îmi venea să vomit. Am luptat cu toropeala încercând să nu mă prăbuşesc, dar, în jurul meu, totul începu să se dedubleze.

Ultima mea imagine cu adevărat clară a fost cea a lui Billie răscolind jarul cu vătraiul înainte de a arunca romanul în flăcări. Prin această carte venise, prin această carte trebuia să plece.

Incapabil să o împiedic, am căzut în genunchi şi vederea mi s-a tulburat şi mai mult. Billie îmi deschisese laptopul şi mai mult am ghicit decât am văzut că avea să branşeze stick-ul USB argintat la…

În timp ce totul se clătina în jurul meu, am auzit zgomotul uşor de recunoscut al unui e-mail care pleca din laptopul meu. Apoi, în timp ce îmi pierdeam cunoştința prăbuşindu-mă pe parchet, un firicel subțire de voce îmi murmură un fragil „te iubesc” care se pierdu în negurile somnului în care mă scufundam.

* * *

Manhattan
Madison Avenue

În acelaşi moment, la New York, era trecut de ora 16 când Rebecca Tyler, directoare literară la editura Doubleday, ridică receptorul pentru a răspunde la un apel al asistentei ei.

— Tocmai am primit manuscrisul ultimului roman al lui Tom Boyd! o anunță Janice.

— Nu e prea devreme! exclamă Rebecca. Îl aşteptam de luni de zile.

— Vi-l printez?

— Da, cât mai repede posibil.

Rebecca ceru totodată să i se anuleze următoarele două întâlniri. Al treilea volum din ***Trilogia îngerilor*** era o prioritate pentru editură şi se grăbea să vadă cât de bun era textul.

Îşi începu lectura cu puțin înainte de ora 17 şi o continuă până seara târziu.

Fără să-i fi suflat vreo vorbă şefei ei, Janice îşi printase şi ei un exemplar al romanului. Ea părăsi biroul la ora 18 pentru a se întoarce cu metroul în micul său apartament din Williamsburg, spunându-şi că era complet nebună că şi-a asumat un asemenea risc. Genul de greşeală profesională din cauza căreia putea fi concediată. Dar era atât de nerăbdătoare să citească sfârşitul trilogiei, încât nu putuse să reziste.

Aşadar, în mintea acestor prime două cititoare începu să prindă formă lumea imaginară descrisă de Tom.

Lumea în care evolua de acum înainte Billie.

* * *

Paris
24 decembrie
Ora 9

Când am deschis ochii, a doua zi dimineață, mi-era greață şi aveam un gust de pământ în gură. Apartamentul era gol şi rece. În şemineu, nu mai era decât cenuşă.

Afară, cerul era întunecat şi ploaia lovea în geamuri.

Billie ieşise din viața mea la fel de brutal precum intrase, ca un glonț care mi-ar fi străpuns inima, lăsându-mă din nou singur şi nenorocit.

37
Căsătoria celor mai buni prieteni ai mei

Singurii prieteni demni de interes sunt cei
pe care poți să-i suni la ora patru dimineața.
Marlene DIETRICH

Opt luni mai târziu
Prima săptămână din septembrie
Malibu, California

Proprietatea – o replică a unui castel franțuzesc construit în anii ’60 de un miliardar excentric – se întindea pe înălțimile din Zuma Beach. Şase hectare de verdeață, grădini şi vii careți dădeau impresia că te afli mai degrabă în plină câmpie burgundă decât pe malul oceanului, în oraşul surferilor şi al plajelor cu nisip alb.

În acest mediu protejat aleseseră Milo şi Carole să-şi celebreze căsătoria. De la sfârşitul aventurii noastre, cei doi prieteni ai mei stăteau bine cu dragostea şi eu eram primul care să mă bucur de fericirea lor atât de mult timp amânată.

Viața îşi reluase cursul. Îmi rambursasem datoriile şi ieşisem cu bine din necazurile mele judiciare. Publicat în urmă cu şase luni, al treilea volum din trilogia mea ajunsese la cititori. Cât despre primul film adaptat după romanele mele, rămăsese mai bine de trei săptămâni în fruntea box-office-ului estival. Roata se întoarce repede la Hollywood: din *looser* în derivă, redevenisem autorul de succes căruia îi reuşea totul. *Sic tranzit gloria mundi.*

Milo redeschisese birourile noastre şi îmi administra acum afacerile cu o prudență de indian sioux. Îşi recuperase Bugatti-ul, dar, aflând că viitoarea lui soție era însărcinată, îl schimbase cu un break Volvo!

Pe scurt, Milo nu mai era acelaşi Milo…

Dacă în aparență viața îmi surâdea din nou, jeleam dispariția lui Billie. Plecase lăsându-mi în adâncul inimii o

rezervă de iubire nesecată cu care nu ştiam ce să fac. Ca să rămân fidel promisiunii mele, nu mă scufundasem din nou în nebuloasa de „antidepresive, anxiolitice şi crystal meth” şi eram cât se poate de *clean.* Ca să nu rămân inactiv, pornisem într-un vast turneu de promovare care, în câteva luni, mă făcuse să vizitez toate colțurile țării. Simplul fapt de a vedea lume nouă avusese asupra mea efecte terapeutice, dar, de cum mă trezeam singur, amintirea dureroasă a lui Billie reapărea reînviindu-mi cu cruzime magia întâlnirii noastre, scânteia înfruntărilor verbale, embrionul ritualurilor şi căldura intimității.

De acum înainte, trăsesem o linie în privința vieții mele amoroase şi rupsesem orice contact cu Aurore. Povestea noastră de dragoste nu era dintre acelea care meritau o a doua şansă. Nu aveam niciun proiect de viitor, mulțumindu-mă să iau zilele una după alta, aşa cum veneau.

Dar nu-mi puteam permite un nou bilet numai dus spre infern. Dacă m-aş fi prăbuşit a doua oară, nu m-aş mai fi ridicat şi n-aveam dreptul să-i decepționez pe Carole şi Milo care se străduiau să-mi redea gustul pentru viață. Ca să nu le stric iubirea, îmi ascundeam tristețea şi rănile ducându-mă cu dragă inimă la dineurile „casting” pe care le organizau vineri seara pentru a mă face să-mi întâlnesc sufletul-pereche. Îşi juraseră să reuşească să găsească „perla rară” şi îşi mobilizau în acest scop toate relațiile. În câteva luni, grație eforturilor lor, am întâlnit aşadar un eşantion bogat de celibatare californiene alese pe sprânceană – profe universitare, scenariste, psiholoage… – dar acest joc nu mă amuza deloc şi conversațiile noastre nu se prelungeau niciodată dincolo de cină.

* * *

— Un discurs al martorului! ceru cineva din asistență.

Eram sub marele cort alb ridicat pentru a găzdui invitații. Erau prezenți în principal polițişti, pompieri şi brancardieri cu

care Carole colabora în munca ei şi care veniseră cu familia. Împreună cu mama lui, eu eram practic singurul care-l reprezentam pe Milo. Ambianța era destinsă şi neprotocolară. Vântul izbea în copertinele de pânză şi aducea miresme de iarbă proaspătă şi aer marin.

— Un discurs al martorului! reluară în cor invitații.

Începură toți să lovească uşor cu cuțitul în pahar, obligându-mă să mă ridic pentru a improviza un toast de care m-aş fi lipsit bucuros: afecțiunea pe care le-o purtam prietenilor mei nu era de genul celei pe care ți-o exprimi în fața a patruzeci de oameni.

Totuşi, m-am străduit să le fac pe plac. M-am ridicat în picioare şi s-a făcut linişte.

Bună ziua tuturor,

Este o onoare că am fost ales martor al acestei căsătorii care se întâmplă să fie cea a celor mai buni prieteni ai mei şi, ca să fiu cinstit, a singurilor *doi prieteni adevărați pe care-i am.*

M-am întors spre Carole. Era strălucitoare în rochia ei cu corset, presărată cu mici cristale.

Carole, ne cunoaştem din copilărie, e ca şi cum aş spune dintotdeauna. Viața mea şi a ta sunt în mod indisolubil legate şi n-aş putea niciodată să fiu fericit dacă aş şti că tu nu eşti.

I-am zâmbit şi ea mi-a făcut cu ochiul. Apoi m-am adresat lui Milo.

Milo, fratele meu, împreună am cunoscut totul şi am împărțit totul: de la tinerețea noastră grea până la vanitatea reuşitei sociale. Împreună, am comis greşeli şi le-am reparat. Împreună, am pierdut totul şi am recâştigat totul. Şi sper că tot împreună ne vom continua drumul.

Milo îmi făcu un semn discret din cap. Vedeam că ochii îi străluceau şi că era emoționat.

Normal, cuvintele sunt meseria mea, dar cuvintele sunt neputincioase pentru a-mi exprima fericirea de a vă vedea astăzi căsătoriți.

De mai bine de un an de zile, mi-ați dovedit amândoi cât de mult puteam să contez pe voi, inclusiv în împrejurările cele mai

dramatice. Mi-ați arătat că zicala care spune că prietenia dublează bucuriile şi reduce la jumătate necazurile nu e doar o formulă.

Vă mulțumesc din tot sufletul şi vă promit că, la rândul meu, voi fi aici când veți avea nevoie de mine pentru a vă ajuta să vă păstrați fericirea toată viața.

Apoi mi-am ridicat paharul în fața asistenței.

Vă doresc o zi excelentă şi vă invit să închinați pentru miri.

— Pentru miri! strigară în cor invitații.

Am văzut-o pe Carole ştergându-şi o lacrimă în timp ce Milo venea spre mine ca să mă îmbrățişeze.

— Trebuie să stăm de vorbă, îmi zise el la ureche.

* * *

Ne refugiasem într-un loc liniştit al proprietății: hangarul cu bărci construit pe malul unui lac pe care plutea o escadrilă de lebede. Cocoțată pe un fronton, micuța clădire adăpostea o colecție de bărci din lemn lăcuit şi avea un iz atemporal de Nouă-Anglie.

— Despre ce vrei să vorbim, Milo?

Prietenul meu îşi slăbi nodul la cravată. Făcea eforturi să pară calm, dar trăsăturile feței lui exprimau jena şi preocuparea.

— Nu vreau să mai trăiesc în minciună, Tom. Ştiu că ar fi trebuit să-ți vorbesc mai devreme, dar…

Se întrerupse pentru a-şi freca pleoapele.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu intrigat. Nu-mi spune că iar ai pierdut bani la Bursă?

— Nu, e vorba de Billie…

— Ce-i cu Billie?

— Ea… ea există. În sfârşit, nu de-adevăratelea, dar…

Nu înțelegeam nimic din ceea ce încerca să-mi spună.

— Pe cuvântul meu, parcă ai fi băut!

El respiră profund pentru a-şi recăpăta calmul şi se aşează pe masa de tâmplărie.

— Trebuie să repunem lucrurile în contextul lor. Aminteşte-ți în ce stare erai acum un an. O luaseşi razna complet. Făceai tâmpenie după tâmpenie: exces de viteză, droguri, probleme judiciare. Nu mai scriai, te afundai într-o depresie suicidară din care nimic nu reuşea să te scoată, nici terapia, nici medicamentele, nici susținerea noastră.

M-am aşezat lângă el, brusc îngrijorat.

— Într-o dimineață, continuă el, am primit un telefon de la editorul nostru care ne anunța o greşeală de imprimare la noul tiraj din al doilea volum al trilogiei. Mi-a trimis un exemplar prin curier şi am descoperit că romanul se întrerupea chiar la mijloc prin cuvintele: „strigă ea căzând". Toată ziua, fraza asta a continuat să-mi răsune în cap şi încă mă gândeam la ea în timpul întâlnirii de după-amiază din studiourile Columbia. Producătorii erau pe cale să încheie castingul pentru adaptarea romanului tău şi, în ziua aia, echipa filmului asista la probele pentru rolurile secundare. M-am învârtit un pic pe platou unde se desfăşura proba pentru găsirea actriței care să o întruchipeze în film pe Billie. Acolo am întâlnit-o pe fata asta…

— Ce fată?

— O chema Lilly. Era o tânără un pic descumpănită care-şi trambala book-ul din casting în casting. Avea tenul palid, ochii tiviți cu rimel şi afişa oboseala unei eroine a lui Cassavetes. Proba ei mi s-a părut epatantă, dar asistentul regizorului nu i-a dat deloc speranță. Tipul avea într-adevăr orbul găinilor, căci era cât se poate de evident că fata asta „era" Billie a ta. Atunci, am invitat-o la un pahar şi mi-a povestit viața ei.

Milo făcu o pauză insuportabilă, pândindu-mi reacțiile, folosind fiecare cuvânt cu precauție, dar mă săturasem să-l văd cum se învârte în jurul cozii.

— Continuă, fir-ar să fie!

— Între diverse joburi de chelneriță, Lilly desfăşura cu întreruperi o carieră secretă de manechin, încercând în acelaşi timp să devină actriță. Făcuse câteva fotografii pentru

reviste, nişte spoturi publicitare la produse ieftine şi apăruse în scurt-metraje, dar nu era Kate Moss. Deşi era încă tânără, îți dădea impresia că ajunsese deja la sfârşitul carierei. Am simțit-o vulnerabilă şi un pic pierdută în mediul nemilos al modei, unde o fată o vânează pe alta şi unde cele care n-au răzbătut până la douăzeci şi cinci de ani nu mai au niciun viitor…

Un frison glacial îmi străbătu şira spinării urcând până la ceafă. Simțeam cum îmi zvâcneşte sângele în tâmple. Nu acceptam acest adevăr pe care se pregătea să mi-l dezvăluie.

— Ce încerci să-mi spui, Milo? Ce i-ai propus acestei fete?

— I-am propus 15.000 de dolari, mărturisi el în cele din urmă. Cincisprezece mii de dolari ca să joace rolul lui Billie, dar nu într-un film. În viața ta.

38
Lilly

Destinul e cel care împarte cărțile, dar noi
suntem cei care le jucăm.
Randy PAUSCH

— I-am propus 15.000 de dolari ca să joace rolul lui Billie, dar nu într-un film. În viața ta.

Dezvăluirea lui Milo avu asupra mea efectul unui uppercut. Eram ameţit ca un boxeur zăpăcit de lovituri care se prăbuşeşte în mijlocul ringului. El profită de confuzia mea ca să se justifice:

— Ştiu că pare o chestie absurdă, dar a mers, Tom! Nu puteam să stau fără să fac nimic. Trebuia să-ți administrez un electroşoc suficient de puternic ca să te fac să reacționezi. Era ultima carte pe care puteam s-o joc ca să te scot afară din groapă.

Ameţit, îl ascultam fără să înțeleg.

Billie, o simplă actriță? Toată această aventură, o simplă manipulare? Nu puteam să mă las prostit aşa…

— Nu, nu te cred, am zis. Chestia asta nu stă în picioare! Dincolo de asemănarea fizică, sunt prea multe dovezi care acreditează existența lui Billie.

— Care?

— Tatuajul, de exemplu.

— Era un fals. O inscripție temporară realizată de un machior de cinema.

— Ştia *totul* despre viața lui Billie.

— Am pus-o pe Lilly să citească toate romanele tale şi le-a studiat minuțios. Nu i-am dat parola de la computerul tău, dar a avut totuşi acces la fişele biografice ale personajelor.

— Şi tu cum de ai avut acces la ele?

— Am plătit un informatician ca să-ți piratez calculatorul.

— Eşti un adevărat nemernic.

— Nu, sunt prietenul tău.

Se chinuia zadarnic să argumenteze, nu reuşeam să mă las convins:

— Dar tu însuți m-ai dus la psihiatră ca să mă internezi!

— Pentru că ştiam că, dacă planul meu funcționa, vei avea acea reacție de refuz şi vei încerca să fugi.

Imaginile a tot ceea ce trăisem cu Billie îmi defilau prin minte cu claritate. Le cerneam, sperând să-l fac pe Milo să se contrazică.

— Stai! A ştiut să repare maşina atunci când Bugatti-ul a rămas în pană! Unde a învățat mecanica dacă frații ei nu sunt mecanici auto?

Răspunse pe loc:

— Era un simplu cablu pe care eu l-am debranşat. O manevră pusă la punct cu ea pentru a-ți risipi definitiv bănuielile. Nu mai căuta: nu există decât un amănunt care ar fi putut să o trădeze, dar din fericire nu l-ai observat.

— Care?

— Billie este stângace, în timp ce Lilly este dreptace. Simplu ca bună ziua, nu?

În privința asta, memoria îmi juca feste. Era imposibil să ştiu dacă-mi spunea adevărul.

— Sunt nostime explicațiile tale, dar te împotmoleşti la ce-i mai important: boala lui Billie.

— Este adevărat că, ajungând în Mexic, lucrurile s-au precipitat, recunoscu Milo. Chiar dacă nu erai încă în stare să te reapuci de scris, era evident că te simțeai mai bine şi mai ales că se petrecea ceva între tine şi fata asta. Fără să v-o mărturisiți, începeați să vă îndrăgostiți unul de altul. În momentul acela, m-am gândit să-ți dezvălui toată povestea, dar Lilly a ținut morțiş să continue. *Ea* a avut ideea să pună în scenă toată chestia cu boala.

Înotam în plină ceață.

— Dar în ce scop?

— Fiindcă te iubea, idiotule! Pentru că voia să fii fericit: să te pui iar pe scris şi s-o poți recuceri pe Aurore. Asta a şi

reuşit să facă!

— Deci, părul alb era…

— …vopsea.

— Cerneala din gură?

— Conținutul unui simplu cartuş de stilou vărsat sub limbă.

— Şi rezultatul analizelor din Mexic? Celuloza găsită în corp?

— Am pus la cale totul, Tom. Dr. Philipson mai avea trei luni până la pensie. I-am zis că eşti cel mai bun prieten al meu şi că vreau să-ți fac o farsă. Se plictisea de moarte în dispensarul lui şi această glumă l-a amuzat; dar, ca în toate planurile, a apărut acel grăunte de nisip care a dat totul peste cap atunci când Aurore ți-a propus să o duci pe Billie la profesorul Clouseau…

— Clouseau nu s-ar preta niciodată la farse. Când eram la Paris, simptomele lui Billie nu erau simulate. A fost cât pe ce să moară, sunt sigur de asta.

— Ai dreptate, dar acolo s-a produs ceva extraordinar, Tom! Fără s-o ştie, Billie era *într-adevăr* bolnavă. Grație lui Clouseau a putut fi diagnosticat miomul ei cardiac. Într-un fel, v-am salvat pe amândoi.

— Şi cartea asta pe care ai căutat-o săptămâni în şir prin toată lumea?

— Aici, am fost depăşit de evenimente, recunoscu el. Carole nu era la curent cu nimic şi credea cu toată tăria în povestea asta. Ea avea inițiativele. Eu m-am mulțumit să respect regulile jo…

Milo nu avu timp să-şi termine fraza că lovitura mea de pumn violentă îl trimise la podea.

— Nu aveai dreptul să faci asta!

— Să te salvez? întrebă el ridicându-se. Nu, nu era un drept, era o datorie.

— Nu cu orice preț!

— Ba tocmai, cu orice preț.

Îşi şterse firicelul de sânge care îi curgea din gură înainte de a zice tare şi răspicat:

— Tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine. Pentru a o proteja pe Carole, n-ai ezitat să comiți o crimă, aşa că nu-mi da mie lecții! E povestea vieții noastre, Tom! Când unul din noi cedează, ceilalți doi îi dau ajutor prin toate mijloacele. De aceea suntem mereu în picioare. Tu m-ai luat de pe stradă. Fără tine, aş fi încă în închisoare, nu pe cale să mă însor cu femeia pe care o iubesc. Fără tine, Carole ar fi atârnat poate la capătul unei funii în loc să se pregătească să dea viață. Şi tu? Unde ai fi astăzi dacă te-am fi lăsat să te distrugi? Internat într-o clinică? Mort poate?

O lumină albă pătrundea prin geamurile mate. I-am lăsat întrebarea în suspensie. Pentru moment, eram preocupat de altceva.

— Unde este fata asta acum?

— Lilly? Habar n-am. I-am dat bişţarii şi a dispărut din viața mea. Cred că a plecat din Los Angeles. Altădată, lucra în week-end într-un club de noapte pe Sunset Trip. M-am întors acolo, dar nimeni n-a mai văzut-o niciodată.

— Care este numele ei de familie?

— Nu ştiu! Nici măcar nu sunt sigur că Lilly e adevăratul ei prenume.

— Nu ai alt indiciu?

— Ascultă, înțeleg că îți doreşti s-o regăseşti, dar femeia pe care o cauți este o actriță de mâna a doua, chelneriță într-un club de striptease, nu Billie cea pe care ai iubit-o.

— Păstrează-ți sfaturile pentru tine. Deci, n-ai nicio informație?

— Nu, îmi pare rău, dar să ştii că, dacă ar fi s-o fac din nou, aş mai face-o de zece ori.

Am ieşit din hangar copleşit de mărturisirile lui Milo şi am făcut câțiva paşi pe pontonul din lemn care se continua pe lac. Indiferente la zbuciumul oamenilor, lebedele albe înotau în mijlocul irişilor sălbatici.

* * *

Mi-am recuperat maşina din parcare şi am rulat de-a lungul coastei până la Santa Monica înainte de a intra în oraş. În mintea mea domnea haosul şi aveam impresia că merg fără țintă, traversând Inglewood, continuând pe Van Ness şi Vermont Avenue, până când mi-am dat seama că o forță invizibilă mă dusese până în cartierul copilăriei mele.

Am parcat decapotabila lângă ghivecele cu flori care, pe vremea mea, nu conțineau nimic altceva decât mucuri de țigară şi sticle de bere goale.

La piciorul turnurilor, totul se schimbase şi nimic nu se schimbase. Tot aceiaşi tipi care trăgeau la coş pe asfalt în timp ce alții rezemau zidurile aşteptând să se întâmple ceva. Pentru o clipă, chiar am crezut că unul dintre ei o să mă apostrofeze:

— Hei, *Mr. Freak.*

Dar devenisem un străin şi nimeni nu mă mai sâcâia. Am mers pe lângă terenul de baschet împrejmuit cu grilaj până la parcare. Copacul „meu" era tot acolo. Şi mai rahitic, şi mai desfrunzit, dar încă în picioare. Ca şi altădată, m-am aşezat pe iarba uscată, cu spatele sprijinit de trunchi.

În acea clipă, un Mini Cooper țâşni şi se opri călare pe două locuri de parcare. Încă îmbrăcată cu rochia de mireasă, Carole ieşi din maşină. Am văzut-o înaintând spre mine, ținând în mâna dreaptă o geantă sport mare şi în stânga frumoasa ei trenă albă pe care se străduia să n-o murdărească.

— Nuuu! E o nuntă în parcare! strigă unul din şmecherii de pe terenul de sport. „Colegii" lui veniră să tragă cu ochiul pentru o clipă apoi se întoarseră la treburile lor.

Carole veni lângă mine, sub copac.

— Salut, Tom.

— Salut, dar cred că ai greşit data: nu e aniversarea mea.

Schiță un zâmbet, urmat imediat de o lacrimă discretă care îi curse pe obraz.

— Milo mi-a dezvăluit totul acum o săptămână. Înainte de asta, îți jur că nu ştiam nimic, îmi explică ea aşezându-se pe ziduleţul parcării.

— Îmi pare rău că ți-am stricat nunta.

— Nu e grav. Cum te simți?

— Ca unul care îşi dă seama că a fost victima unei manipulări.

Ea scoase un pachet de țigări, dar am oprit-o dintr-un gest:

— Eşti nebună sau ce?! Îți amintesc că eşti însărcinată.

— Atunci, nu mai spune tâmpenii! Nu trebuie să vezi lucrurile aşa.

— Cum vrei să le văd altfel? M-am lăsat păcălit, asta-i tot, şi încă de cel mai bun prieten.

— Ascultă, am văzut cum se purta fata asta cu tine, Tom. Am văzut cum te privea şi îți garantez că sentimentele ei nu erau simulate.

— Nu, erau doar *tarifate.* Cincisprezece mii de dolari, aşa e?

— Oh, nu exagera! Milo nu i-a cerut niciodată să se culce cu tine!

— În orice caz, s-a grăbit să-şi ia tălpăşița odată ce i s-a terminat contractul!

— Pune-te un pic în locul ei. Crezi că îi era uşor să-şi asume această confuzie de identitate? În mintea ei, tu te-ai îndrăgostit de un personaj, de cineva care era ea fără să fie cu adevărat ea.

Era ceva adevăr în ceea ce spunea Carole. De cine mă îndrăgostisem cu adevărat? De un personaj pe care îl creasem şi pe care Milo îl manipula ca pe o marionetă? De o actriță ratată care îşi găsise rolul vieții ei? De niciuna din cele două, de fapt. Mă îndrăgostisem de o fată care, în plin deşert mexican, mă făcuse să-mi dau seama că, în compania ei, totul avea mai mult gust, mai multă savoare şi culoare.

— Trebuie să o găseşti, Tom. Dacă nu, o să regreți până la sfârşitul zilelor.

Am clătinat din cap.

— Este imposibil: i s-a pierdut urma şi nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

— Va trebui să găseşti o scuză mai bună.

— Ce vrei să spui?

— Vezi tu, nici eu nu voi fi niciodată fericită dacă ştiu că tu nu eşti.

După intensitatea vocii, simțeam cât de sinceră era în ceea ce-mi spunea.

— Aşa că ți-am adus asta.

Se aplecă spre geanta ei şi îmi întinse o cămaşă pătată de sânge.

— E un cadou simpatic, dar aş prefera computerul, am zis eu ca să detensionez atmosfera.

Nu se putu abține să nu zâmbească înainte de a-mi explica:

— Îți aminteşti de dimineața în care am debarcat la tine împreună cu Milo şi tu ne-ai vorbit de Billie pentru prima oară? Apartamentul tău era în dezordine şi terasa întoarsă cu susul în jos. Era sânge pe geam şi pe hainele tale…

— Da, era ziua în care „Billie” se tăiase în palmă.

— În acel moment, vederea sângelui m-a neliniştit foarte tare. Îmi imaginasem tot felul de grozăvii: că poate omorâseşi sau răniseşi pe cineva. A doua zi, m-am întors deci la tine acasă şi am spălat toate urmele. În baie, am găsit cămaşa asta plină de sânge pe care am luat-o ca s-o sustrag de la o eventuală anchetă. Nu m-am despărțit niciodată de ea şi, când Milo mi-a mărturisit adevărul, am dus-o la laborator pentru o analiză a ADN-ului. Am confruntat rezultatele cu fişierul CODIS şi…

Îşi pregăti efectul de surpriză scoțând o mapă cartonată din geantă.

— …şi te anunț că prietena ta este o delincventă de toată frumusețea.

Am deschis mapa pentru documente şi am dat peste fotocopia unui dosar care purta sigla FBI-ului şi pe care Carole mi-l comentă:

— Se numeşte Lilly Austin, născută în 1984 la Oakland. A fost arestată de două ori în ultimii cinci ani. Nimic grav: o dată pentru „rebeliune pentru o cauză” în 2006, în timpul unei manifestații pro-avort, şi o alta în 2009, fiindcă a fumat haşiş într-un parc.

— Ți se face dosar doar pentru atâta lucru?

— Nu te uiți prea des la *CSI: Crime şi investigații,* nu-i aşa? Poliția californiană recoltează în mod sistematic un eşantion de ADN de la persoanele arestate sau bănuite de a fi comis anumite infracțiuni. Dacă asta te linişteşte, să ştii că şi tu faci parte din club.

— Îi ştii noua adresă?

— Nu, dar i-am introdus numele în baza noastră de date şi am găsit asta.

Îmi întinse o foaie de hârtie. Era o înscriere la Universitatea Brown pentru anul şcolar în curs.

— Lilly şi-a reluat studiile de literatură şi dramaturgie, îmi explică Carole.

— Cum de a fost acceptată la Brown? Este una din cele mai bune facultăți din țară…

— Am sunat la universitate: a fost primită cu dosar de admitere paralelă. Presupun că şi-a petrecut ultimele luni studiind, căci a obținut rezultate excelente la testele pregătitoare.

M-am uitat la cele două documente, subjugat de această necunoscută, Lilly Austin, a cărei existență se materializa încet-încet sub ochii mei.

— Cred că trebuie să mă întorc la invitații mei, zise Carole uitându-se la ceas. Iar tu, tu ar trebui să te duci să găseşti pe cineva.

* * *

Lunea următoare, am luat primul avion spre Boston. Am ajuns la ora 16 în capitala statului Massachusetts, am

închiriat o maşină la aeroport şi m-am îndreptat spre Providență.

Campusul Universității Brown se organiza în jurul unor impozante clădiri din cărămidă roşie înconjurate de peluze verzi. Pentru mulți studenți, era sfârşitul zilei. Înainte de a pleca, am căutat pe internet orarul corespondent specialității pe care o urma Lilly şi am aşteptat cu inima bătând în fața uşilor amfiteatrului unde se termina cursul.

Suficient de retras ca să nu mă zărească, am văzut-o ieşind din sală în mijlocul altor studente. Mi-a trebuit un moment ca s-o recunosc. Îşi tăiase părul, care era de asemenea mai închis la culoare. Purta o şapcă din tweed şi un costum sobru – fustă scurtă gri peste colanți negri, jachetă ajustată pe talie din care ieşea un guler rulat – care îi dădea un aer de *London girl.* Eram hotărât s-o abordez, dar preferam să aştept să fie singură. Am urmat grupul – doi tipi şi o altă fată – până la o cafenea din apropierea facultății. Bând ceai, Lilly se lansase într-o discuție animată cu unul din studenți. Un tip destul de sofisticat, de o frumusețe *caliente*[40]. Cu cât o priveam mai mult, cu atât o găseam mai fericită şi senină. Reluându-şi studiile departe de Los Angeles, părea că-şi găsise un echilibru. Unele persoane puteau să facă asta: să-şi reia viața de la capăt. Eu unul nu ştiam decât s-o continui pe-a mea.

Am ieşit din cafenea fără să mă fi arătat şi mi-am luat maşina. Această incursiune în lumea studențească mă deprimase. Sigur, eram mulțumit să ştiu că se simțea bine, dar tânăra pe care o văzusem azi nu mai era „Billie" a mea. În mod vizibil, dăduse pagina şi faptul că o văzusem vorbind cu tipul ăsta de douăzeci de ani mă făcuse să mă simt bătrân. Până la urmă, cei zece ani diferență de vârstă poate că nu erau o barieră atât de neglijabilă.

În timp ce rulam spre aeroport, îmi spuneam că făcusem călătoria degeaba. Mai rău: precum fotograful care ratează o imagine care nu va mai apărea niciodată, lăsasem să treacă clipa decisivă, cea care ar fi putut să-mi facă viața s-o vireze către râsete şi lumină…

* * *

În avionul care mă ducea înapoi spre Los Angeles, mi-am deschis laptopul.

Poate că nu eram decât la jumătatea vieții, dar ştiam deja că nu voi mai întâlni niciodată o fată ca Billie care, în decurs de câteva săptămâni, mă făcuse să cred în incredibil şi să părăsesc acea țară periculoasă unde fluviile izvorăsc din disperare şi sfârşesc prin a se vărsa în prăpăstii de suferință.

Aventura mea cu Billie era terminată, dar nu voiam să uit niciun episod din ea. Trebuia să spun povestea noastră. O poveste pentru cei care, o dată în viață, avuseseră şansa să cunoască iubirea, o mai trăiau şi astăzi sau sperau s-o întâlnească mâine.

Aşa că am deschis un document nou în programul meu de editare de text şi i-am dat titlul următorului meu roman: *Fata de hârtie.*

Timp de cinci ore cât a durat zborul, am scris dintr-un condei primul capitol. Începea aşa:

Capitolul 1

Casa cu vedere spre ocean

— Tom, deschide-mi!

Strigătul se pierdu în vânt şi rămase fără răspuns.

— Tom! Sunt eu, Milo. Ştiu că eşti acolo. Ieşi din bârlog, fir-ar să fie!

Malibu

Comitatul Los Angeles, California O casă pe plajă

De mai bine de cinci minute, Milo Lombardo lovea fără întrerupere în jaluzelele din lemn care dădeau spre terasa casei celui mai bun prieten al său.

— Tom! Deschide sau sparg uşa! Ştii că sunt în stare de asta!

39
Nouă luni mai târziu...

Romancierul demolează casa propriei sale
vieți pentru a construi, cu cărămizile, o altă casă:
cea a romanului său.
Milan KUNDERA

Un vânt primăvăratic sufla peste bătrânul Boston.

Lilly Austin străbătea străzile înguste şi în pantă din Beacon Hill. Cu copacii săi înfloriți, cu lămpile cu gaz şi casele de cărămidă cu uşi masive din lemn, cartierul avea un şarm seducător.

La intersecția dintre River şi Byron Street, ea se opri în fața vitrinei unui anticariat, apoi intră într-o librărie. Spațiul era mic şi romanele stăteau lângă eseuri. Un vraf de cărți îi atrase atenția: Tom scrisese un nou roman...

De un an şi jumătate, căpătase obişnuința de a evita cu scrupulozitate raionul de ficțiune pentru a nu da peste *el.* Căci de câte ori *îl* întâlnea din întâmplare, în metrou, în autobuz, pe un afiş publicitar sau la terasa unei cafenele, se simțea tristă şi îi venea să plângă. Atunci când colegele de facultate îi vorbeau despre *el* (adică de cărțile lui), abia se abținea să nu le spună: „Am condus un Bugatti cu el, am traversat deşertul mexican cu el, am trăit la Paris cu el, am făcut dragoste cu el...". Ba chiar, uneori, văzând cititori cufundați în al treilea volum al Trilogiei, nu se putea împiedica să nu încerce un pic de mândrie şi, de data asta, ea era cea care ar fi vrut să le spună: „Datorită mie puteți citi această carte! Pentru mine a scris-o!".

Citi titlul noii cărți: *Fata de hârtie.*

Intrigată, răsfoi primele pagini. Era povestea ei! Era povestea *lor!* Cu inima bătându-i puternic, se repezi spre casă, plăti exemplarul şi îşi continuă lectura pe o bancă din Public Garden, marele parc al oraşului.

* * *

Lilly dădea cu febrilitate paginile povestirii al cărei final nu-l cunoştea. Retrăia aventura lor prin prisma privirii lui Tom, descoperind cu multă curiozitate evoluția sentimentelor lui. Povestea, aşa cum o trăise ea, se oprea la capitolul 36 şi începu să citească ultimele două capitole cu teamă.

Prin acest roman, Tom recunoştea că ea îi salvase viața, dar mai ales mărturisea că îi iertase escrocheria şi că iubirea lui nu plecase odată cu ea.

Aproape că îi dădură lacrimile când află că venise la Brown University în toamna trecută şi că plecase fără să-i vorbească. Ea trăise exact aceeaşi decepție cu un an înainte! Într-o dimineață, nemairezistând, luase avionul spre Los Angeles cu intenția fermă de a-i dezvălui adevărul şi sperând în secret că iubirea lor nu se terminase.

Ajunsese la Malibu pe înserat, dar casa de pe plajă era goală. Luase atunci un taxi pentru a-şi încerca norocul la vila lui Milo din Pacific Palisades.

Cum era lumină, se apropiase şi văzuse prin geam două cupluri care tocmai luau cina: Milo şi Carole care păreau foarte îndrăgostiți ca şi Tom şi o tânără femeie pe care n-o cunoştea. Pe moment, se simțise foarte tristă şi aproape ruşinată că-şi putuse imagina că Tom n-o înlocuise. Înțelegea acum că era vorba de unul din acele „castinguri de vineri" pe care le organizau cei doi prieteni ai lui pentru a-l face să-şi găsească sufletul pereche!

Când închise cartea, inima îi zvâcnea în piept. De data asta, nu era o speranță, era o certitudine: povestea lor de dragoste era departe de a se fi terminat. Poate că nu trăiseră decât primul capitol şi ea avea intenția să-l scrie pe al doilea împreună cu el!

Seara se lăsa peste Beacon Hill. Traversând strada pentru a ajunge la stația de metrou, Billie întâlni o bătrână bostoniană,

cu gulerul de la haină ridicat, care traversa pe trecerea de pietoni cu yorkshire terrier-ul ei sub braț.

Era atât de fericită, încât nu se putu abține să nu-şi strige fericirea în fața ei.

— *Fata de hârtie* sunt eu! strigă ea arătându-i coperta cărții.

* * *

Librăria ***Fantome şi îngeri***
are plăcerea să vă invite
la întâlnirea cu scriitorul Tom Boyd
marți, 12 iunie, între orele 15 şi 18
pentru o şedință de autografe acordate
pe noul său roman:
Fata de hârtie

* * *

Los Angeles

Era aproape ora 19. Coada cititorilor mei se micşora şi şedința de autografe se apropia de sfârşit.

Milo rămăsese cu mine toată după-amiaza, discutând cu clienții şi condimentându-şi intervențiile cu glume.

Uşurința de a relaționa şi buna lui dispoziție făceau aşteptarea oamenilor mai puțin plictisitoare.

— N-am văzut cât e ora! exclamă el uitându-se la ceas. O să te las să termini singur, bătrâne. Eu am un biberon de dat!

Fetița lui se născuse de trei luni şi, aşa cum era de aşteptat, o luase razna complet.

— De mai bine de o oră îți spun să pleci! am remarcat eu.

Îşi luă haina, îi salută pe angajații magazinului şi se grăbi să se ducă la familia lui.

— Ah! Ți-am comandat un taxi, mă preveni el din pragul uşii. O să aştepte la intersecție, pe cealaltă parte a străzii.

— OK. Sărut-o pe Carole din partea mea.

Am mai stat încă zece minute ca să-mi termin autografele şi să schimb câteva cuvinte cu responsabila magazinului.

Cu lumina ei caldă şi filtrată, cu podeaua care scârțâia şi rafturile lăcuite, *Fantome şi îngeri* era o librărie cum nu prea mai vezi. Ceva între *Prăvălia din colțul străzii* şi *84 Charing Cross Road.* Cu mult înainte ca presa să vorbească despre el, patroana librăriei îmi susținuse primul roman. De atunci, din fidelitate, în acest loc fetiş îmi începeam fiecare turneu de autografe.

— Puteți ieşi prin spate, îmi zise ea.

Începuse să coboare oblonul metalic când cineva bătu în geam. O cititoare întârziată îşi agita exemplarul, împreunându-şi mâinile ca pentru rugăciune pentru a fi lăsată să intre.

După ce mă interogase din privire, patroana librăriei acceptă să-i deschidă. Am deşurubat capacul stiloului şi m-am aşezat la masă.

— Mă numesc Sarah! Zise tânăra întinzându-mi cartea, în timp ce-i scriam dedicația pe cartea ei, o altă clientă profită de uşa deschisă pentru a pătrunde în librărie.

I-am înapoiat exemplarul lui „Sarah" şi, fără să ridic ochii, am luat cartea următoare.

— Pentru cine e? am întrebat.

— Pentru Lilly, îmi răspunse o voce blândă şi fermă.

Luat de elan, mă pregăteam să-i ortografiez numele pe prima pagină, când ea adăugă:

— Dar dacă preferi Billie…

Am ridicat capul şi am înțeles că viața tocmai îmi oferea o a doua şansă.

* * *

Un sfert de oră mai târziu, eram amândoi pe trotuar şi, de data asta, eram hotărât să n-o las să plece.

— Vrei să te duc eu? i-am propus. E un taxi care mă aşteaptă.

— Nu, maşina mea este foarte aproape, zise ea arătând un vehicul parcat în spatele meu.

M-am întors şi nu mi-a venit să cred. Era bătrânul Fiat 500 roz bombon care ne trambalase prin deşertul mexican!

— Închipuie-ți că m-am ataşat de maşina asta, se justifică ea.

— Cum ai găsit-o?

— Dacă ai şti! E o poveste întreagă…

— Păi, povesteşte!

— E o poveste *lungă.*

— Am tot timpul.

— Atunci, am putea să luăm cina undeva.

— Cu plăcere!

— Dar eu conduc, zise ea instalându-se la comanda „bolidului" său.

L-am eliberat pe şoferul taxiului după ce i-am plătit cursa şi am luat loc alături de Lilly.

— Unde mergem? întrebă ea băgând cheia în contact.

— Unde vrei.

Apăsă pe accelerator şi „borcanul de iaurt" se puse în mişcare la fel de rudimentar şi puțin confortabil. Totuşi, impresia asta năucitoare că nu-l părăsisem niciodată mă făcea să mă simt în al nouălea cer.

— Te duc să mănânci homar şi fructe de mare! propuse ea. Ştiu un restaurant formidabil pe Melrose Avenue. Asta dacă mă inviți tu fiindcă, în acest moment, nu pot să spun că mă scald în bani. Şi, de data asta, n-ai de ce s-o faci pe sclifositul: „nu mănânc asta, nu mănânc ailaltă, stridiile astea par lipicioase…" Îți place homarul, nu-i aşa? Mie îmi place la nebunie, mai ales fript şi flambat cu coniac. Un adevărat deliciu! Şi crabul? Acum câțiva ani, când eram chelneriță într-un restaurant din Long Beach, se servea „crab hoțoman"… Poate să cântărească până la 15 kile, îți dai seama! Este capabil să se urce în copaci ca să dărâme nuci de cocos şi, odată căzute la pământ, se foloseşte de cleşti pentru a le sparge ca să le mănânce miezul! E o nebunie, nu? Se găsesc

în Maldive şi Seychelles. Ştii insulele Seychelles? Eu visez să ajung acolo. Lagune, apă turcoaz, plaje cu nisip alb... Şi de asemenea țestoasele gigantice de pe insula Silhouette. Mă fascinează țestoasele gigantice. Ştii că pot să atingă 200 de kile şi să trăiască mai mult de o sută douăzeci de ani? E bizar! Şi India? Ai fost în India? Una din colegele mele mi-a vorbit de o superbă casă de oaspeți din Pondichery care...

{1} CAP – abreviere pentru Certificat de Aptitudini Profesionale; examen pentru obținerea unui astfel de certificat în Franța. (n. t.)
{2} Los Angeles Police Department. (n.t.)
{3} Cheap (engl.) – ieftin (n.t.)
{4} Crack – drog foarte puternic, de formă solidă, obținut din cocaină. Fiind mai ieftin decât cocaina pulbere, este preferat de narcomanii săraci din aglomerările urbane. (n.t.)
{5} Salată creață cu slănină, antricot cu eşalote, cartofi gratinați. (n.t.)
{6} Formație rock compusă din scriitori renumiți – Stephen King, Scott Turow, Matt Groening, Mitch Albom… — ale căror concerte sunt destinate strângerii de fonduri necesare finanțării unor proiecte de alfabetizare. (n. a.)
{7} Malibu, acolo unde muntele se întâlneşte cu marea. (n.a.)
{8} Indivizi instabili psihic care hărțuiesc, persecută şi uneori agresează celebrițile. (n.a.)
{9} Chestionar la modă la sfârşitul secolului XX, care a devenit celebru datorită răspunsurilor date, în 1890, de scriitorul Marcel Proust. Astăzi, animatorul de televiziune Bernard Pivot îşi supune adesea invitații la un astfel de test, la sfârşitul emisiunii sale *Bouillon de culture.* (n.t.)
{10} Celebru centru de dezintoxicare din California. (n.a.)
{11} Au încercat să mă facă să intru în cură de dezintoxicare/Dar eu am zis nu, nu, nu. (n.a.)
{12} Figură controversată a istoriei americane, Hoover a fost directorul FBl-ului din 1924 până în 1972. A fost bănuit că şantaja oameni politici şi personalități publice cu dosarele despre relațiile lor extraconjugale şi preferințele lor sexuale. (n.a.)
{13} Interpret american de muzică de variete sau de jazz, care cântă însoțit de un *big band.* (n.t.)
{14} Chateau Mouton-Rothschild – vin de Bordeaux foarte renumit şi fiindcă, începând din 1945, avea etichetă diferită în fiecare an, ilustrată adesea de artişti celebri ca Chagall, Miro, Picasso. (n.t.)
{15} Dacă mai ajungi pe aici, să mă suni, de acord? (n.a.)
{16} Poponar. (n.a.)
{17} Pană de benzină. (n.a.)
{18} Prăjiturele pufoase, respectiv gogoşi de formă alungită (ca nişte spaghetti groase), specifice Americii Latine. (n.t.)
{19} Încheiem târgul? (n.a.)
{20} Umbrele de plajă. (n.t.)
{21} Monstru. (n.a.)
{22} De neîmblânzit. (n.t.)
{23} Şansonetă celebră cântată pentru prima dată de Cora Vocairs în filmul lui Jean Renoir, *French Cancan* (1955) şi, într-o variantă modernă, de Rufus Wainwright în *Moulin Rouge* (2001). (n.t.)
{24} Abreviere pentru „habitation a loyer modere” (locuință cu chirii moderată) – în Franța şi Canada, locuințe sociale ieftine, pentru cei cu venituri modeste. (n.t.)
{25} Crochete de pui (n.t.)
{26} Situat în insula vulcanică şi muntoasă Kyushu, oraşul Beppu este celebru în lume pentru miile sale de izvoare cu apă termală. (n.a.)

{27} Arbori ornamentali cu flori violacee care înfloresc înainte de înfrunzire. (n.t.)
{28} Café Procope – una dintre cele mai vechi cafenele din Paris (1686) frecventată de artişti, scriitori, intelectuali, oameni politici, loc de întâlnire ai capilor Revoluției franceze. (n.t.)
{29} *Bookcrossing*-ul este un fenomen constând în a face cărțile să circule „eliberându-le" în natură, pentru a putea fi găsite şi citite de alte persoane care, la rândul lor, le vor elibera. (n.a.)
{30} Comedie cu Warren Beatty din 1978. (n.t.)
{31} Film realizat de Billy Wilder în 1955, cu Marilyn Monroe. (n.t.)
{32} Film din 1940 avându-l în rolul principal pe James Stewart. (n.t.)
{33} Cele două personaje principale ale piesei *Pygmalion* de George Bernard Shaw. (n.a.)
{34} Tartă cu ceapă, măsline şi anşoa. (n.a.)
{35} New York University (n.t.)
{36} Din (Pays) Bigouden, regiune a Bretaniei situată în departamentul Finistere. (n.t.)
{37} Cort conic, mic, în care trăiesc amerindienii. (n.t.)
{38} Specialități siciliene: bulete de orez, respectiv un fel de gogoşi sub formă de semilună umplute cu brânză şi verdeață. (n.t.)
{39} Ambarcațiune cu motor, de mici dimensiuni, folosită pentru patrularea pe fluvii. (n.t.)
{40} (span.) Fierbinte (n.t.)